

ONSDAG DEN 25. MARTS 2009

FORSÆDE: Hans-Gert PÖTTERING

Formand

1. Åbning af mødet

(Mødet åbnet kl. 9.10.)

2. Det Europæiske Råds resultater (19.-20. juni 2009) (forhandling)

Formanden. – Mine damer og herrer! Vi har noteret os den indenrigspolitiske situation i Den Tjekkiske Republik. Jeg vil gerne på Deres vegne understrege, at dette ikke burde berøre det tjekkiske formandskabs arbejde, og vi må alle udvise vilje til at sikre, at arbejdet fortsætter. Vi støtter den tjekkiske premierminister, formanden for Det Europæiske Råd, i hans bestræbelser på at gøre det tjekkiske formandskab til en succes.

Jeg håber, at jeg kan tale på alles vegne, når jeg tilskynder formanden for Det Europæiske Råd til at fortsætte ratifikationsprocessen af Lissabontraktaten i hans land og også i andre lande, hvor der stadig er meget, der skal gøres. Vi har arbejdet på denne traktat om en reform af Den Europæiske Union i 10 år, siden beslutningen blev truffet i Nice, og vi ønsker at kunne tage de sidste vanskelige skridt, således at denne traktat forhåbentlig kan træde i kraft i begyndelsen af 2010. Vi har brug for Lissabontraktaten for at forbedre demokratiet, således at EU får større handlefrihed og mere gennemsigtighed.

(Bifald)

Næste punkt på dagsordenen er redegørelser fra Rådet og Kommissionen om Det Europæiske Råds resultater den 19.-20. marts 2009.

Mirek Topolánek, *Formand for Rådet – (CS)* Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne hilse Dem alle velkommen i forbindelse med den regelmæssige redegørelse fra formanden for Det Europæiske Råd efter forårstopmødet. Først vil jeg bede Dem undskylde, at jeg ikke kan blive til forhandlingens afslutning, som det normalt er tilfældet. Min vicepremierminister, hr. Vondra, vil repræsentere mig under den anden del af forhandlingen efter indlæggene fra gruppernes repræsentanter. Som hr. Pöttering allerede har nævnt, er grunden til, at jeg må tage tilbage til Prag, den obstruktion uden fortilfælde, som vi har set fra socialisternes side under hele formandskabet, og som jeg har talt åbent om. Hvis regeringen falder, vil det helt klart ikke true formandskabet, og det faktum, at socialisterne ikke tog hensyn til, at Den Tjekkiske Republik havde formandskabet for Det Europæiske Råd, og at de afviste enhver form for samarbejde, vil først og fremmest komme til at skade socialdemokratiet. Formandskabet vil ikke lide under det, for jeg er sikker på, at det, som jeg sagde i min åbningstale i Europa-Parlamentet om, hvorledes vi ville prøve at moderere drøftelserne og finde et kompromis, helt sikkert er lykkedes for os. Det er forårstopmødet et bevis på. I mit land er det sædvane ikke at afbryde en taler, men det ser ud til, at der er andre skikke her.

Jeg vil nu, idet jeg strengt holder mig til Det Europæiske Råds konklusioner, komme ind på de spørgsmål, der er grunden til min tilstedeværelse her i dag og begrundede skridt, vi tog i Det Europæiske Råd. Men først vil jeg kommentere trepartstopmødet med arbejdsmarkedets parter, som gik forud for rådsmødet. Der var et relativt stærkt fremmøde. Ud over mig selv og formanden for Kommissionen, José Manuel Barroso, deltog ligeledes de to næste premierministre, dvs. hr. Reinfeldt fra Sverige og hr. Zapatero fra Spanien. Jeg var opmuntret efter mødet og meget overrasket over enigheden blandt arbejdsmarkedets parter, ikke bare om formandskabets målsætninger, men generelt om løsningerne på den ændrede arbejdsløshedssituation, der er opstået i kølvandet på den globale finanskrisen.

Hvis nogen skulle være interesseret, vil jeg komme nærmere ind på trepartsmødet, men vi blev enige om tre grundlæggende principper, nemlig meget større fleksibilitet på arbejdsmarkedet sammen med større arbejdskraftmobilitet, samt at der bør gøres en større indsats for at fremme arbejdsstyrkens uddannelsesniveau og kvalifikationer, således at det kan slå igennem på arbejdsmarkedet osv. Forårstopmødet var faktisk det andet møde blandt stats- og regeringschefer, som vi har afholdt, men det var ikke desto mindre det første formelle topmøde. Det spørgsmål, der blev helliget den største opmærksomhed, var naturligvis, hvordan man kan løse den aktuelle økonomiske krise. Jeg vil kraftigt tilbagevise alle påstande om, at vi gør meget lidt i form af gennemgribende foranstaltninger. Jeg skal blot nævne et tal, 400 mia. EUR. Disse 400 mia. EUR

udgør 3,3 % af EU's BNP. Det er et skridt uden fortilfælde, og sammen med de automatiske stabilisatorer, som EU har, og som USA f.eks. ikke har, mener jeg, at det eksempel, som José Manuel Barroso nævnte i dag, er yderst sigende. En arbejdstager, der bliver afskediget fra Saab i Sverige, nyder godt af sociale standarder, der er helt forskellige fra dem, en arbejdstager, der bliver afskediget fra General Motors et eller andet sted i Chicago, har, og regeringerne i disse to tilfælde indtager helt forskellige holdninger, idet de automatiske stabilisatorer mangedobler de 400 mia. EUR og bringer dem op på et betydelig højere beløb, hvilket giver os en ubestridt fordel over for USA i den henseende. Det faktum, at alle 27 medlemsstater grundlæggende støttede aftalen, bekræfter Lissabonstrategiens fortsatte betydning, da den er en af de fire søjler, som hele strategien bygger på.

Gordon Brown var her i går, og han havde lejlighed til klart at forklare de 27 medlemsstaters holdning, G20-topmødets mandat og de tre andre de facto-søjler under denne strategi. Vi blev enige om, at alle de kortsigtede foranstaltninger skulle være midlertidige, og det er sådan, vi opfatter dem. De mellem- og langsigtede prioriteter og Lissabonstrategiens målsætninger blev bekræftet, og de kortsigtede foranstaltninger bør følge samme linje. Jeg vil gerne åbent sige, at Det Europæiske Råd var mere eller mindre forfærdet over den amerikanske finansminister, Timothy Geithners, udtalelser om permanente foranstaltninger. USA gentager ikke blot 1930'ernes fejltagelser i form af massive stimuluspakker, protektionistiske tendenser og opfordringer til protektionisme, "køb amerikansk"-kampagnen osv. Kombinationen af disse skridt sammen med initiativet til at gøre dem permanente, hvilket er endnu værre, udgør vejen til helvede. Vi bør kigge lidt nærmere på historiebøgerne, som tydeligvis har ligget og samlet støv. Forårstopmødes største succes er efter min opfattelse, at man klart tog afstand fra denne vej og denne kortsynede holdning. Jeg afviser kategorisk de påstande, der er fremført af formanden for Den Socialdemokratiske Gruppe, Poul Nyrup Rasmussen, om, at Det Europæiske Råd har gjort meget lidt for at bekæmpe krisen, og at vi venter på, at USA redder os. Den vej, USA følger, er ikke blot blevet underkendt af historien, men der er ligeledes en slående forskel i socialsikringsniveauerne og de generelle sociale foranstaltninger for almindelige mennesker i USA, hvor niveauet er meget lavere. Den amerikanske vej er farlig, fordi USA vil få brug for penge til at finansiere deres stimuluspakker, og det vil de let kunne finde, fordi der altid er nogle, der er villige til at købe amerikanske obligationer. Men det bringer markedslikviditeten i fare, fordi det fratager de globale finansmarkeder likviditet, hvilket vil medføre risiko for salget af andre obligationer, muligvis europæiske og helt sikkert polske, tjekkiske og måske også andre, da der ikke vil være penge nok i systemet. Det er en situation, der giver anledning til bekymring, og efter min opfattelse vil dette spørgsmål blive diskuteret på G20-topmødet. G20-topmødet vil kun være én lejlighed til at diskutere dette. Drøftelserne kan fortsætte senere på det uformelle topmøde med de 27 medlemsstater og præsident Obama og den amerikanske regering i Prag. Jeg er fast overbevist om, at vi vil kunne finde fælles fodslag med USA, for vi ønsker helt klart ingen konfrontation mellem USA og Europa. Krisen har endnu en gang vist os, at ingen økonomi i verden i dag kan eksistere i isolation, og at de forskellige økonomier er tæt forbundne med hinanden, hvilket betyder, at vi i krisetider alle er fælles om problemerne, og vi kan kun løse dem ved at stå sammen.

Aftalens anden søjle i forbindelse med at finde en løsning på den aktuelle krise er forberedelsen af G20-topmødet. De dokumenter, der er blevet udarbejdet af Gordon Brown og hans regering, er fremragende, og de havde lejlighed til at sætte dem ind i dem i går. Fremgangsmåden med tre søjler omfatter en løsning for den finansielle sektor og fiskale stimuleringsforanstaltninger, der regulerer og også retter op på systemets mangler, samt en indsats for at sætte nyt skub i verdenshandelen, hvilket betyder, at man må arbejde for nye drøftelser med Doha inden for rammerne af WTO. Denne fremgangsmåde er fuldstændig i overensstemmelse med de særlige træk i Det Europæiske Råds løsning, som vandt enstemmig tilslutning. Jeg vil ligeledes sige, at aftalen fortjener ros, fordi der endelig er blevet fastlagt et konkret tal for en forhøjelse af Den Internationale Valutafonds disponible midler, som blev fastsat til 75 mia. EUR. De 27 medlemsstater indtager en enig holdning, taler med én stemme og har en fælles målsætning forud for G20. Det betragter jeg som den største succes, fordi hele Det Europæiske Råds møde var en prøvesten for det europæiske sammenhold, den europæiske solidaritet, de europæiske værdier og et samlet europæisk indre marked. Hvis nogle af disse ting bliver undergravet, vil vi komme svagere ud af krisen. Omvendt mener jeg, at hvis vi respekterer disse principper, vil vi fremstå stærkere. Der er ingen grund til pessimisme forud for G20-drøftelserne, som hr. Rasmussen udtrykker frygt for. Jeg tror, at vi alle har forstået, at det er nødvendigt at handle solidarisk og samarbejde, som Graham Watson fra Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa har fremhævet.

Som vi alle ved, er den aktuelle krise en tillidskrise. Det tredje vigtige aspekt i forbindelse med at løse krisen er derfor at få genoprettet tilliden. Det er ikke nok kun at hælde penge i systemet. Det har vi prøvet, og bankerne låner stadig ikke penge ud. Bankerne må starte deres långivning igen, men det vil de ikke gøre, hvis de ikke har tillid. Den likviditet, de har adgang til, har ikke løst problemet. Tillid kan hverken dekretes eller købes. Derfor er vi gået et skridt videre for at styrke tilliden, idet vi har fordoblet garantirammen for lande

uden for euroområdet til 50 mia. EUR, hvis det skulle vise sig at blive nødvendigt. Selv dét er vi blevet enige om. Vi blev endog enige om, at det var nødvendigt at undgå en generel fremgangsmåde og i stedet for arbejde med hver enkelt bank og hvert enkelt land sag for sag, og vi betragtede det som farligt at bruge samme procedure på alle på indeværende tidspunkt. Markederne er urolige, og de reagerer øjeblikkeligt, overdrevent og negativt på ethvert signal. Derfor har vi brug for bedre regulering. Jeg vil gerne understrege, at "bedre" kunne betyde, at man indfører regulering der, hvor det tidligere ikke har eksisteret. Det er her Europa-Parlamentet kommer ind i billedet. Det er vores ønske, og der er tegn på, at det er muligt at opnå enighed om en lovgivning, der i det store og hele ville tilfredsstille vores visioner og idéer om bedre regulering af kreditvurderingsinstitutter, forsikringsselskabers solvens, kapitalkrav til banker, grænseoverskridende betalinger, elektroniske penge osv. Det ville glæde mig, hvis Parlamentet kunne godkende disse retsakter under denne mødeperiode, og hvis de kunne træde i kraft og blive gennemført med det samme. Som alle andre hilser jeg Larosièrere-rapporten velkommen. Den indeholder et strålende analytisk afsnit og et meget instruktivt gennemførelsesafsnit, og her er Det Europæiske Råd nået frem til helt klare konklusioner. Forårstopmødets vigtigste opgave var måske at vurdere det fremskridt, der var blevet gjort indtil videre i forbindelse med gennemførelsen af den fornyelsesplan, som Rådet fremlagde i december. Det er netop her, at vi er blevet udsat for størst omtale og kritik, som efter min mening er ufortjent. Det påstås, at planen er utilstrækkelig, langsommelig og uambitiøs. Jeg vil gerne forklare situationen nærmere. Jeg har allerede nævnt de 400 mia. EUR, eller 3,3 % af BNP, som ikke omfatter midler til rekapitalisering af banker og garantier, der beløber sig til mere end 10 % af BNP, hvilket er det, EU har råd til for øjeblikket. Dette vil stadig have en betydelig indvirkning på stabilitets- og vækstpakten og en meget betydelig indvirkning på den offentlige gæld og på, hvordan spørgsmål afgøres i dagen derpå-perioden, med andre ord efter at krisen er overstået, for at udtrykke det enkelt. Efter min opfattelse er selv de 5 mia. EUR, som endelig er blevet godkendt, og som kun udgør en lille del af det samlede store beløb på 400 mia. EUR, et resultat af meget vanskelige forhandlinger, der berører mange lande. Det skyldes for det første, at et beløb ikke udgør en antikriseforanstaltning, hvis det ikke kommer til udbetaling i 2009-2010. Det er ligeledes rigtigt, at vi ikke har et transparent system til vurdering af projekter, ingen rigtig liste over disse projekter, og visse ting mangler, mens der er for meget af andre ting. Vi nåede endelig til enighed efter meget komplicerede forhandlinger, og her spillede det tjekkiske formandskab helt klart en dominerende rolle i og med, at det fik istandbragt enighed om godkendelse af de 5 mia. EUR og om at sende pengene videre til Europa-Parlamentet til behandling.

Fornyelsesplanen har naturligvis et fællesskabsaspekt, under hvilket der i dag er ca. 30 mia. EUR til rådighed, og den har et nationalt aspekt, under hvilket de enkelte medlemsstater inden for planens rammer gennemfører deres egne fiskale stimuleringsforanstaltninger. Det vigtigste, som Det Europæiske Råd efter min opfattelse blev enig om, er vækst- og stabilitetspagtens væsentlige rolle. Hvis vi ønsker at komme ud af denne krise med et EU, der er intakt, uskadt og styrket, må vi respektere vores egne regler. Efter min mening ville det være en stor fejl at udarbejde nye pakker uden at sikre, at alle de nationale og fællesskabsmæssige procedurer var blevet iværksat, at vi ved, hvad deres konsekvenser vil være, og om det er nødvendigt med yderligere fiskale stimuleringsforanstaltninger, og det blev der opnået enighed om i Det Europæiske Råd. Hvis det bliver absolut nødvendigt, vil Det Europæiske Råd træffe yderligere foranstaltninger, men på nuværende tidspunkt ved vi ikke, om det er nødvendigt, da ingen ved, hvornår krisen vil have nået bunden, eller hvornår den vil ende. Det ville være fuldstændig absurd at træffe yderligere foranstaltninger, så længe vi ikke kender resultatet af de skridt, vi har taget indtil videre med den fiskale stimulering på 400 mia. EUR. Planen er ambitiøs, diversificeret og omfattende, og den vil løse vækst- og beskæftigelsesproblemerne forskelligt under hensyntagen til situationen i hvert enkelt land samt naturligvis de problemer, der er forbundet med den økonomiske situation.

Et andet vigtigt emne for Det Europæiske Råd var klima- og energispørgsmålet. Vi gjorde betydelige fremskridt, både hvad angår energisikkerhed og beskyttelse af klimaet. Bortset fra alt andet er energisikkerhed en af hovedprioriteterne for vores formandskab, og vi så i januar, hvor nødvendigt dette er. Gaskrisen er ikke blevet løst. En gaskrise kan udløses i morgen, i overmorgen, om en måned, næste år, når som helst. Beviset herpå er, at selv antikrisepakken på 5 mia. EUR for hovedpartens vedkommende, men dog ikke udelukkende, er beregnet på sammenkoblingen mellem de europæiske lande, og den indeholder en bred vifte af mekanismer og projekter, som har til formål at begrænse vores afhængighed af én forsyningskanal. Vi er blevet enige om, at vi inden næste vinter må have tilvejebragt en antikrisemekanisme, der skal håndtere sammenbrud i forsyningerne, således at vi kan reagere på eventuelle problemer. Det er indlysende, at vi har brug for noget sådant. Vi så det i januar, især i Slovakiet og Bulgarien, men også i en række andre lande.

I forbindelse med klimaspørgsmålet har vi allerede påbegyndt drøftelser og forberedelser af klimakonferencen i København. Både Danmark, som er værtsland, og Sverige under dets formandskab vil tage sig af dette spørgsmål, og det tjekkiske formandskab arbejder allerede intenst med spørgsmålet. Vi prøver at finde en

fælles holdning på europæisk plan. Vi er begyndt at forhandle med de vigtigste aktører, uden hvilke mødet i København ikke kan blive en succes. Blandt disse er USA og naturligvis Japan, Kina og Indien samt andre store lande og store forurenere. Den største diskussion, som jeg kun ganske kort vil berøre, vedrørte spørgsmålet om, hvorvidt vi allerede nu skulle fastlægge ikke blot mekanismerne for, men også de enkelte medlemsstaters andel af den finansieringspakke, vi tilbyder udviklingslandene – tredjelande – for at hjælpe dem med at opfylde deres forpligtelser i kampen for at beskytte klimaet. Vi tog den rigtige beslutning. I en situation, hvor vi forhandler med alle de vigtigste aktører, som for øjeblikket taler mere, end de handler, ville det være en dårlig taktik og uklogt, hvis vi alene på vores side fastlagde tærskler og grænseværdier, som de andre ikke ville overholde. Vores forhandlingsposition er langt bedre, hvis vi står frit, og de lande, som rent faktisk stillede det sidste forslag, dvs. Sverige, Danmark, Holland, Det Forenede Kongerige og Polen, erklærede sig enige heri. I forbindelse med den polske holdning respekterede vi naturligvis interesserne i de lande, der forholder sig noget tøvende til denne mekanisme samt interesserne i de lande, der spiller en førende rolle inden for klimaændring. Alle lande, inklusive dem, der betragter dette som en absolut prioritet, var enige om, at man i god tid forud for mødet i København måtte finde den rigtige fremgangsmåde, løsningen og dens formulering.

Det tredje emne, vi drøftede, var eksterne forbindelser. Det Europæiske Råd godkendte formelt det østlige partnerskab som en tilføjelse til vores udenrigspolitik og nabolandspolitik. Da der er isbjerge mod nord, og vi har Atlanterhavet i vest, er det i syd og øst, at vores naboer bor, og det er i de regioner, at de lande, som eventuelt kunne true både vores økonomi og vores sociale og sikkerhedsmæssige situation, ligger. Det østlige partnerskab var en målsætning for det tjekkiske formandskab, og jeg er glad for, at det er blevet godkendt med en fast forpligtelse på 600 mio. EUR. Jeg vil gerne foregribe spørgsmål om Belarus' deltagelse. Det er noget, vi overvejer. Belarus har gjort et vist fremskridt, og vi forlænger suspensionen af forbuddet om visumudstedelse til medlemmer af styret. For øjeblikket holder vi døren åben for Belarus, men der er ikke blevet truffet nogen beslutning. Hvis medlemsstaterne ikke erklærer sig enige, og der ikke kan træffes en beslutning af alle 27 medlemsstater, vil præsident Lukashenko simpelthen ikke blive indbudt, selv om både oppositionen og nabolandene anbefaler, at vi indbyder ham. Jeg føler, at jeg ikke kan svare på det spørgsmål på indeværende tidspunkt, hvis De skulle stille det, og det er derfor, at jeg foregriber det.

Jeg underrettede Det Europæiske Råd om mødet og det uformelle topmøde med præsident Obama den 5. april i forbindelse med opfyldelsen af andre prioriteter, især de transatlantiske forbindelser. De organisatoriske detaljer foreligger endnu ikke, men Parlamentet vil blive grundigt informeret. Topmødet vil blive tilrettelagt med tre hovedemner, nemlig drøftelse af G20-topmødet, samarbejde om energi og klima, hvor EU, ligesom USA, fortsat ønsker at være en hovedaktør, og eksterne forbindelser og det geostrategiske område fra Middelhavet til Det Kaspiske Hav, hvilket vil sige Afghanistan, Pakistan, situationen i Iran og naturligvis Mellemøsten. Topmødet med USA er vigtigt, men vi må helt klart undgå at have for høje forventninger, da der ikke er tale om Messias' komme. USA har en lang række interne problemer, der skal løses, og netop derfor er det godt, at Barack Obama i Prag vil tale om sit grundlæggende syn på dette år, og han vil naturligvis i den forbindelse ønske at sende et budskab til EU's borgere om den nye amerikanske regerings holdninger og målsætninger.

Det Europæiske Råd drøftede mange andre spørgsmål, som jeg er rede til at svare på. Hvis jeg har udeladt noget, vil jeg komme ind på det i mit svar efter gruppeformændenes taler. Vi vil sandsynligvis ikke mødes her igen, da De tager hjem for at påbegynde en valgkamp, men det ville glæde mig meget, hvis De kunne undgå at starte den allerede her og nu. Jeg håber, at vi vil se en fair kamp om pladserne i Europa-Parlamentet, og at De vil mødes igen efter valget og fortsætte Deres arbejde.

Formanden. – Hr. rådsformand! Vi siger tak, fordi De er fast besluttet på at fortsætte formandskabets arbejde til trods for den vanskelige situation i Deres land.

José Manuel Barroso, *Formand for Kommissionen* – (FR) Hr. formand, hr. rådsformand, mine damer og herrer! Det sidste Europæiske Råd var et Råd, der gav praktiske resultater.

Jeg vil gerne udtrykke anerkendelse af det tjekkiske formandskab og især premierminister Topolánek, som holdt drøftelserne inden for strenge rammer ved at sætte fokus på konkrete målsætninger. Vi kan nu se resultatet i form af en række beslutninger, der i sig selv er vigtige, men det er også beslutninger, der klart og tydeligt understreger Europas beslutsomhed i dag. Realiteterne i vores beslutninger viser realiteterne i vores enhed og modbeviser de pessimistiske forudsigelser, som endnu en gang viste sig at være ubegrundede. Jeg vil koncentrere mig om de økonomiske aspekter. Premierminister Topolánek har været inde på de fleste spørgsmål, så der er ingen grund til at gennemgå dem igen.

For det første skal det fremhæves, at Rådet godkendte Kommissionens forslag om at sætte 5 mia. EUR af til energiprojekter og bredbåndsinternet. Den aftale, man nåede frem til i Det Europæiske Råd, er helt klart et udtryk for, at EU er fast besluttet på at bruge alle de til rådighed værende redskaber og gøre, hvad man kan for at forhindre krisen i at bringe vores langsigtede målsætninger i fare, især når det gælder energisikkerhed og bekæmpelse af klimaændringer.

Den anden vigtige beslutning var fordoblingen af den maksimale støtte til medlemsstaternes betalingsbalance. 50 mia. EUR er udtryk for et stærkt engagement, og det beviser, at selv i hårde tider er solidaritet ikke bare et tomt ord i Europa.

Det bedste, man i Europa kan gøre for at dæmme op for krisen og for at genetablere forudsætningerne for vækst, er at koordinere sine holdninger, handle samordnet og støtte hinanden.

Den tredje vigtige beslutning viser, at EU fuldt ud yder sit bidrag til bestræbelserne på at tackle krisen globalt. Stimuleringen af den europæiske økonomi via budgettet, hvis vi medtager de automatiske stabilisatorer, nærmer sig nu 4 % af BNP. Men i Det Europæiske Råd tilføjede vi yderligere et løfte om at støtte IMF med et maksimum på 75 mia. EUR. EU spiller helt klart sin rolle til fulde både ved kraftigt at bekæmpe krisen og ved at iværksætte et program for ambitiøse og fremadskuende reformer af de regulerende bestemmelser.

EU har i realiteten sat et eksempel for enhed og ledelse, og hvis det bliver fulgt, vil det bane vejen for mere vidtrækkende beslutninger på internationalt plan. Forhandlingen i går med den britiske premierminister, Gordon Brown, var et klart udtryk for dette. EU går til London-topmødet med en solid og konsekvent dagsorden, der hviler på fire søjler, nemlig omfattende og velkoordinerede budgetstimuleringer, en ambitiøs dagsorden for regulering, et stærkt budskab mod enhver form for protektionisme og en fortsat indsats for årtusindudviklingsmålene, især når det gælder verdens mest underprivilegerede mennesker.

Det er en dagsorden, der står for lederskab, men da det måske ikke var helt klart fra begyndelsen, er det ikke desto mindre vigtigt at fremhæve, at holdningen hos Kommissionen og de medlemsstater, som skal deltage i mødet i London, faktisk er et budskab fra alle EU's 27 medlemmer, som ønsker at bevare denne førende rolle med henblik på at få indført nye internationale regler. Det er ikke en teknokratisk dagsorden. Den udfordring, vi står over for, er at få genindført etiske værdier i det økonomiske system, og især det globale finanssystem, uden hvilke markedsøkonomien ikke kan fungere. Mennesket skal igen sættes i centrum for den globale økonomi. Vi går ind for åbne og konkurrenceprægede økonomier, men det skal være økonomier, hvor markedet tjener borgerne. Det er desuden grunden til, at jeg støtter fru Merkels ambitiøse forslag om at udarbejde et charter for en bæredygtig økonomi. Det understreger, at vi går ind for en social markedsøkonomi.

Men Det Europæiske Råd drøftede ikke kun krisen. På området eksterne forbindelser er jeg glad for, at de 27 bakkede op om Kommissionens forslag om at udvikle det østlige partnerskab, som vi vil få lejlighed til at drøfte mere indgående under det østlige partnerskabs topmøde den 7. maj. Med Middelhavsunionen har vi nu en sammenhængende ramme for vores naboskabspolitik, som uden tvivl er en af hovedprioriteterne i EU's eksterne forbindelser.

(EN) Hr. formand! Vi må nu arbejde videre med den økonomiske genopretning. De 5 mia. EUR er et virkeligt hasteanliggende. Denne investering er afgørende i disse vanskelige tider. Vi ved alle, at kreditkrisen har haft direkte konsekvenser for strategiske projekter. Der er visse udfordringer, især muligheden for et stop for olie- og gasforbindelserne. Det har bremset investeringerne i vedvarende energi. Det har ligeledes sat forskning i ren teknologi ud på et vigespor. Derfor er et klart europæisk svar nødvendigt.

Jeg ved, at Parlamentet er besluttet på at behandle dette spørgsmål hurtigt, og jeg håber, at Deres interne drøftelser af forslagene vil gøre det muligt hurtigt at påbegynde forhandlinger med Rådet, således at disse forslag kan blive vedtaget inden maj.

Det samme gælder for pakken af nuværende og kommende foranstaltninger for det finansielle system. Hvis Parlamentet og Rådet kunne sikre enighed om disse forslag i førstebehandlingen før valgpausen, ville det udsende et stærkt budskab om, at EU ved, hvad der skal gøres for at få bragt orden i det finansielle system igen.

Det er en vigtig byggesten i genoprettelsen af tilliden, og Kommissionen vil derfor fortsætte med at vedtage de forslag, der blev fremlagt i dens meddelelse fra den 4. marts 2009, om hedgefonde og privat egenkapital, chef lønninger og om opfølgning af idéerne i rapporten fra Højniveaugruppen, som jeg har oprettet under ledelse af hr. de Larosière. Denne rapport fik en varm velkomst i Det Europæiske Råd, og alle var enige om, at den skulle danne grundlag for det fremtidige arbejde. Jeg er meget glad for det resultat.

Det er ligeledes nødvendigt fortsat at forstærke koordineringsarbejdet. Koordinering er meget vigtig, koordinering og gennemførelse. Vores retningslinjer for forringede aktiver og for støtte til automobilsektoren bruges allerede som led i en effektiv styring af medlemsstaternes arbejde.

Nu da vi befinder os i gennemførelsesfasen af genopretningsplanen, vil Kommissionen fremskynde sit arbejde med at kontrollere, hvorledes erklæringerne om de nationale stimuluspakker bliver ført ud i livet. Vi har visse redskaber. Vi har også redskaberne fra Lissabonstrategien, som fortsat er i kraft. Vi vil ligeledes nøje holde øje med de forskellige nationale foranstaltninger, der vedtages for at håndtere krisen og stimulere efterspørgslen, for at se, hvad vi kan lære, og hvordan vi kan hjælpe.

Vi bør lade os inspirere af samme ånd i forberedelserne til beskæftigelsestopmødet. Jeg har allerede tidligere sagt i Parlamentet, at denne krise forårsager virkelige lidelser, og det ses tydeligst i dens konsekvenser for arbejdsmarkedet.

Arbejdsløsheden stiger, og den vil sandsynligvis fortsætte med at stige. Det er min største bekymring, og efter min mening bør det være Europas største bekymring. Arbejdstagerne i hele Europa må vide, at de europæiske ledere bekymrer sig om dette spørgsmål. Det er derfor, at det særlige topmøde om beskæftigelse i begyndelsen af maj er så vigtigt. Vi vil se på genopretningsforanstaltningernes indvirkning indtil videre, finde ud af, hvad der fungerer, og hvad der ikke fungerer, udveksle erfaringer og blive enige om de yderligere skridt, der skal tages.

Vi må sikre, at alle løftestænger er i brug på lokalt, regionalt, nationalt og europæisk niveau for at afbøde krisens virkninger og forberede folk til fremtidens job. Vi må især så godt som muligt udnytte de muligheder, vi har for at supplere medlemsstaternes indsats gennem Den Europæiske Socialfond og Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen.

Som De ved, besluttede Det Europæiske Råd, at topmødet skulle finde sted i trojka-format. Jeg må som altid udtrykke min åbne og ærlige mening og sige, at jeg var skuffet over denne beslutning. Jeg ville have foretrukket, at alle 27 medlemsstater brugte den nødvendige tid på sammen at drøfte, hvordan vi bedst kommer videre med det spørgsmål, som, når det kommer til stykket, er det allervigtigste for de europæiske borgere i denne krise, nemlig beskæftigelsessituationen.

Naturligvis ved vi, at de fleste instrumenter er nationale, men det burde ikke afholde de europæiske ledere fra på europæisk plan at drøfte, hvordan de kan koordinere deres bestræbelser. Og vi ved desuden, at når vi træffer beslutninger om finanssektoren, eller når vi vedtager en genopretningsplan, er det også beskæftigelsesforanstaltninger.

Men det er min opfattelse, at beskæftigelsen fortjener fuld opmærksomhed fra de europæiske ledere. Når det er sagt, er Kommissionen fuldt forberedt og rede til at levere et stærkt budskab den 7. maj 2009. Personligt mener jeg, at dette topmøde, som det blev besluttet at afholde i trojka-format, bør være åbent, således at de regeringschefer, som måtte ønske det, får lejlighed til at deltage.

Ligesom premierminister Topolánek vil jeg gerne understrege, at vi forud for Det Europæiske Råd havde vigtige drøftelser med arbejdsmarkedets parter sammen med Sveriges statsminister, hr. Reinfeldt, og Spaniens premierminister, hr. Zapatero. Jeg mener, at vi så vilje hos arbejdsmarkedets parter til at arbejde sammen med os. Det er vigtigt, at sende et budskab til alle europæere, og især til alle arbejdstagere i Europa, om, at vi i Europa også ønsker en social dialog.

Vi har indbudt arbejdsmarkedets parter til møde med Kommissionen. Vi har organiseret et møde i kommissærkollegiet, og jeg er fast besluttet på fortsat at arbejde sammen med arbejdsmarkedets parter, Europa-Parlamentet, Europas regeringer, formandskabet naturligvis og også med Regionsudvalget og Det Sociale og Økonomiske Udvalg, fordi det er min faste overbevisning, at der i lyset af beskæftigelsesproblemet er brug for en europæisk mobilisering, ikke bare af regeringer og de europæiske institutioner, men ligeledes af arbejdsmarkedets parter og hele samfundet.

Jeg er fast besluttet på, at alle muligheder skal lægges på bordet. Derfor vil Kommissionen i de kommende uger gøre en særlig indsats for at arbejde sammen med alle vores partnere, og jeg ville være særdeles glad for medlemmernes fulde deltagelse samt Parlamentets deltagelse som institution. De har en verden af viden om forholdene lokalt.

Sammenfattende vil jeg sige, at Det Europæiske Råd traf meget vigtige beslutninger om økonomiske og finansielle spørgsmål, og at det er meget konkrete resultater. Men det betyder ikke afslutningen på denne proces. Vi må holde gang i processen. Vi må være åbne for alle mulige tiltag i en krise, som især vil få store

konsekvenser for sociale spørgsmål. Det er vigtigt, at vi holder fast ved vores beslutsomhed, og at Europa gennem koordinering og gennemførelse vil være i stand til ikke blot at leve op til udfordringerne internt, men ligeledes vil kunne yde et stort bidrag til den globale reaktion på denne omfattende krise.

(Bifald)

Joseph Daul, for PPE-DE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. Topolánek, hr. Barroso, mine damer og herrer! I fredags fremlagde Europa en køreplan for G20 den 2. april efter lige fra krisens begyndelse at have ledet vores amerikanske partnere og resten af verden i retning af en ambitiøs, men virkelig nødvendig reform af finansmarkederne.

Under forhandlingen i går om G20 sagde nogle medlemmer, at dette ikke var nok, medens andre sagde, at det var for meget. Virkeligheden er, at Europa i de successive kriser, vi har oplevet, har vist sit værd, har koordineret sine holdninger, og har arbejdet som et team.

Jeg gentager, at nationale løsninger i den krisesituation, vi oplever, som det er tilfældet med alle globale spørgsmål, som f.eks. energi, klimaændringer, udenrigsanliggender, sikkerhed og forsvar, ikke længere er nok. Når selv den britiske premierminister, som vi hørte i går, fremhæver EU's fortjenester og erklærer, at han er stolt af at være brite og stolt af at være europæer, føler jeg mig bestyrket i min overbevisning.

Det Europæiske Råds beslutning i sidste uge om at etablere en fond på 50 mia. EUR til hjælp for medlemsstaterne uden for euroområdet i disse vanskelige tider er rigtig, da det, der rammer én, rammer os alle. Det er det, europæisk integration handler om. Disse bevillinger vil, når de bliver lagt oven i de 400 mia. EUR i den europæiske genopretningsplan, være med til at genskabe forudsætningerne for vækst, skabe velstand og i sidste ende job. Det samme gælder de 5 mia. EUR, som vi har besluttet at investere i støtte til energiprojekter og foranstaltninger i forbindelse med internettet og andre spørgsmål.

Jeg opfordrer Rådet til at gøre, hvad det kan, for at sikre, at der bliver opnået enighed ved slutningen af denne valgperiode om de tre vigtigste spørgsmål, der ligger på bordet for øjeblikket, nemlig kreditvurderingsinstitutter, direktivet om krav til egenkapital og solvens II-direktivet. Med hensyn til sidstnævnte tekst må Rådet arbejde hurtigere for at sikre, at det kan vedtages under førstebehandlingen i april.

Mine damer og herrer! Vi har ikke brug for flere socialistiske økonomiske foranstaltninger. Vi har brug for flere jobs, og det vil denne pakke af foranstaltninger muliggøre. Jeg bemærker mig desuden med interesse, at ikke én europæisk leder, det være sig på højre- eller venstrefløj, bakkede op om socialistiske foranstaltninger i Bruxelles i sidste uge. Det bekræfter også den fornemmelse, jeg har, af, at der ikke altid er stor overensstemmelse mellem det, der bliver sagt for øjeblikket af formanden for Den Socialdemokratiske Gruppe i Europa-Parlamentet og det, der bliver gjort fra socialdemokratisk ledede regeringers side, og jeg vil sige til hr. Schulz, at han stadig har meget at gøre for at overbevise sin politiske ven, hr. Steinbrück, om, at han skal være mere social.

Jeg vil også gerne nævne forberedelsen af klimakonferencen i København i december og anmode det tjekkiske formandskab om at udarbejde forslag om internationale finansieringsmekanismer inden juni. Hvad angår energi- og klimaændringspakken, har Europa slået tonen an og må ikke miste sin førerstilling. Klimaændringerne vil ikke vente på, at krisen er slut. Det er derfor vores ansvar at overbevise vores partnere om at følge vores eksempel i bekæmpelsen af klimaændringerne og vedtage målsætningen med en reduktion af CO₂-emissionerne på 30 %.

Det ser ud til, at Barack Obama har besluttet at acceptere vores hjælpende hånd, idet han har besluttet at gennemføre et emissionskvotehandelsystem i USA. Afslutningsvis vil jeg gerne give udtryk for min tilfredshed med, at Europa endelig tager vores østlige naboer alvorligt med vedtagelsen af et strategisk partnerskab med Armenien, Aserbajdsjan, Belarus, Georgien, Republikken Moldova og Ukraine. Dette partnerskab vil være en nyttig tilføjelse til Euronest-forsamlingens arbejde. Initiativet til Euronest kom fra min gruppe, og det vil træde i kraft med alle parlamentsgruppernes tilslutning fra og med næste valgperiode.

På den anden side er det på høje tid, at Middelhavsunionen, som blev oprettet sidste sommer, får gang i sit sekretariat i Barcelona og begynder at arbejde på konkrete projekter. Det krævede de 27 i sidste uge, og vi forventer en køreplan i juni.

Martin Schulz, for PSE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Hr. Topolánek! Jeg finder det bemærkelsesværdigt, at De er her. Det tjener Dem til ære i lyset af de vanskelige omstændigheder, De befinder Dem i. Deres tilstedeværelse her til formiddag viser, at De har kampånd, men De må forstå mandatet for formanden for

Den Europæiske Union. Hvis De kommer her for at føre tjekkisk indenrigspolitik, må De ikke blive overrasket over, at vi diskuterer tjekkisk indenrigspolitik. Men efter min opfattelse er De her som formand for Det Europæiske Råd, og derfor forstår jeg ikke Deres bemærkning om obstruktion fra socialdemokraternes side.

(Bifald)

Under alle omstændigheder blev De væltet af to stemmer fra Det Civile Demokratiske Parti og to grønne stemmer. Så hvad med obstruktion fra Deres egne folks side?

I går hørte vi en tale fra en stor europæisk regeringschef, der som vært for G20-topmødet i næste uge sagde det stik modsatte af, hvad De sagde her som formand for Rådet. Det, der blev sagt af Gordon Brown i går, var det stik modsatte af det, De sagde her. De sagde, at den vej, USA er slået ind på, historisk set er den forkerte vej. Det sagde De her for nogle få minutter siden. De sagde, at Geithners vej er den forkerte vej og fører til helvede. Det er ikke et niveau, som EU kan arbejde sammen med USA på. De repræsenterer ikke Det Europæiske Råd, De repræsenterer Dem selv. Det er den store fejl, som De begår her.

(Bifald)

Nu forstår jeg også, hvorfor folk til at begynde med fortalte os, at det er vanskeligt at føre en dialog med denne mand. Nej, hr. rådsformand! Denne vej leder EU ind i en blindgyde.

Formanden for Kommissionen sagde noget meget vigtigt i dag. Han sagde, at det ville være en alvorlig fejl at underkende det sociale topmøde, beskæftigelsestopmødet. På et tidspunkt hvor millioner af mennesker i Europa frygter for deres job, på et tidspunkt hvor fallitramte banker og forsikringsselskaber, også i USA, bliver hjulpet ud af vanskelighederne med offentlige midler, der beløber sig til milliarder og endog trillioner, hvilket De beskriver som vejen til helvede, i en situation hvor folk ved, at det i sidste ende er dem, der kommer til at betale via deres skatter, det være sig i euro eller kroner, i en sådan situation siger Det Europæiske Råd til disse mennesker, at deres beskæftigelsesproblemer ikke interesserer det. Det har vi ikke tid til. Det er et skæbnsvangert signal. Det er et forkert signal.

Derfor må jeg sige til formanden for Kommissionen, at det ikke er nok at give råd til formanden for Rådet. Vi ønsker ikke en trojka, vi ønsker en drøftelse, som alle kan deltage i. Han bør genindkalde til topmødet, således at stats- og regeringscheferne kan påtage sig deres ansvar og drøfte beskæftigelsessituationen i Europa i begyndelsen af maj.

(Bifald)

Hr. Topolánek! Jeg vil give Dem tre anbefalinger set ud fra vores synspunkt, som De kan tage med Dem hjem og overveje i de kommende dage. Hvis De forpligter EU's regeringer til at mobilisere 1,5 % af deres bruttonationalprodukt i 2009 og 1 % i 2010, og hvis det skulle udgøre en pakke til løsning af den kortsigtede økonomiske situation, og hvis jeg har fulgt rigtigt med, er der kun fire lande, der kan leve op til disse betingelser for indeværende, så er det ikke nok, og det er Deres job som formand for Rådet at sikre, at medlemsstaterne overholder de forpligtelser, de har pålagt sig selv.

For det andet vil jeg bede Dem om at genindkalde til det sociale topmøde. Vis den europæiske offentlighed, at beskæftigelsespolitik og initiativer til beskyttelse af arbejdspladser står i centrum for regeringernes indsats.

For det tredje bedes De sikre, at der endelig kommer klarhed i Rådet med hensyn til de institutionelle spørgsmåls fremtid efter valget. Personligt føler jeg med Dem. Jeg ved, at De har arbejdet for en ratifikation af Lissabontraktaten, men jeg ved også, at De har en række problemer med Deres præsident, og at man gør alt for at forhindre, at De får det igennem i senatet. Vi er her for at hjælpe Dem. Når vi kan, taler vi med Deres ODS-senatorer og prøver at få dem til at acceptere ratifikationsprocessen. Der er ingen problemer. Vi står ved Deres side, og vi vil gøre, hvad vi kan.

Der eksisterer dog stadig en helt anden problemstilling. De må i sidste ende fortælle os, på hvilket grundlag De ønsker at komme videre. På grundlag af Nicetraktaten, som er i kraft, eller på grundlag af Lissabontraktaten, som ikke er i kraft? Det går ikke at sige, at vi starter med Nice, og så tilføjer vi bagefter lidt Lissabon. Derfor siger jeg for vores vedkommende, at det er rigtigt at foretage høringer efter valget til Europa-Parlamentet, men først når Parlamentet er blevet konstitueret. Jeg er ikke rede til at blive hørt efter den 7. juni, før Parlamentet formelt er trådt sammen i dets første samling. Vi må stadig kunne kræve et minimum af respekt for institutionerne. Hr. Topolánek! Der er altså disse tre punkter, og så vil De kunne genvinde en vis anseelse hos os.

(Bifald)

Graham Watson, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Til trods for de virkelige lidelser vil jeg gerne komme med en lidt munter definition på en recession. Det er, når man går hen til banken for at hæve penge fra automaten, og teksten "utilstrækkelige midler" blinker i displayet, og man ikke ved, om det er ens egne eller deres!

(Latter)

Til trods for alle de mørke spådomme om splittelse og strid har Det Europæiske Råd fremlagt en positiv pakke, og jeg gratulerer det tjekkiske formandskab med det resultat.

Vi har et tilsagn om flere penge fra IMF, et løfte om mere støtte til Europas hårdest ramte økonomier og enighed om at gå videre med et europæisk tilsyn med finanssystemet. Det hilser vi alt sammen velkommen. Og det glædede mig især at se, at Rådet har raget kastanjerne ud af ilden for hr. Barroso ved at overføre 5 mia. ubrugte EUR til genopretningsplanen. Investering i transport, infrastruktur og bredbåndsforbindelser vil skabe arbejdspladser og forberede Europa til fremtiden. Og samtidig vil de penge, der går til Nabucco-pipelinens lette vores problematiske energifhængighed af Rusland.

Vi har brug for en forsikring fra rådsformanden om, at de 5 mia. EUR rent faktisk vil gå til det projekt, men også at investeringer i gasforsyningsinfrastruktur ikke vil erstatte forskning i vedvarende energikilder. Grøn vækst er fortsat afgørende for vores borgeres sikkerhed nu og i fremtiden, og det samme er principperne i Lissabonstrategien om fleksibilitet og sikkerhed, en vidensbaseret økonomi og beskæftigelsesregler, der er afpasset efter formålet. Dette er nøglen til en konkurrencedygtig økonomi og et velfungerende indre marked. Det tjener til Rådets ros, at fortidens protektionistiske sprogbrug ikke kaster en skygge over dets konklusioner.

Men til trods for al den tilsyneladende enighed består der stadig en nagende tvivl om medlemsstaternes prioriteter. På den ene side er der dem, der fokuserer på en stram regulering på internationalt plan, og på den anden er der dem, som lægger vægt på en stærk stimuluspakke. Det er et forkert valg. Naturligvis har vi brug for tilsynsstrukturer og streng regulering, men vi har også brug for kontracykliske foranstaltninger til at håndtere recessionens problemer. Vi må arbejde både på det lange og det korte sigt.

Vores ledere må udtale sig klart om det på G20-topmødet. Hvis vi ikke kan blive enige om en fælles sag, kan vi ikke gøre os forhåbninger om at agere med vores samlede styrke. USA vil komme til G20 med sin egen dagsorden. Vi må komme med vores, og sammen må vi finde en løsning, der gavner alle.

Hr. rådsformand! I sidste uge i Rådet drøftede man næsten ikke retsgrundlaget for dannelsen af den nye Kommission, men det er ikke kun Irland, som sandsynligvis ikke vil ratificere Lissabon. Derfor vil jeg indtrængende opfordre Dem til at indkalde lederne af Rådet, Kommissionen og Parlamentet, før Parlamentet holder pause i maj for at blive enige om, hvordan Parlamentet og Kommissionen skal sammensættes med retlig sikkerhed.

Der er et øjeblik i den berømte melodi i Smetanas *Má Vlast*, hvor celloen og fagotten stiger i crescendo fra dystre dybder og når en tilsyneladende umulig høj tone. Det øjeblik er overstået for Deres regering. I Europa er vi endnu ikke nået til det øjeblik. De må sørge for, at interne hjemlige vanskeligheder ikke tapper Dem for kræfter.

(Bifald)

Adam Bielan, for UEN-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Jeg vil indledningsvis gratulere premierminister Topolánek med hans fortræffelige forberedelse af det europæiske topmøde og med hans formandskab, som indtil nu har været fremragende. For flere måneder siden tvivlede mange politikere på, at et lille land i Central- og Østeuropa kunne bære byrden at lede EU. Hr. Topolánek og hans regering har bevist, at det er muligt. Jeg vil endnu en gang lykønske ham, især på et meget vanskeligt tidspunkt for ham på grund af interne problemer. Jeg håber, at han vil kunne løse disse problemer, og at han også vil forberede det næste topmøde om tre måneder.

Men netop fordi vi er blandt venner, må vi udtale os ærligt. Jeg vil gerne komme ind på adskillige spørgsmål vedrørende topmødet, som jeg forholder mig kritisk til, selv om min kritik ikke er rettet mod hr. Topolánek personligt.

Jeg vil begynde med støtten til det østlige partnerskab. Der er blevet afsat et beløb på 600 mio. EUR over fem år, men vi ved, at kun 350 mio. heraf er nye penge. Samlet udgør det knap 20 mio. EUR årligt for hvert enkelt land, som er med i projektet. Er det virkelig nok til, at EU kan opbygge sin indflydelse i området? Og når vi taler om vores østlige partnere, vil jeg gerne vide, hvilke beslutninger der er blevet truffet i

visumspørgsmålet. Det forekommer mig, at der ikke er blevet besluttet noget som helst. Tværtimod er der blevet truffet beslutning om at afvise enhver form for samarbejde på det område. Vi må spørge os selv, om vi ønsker at støde vores østlige naboer fra os, eller om vi ønsker at tilskynde dem til at samarbejde med os. Det ser ud til, at visse lande prøver på at svække idéen med det østlige partnerskab for ikke at gøre sig upopulær i Rusland.

Vi ser obstruktion af samme grund i forbindelse med bygningen af Nabucco-gaspipelin. Tildelingen af 200 mio. EUR til bygningen af projektet, som skønnes at beløbe sig til 8 mia. EUR, fremkalder blot et medlidende smil på vores partners læber. Vi burde huske på, at vi ud fra vores egne energisikkerhedshensyn bør være dem, som er mest interesserede i at bygge en rute til transport af brændstof fra området ved Det Kaspiske Hav til Europa, og denne rute bør ikke være afhængig af Kremles gode vilje.

På topmødet blev der ligeledes afsat et beløb på 5 mia. EUR til krisebekæmpelsespakken. En del af disse penge vil gå til energiprojekter, herunder 330 mio. EUR til mit land, Polen. Men desværre blev der vedtaget en betingelse herfor, som det er meget svært at opfylde, nemlig at pengene skal være brugt ved udgangen af næste år. Det beløb er blevet til virtuelle penge, for når vi ved, hvor langsomt den polske regering absorberer EU-midler, vil pengene ikke blive brugt, og så vil de ikke længere være til rådighed. Jeg foreslår derfor, at tidsfristen for brugen af disse penge forlænges.

I forbindelse med topmødet vil jeg også gerne komme ind på det tidligere uformelle krisebekæmpelsestopmøde, der blev afholdt i Bruxelles på foranledning af hr. Topolánek. Deltagerne på det topmøde udtalte sig enstemmigt mod økonomisk protektionisme. Imidlertid fik vi for nogle dage siden bevis for, at topmødets afgørelser ikke har særlig stor betydning, idet den franske automobilkoncern Renault meddelte, at den flytter produktionen i Slovakiet tilbage til Frankrig. Det viser desværre, at når der er økonomisk krise, må EU's grundlæggende princip om solidaritet vige for økonomisk egoisme. Jeg opfordrer hr. Topolánek til at bringe dette til ophør.

Claude Turmes, for Vets/ALE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg tror, at kun historien vil kunne fortælle os, hvorvidt sidste uges topmøde var et stort topmøde. Her til morgen vil jeg gerne se en opvågning. Vi befinder os i en systemkrise, og denne systemkrise vil hurtigt kunne udvikle sig til en samfundskrise.

Det var Roosevelt, som i 1930'erne vandt den politiske kamp mod fascisterne. Europa tabte den. Hvorfor vandt Roosevelt? Han vandt, fordi han havde de amerikanere borgeres tillid, selv fra dem som havde tabt meget økonomisk under den økonomiske krise i 1930'erne. Hvad var de fire elementer i den tillid, Roosevelt vandt?

Det første element var nyregulering. Roosevelt angreb kraftigt oligopolerne, de store selskaber i USA, og nyregulerede økonomien. Det er helt præcist det, der skal gøres på G20 i London. Selv om Gordon Brown er mester i deregulering, viser dette måske, at ting kan ændres.

For det andet forstærkede han de sociale strukturer. Roosevelts program bestod for det første af en omfordeling af velstanden samt beskatning af de rige og betalinger til de fattige, og for det andet af et omfattende program for unge mennesker i USA. Hvad tilbyder vi de unge på europæisk plan, så de ikke giver deres stemme til fascisterne i valget til Europa-Parlamentet? For det tredje, og det var Martin Schulz inde på, var topmødets største fejl at nedjustere det sociale topmøde i maj. Den eneste måde, hvorpå man kan holde sammen på et samfund, er ved at holde gang i alle multiplikatoreffekter i samfundet, så det er nødvendigt at opjustere mødet i maj, og det skal gøres bredere. Man må ligeledes indkalde alle ngo'erne på miljøområdet, udviklingsområdet og det sociale område, som sammen med borgerne forbereder de samfundsændringer, vi har behov for.

Roosevelts fjerde element var økonomiske investeringer. Her tabte han, for det var først under Anden Verdenskrig, at den økonomiske motor kom i gang igen i USA. Vi ønsker ikke krig. Den krig, vi skal vinde i dag, er krigen om planeten. Vores krig er grøn investering, og det er her, at vi skal vinde krigen. Der er derfor to spørgsmål, vi må se på.

Det første er, at vi har brug for grønne euro-obligationer. Vi må placere så mange som muligt af de 5 mia. EUR hos Den Europæiske Investeringsbank, således at vi har penge til vedvarende energikilder og energisikkerhed. For det andet må vi have Europas byer med på banen. De europæiske borgere bor ikke i Nordsøen, i CO₂-dumpingområderne, man kan ikke vinde stemmer der. Vi skal vinde i de europæiske byer – og vinde borgerne i disse byer – gennem et smart program for byerne. Således vindes økonomien, og således vindes de europæiske borgers hjertes.

Vladimír Remek, for GUE/NGL-Gruppen. – (EN) Hr. formand, mine damer og herrer! Det er indlysende, at vi må finde ud af, hvordan vi kan løse den krise, som Europa og andre dele af verden er ramt af for øjeblikket. Der hersker ingen tvivl om, at vi må bestræbe os på at genoprette tilliden og fremme finansiel stabilitet, som det også er blevet sagt af Det Europæiske Råd. Men problemet er, hvem der kan genoprette tilliden, og hvordan den kan genoprettes. Hvis vi mere eller mindre overlader det til dem, som var med til at udløse den aktuelle krise på grund af deres umættelige grådighed, og hvis vi ikke prøver at støtte dem, der skaber værdier, men som ikke har nogen indflydelse på virksomhedernes handlemåde eller på økonomierne, så ser det sort ud. Drøftelserne i Rådet om behovet for at tackle krisens sociale indvirkninger er derfor efter min mening meget vigtige. Den skarpe stigning i arbejdsløsheden er et problem, og for arbejdstagerne er det i høj grad vigtigt, at der vedtages foranstaltninger til at stimulere beskæftigelsen og til at forhindre tab af arbejdspladser. Hvis der kun ydes støtte til de største virksomheder og deres chefer, kan vi ikke udvise begejstring for planen. Jeg bifalder bestræbelserne på at forstærke energisikkerheden og sammenkoble Europas energinet samt den overordnede vægt på en udvikling af infrastrukturen på dette område. Bortset fra alt andet er dette en måde, hvorpå man kan fremme beskæftigelsen og skabe arbejdspladser og sikre os fordele i fremtiden. Vi vil helt sikkert komme ud for flere kritiske tidspunkter, og den aktuelle krise giver os en lejlighed til at forberede os på dem. Efter min opfattelse er det godt, at der på ny er støtte til kerneenergiens uerstattelige rolle, til trods for at der i den gruppe, som jeg tilhører, er diametralt modsatte opfattelser vedrørende denne form for energi.

Jeg vil gerne endnu en gang kommentere det østlige partnerskab. Generelt går jeg naturligvis ind for det bredest mulige internationale samarbejde, men her kan vi se et helt klart forsøg på at bringe staterne i det tidligere Sovjetunion tættere på Europa og distancere dem fra Rusland, hvilket for øvrigt siges klart. Vi etablerer derfor en indflydelsessfære, og derved gør vi selv noget, som vi kritiserer andre skarpt for.

Hanne Dahl, for IND/DEM-Gruppen. – (DA) Hr. formand! I sidste uge kunne man læse på EU-Observer, at Jacques Delors så pessimistisk på fremtiden for eurozonen. En af euroens faddere udtrykte altså sin bekymring for EU og euroen forud for det nyligt afholdte topmøde. Han sagde bl.a., at han var bekymret for den manglende vilje til at rydde op i den finansielle sektor og indføre nye regler for regulering. Nu har jeg ikke tidligere haft grund til at give Jacques Delors ret, men jeg må i dette tilfælde sige, at han desværre har fået ret i sin bekymring. Konklusionerne fra topmødet er, hvad dette angår, meget vage. Jeg har løbende igennem krisen stillet spørgsmål til Kommissionen om dens vilje til at regulere og kontrollere den finansielle sektor. Der er ingen vilje til dette. Der henvises ustandseligt til det indre markedes ret til at regere.

Jacques Delors sagde også noget andet, der for en euroskeptiker som mig nærmest giver følelsen af déjà-vu i forhold til argumenter, jeg tidligere har fremført. Han sagde: Økonomierne i Europa er for forskellige til euroen. Bingo, Jacques Delors! Det er lige det, de er! Den fælles mønt er en del af problemet – ikke en del af løsningen. Europa har brug for en stærk fælles regulering af den finansielle sektor, men stor fleksibilitet i forhold til, hvilken økonomisk politik der bedst tackler krisen i de enkelte lande.

Jana Bobošíková (NI). – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg er glad for, at Rådet i sidste uge udsatte en revision af den urealistiske Lissabonstrategi. Jeg er ligeledes glad for, at man har udsat beslutningen om finansieringen af klimatiltag. I denne forbindelse vil jeg rose formanden for Kommissionen, José Manuel Barroso, for hans udsagn om, at EU ikke bør forpligte sig i klimaspørgsmål, medmindre andre lande, især USA og Kina, gør det samme. Jeg vil gerne understrege, at det var helt rationelle konklusioner, som de 27 medlemsstater og Kommissionen nåede frem til i en situation, hvor EU står over for en skarp stigning i arbejdsløsheden og en økonomisk tilbagegang, og hvor Lissabontraktaten ikke er blevet godkendt. Dette viser helt klart, at Lissabontraktaten ikke er nødvendig for at kunne træffe de grundlæggende beslutninger, der tydeligvis er gode for medlemsstaternes borgere. Den er helt overflødig, og det bevises af de aktuelle rationelle skridt, som Det Europæiske Råd tog på grundlag af de nuværende traktater og under tjekkisk ledelse.

I går tabte den tjekkiske premierminister og EU-rådsformand Mirek Topolánek's regering en tillidsafstemning. Jeg vil gerne understrege over for alle, der var så arrogante her i Parlamentet at kritisere det tjekkiske parlaments handlinger som værende uansvarlige, at dette var en demokratisk beslutning, truffet af et demokratisk valgt parlament i en suveræn medlemsstat. Det er ikke regeringen i Den Tjekkiske Republik som sådan, der har formandskabet for EU, men Den Tjekkiske Republik selv, hvis borgere jeg har den ære at repræsentere her. Jeg ved, at mit land har administrative og demokratiske systemer, der er stærke nok til, at det kan opfylde sine EU-forpligtelser uden problemer.

Efter Topolánek-regeringens fald har præsident Václav Klaus det stærkeste politiske mandat i Den Tjekkiske Republik. Som De har kunnet se her i Parlamentet, er han en statsmand med stærke demokratiske meninger, som ikke opfatter den europæisk integration som en ensrettet gade, der er kontrolleret af den politiske og

bureaukratiske elite, men som en kompliceret proces, som kun kan blive en succes, hvis den udspringer af befolkningernes vilje. Præsident Klaus fortalte os klart for nogle uger siden, at han ikke så noget alternativ til Den Tjekkiske Republiks medlemskab af EU. Desuden betragter de fleste tjekkiske borgere landets EU-medlemskab som fordelagtigt. Derfor er der ingen grund til at nære bekymringer om Den Tjekkiske Republiks uansvarlighed.

Afslutningsvis vil jeg gerne understrege over for formanden for Sudetendeutsche Landsmannschaft, hr. Posselt, som offentligt har beklaget ministrene Vondras og Schwarzenbergers fald, og som har opfordret Den Tjekkiske Republik til at etablere en stærk proeuropæisk regering, at Den Tjekkiske Republik ikke er et Böhmen-Mähren-protektorat, men en suveræn stat, hvor ministrene bliver udpeget af præsidenten for Den Tjekkiske Republik, og hvor regeringens autoritet bygger på et parlament, der er valgt af tjekkiske borgere.

Formanden. – Fru Bobošíková! Demokrati betyder også, at alle demokrater kan udtale sig om procedurer i alle lande i og uden for EU. Det er også demokrati.

Mirek Topolánek, *Formand for Rådet* – (CS) Hr. formand! Alvorligt talt formoder jeg, at vi allerede er startet med vores valgkampsretorik. Lad os prøve at se seriøst på disse spørgsmål og blive enige blandt de 27 lande, som hver især har deres egen historie, og som hver især oplever forskellige symptomer på den aktuelle finanskrisen eller forskellige indvirkninger på realøkonomien. Hvis vi ikke kan blive enige om en fælles holdning, er det uden betydning, hvem der var i hvilken situation ved begyndelsen af denne krise, for vi vil alle komme til at betale prisen på grund af dominoeffekten. Det var det første, jeg ville sige.

Jeg kritiserede ikke USA's holdning bare for at kritisere, men jeg ønskede at understrege EU's fordele. Vi har fordelene af et omfattende socialt program, hvilket betyder, at vi ikke skal investere enorme beløb i en social stabilisering af folk, der har problemer. Systemet fungerer simpelt hen. Vores hovedopgave er at holde systemet i gang og sikre de europæiske borgere den samme sociale standard, som de nød godt af før krisen. Det er efter min opfattelse helt klart ikke nogen let opgave, og det vil koste mange penge. Vi har vedtaget nogle meget konkrete foranstaltninger, og tallene 5, 50 og 75 mia. viser efter min opfattelse klart Det Europæiske Råds vilje til at reagere meget konkret på denne situation, ikke blot via generelle foranstaltninger inden for forskellige rammer, men ved at tage meget konkrete skridt.

Der er stor forskel på at holde smukke taler på et gadehjørne og føre dem ud i livet. Det er nu vores fælles mål at gennemføre alle disse skridt, som vi har talt om, føre dem ud i livet og se, hvad reaktionen vil være. Der er ingen – og her kan jeg sige helt alvorligt, at det også gælder makroøkonomerne – der har en præcis idé om, hvad virkningerne af de forskellige skridt vil være. Men vi ved helt sikkert, at nogen vil skulle betale for denne redningspakke og for festen. Det ville være helt uansvarligt, hvis vi ikke overvejede følgerne, selv om vi ikke ved, hvor længe situationen vil vare, og hvis vi ikke overvejede, hvem der skal betale for alt dette, og hvilke konsekvenser det vil få for euroområdet og for vækst- og stabilitetspagten, og hvilke muligheder det vil give lande som f.eks. mit eget for at komme med i euroen. Jeg skal ikke svare på hr. Schulz' bemærkninger. Det gjorde Berlusconi før sidste valg, og jeg ønsker ikke at gentage hans fejl. Visse angreb kræver ikke noget svar. Ikke desto mindre må det ikke kun være dem, der trykker pengesedler, der vil kunne drage fordel af denne krise. Det ville ikke være godt.

Beskæftigelsestopmødet. Naturligvis foreslog vi det fulde format i Det Europæiske Råd. José Manuel Barroso og jeg var enige om det, for vi er ligesom dem af den opfattelse, at det er nødvendigt at inddrage arbejdsmarkedets parter i drøftelser på et højere niveau end trepartsformatet og sammen med dem drøfte problemer i forbindelse med beskæftigelsen, gennemførelsen af forskellige nationale pakker, konsekvenserne for beskæftigelsen og de næste skridt, der skal tages for at beskytte de europæiske borgere mod virkningerne af denne krise. Det var ikke vores beslutning, at topmødet skulle være i form af en trojka. Jeg forstår den frygt, der blev udtrykt af mange stats- og regeringschefer, men selv gik jeg helhjertet ind for det fulde format. På den anden side må vi ikke glemme, at det er et uformelt topmøde, hvis konklusioner ikke er bindende. Set i det lys kunne det begrænsede format være en fordel, da det betyder, at det uformelle topmødes henstillinger kan forelægges på det ordinære rådsmøde i juni, hvor de måske vil blive entydigt godkendt. Det er efter min mening ikke en alvorlig fejl, og det er ikke nødvendigt at gøre det til et politisk problem. Det, der betyder noget, er, at vi havde mod til at indkalde til dette topmøde, at vi indbød arbejdsmarkedets parter til at deltage, at vi vil forberede det sammen med dem over en periode, idet vi forud for topmødet vil afholde tre rundbordsdrøftelser i Stockholm, Madrid og Prag, og at vi prøver at nå frem til konklusioner, der vil være nyttige for topmødet i juni.

Lissabontraktaten. Jeg vil give mig selv lov til en vittighed i dag. Jeg tror, at det telefonnummer, man skal ringe til om Lissabontraktatens fremtid, ikke længere er nummeret til premierminister Topoláneks kontor,

men derimod parlamentets og Jiří Paroubeks nummer. Jeg må understrege, at ansvaret for at komme videre ligger hos dem, der skabte denne situation. Jeg gør naturligvis alt, hvad jeg kan, for at overholde mine forpligtelser, så jeg ikke må slette min underskrift på stenen foran Jeronimus klosteret i Lissabon.

Kommissionen. Der blev truffet en klar beslutning på Rådets topmøde i december, og vi ved, at situationen er kompliceret. Jeg må understrege, at det er vores ambition at opnå politisk enighed på Det Europæiske Råds møde i juni. Vi vil naturligvis høre Dem. Det er af afgørende betydning at drøfte sagerne med Europa-Parlamentet. I denne sammenhæng overvejer vi endda at foreslå at udsætte mødet i juni med en uge, hvis der skulle være tilstrækkelig stor interesse for det fra Parlamentets side, for således at forlænge de 10 dages forhandling til 17. Efter min mening vil 17 dage give os tilstrækkelig tid til drøftelserne. Disse høringer er vigtige, men vi må ikke desto mindre, før vi træffe en formel afgørelse, vide, om det sker under Nicetraktaten eller under Lissabontraktaten, da det vil gøre det muligt for os at foregribe aftalens form, om antallet af lande vil være det samme, og om alle lande får en kommissær osv. Vi må ligeledes tage resultatet af valget til Europa-Parlamentet i betragtning, og det eneste, jeg kan sige, er, at vi vil handle i henhold til den godkendte standardprocedure, for vi befinder os i en slags juridisk tomrum og i en situation, der skal tackles både politisk og praktisk.

Andre drøftelser vedrørte spørgsmålet om regulering kontra stimulerende foranstaltninger. Jeg sagde allerede i min indledning, at EU efter min opfattelse har indtaget en helt korrekt holdning ved ikke at vælge den ene eller den anden fremgangsmåde. Vi har blot sagt, at vi har reddet banksektoren, og nu står der kun tilbage at rydde op i den. Kommissionen har udarbejdet en plan til vurdering af individuelle forringede aktiver (konsekvensanalyse) og til at tackle problemet. Den eneste måde, hvorpå man kan genskabe tilliden til bankerne og også banksektorens tillid, er efter min mening ved at rydde op i disse banker. Den Tjekkiske Republik og Sverige ved, hvordan det skal gøres, og den amerikanske finansminister har fremlagt sin plan for USA. Det er efter min mening den eneste mulige løsning på problemet. Jeg har allerede nævnt stimuluspakken. Denne strukturs anden søjle er regulering, som delvis er i Deres hænder. Det er også delvis nævnt i de Larosiére-rapporten, som er et fremragende stykke arbejde. Det vil betyde en regulering af hedgefonde, privat egenkapital og naturligvis også en løsning for offshore-sektoren. Jeg er sikker på, at De forstår det store fremskridt, der er gjort her, og vi er i færd med at forberede os på en eventuel ny krise på dette område. Vi er ikke under dagligt tidspres med hensyn til at fremlægge nye reguleringer. Men vi er under tidspres for at begrænse mulige fremtidige problemer.

IMF's rolle blev ligeledes drøftet. Vi blev enige om, at IMF skulle have ansvaret for fremtidige løsninger, men problemet er ikke, at vi står med et lille antal institutioner, der kun har få beføjelser. Kernen i problemet er, hvorvidt de største aktører på de globale finansmarkeder vil respektere disse institutioner, hvilket ikke hidtil har været tilfældet. Under alle omstændigheder må der føres en grundlæggende diskussion, også på G20-mødet, om en godkendelse af en større rolle for IMF, Verdensbanken og OECD i systemet af internationale globale finansielle institutioner og respekt for disse institutioner og deres konklusioner.

Det vil nok også være en god idé at komme ind på det østlige partnerskab. Jeg mødtes igen i går med præsident Yushchenko, og jeg er glad for denne aftale og undertegnelsen af aftalen mellem Kommissionen og Ukraine. Det er et vigtigt skridt i retning af at stabilisere situationen. Jeg var for nylig i Aserbajdsjan, hvor jeg talte med præsident Aliyev. EU må fastholde rollen som en form for fyrtårn for disse lande. Det drejer sig ikke om at skabe nye hindringer, det drejer sig om, at EU har en opgave, og dens opgave er at udvide området med sikkerhed, frihed, velstand og solidaritet. Her er der ingen grænser, men det betyder ikke, at disse lande vil blive EU-medlemmer i morgen, i overmorgen eller overhovedet. Hvis lyset går ud i dette fyrtårn, vil udviklingen i disse lande ikke være under vores kontrol. Vi må inddrage disse lande i drøftelser, give dem rejsemuligheder uden restriktioner, samarbejde økonomisk med dem, fremme udveksling mellem uddannelsesinstitutioner og skoler og bedre regeringsførelse. Det er efter min mening vores pligt, og det østlige partnerskab er et klart bevis på, at vi bevæger os i den rigtige retning. Som svar på hr. Bielans indlæg vil jeg sige, at det var en større succes overhovedet at få de 600 mio. EUR godkendt. Vi var ikke alle enige om det, det var ikke en enstemmig beslutning, men det var det bedst mulige kompromis, som alle 27 lande kunne gå med til.

Til slut vil jeg gerne sige noget om de sociale konsekvenser. Her må jeg vende tilbage til treparts-mødet og rose arbejdsmarkedets parter. Vi talte ikke om, hvor mange penge vi ville give folk. Vi talte om, hvordan man kan forberede folk på denne situation eller på eventuelle lignende situationer i fremtiden ved at forbedre folks kvalifikationer, forbedre uddannelsen og støtte SMV'erne, som skaber hovedparten af arbejdspladserne. For øjeblikket falder arbejdskraftomkostningerne naturligvis, fordi vi ønsker at fastholde folk i arbejde så længe som muligt, for det koster langt mere at få dem tilbage i arbejde end at fastholde dem i arbejde.

Arbejdskraftens mobilitet. Jeg glæder mig virkelig til drøftelserne i de forskellige nationale parlamenter, og især mit eget, om, hvordan vi kan ændre arbejdsmarkedslovgivningen, således at vi får en mere fleksibel og mere mobil arbejdsstyrke. Dette er hindringen for en løsning. Det er nødvendigt at sikre en hurtig vækst i arbejdspladser og en hurtig løsning for folk, som uforskyldt er kommet i denne vanskelige situation.

Afslutningsvis vil jeg gerne sige lidt om EU-USA-topmødet. Jeg er meget glad for, at den amerikanske regering, ledet af Barack Obama, kommer til Prag efter G20-mødet i London og topmødet i Strasbourg-Kehl. Det har en stor symbolsk værdi for os, og vi har ligeledes indbudt formanden for Europa-Parlamentet, da jeg fornemmer en vis utilfredshed over, at den amerikanske præsident ikke besøger Europa-Parlamentet. Vi vil ikke have megen tid til drøftelser, men efter min opfattelse må vi have klarhed over, hvad USA ønsker, hvad vi ønsker og nå til enighed. Vi ønsker helt klart ikke at oprette nye barrierer. Det er, når det kommer til stykket, hovedformålet med den euro-atlantiske civilisation som sådan.

Endelig vil jeg gerne sige lidt om fru Bobošíková's bemærkninger. Den tjekkiske regering har klaret situationen godt indtil videre. Jeg er simpelthen ikke enig i, at vi måske vil begå en organisatorisk fejl, at det ikke vil lykkes os at klare et af de mest krævende formandskaber i de seneste år, fordi vi gentagne gange er blevet konfronteret med en bred vifte af problemer, som ingen kunne have forudset. Vores fleksibilitet, vores kreativitet og vores evne til at reagere, handle og finde kompromisløsninger fortjener bestemt ikke en så hård kritik. Den aktuelle situation, hvor Den Tjekkiske Republik har tabt en tillidsafstemning, har man også set i Danmark og Italien, medens der i Frankrig fandt et regeringsskifte sted, selv om det var efter et valg. Jeg opfatter ikke situationen i et så dårligt lys, og jeg kan forsikre Dem for, at alle os, der har ansvaret for at forvalte EU's dagsorden, helt bestemt vil gøre lige netop det.

Formanden. – Jeg siger tak til formanden for Det Europæiske Råd. Hr. rådsformand! De vil kunne tage hjem med vores ønske om, at De vil kunne opfylde Deres forpligtelser som formand for Det Europæiske Råd, og at De vil gøre alt, hvad De kan for at opnå enighed om Lissabontraktaten også i Deres land. Med disse gode ønsker takker vi Dem for, at De er kommet til stede her til formiddag.

Timothy Kirkhope (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne sige, at jeg påskønner den imponerende måde, hvorpå det tjekkiske formandskab har tacklet nogle af de afgørende spørgsmål, som Europa står over for. Fra den økonomiske og finansielle krise til energisikkerhed og klimaændringer har formandskabet hele tiden stået fast og været klar i sine målsætninger, og det har givet Europa en klar ledelse i krævende tider.

Premierminister Topolánek har især udvist klart lederskab først og fremmest ved at advare mod protektionismens farer. Mens andre legede med tanken om at oprette skadelige handelshindringer, talte det tjekkiske formandskab konsekvent for åben handel og endnu mere afgørende for at opretholde det indre marked. Hr. Topolánek sagde tidligere på måneden, at protektionisme altid er skadelig, og at det for EU er ulogisk. Vi må lære af krisen og sige nej til isolation, nej til protektionisme og ja til samarbejde.

Han gjorde fuldstændig ret i at minde os om EU's grundlæggende princip. Denne ærlighed står i skarp modsætning til den uoprigtige og selviske tale, som den britiske premierminister holdt i Parlamentet i går. Hr. Browns tale var fuld af mange store og smukke ord, men han undlod at nævne den centrale kendsgerning, at Det Forenede kongerige under hans ledelse vil stå med den længste og dybeste recession i et industriland. Han levede ikke op til sin rolle, idet han etablerede og gennemførte en finansiell reguleringsramme, der var behæftet med grundlæggende fejl. Han så bort fra den enorme gældsbyrde, han har lagt på den britiske befolknings skuldre.

Europa har ikke brug for belæringer fra den britiske regering om, hvad der skal gøres for at komme ud af krisen. Europa og det internationale samfund må nu handle hurtigt for at genskabe tilliden til vores finansielle systemer, sikre et banksystem, der fungerer ordentligt, som privatpersoner og virksomheder kan have tillid til, og vi må få bankerne i gang med udlån igen, så tilliden kan styrkes. Vi må holde fast i frihandelsprincipperne og det indre marked, og jeg er helt overbevist om, at det tjekkiske formandskab fortsat vil arbejde hårdt på at nå disse vigtige mål.

Poul Nyrup Rasmussen (PSE). – (EN) Hr. formand! Kun en uge før Det Europæiske Råd opfordrede vi her i Parlamentet Rådet til blive enige om klare retningslinjer og konkrete foranstaltninger til at sikre beskæftigelsen og skabe nye arbejdspladser. Rådet her i dag er et tavshedens Råd, et illusionernes Råd. Jeg er ked af at måtte sige det, men jeg har ikke set nogen konkrete foranstaltninger. Ja, der er de 5 mia. EUR, men hvad er det? Det er 0,04 % af EU's bruttonationalprodukt. Det er en god idé at investere i bredbånd, men man skal ikke fortælle mig, at det vil kunne være med til at dæmpe det frie fald i antallet af arbejdspladser, som vi ser for øjeblikket.

De har ikke forstået, at denne krise er en meget dyb og alvorlig recession. Erhvervslivet kræver, arbejdstagerne kræver og vi kræver, at der gøres mere. IMF har foreslået, at der investeres 2 % af BNP i år og næste år. Hr. Barroso! De sagde, at vi klarer os godt, vi investerer 3,3 %. Det sagde De for to uger siden, men nu er det steget til 4 %. Jeg spørger mig selv hvorfor. Regnestykket er enkelt. Arbejdsløsheden stiger, og når udgifterne til arbejdsløshedsunderstøttelse stiger, vil de finansielle stimuleringsudgifter stige. Jeg formoder, at når antallet af ledige i Europa når op på 25 mio., vil De stolt stå frem her og forkynde, at vi nu stimulerer med 5 % af BNP. Men vi kan ikke gøre det på den måde. Kommissionen kan ikke gøre det på den måde. Vi har brug for virkelige investeringer.

Hr. Barroso! Paul Krugman har sagt, at Europa yder mindre end halvdelen af det, amerikanerne yder i form af reelle stimuli. Jeg vil bede Dem om, at De ikke, hver gang arbejdsløsheden stiger, fortæller folk, at De gør mere, fordi medlemsstaterne betaler mere i arbejdsløshedsunderstøttelse. Det, De må fortælle folk, er, at De arbejder for en ny genopretningsplan. Jeg takker Dem for det, De sagde i dag, da De gav udtryk for ønske om, at det kommende beskæftigelsesrådsmøde den 7. maj vil blive et virkeligt beskæftigelsestopmøde. Vi står på Deres side og vil støtte Dem i bestræbelserne på at opnå det.

Vi bør se på, hvad Frankrigs præsident Sarkozy gjorde og huske på, at der ikke var nogen grænser for, hvor mange ekstraordinære topmøder Frankrigs præsident afholdt under sit formandskab. Nu foreslås det, at topmødet den 7. maj skal begrænses til en trojka.

Denne arbejdsløshedskrise forsvinder ikke, fordi vi nægter at afholde flere møder. Den vil stadig eksistere. Derfor vil jeg fremsætte en bøn. Vi har en genopretningsplan, og den er veldokumenteret. Jeg ved, at formanden for Kommissionen ved det, og jeg er sikker på, at hvis vi sætter os til bordet sammen, vil vi kunne gøre mere, end vi har gjort hidtil. Det drejer sig om EU's økonomiske, monetære og sociale bestræbelers skæbne.

Hr. kommissionsformand! Jeg vil gentage endnu en gang, at vi må afholde et seriøst, bredt baseret og velplanlagt topmøde om beskæftigelsen den 7. maj. Hvis De kan gøre det, er vi med Dem.

(Bifald)

Silvana Koch-Mehrin (ALDE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! EU har vist sig at være et held i den finansielle og økonomiske krise, og det tjekkiske formandskab har også gjort et godt stykke arbejde indtil videre.

Omfanget af og de dybereliggende grunde til den globale finansielle og økonomiske krise viser, at der er behov for en revision af den globale makroøkonomiske styring af finansmarkederne og de retlige rammer, der gælder for dem. Det skal ske på nationalt plan, i EU og i hele verden. Tilsynslovgivningen skal ændres, og man må forbedre forsigtighedsreglerne for krisestyring. En lovgivning for finanssektoren bør dæmpe snarere end en skærpe de økonomiske cyklusser. Men mere regulering betyder ikke nødvendigvis bedre regulering. Det, vi har brug for, er den rigtige regulering.

Den dramatiske krise på de internationale finansmarkeder og de forskydninger, den har medført, er en udfordring for den liberale økonomiske orden. Regeringernes fejlbeslutninger på det økonomiske og finanspolitiske område, regeringernes utilstrækkelige finanstilsyn og en række bankers eklatante fallit er alt sammen grunde til at kræve en reform af finanssystemet, ikke et nyt økonomisk system. Den Europæiske Centralbanks uafhængighed og dens holdning til monetær stabilitet er korrekt og har bevist sin værdi.

Vi har ligeledes bevis for, hvor vigtigt det indre marked er for velstand og stabilitet i Europa. Det indre marked spiller en væsentlig rolle i forbindelse med at forkorte og mildne recessionen i Europa. Medlemsstaterne må træffe hurtige, målrettede og midlertidige foranstaltninger til støtte for realøkonomien, for vi ved, at EU kan skabe velstand, hvis vi fortsat udvikler det indre marked, men ikke hvis vi uddeler subsidier.

EU må derfor konsekvent fortsætte med at arbejde på gennemførelsen af det indre marked og tilbyde en konkurrenceramme, der fungerer. Men det er imidlertid klart, at eksamenen endnu ikke er bestået. EU må holde fast ved sine principper. Vi må ikke falde tilbage til en gammeldags tankegang, til protektionisme, splittelse eller et kapløb om subsidier. Det står det tjekkiske formandskab for, og jeg håber, at vi fortsat kan regne med det.

Inese Vaidere (UEN). – (LV) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke det tjekkiske formandskab for, at Rådet under dets ledelse har taget et betydeligt skridt i retning af en erkendelse af de virkelige problemer og deres løsning. Jeg vil gerne fremhæve et par enkelte områder, som vi må arbejde videre med. Det drejer sig for det første om at skabe og bevare arbejdspladser, og her må vægten ikke så meget lægges på spørgsmål

om socialhjælp, men fortrinsvis på investeringer i infrastruktur og et genopsving i erhvervslivet med henblik på at få skabt disse arbejdspladser. For det andet har bankerne modtaget generøs finansiel støtte for at få genetableret stabiliteten i finanssystemet, men de har ikke travlt med at starte långivningen. Der er her både brug for europæiske retningslinjer og proaktive nationale regeringsforanstaltninger, der gør bankerne opmærksom på deres forpligtelser og sikrer, at de begynder at give lån igen både til erhvervslivet og privatpersoner. For det tredje er det i realiteten strukturfondene, der er den eneste finansieringskilde for erhvervslivet, som vil gøre det muligt at få sat gang i forretningsaktiviteterne igen, og vi må på den ene side øge både deres tilgængelighed og deres rækkevidde, samtidig med at vi på den anden side mindsker de bureaukratiske hindringer og forlænger tidsfristen for adgang til midler.

Ian Hudghton (Verts/ALE). – (EN) Hr. formand! Den britiske premierminister, Gordon Brown, vil have os til at tro, at han nu pludselig er stolt over EU's enhed, og at EU-landene er stærkere sammen og sikrere sammen. Nu siger han, at bankreguleringen skal strammes, skattely tackles og IMF reformeres.

Hr. Brown har ikke en skygge af troværdighed nu. Hans egen forvaltning af den britiske økonomi bærer præg af forsømmelighed og er en katastrofe. Han er arkitekten bag den aktuelle økonomiske krise, ikke verdens frelser. Han var fortalere for den regulering med let hånd, som er den direkte årsag til problemerne i banksektoren.

Nedturens virkninger mærkes naturligvis overalt i verden. Skotlands decentraliserede regering gør alt, hvad deres begrænsede beføjelser tillader for at afbøde de værste konsekvenser ved at lette erhvervslivets skattebyrde gennem ejendomsskattelettelser, ved fremskyndelse af investeringer i infrastrukturprojekter og ved at prioritere programmer for faglig uddannelse og forbedring af kvalifikationer med henblik på at hjælpe folk til at finde arbejde.

Skotland er rig på energiressourcer og har et mægtigt potentiale til at udvikle vedvarende energikilder som f.eks. offshore vindenergi, bølgeenergi og tidevandsenergi. EU's støtte til en generation af ren energi og distribution vil ikke blot hjælpe den skotske økonomi, men vil også gavne andre europæere og bidrage til energisikkerheden og afbødning af klimaændringerne. Jeg håber oprigtigt, at det ikke vil vare længe, før Skotland kan spille en endnu mere aktiv og konstruktiv rolle i verden som en normal, uafhængig medlemsstat af EU.

Gabriele Zimmer (GUE/NGL). – (DE) Hr. formand! Det overrasker mig, at formanden for Rådet, som tabte en tillidsafstemning i sit parlament i går, er så hård i sine udtalelser om fortidens fejlslagne politik. Han siger, at den vej, USA har valgt, er blevet diskrediteret af historien. Han mener sikkert, at man ikke skal bruge sociale stimuli i krisetider, og han har offentligt erklæret, at man ikke skulle presse cheferne i AIG til at tilbagebetale deres bonusser. Han har imidlertid også offentligt erklæret, at ansvaret for finanskrisen og den økonomiske krise udelukkende kan tilskrives USA's forgangne handlemåde, og at han ikke behøver at udøve selvkritik og spørge, om EU's kommercialiseringsstrategi, konkurrencetryk og utøjlede globalisering ikke var en medvirkende årsag.

Det fremgår efter min opfattelse klart af de relevante afsnit i konklusionerne fra topmødet, hvor det siges, at den fornyede Lissabonstrategi, herunder de nuværende integrerede retningslinjer, i den aktuelle krise stadig er en effektiv ramme for at skabe vækst og arbejdspladser. Men det siges også ganske klart i referencedokumenterne, at der naturligvis skal være en forbindelse til indsatsen for holdbare offentlige finanser og i den sammenhæng til en fortsættelse af pensionsreformerne. Det overrasker mig. Det fremgår derfor, at en fortsættelse af pensionsreformerne hænger sammen med en fortsat privatisering af pensionssystemerne, med en stigning i den del af ældreplejen, der dækkes af kapitalen.

Dette forstærker igen to afgørende årsager til den aktuelle finansielle og økonomiske krise, nemlig en satsning på finansmarkederne, til trods for at krisen blev udløst af uro på finansmarkederne, og især en yderligere skærpelse af den sociale splittelse. Det var imidlertid netop eksplosionen i den likvide kapital, der førte til denne sociale splittelse, til en splittelse i indkomstfordelingen. Det er her, de korrigerende foranstaltninger bør sættes ind. Jeg er derfor ude af stand til at forstå, hvorfor Kommissionen og Rådet ikke vedtog de relevante korrigerende foranstaltninger under topmødedrøftelserne.

Når man taler om Lissabonstrategien, må man også nævne Kommissionens hvidbog om en politik for finansielle tjenesteydelser (2005-2010), som satser på en integration af det europæiske marked for finansielle tjenesteydelser i det globale marked for finansielle tjenesteydelser og på de relevante artikler i Nicetraktaten og Lissabontraktaten, som på den ene side forbyder enhver form for begrænsning af kapitalens frie bevægelighed, og på den anden side tilskynder de finansielle institutioner til at tilbyde et ubegrænset antal finansielle tjenesteydelser. Det er i skrigende modstrid med enhver form for bekæmpelse af krisens årsager.

Johannes Blokland (IND/DEM). – (NL) Hr. formand! Med Lissabonstrategien sikrer vi, at Europa fortsat vil kunne konkurrere med resten af verden økonomisk. Det er helt klart kun muligt, hvis alle virkelig deltager, og vi sikrer ordentlige levevilkår, også i udviklingslandene.

Aftalen på EU-topmødet i sidste uge er ikke stærk nok til at foranledige, at man får indført en ny, bæredygtighedsorienteret økonomi. Den økonomiske krise, klimakrisen og energikrisen kræver en ny tilgang, og den tilgang behøver den nødvendige investering. EU må føre an her. Vi havde forventet enighed om finansieringen af klimaaftalerne fra Bali og Poznan. Det er bekymrende, at der ikke blev opnået enighed om dette på EU-topmødet efter miljø- og finansministrenes langvarige forhandlinger. Hvor er EU's lederskab, når det drejer sig om konkret finansiering? Det er en alvorlig underminering af klimaaftalerne, når man sætter finansieringen af udviklingslandenes klimaplaner ud på et vigespor. Det er ikke det lederskab, vi har brug for forud for klimakonferencen i København.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Hr. formand! Den store europæiske vision har desværre gjort Bruxelles døv og blind for mange uønskede udviklinger i EU. Efterhånden som krisen skrider frem, er det de europæiske borgere, der må betale prisen for den, for neoliberale fejltrin begået i tidligere år og for en ikke særlig velforberedt udvidelse mod øst, der nu har vist sig at have pantsat dem. Tyrkiets tiltrædelse, som tydeligvis er afgjort, vil heller ikke medføre den nødvendige energisikkerhed, tværtimod vil det kun medføre politisk ustabilitet, islamisme og et milliardstort hul i vores finanser.

På det kommende G20-finanstopmøde må EU frigøre sig fra den vasalrolle, den hidtil har spillet i forhold til den amerikanske politik og få indført strenge regler og en stram kontrol. Det var Washingtons årelange afvisning af at foretage nogen som helst form for regulering af højeksplosive finansielle papirer, som lagde fundamentet til det aktuelle finansdilemma.

Det er nødvendigt at foretage nedskæringer under krisen. Der er en tilstrækkelig stor margen til besparelser, f.eks. i den ukontrollerede vækst i antallet af EU-agenturer. En forhøjelse af krisefonden kan kun være et første skridt. Vi har brug for flere planer i tilfælde af, at et land skulle gå fallit, og vi behøver foranstaltninger for de massive sociale problemer, som vil komme så sikkert som amen i kirken.

Werner Langen (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne lykønske det tjekkiske formandskab. Til trods for store indenrigspolitiske problemer er det lykkedes dem at komme videre med den europæiske dagsorden under den værste økonomiske og finansielle krise i årtier. Disse lykønskninger er forbundet med en bøn om, at det tjekkiske formandskab afslutter sit formandskab lige så godt og målrettet som før.

Når jeg lytter til formanden for Den Socialdemokratiske Gruppe, føler jeg, at jeg befinder mig på en anden planet. Han roser hr. Brown, som, før han blev premierminister, var finansminister og derfor ansvarlig for EU's og Det Forenede Kongeriges finansielle politik og rammebetingelser. Det er blevet sagt her ved utallige lejligheder, at kun en holdningsændring fra Det Forenede Kongeriges side ville gøre det muligt at indføre de nødvendige regulerende foranstaltninger. Hvordan kan en person, som i årtier har modsat sig det, i dag blive fremholdt som vores frelser? Det forstår jeg ikke.

Den tjekkiske premierministers kritik af den amerikanske politik med en forøgelse af pengemængden er i alle henseender berettiget. Man kan ikke løse problemerne med de samme midler, som forårsagede krisen, nemlig en alt for stor forøgelse af pengemængden og det faktum, at man levede alt for meget på kredit. Det at leve på kredit er problemet.

Vores hovedprioritet er derfor at få bragt krisen på finansmarkedet under kontrol, ændre den globale uligevægt, sammen tackle de opgaver, vi står med i form af beskyttelse af klimaet og fattigdomsbekæmpelse og få indført en ny moral i verden, der er baseret på en social markedsøkonomi. Hvis det kan lykkes for os i denne krise, vil det tjekkiske formandskab fuldt ud have levet op til vores forventninger, ligegyldigt hvad der sker med Lissabontraktaten eller situationen internt i Den Tjekkiske Republik.

Libor Rouček (PSE). – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Formanden for Det Europæiske Råd, Mirek Topolánek, indledte sin tale til Europa-Parlamentet i dag med et angreb på socialdemokratiet. Det er helt typisk og karakteristisk for denne regering. I stedet for at arbejde for enighed, samarbejde og finde kompromisser om spørgsmål vedrørende forvaltningen af EU har premierminister Topolánek søgt og søger stadig strid og konflikt. Disse karakteristika og den manglende evne til at samarbejde er den virkelige årsag til hans regerings fald. Jeg vil gerne minde om, at det ikke var oppositionen, der afsatte regeringen. Det var medlemmer af regeringens eget parti og af dens koalitionspartners parti, De Grønne.

Men jeg vil imidlertid ikke først og fremmest tale om den tjekkiske indenrigspolitik. Jeg vil gerne minde Den Tjekkiske Republik om dens ansvar over for EU og EU's borgere som formandskabsland. Vi står over for mange opgaver. Den økonomiske og finansielle krise er naturligvis allerede blevet nævnt. Der vil blive afholdt et EU-USA-topmøde i Prag. Vi har en ideel historisk lejlighed til at samarbejde med vores partnere i USA om problemerne i dagens globaliserede verden, fra økonomi og miljø til løsning af konflikterne i Mellemøsten, Afghanistan osv.

Jeg vil til slut endnu engang kommentere Lissabontraktaten. De tjekkiske socialdemokrater har altid støttet den europæiske forfatning og har altid støttet en ratifikation af Lissabontraktaten. Det var tilfældet i det tjekkiske parlament, og det vil også være tilfældet i det tjekkiske senat, når der skal stemmes. Jeg er fast overbevist om, at Det Borgerligt Demokratiske Parti fortsat vil være lige så konstruktivt og lige så proeuropæisk, og at det vil støtte dette dokument.

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). – (LT) Hr. formand! Hver gang vi drøfter et stats- og regeringschefstopmøde, konstaterer vi, at de opnåede resultater er gode, men desværre halter vi efter begivenhedernes gang, og gennemførelsesmekanismerne for disse beslutninger ikke er klare.

Hvad skal vi gøre for at undgå disse problemer?

For det første må landene vurdere integrationens virkninger på deres egen nationale økonomiske politik. Der træffes for øjeblikket ofte afgørelser, der er baseret på tidligere erfaringer om, hvordan vi opførte os i krisetider. Uheldigvis lever vi nu i et integreret Europa med et indre marked, og ofte har alle disse afgørelser ikke længere den virkning, de tidligere havde.

For det andet skal der udarbejdes en eller anden form for institutionel ramme for gennemførelsesmekanismen for beslutningerne. Skal vi vente på, at Lissabontraktaten bliver ratificeret? Menneskers liv venter ikke, vi må træffe beslutninger i dag. Det er indlysende, at der skal være mere koordination mellem landene i euroområdet og landene uden for. Hvordan kan det gøres? Jeg mener, at en mekanisme for tættere samarbejde kan bygge på den såkaldte valutakursmekanisme, ERM II. Det kunne bidrage til at bringe de to Europaer, det nye Europa og det gamle Europa, tættere på hinanden og finde enighed.

Miroslaw Mariusz Piotrowski (UEN). – (PL) Hr. formand! Der blev rejst mange spørgsmål under det nylige europæiske topmøde. Et af disse spørgsmål var det østlige partnerskab og alternative gasforsyningsruter. Indtil videre blev det besluttet at afsætte små beløb til disse målsætninger, men det er uden tvivl et skridt i den rigtige retning. Europa står i en omfattende økonomisk krise og må prøve at finde en effektiv vej ud af den. Men vi må ikke afvige fra vores grundlæggende solidaritetsprincip. Især bør vi være opmærksomme på de nye medlemsstaters problemer.

Selv om spørgsmål om klimaændringer blev drøftet på topmødet, kan man i praksis se, at krisen har marginaliseret dette ekstremt dyre pseudovidenskabelige projekt. De finansielle midler, der er afsat til det formål, bør overføres til en effektiv, samordnet bekæmpelse af krisens indvirkninger. Den indenrigspolitiske situation i Den Tjekkiske Republik bør på ingen måde gribe forstyrrende ind.

Rebecca Harms (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand! Jeg var meget glad for hr. Vondras tilstedeværelse i plenarforsamlingen her til formiddag, og jeg er meget glad for, at formandskabet har signaleret, at det vil fortsætte med at arbejde. Vi vil efter min mening gøre Europa en dårlig tjeneste, hvis vi ikke alle står sammen og bidrager til, at det tjekkiske formandskab kan fungere. Efter hvad jeg har hørt fra Den Tjekkiske Republik, vil regeringen blive siddende ved roret, fordi det flertal, der sluttede sig sammen i går, ikke er tilstrækkelig stort til at støtte en ny regering. Det er min opfattelse, at denne form for stabilitet, og her mener jeg solidaritet med det tjekkiske formandskab, er aldeles nødvendig i denne krise. Jeg vil også opfordre mange vesteuropæere, som f. eks. franskmændene, til at tøjle deres skadefryd over for østlandene, da det, når det kommer til stykket, var folkeafstemningen i Frankrig, der startede den europæiske krise.

Med hensyn til klimaspørgsmålet ville jeg gerne se en mere modig ledelse, og at det bliver medtaget i det, der er nødvendigt nu. Vi må have mod til at prøve noget nyt, hvis vi skal komme styrket ud af denne krise. Min kollega havde ret, vi lever på kredit. Men vi lever også på kredit, når det gælder miljø og klima. Vi har ødslet med ressourcerne i det uendelige. Vi forvalter ikke økonomien bæredygtigt. FN, Ban Ki-Moon, Verdensbanken, alle fortæller os, at det, der nu sker i Kina, i Sydkorea, hvor mere end halvdelen af det nationale kortsigtede økonomiske program er helliget klimabeskyttelse og bæredygtig udvikling, er rigtigt, og at det er fremtiden. Men desværre udviser Det Europæiske Råd ikke for øjeblikket særlig meget mod. Og jeg mener desværre heller ikke, at det udelukkende kan bebrejdes det tjekkiske formandskab.

Formanden. – Tak, fru Harms. De har helt ret. Vi er alle syndere – nogle mere end andre.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL). – (EN) Hr. formand! I denne krise, der er foranlediget og drevet af fejlagtige politikker på EU- og medlemsstatsniveau, må beskyttelse af arbejdspladser og skabelsen af nye arbejdspladser have absolut førsteprioritet. Arbejdspladsernes forblødning må standses. Det kræver en proaktiv indsats af medlemsstaternes regeringer.

Den frie markedsteologi må ikke stå i vejen for at gøre det, der er rigtigt for arbejdstagerne. Reguleringen med let hånd af finansmarkederne har altid været en vej til plyndring og korrupsion. Og en alt for stor deregulering og privatisering af de offentlige tjenesteydelser vil ligeledes ende i tårer.

Så er det fælles omkvæd, vi hører om, at vi må lære af denne økonomiske krise, oprigtigt ment? Det er spørgsmålet. Hvis det er tilfældet, står argumentet for en grundlæggende ændring i EU's politik og EU's traktater nu uimodsagt, og det bør tages op i Rådets drøftelser. Lissabontraktaten er forældet. Den er et charter for fallittens politik. Vi har behov for en ny traktat til nye tider.

Paul Marie Coûteaux (IND/DEM). – (FR) Hr. formand! Det er morsomt at læse konklusionerne fra det sidste Europæiske Råd. De ligner de sejrserklæringer, som hære på flugt kommer med alle vegne. De er som alle sådanne erklæringer patetiske, og de går endog så langt, som til at de gentagne gange hævder, at når krisen er slut, vil EU opbygge en stærkere økonomi for fremtiden, og som til at genbekræfte Lissabonstrategien, som fuldstændig er kørt af sporet.

Da eurokrater, eurofiler og euromaner i alle afskygninger lukker sig inde i deres glastårne, ender de derfor i sagens natur med ikke længere at have en fornemmelse af tingene. Alle er udmærket klar over, at euroområdet var først til at gå i recession, fordi det havde verdens laveste vækstrate i otte år. Det var desuden det område, som havde de største vanskeligheder konkurrencemæssigt og beskæftigelsesmæssigt. Og på grund af den generelle tendens til at fratage nationerne deres naturlige forsvar er det ligeledes euroområdet, som er dårligst væbnet til at klare problemerne.

Krisens eneste fortjeneste er i realiteten, at den vil vække befolkningerne, der er blevet lullet i søvn med forventninger om lette penge og antinational propaganda. Kun medlemsstaterne besidder de nødvendige legitime instrumenter til at træffe vidtrækkende beslutninger, og for at kunne handle må de fjerne EU's og euroens lænker. I det mindste for Frankrigs befolkning bliver det mere og mere klart, at der ikke vil være nogen sikkerhed uden Frankrig, intet Frankrig uden fransk politik, og ingen fransk politik uden national og folkelig suverænitæt.

Roberto Fiore (NI). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Det forekommer mig, at det centrale i denne forhandling stadig er dogmet om, at bankerne er centrale for økonomien, og at globaliseringsprocessen også bør udgøre en grundlæggende del af vores økonomiske fremtid.

Dette dogme er helt forkert. Vi bør vende tilbage til vores samfunds traditionelle opfattelse af økonomien, nemlig social retfærdighed og en reel produktion. Da vi alle spiser, sover om natten og klæder os på, bør vi fokusere vores arbejde og bestræbelser på at forbedre landbruget, bygge boliger og på produktions- og håndværksindustrierne.

Uden en sådan ny vision vil vi konstant komme ud i nye kriser, hvor bankernes ågerrenter fortsat vil kontrollere befolkningerne, og hvor uretfærdighed vil stå i centrum af vores liv.

Jana Hybášková (PPE-DE). – (CS) Hr. formand! Jeg ved ikke, hvem jeg taler til, da det tjekkiske formandskab ikke engang prøver at være til stede. Jeg vil gratulere med topmødets resultater. Forhøjelsen af IMF-midlerne, fordoblingen af krisefonden, det østlige partnerskab, støtten til strategisk infrastruktur og støtten til Nabucco er alt sammen en opfyldelse af det tjekkiske formandskabs tre prioriteter (økonomi, energi og eksterne forbindelser). Det er en skam, at forberedelserne til København halter bag ud, og at det tjekkiske formandskab ikke har gjort brug af vores arbejde med energi- og klimapakken.

Men det er ikke det, det drejer sig om i dag. Hr. rådsformand! Deres formandskab fører ligesom Deres regering en dobbeltmoralisk politik. Når De er i Europa, fremstiller De Dem som proeuropæer og som en stor fortaler for integration, men hjemme taler De om, hvordan De nok skal styre dem, og De omtaler Lissabontraktaten, som om den bare var et stykke papir. De har undladt at integrere Deres egen regering. Václav Klaus' valg til præsident er også et udtryk for den dobbeltmoraliske politik. Det er millioner af tjekkers og mæhrers mål at fastcementere vores bånd til Vesteuropa, hvilket vil hjælpe os til at overvinde de værste kriser. Det mål kan ikke nås uden en ratifikation af Lissabontraktaten. Traktaten er nu under alvorlig trussel, og det er delvis også Deres ansvar. Hvis De fortsat skal regere under en eller anden form, bør De udtale Dem klart for ratifikation.

Der er sociale og politiske eliter i Den Tjekkiske Republik, som ønsker en ratifikation, og som er parate til at støtte den, der vil få det gennemført. Mit eget parti, Det Europæiske Demokratiske Parti, vil gøre, hvad vi kan for en ratifikation.

Den anden alvorlige undladelse er euroen. De kan deltage i G20-topmødet og repræsentere Europa på topmødet. Det er vigtigt, at Europa forsvarer sine regulerende foranstaltninger over for USA og ikke blot underkaster sig en politik med alt for store stimuluspakker, som kan føre til høj inflation. Det er vigtigt, at vi får et europæisk børstilsyn og at vi bevarer stabilitetspagten. Men det gælder også for os hjemme, og det er Deres parti, der har holdt os uden for euroområdet i mange år.

Hr. Topolánek! De foreslåede foranstaltninger er fremragende. For øjeblikket er de kun forslag. Som fru Merkel sagde, er det, der betyder noget, gennemførelsen. Det, der er brug for, er den politiske vilje og enhed, som kan omsætte forslagene i praksis. De talte om en tillidskrise. Det er det, vi har. De må føre Lissabontraktaten til vejs ende, ændre Deres holdning til euroen og fremme udbetalingen af strukturmidlerne. Ellers vil det blive meget vanskeligt for Dem at repræsentere de 60-70 % af tjekkerne og mæhrerne, som ikke ønsker at arbejde sammen med Europa på ulige betingelser, men som ønsker at leve normalt i Europa.

Jan Andersson (PSE). – (SV) Hr. formand! Der er et spørgsmål, der optager et stort antal europæiske borgere i dag. Det er den øgede arbejdsløshed og de bredere kløfter, den medfører. De må have været meget skuffede over det nylige topmødes resultater. Der blev ikke fremlagt nogen strategi til håndteringen af den stigende arbejdsløshed på topmødet. De siger, at De allerede har gjort, hvad der er nødvendigt. De siger ligeledes, at det topmøde, der skal finde sted i begyndelsen af maj, ikke længere skal være et topmøde. Det er nu blevet til et trojka-møde. Det sender et klart signal til borgerne om, at EU's ledere ikke opfatter arbejdsløsheden og bekæmpelsen af arbejdsløsheden som en prioritet.

Europa-Parlamentet er overhovedet ikke blevet inddraget. En måned før valget til Europa-Parlamentet opfordrede hr. Barroso i dag til drøftelser, men Rådets konklusioner nævner ikke engang Europa-Parlamentet.

Jeg vil ganske kort komme ind på de automatiske stabilisatorer. GM, USA og Sverige er blevet nævnt i forhandlingen i dag. Det er rigtigt, at vi i Sverige har et bedre socialsikringssystem, men understøttelsessatsen er faldet fra 80 %. En automobilarbejder, som bliver arbejdsløs, vil nu modtage en understøttelse på mellem 50 % og 60 % af sin løn. Det er altså ikke længere helt så vidunderligt.

Til slut vil jeg gerne sige et par ord om mobilitet. Mobilitet er vigtig i EU, ligesom bekæmpelse af protektionisme. Men Kommissionen og Rådet må påtage sig deres ansvar og sikre, at princippet om lige løn for lige arbejde gælder i hele EU. Så kan vi også arbejde for større mobilitet og bekæmpelse af protektionisme.

Sophia in 't Veld (ALDE). – (NL) Hr. formand! Der er blevet sagt meget om, hvor mange penge vi faktisk skal afsætte for at bekæmpe denne økonomiske krise. Vi kunne drøfte det i mange timer. Efter min mening er det også nødvendigt at tage hensyn til fremtidige generationer og ikke blot overlade alle problemerne til dem. Samtidig vil jeg dog sige, at spørgsmålet om, hvad vi bruger disse penge på, nok er endnu mere vigtigt. Det bekymrer mig, når jeg ser, hvordan man nærmest pr. refleks endnu en gang smider penge efter gamle industrier og teknologier i et forsøg på at understøtte skrantende industrier.

Det er endvidere påfaldende, at afsnittene om økonomisk krise og om energi og bæredygtighed behandles som to forskellige emner i Rådets konklusioner, når tiden faktisk er moden til at binde disse sammen. Jeg ønsker ikke at være så pessimistisk, som hr. Turmes var tidligere, men tiden er i den grad kommet til at investere i nye teknologier og i viden. Det er uacceptabelt, at der hældes milliarder i bilindustrien, når der samtidig skal spares på uddannelsesområdet. Vi har helt sikkert fat i den gale ende her.

Et andet punkt er løsningerne for de østeuropæiske lande og de lande, der ikke er med i den fælles valuta. Disse lande bliver i nogen grad svigtet, når der tales om et beløb på 50 mia. EUR. Jeg tænker på, om Rådet og Kommissionen også overvejer muligheden for at fremskynde tiltrædelsen af euroområdet for de lande, der endnu ikke er medlemmer, idet disse landes stabilitet og styrke er i hele Europas interesse.

Endelig er jeg meget bekymret over den nationalistiske sprogbrug og den tendens, alle nationale ledere har til at benytte sig af "vores land først"-løsninger. Vi skal alle tage fremgangen på den yderste højrefløj alvorligt, og vi skal alle være med til at sørge for, at denne fremgang imødegås før valget.

Seán Ó Neachtain (UEN). – (GA) Hr. formand! Jeg vil gerne udtrykke min støtte og mine lykønskninger til gruppen af europæiske ledere, der mødtes i sidste uge.

For så vidt angår Irland, fremgår det ikke særlig tydeligt, at vi i sidste ende ønsker at opnå støtte fra EU i Irland. Vores økonomi var stærk, men er blevet svækket i lighed med andre økonomier over hele verden. Det står klart for os, at vi kun kommer ud af denne krise ved at samarbejde, og at den største udfordring, som Europa står over for på nuværende tidspunkt, er, at vi skal samarbejde og styrke vores økonomiske enhed, så vi bliver i stand til at støtte hinanden snarere end at svække EU, som det foreslås. Det står også klart, at der mere end nogensinde er behov for de grundlæggende regler, der er fastlagt i Lissabontraktaten. Som det udtrykkes i et gammelt irsk mundheld: "Ingen styrke uden sammenhold".

Jean-Luc Dehaene (PPE-DE). – (NL) Hr. formand! Der kan argumenteres for, at fællesskabsdimensionen ikke skinner tilstrækkeligt igennem i beslutningsprocessen på nogen af EU-topmøderne. Også jeg havde forventet en mere ægte europæisk dimension i tilgangen til krisen. Når det er sagt, er det i disse tider imidlertid vigtigere at gennemføre den lovgivning, vi har vedtaget, end evig og altid at snakke om nye planer og glemme at gennemføre det, der allerede er vedtaget. Derfor mener jeg, at Parlamentet sammen med Rådet og Kommissionen nu skal sørge for faktisk at gennemføre den lovgivning, vi har vedtaget. I den forbindelse støtter jeg fuldt ud Kommissionens tilgang.

Vi skal også vise, at vi virkelig står sammen om den globale tilgang til krisen, og jeg håber inderligt, at Europa – både i København og ved G20-topmødet, er i stand til effektivt at tale med én stemme. For at kunne tale med én stemme skal vi imidlertid sikre, at vi ikke internt sætter vores resultater over styr, at det indre marked forbliver et indre marked uden intern protektionisme, og at vi styrker den fælles valuta. Vi skal lære af vores fejl og øge finansieringen til Den Europæiske Centralbank samt yde finansiering for at kunne handle inden for en europæisk dimension. Vi skal også sikre, at udvidelsen rent faktisk bliver ført ud i livet, og at vi udviser solidaritet med de nye medlemsstater i disse vanskelige tider. Det er det, EU er her for. Solidaritet med mindre udviklede lande skal indgå i EU's globale tilgang.

Jeg vil afslutte med en hurtig bemærkning om Lissabontraktaten. Vi i Parlamentet skal afstikke en klar kurs. Vi skal være helt sikre på, hvad der kommer til at ske umiddelbart efter valget. Dette kræver dog, at Parlamentet fremstår som en enhed, og derfor forstår jeg ikke rigtigt Præsidiets synspunkt om, at vi ikke behøver at drøfte betænkninger om Parlamentets holdninger. Jeg opfordrer kraftigt til, at dette synspunkt revideres, så vi kan forhandle med Rådet med udgangspunkt i en fælles holdning i Parlamentet.

Riitta Myller (PSE). – (FI) Hr. formand! Den bedste måde at forbedre energisikkerheden i Europa på er ved at øge energieffektiviteten og anvendelsen af vedvarende energikilder. Alle medlemsstater skal investere i disse områder, og de skal gøre det med det samme, da vi ellers ikke når målene i vores klimapakke.

Sådanne investeringer giver god mening i disse tider. Ved at investere i energieffektivitet og vedvarende energi kan vi – som det allerede er blevet sagt mere end én gang – skabe nye bæredygtige arbejdspladser, men også skabe grundlag for en økonomi med lav CO₂-emission.

Nu er der behov for reel handling. Desværre var man på topmødet ikke i stand til at overbevise folk om dette. Alt i alt bør alle løsninger på den økonomiske krise have som målsætning at forhindre, at den globale opvarmning når et kritisk niveau. Dette bør også være resultatet af G20-topmødet. Når Europa taler med én stemme, vil USA også tage denne målsætning til sig.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Hr. formand! Det er næsten 20 år siden, at Berlinmuren faldt. I den nuværende vanskelige økonomiske situation har vi kunnet skimte opbygningen af en ny mur i Europa – denne gang en økonomisk mur. Vi må ikke tillade, at dette sker!

Selv om der er sat ekstra ressourcer af til at hjælpe lande i vanskeligheder, lader det til, at engagementet blandt EU's ledere er noget blandet. Det er bekymrende, at Renault flytter sin produktion fra Slovenien til Frankrig. Vi må ikke tillade, at protektionismen igen forvolder skade. Omkostningen ved igen ikke at kunne holde sammen på Europa er alt for stor. Historien vil straffe dem, der ikke lever op til deres ansvar. Det var derfor dejligt i går at høre Gordon Browns tydelige erklæring: "Vi går ingen steder!". Det samme bør også gælde præsident Sarkozy.

Der er al mulig grund til at glæde sig over forslaget fra de Larosière-gruppen. Det er et afbalanceret forslag, der vil betyde, at EU undgår overregulering, men at overvågningen af de finansielle markeder styrkes betydeligt. Den Europæiske Centralbank vil få en endnu større rolle. De nationale tilsynsmyndigheder vil også få bedre mulighed for koordinering og udveksling af oplysninger. Politik skal være hensigtsmæssig, selv i krisetider. I disse vanskelige tider skal vi stille forslag, der gør tingene lettere i stedet for sværere.

Charles Tannock (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg glæder mig over Rådets erklæring om østpartnerskabet. Som ordfører for den østlige dimension af EU's naboskabspolitik støtter jeg tættere forbindelser med de seks lande mod øst. Meddelelsen om 600 mio. EUR til østpartnerskabet hilses velkommen, og jeg glæder mig over forslaget om at sætte ressourcer af til at forbedre energisikkerheden i EU gennem bedre olie- og gasoplagringsfaciliteter og etablere nye ledninger inden for rammerne af det europæiske naboskabs- og partnerskabsinstrument.

Rådet støtter også med rette den nyoprettede parlamentariske forsamling EURONEST, der skal fremme løsningen af fastfrosne konflikter såsom striden i Nagorno-Karabakh og Transnistrien. Østpartnerskabet må imidlertid ikke bruges til at stoppe ambitionerne om EU-medlemskab hos de lande, der tydeligvis er berettiget til at ansøge om et sådant medlemskab, nemlig Ukraine og Moldova.

Rådet har også med rette besluttet at fordoble bistandspakken til økonomisk nødlidende østeuropæiske lande uden for euroområdet fra 25 mia. EUR til 50 mia. EUR. Denne foranstaltning vil bidrage til at stabilisere lande som Ungarn og Letland. Vi må dog ikke glemme Ukraine, der er præget af stor finansiel uro. Et bankkrak i Ukraine kan få katastrofale følger for resten af landene i Østeuropa og også for Italien og Østrig, hvis banker har størst berøring med det ukrainske marked.

Selv om jeg fuldt ud accepterer Tyrkiets og Ruslands ret til at fungere som observatører i EURONEST, bør ingen af disse lande udnytte denne position til at understøtte deres egen udenrigspolitik. Medlemmerne af EURONEST er suveræne stater, der har ret til at opstille deres egne euro-atlantiske målsætninger. Forslaget fra Ruslands udenrigsminister, Sergei Lavrov, om, at østpartnerskabet er en måde, hvorpå EU kan øge sin indflydelse uden for EU's grænser, er absurd. Sådanne udtalelser hører til den kolde krigs magtpolitik og ikke til moderne diplomati. Hvis nogen søger at gøre sin indflydelse gældende, er det Rusland, hvilket blev understreget under krigen mod Georgien sidste sommer og Kremls tilbagevendende politiske destabilisering af lande såsom Ukraine og de baltiske lande.

Proinsias De Rossa (PSE). – (EN) Hr. formand! Må jeg lykønske Dem med udtalelsen af mit noget vanskelige navn!

De konservative her i Parlamentet og i medlemsstaterne opfører sig som uartige børn. Efter at have stampet i jorden i årevis og krævet en deregulering af banker og den "grå" banksektor er de nu klar til at sluge en kraftig regulering – men kun hvis vi lader som om, at det var deres idé. De kræver dog stadig på barnagtig vis en deregulering af arbejdspladserne i form af større fleksibilitet, hvilket vil betyde manglende beskyttelse, manglende sikkerhed og nedskæringer i de sociale ydelser. Det, mine venner, må siges at være at puste til en ild, der allerede er ude af kontrol.

Rådsformand Topolánek valgte at sammenligne Sverige med USA. Hvorfor ikke Den Tjekkiske Republik? Hvorfor ikke Irland? Det er ganske enkelt, fordi den irske regering er ved at tage livet af sundhedsvæsen, uddannelse og børnepasning. Den forstærker følelsen af usikkerhed i Irland, skaber større arbejdsløshed – når den burde holde folk i arbejde – og gør intet for små virksomheders overlevelse. Jeg mener, at der er behov for en ny regering i Irland og en holdningsændring i Det Europæiske Råd. Lad os afholde et beskæftigelsestopmøde for alle medlemsstater den 7. maj.

Marco Cappato (ALDE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Skæbnens ironi vil, at denne del af debatten foregår uden formanden for Rådet, Mirek Topolánek, som skulle have været her. I går debatterede vi imidlertid strategien og fremtiden for Europa i lyset af G20-topmødet over overværelse af en anden formand, som i modsætning hertil måtte bede om og fik en invitation. Det står ikke klart, hvad grundlaget var, ud over det åbenlyse faktum at hans land spillede en rolle i debatten.

De undrer Dem måske over, at jeg indleder med disse måske lidt ubehagelige bemærkninger. Det skyldes, at den økonomiske krise, som Europa står over for, også er en institutionel krise, hvilket fremgår tydeligt af det faktum, at formanden for Rådet bliver nødt til at gå midt i forhandlingerne på grund af interne politiske problemer i hans eget land. Det samme gør sig gældende med den økonomiske krise, der udelukkende bliver tacklet på nationalt plan. EU har ikke fremlagt nogen løsninger, ej heller med hensyn til budgettet. Det er fint nok at nævne de 400 mia. EUR, men vi ved jo, at næsten hele dette beløb tages fra de nationale budgetter. Jeg mener ikke, at kommissionsformand Barroso har gjort nok i de seneste år for at gøre regeringer og nationalstater opmærksomme på, at der findes et andet EU, som gør mere end blot at koordinere medlemsstaterne – at EU i sig selv har en politisk funktion.

Eftersom hr. Topolánek har talt om at udvide østpartnerskabet med Belarus, vil jeg slutte med at nævne Yana Paliakova, som blev drevet til selvmord af de belarussiske myndigheder. Dette for at understrege, at

disse partnerskaber burde være mere interesseret i lov, demokrati og frihed og ikke kun i at samarbejde med diktaturer af den værste slags.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) De konklusioner, som Rådet er nået frem til, stemmer overens med den krise, som medlemsstaterne gennemgår.

Vi må glæde os over et yderst positivt resultat, for så vidt angår aftalen om energiprojekter og bredbåndsinternettet. Inddragelsen i disse projekter af Nabuccogasrørledningen og forbindelserne mellem medlemsstaterne, såsom mellem Rumænien, Ungarn og Bulgarien, kan bidrage til, at vi undgår en krise som den i januar i år.

Udnyttelse af energikilder fra landene ved Det Kaspiske Hav og bedst mulig udnyttelse af Sortehavets strategiske placering er vigtige forudsætninger for at kunne garantere EU's energisikkerhed. De politikker, der udarbejdes som en del af østpartnerskabet, skal helt afgjort omfatte maksimal udnyttelse af disse områder til gavn for EU.

Jeg blev overrasket over, at de anbefalinger, som Rådet (økonomi og finans) fremlagde, ikke tog højde for de foranstaltninger, som den nye rumænske regering bekendtgjorde gennem sit regeringsprogram, og som den er startet på at gennemføre med vedtagelse af budgettet for 2009.

Decentralisering med henblik på at styrke lokalt selvstyre og investering i prioritetsområder såsom infrastruktur og energi for at fastholde og skabe arbejdspladser er to af de foranstaltninger, som den rumænske regering allerede har igangsat. Af andre foranstaltninger kan nævnes en reduktion af udgifterne gennem budgetbevillinger og lancering af en reform af uddannelsessystemet.

Gennemførelsen af forslagene i Rådets økonomiske genopretningsprogram, især med hensyn til at lade fordelingen af ressourcer indgå i EU-programmerne og godkende statsstøtte, især i bilindustrien, vil reelt bidrage til at minimere konsekvenserne af krisen, ikke kun i Rumænien, men også i mange andre EU-medlemsstater.

Adrian Severin (PSE). – (EN) Hr. formand! Den krise, vi står over for, er ikke en krise i systemet, men en krise, der berører hele systemet. En krise, der berører det økonomiske system, men så sandelig også demokratiet. Kreditten strammes – ikke blot den økonomiske, men også den sociale. På gaderne i de europæiske byer kan vi allerede se tegn på mistillid og uro på det sociale plan, som kan føre til politiske og sociale omvæltninger.

Derfor er det nødvendigt med et socialt topmøde i EU med sigte på en europæisk pagt om beskæftigelse. På et sådant topmøde bør man bl.a. blive enige om, at virksomheder, der afskediger medarbejdere, ikke skal udlodde udbytte, at transnationale virksomheder ikke kun skal forhandle med nationale fagforeninger, men også med europæiske fagforeninger, og at rentabilitet skal gå hånd i hånd med social solidaritet.

Denne globale krise forværres af krisen i den europæiske integration. Der er medlemsstater med moderselskaber og medlemsstater med datterselskaber. Førstnævnte er med i euroområdet; det er sidstnævnte ikke. Programmer til fremme af stabiliseringen og integrationen af sidstnævnte er altafgørende for førstnævntes overlevelse. EU kan ikke overleve med nye skillelinjer.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) Hr. formand! Vi kan tale om topmødet ud fra to forskellige tidshorisonter. Den længste tidshorison indebærer strategiske foranstaltninger, hvor jeg gerne vil medtage spørgsmålet om vores østlige partnere, herunder Belarus. Jeg mener, at dette er berettiget og vil gavne EU, vores østlige naboer og også fremtidige forbindelser med Rusland. Økonomisk støtte er afgørende, og selv om dette argument muligvis møder kritik i disse krisetider, er jeg overbevist om, at det kan betale sig at investere i østlige anliggender. Hvis den østlige strategi lykkes, vil EU vise sig at være en seriøs aktør på den globale politiske scene. Her tænker jeg ikke på EU som institution, men mere på, at virkningerne af en fælles indsats vil tale for det hensigtsmæssige i yderligere europæisk integration.

Den anden dimension vedrører udelukkende nutiden og dermed krisen, hvor tab af arbejdspladser og borgernes økonomiske hjælpeløshed er nogle af symptomerne. Der findes ingen universalløsning på disse problemer, men regeringernes og EU's overordnede strategi bør tage hensyn til de behov, som små og mellemstore virksomheder har. Det skyldes først og fremmest, at iværksættere i modsætning til arbejdstagere, der kun mister deres job, risikerer at miste både job, medarbejdere og hele virksomheden. Ejere af små virksomheder er de mest fleksible og vil sandsynligvis være dem, der klarer sig bedst i den aktuelle vanskelige situation, og eftersom de udgør størstedelen af Europas økonomiske styrke, kan de påvirke hele økonomien.

Hvis økonomisk kollaps munder ud i psykologisk sammenbrud, vil vi stå midt i en reel krise. Så længe folk bevarer motivationen og viljen til at udrette noget, er der altid chance for, at tingene vil ændre sig til det bedre. På dette område er EU's foranstaltninger et væsentligt element, som vi er ansvarlige for. Jeg ønsker os alle held og lykke i denne sag.

Edite Estrela (PSE). – (PT) Hr. formand! Resultatet af topmødet var ikke tilstrækkelig ambitiøst. Hvor er det stærke engagement med hensyn til at fjerne skattelyer og offshorefinanscentre? Hvor er beslutningen om at appellere til højere moral i forbindelse med bankdirektørlønninger? Det er korrekt at sige, at det er de rige, der skal betale for krisen, for det var dem, der var skyld i den.

For så vidt angår beskæftigelsestopmødet, kan dette ikke blive et minitopmøde, fordi beskæftigelsen ikke er et miniproblem. Det er et stort problem, der påvirker både enkeltpersoner og familier. Dette er ikke måden at genvinde folks tillid på.

Til slut vil jeg gerne bemærke, at jeg hørte nogen sige, at de ikke har brug for forslag fra socialdemokraterne. Det er en arrogant udtalelse. Hvis fortalene for den neoliberale doktrin havde lyttet til socialdemokraternes advarsler, ville vi ikke stå midt i denne krise. Mon de nogensinde lærer det? Hvis de ikke har forstået alvoren i og omfanget af denne krise eller årsagerne til den, frygter jeg det værste. Jeg frygter, at krisen vil fortsætte i mange år, og det ønsker vi ikke.

Tunne Kelam (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Efter min mening er det opmuntrende resultat, som Rådet har opnået, at de 27 medlemsstater nu kan tage til G20-topmødet med en fælles holdning. Dette er en stor præstation, og det er kun rimeligt at lykønske hr. Topolánek med hans konstruktive rolle som formand for Rådet. Jeg deler hans synspunkt, når han siger, at Rådets succes skyldes, at EU nægtede at springe over, hvor gærdet var lavest, i form af massive redningspakker og nationalisering.

Den uheldige krise i den tjekkiske regering øger nu Kommissionens og kommissionsformand Barrosos ansvar med hensyn til at lede Fællesskabet ud af krisen og skabe sammenhæng og stabilitet. Samtidig skal Kommissionen tilbyde mere fleksible mekanismer, der skal sikre rettidig udnyttelse af de yderligere midler, som Kommissionen træffer beslutning om. Gennemførelsesprocedurer kan være besværlige og tidskrævende. Det er især vigtigt at tilpasse rammebetingelser til små virksomheder og til innovation. Det er nu, vi skal investere mere i forskning og uddannelse.

Den økonomiske krise må imidlertid ikke medføre en moralsk krise. Som altid indeholder en krise muligheder for reform. Den økonomiske krise udspringer faktisk af en værdikrise, hvilket betyder, at genopretningen skal indledes med en styrkelse af vores fælles værdier, herunder først og fremmest større solidaritet. Vigtigst af alt må krisen ikke bruges som en undskyldning for protektionisme. Derimod er vi forpligtet til at arbejde sammen og forstå at ved at støtte hinanden og fremme reformer i Lissabontraktatens ånd, vil krisen gøre Europa stærkere.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (HU) Hr. formand! På trods af modstridende kræfter har Kommissionen og Rådet formået at bevare sammenholdet i EU. Dette topmøde var relativt vellykket, idet man ønskede at beskytte det indre marked, tog til orde mod den forestående protektionisme og sidst, men ikke mindst, tilbød fornyet bistand til medlemsstaterne i Central- og Østeuropa, der kæmper med stigende problemer.

Jeg vil gerne starte med at takke kommissionsformand Barroso for, at den økonomiske bistand til regionen er blevet fordoblet til 50 mia. EUR. For et år siden foreslog den ungarske premierminister – og på dette topmøde har man i den forbindelse endelig truffet en principbeslutning – at oprette et system til overvågning af de finansielle markeder og bankerne.

Igen behandlede man på topmødet det forhold, at bankernes moderselskaber – som hr. Severin også har understreget – er ansvarlige for deres datterselskaber, og man har ligeledes taget et meget vigtigt skridt med hensyn til energisikkerheden.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE-DE). – (LT) Hr. formand! Først vil jeg gerne udtrykke min respekt for og takke Mirek Topolánek. Vi forstår alle, hvad det vil sige at have formandskabet i EU, og hvad det vil sige at have formandskabet i et EU, der står over for en global finanskris og økonomisk recession. Derfor ønsker jeg oprigtigt Den Tjekkiske Republik held og lykke med de nye udfordringer og lederskabet af EU indtil midten af året.

Det Europæiske Råd i Bruxelles: Der er mange af os, der i dag nævner tal igen og igen som et slags mantra – tal, der afspejler de aftaler, der blev indgået på Det Europæiske Råd. 5 mia. EUR til strategiske energiprojekter og bredbåndsinternet. 50 mia. EUR til EU-medlemsstater uden for euroområdet, som skal anvendes til

betalinger og til at bringe betalingsbalancen i ligevægt. 75 mia. EUR til Den Internationale Valutafond. 600 mio. EUR til østpartnerskabet. Af de nævnte 5 mia. EUR afsættes der 175 mio. EUR til den energibro, der skal forbinde Sverige med de baltiske lande, som indtil nu har fungeret som en slags ø adskilt fra EU's energimarked. Er dette for lidt eller for meget? Er glasset halvt fyldt eller halvt tomt? Under normale omstændigheder ville jeg anse de resultater, der blev opnået, og de aftaler, der blev indgået af Det Europæiske Råd, som tilfredsstillende. Vi havde naturligvis håbet på mere og på, at man var blevet enige om en bedre finansieringsplan for den europæiske økonomiske genopretning. Efter at have betragtet alle manifestationerne og alle eksemplerne på nationalisme og protektionisme, mener jeg dog, at den opnåede aftale utvivlsomt er et udtryk for solidaritet. Lad os bruge dette som udgangspunkt for det fremtidige arbejde.

Antolín Sánchez Presedo (PSE). – (ES) Hr. formand, hr. formand for Kommissionen! Kun hvis EU står sammen og prioriterer global vækst og beskæftigelse, kan vi gå forrest med hensyn til økonomisk genopretning, styrke kriseforebyggelse og krisestyring, forbedre reguleringen af de finansielle systemer og støtte de mest sårbare lande i denne første globale krise.

G20-landene repræsenterer størstedelen af verdens befolkning (to tredjedele) og 90 % af verdensøkonomien. Disse lande skal komme med en fælles, effektiv og vedvarende reaktion med henblik på at stimulere efterspørgslen og realøkonomien med fremtidige investeringer, genetablere lånemulighederne og fremme en solid international finansiell regulering og overvågning, der sikrer gennemsigtighed, stabilitet og passende incitamenter, som eliminerer systemrisici og sikrer, at vi ikke bringes tilbage til udgangspunktet.

Der er behov for en ny økonomisk orden og et globalt ledelsessystem for det 21. århundrede, som vil afhjælpe årsagerne til og skævhederne i krisen og fremme bæredygtig udvikling gennem en åben økonomi baseret på solidaritet.

Péter Olajos (PPE-DE). – (HU) Hr. formand! Jeg glæder mig over Rådets beslutning om den holdning, man vil fremlægge på G20-topmødet. Jeg er glad for, at vores politiske ledere har forstået, at foranstaltninger til afhjælpning af den globale krise og bekæmpelse af klimaforandringerne hænger nøje sammen.

Essensen af udviklingsplanen for den nye miljøaftale, der blev fremlagt af premierminister Gordon Brown og præsident Barack Obama, er at skabe sammenhæng mellem økonomisk stimulering og miljøinvesteringer, støtte til øget energieffektivitet og miljøvenlige teknologier.

Jeg er imidlertid ikke enig med Rådet i, at de fremskridt, der er gjort med hensyn til gennemførelsen af EU's program for økonomisk stimulering, som blev vedtaget i december, er tilfredsstillende. Selv om der vil gå et stykke tid, før de positive virkninger af miljøplanen vil kunne mærkes på økonomien, er der ingen tvivl om, at den omfattende budgetpakke, der udgør 3,3 % af EU's BNP – dvs. mere end 400 mia. EUR – vil resultere i nye investeringer og nye arbejdspladser.

Programmet indebærer imidlertid kun et lille bidrag til omdannelsen af EU til en økonomi med lav CO₂-emission. Selv om der tales udtrykkeligt om at forbedre energieffektiviteten og øge energibesparelserne, rettes der stadig mere opmærksomhed og stadig flere midler mod energileverandørerne, mod at diversificere forsyningsledningerne og mod at fremme EU's energiinteresser i forhold til tredjelande.

Der er ingen tvivl om, at vi skal udvikle energiinfrastrukturen, men ikke på bekostning af en reduktion af forbruget. EU ønsker stadig at spille en førende rolle i den aftale, der skal forhandles på plads på klimatopmødet i København. Dette kræver dog, at vi hurtigst muligt når til enighed om udviklingen af et globalt CO₂-marked, om økonomisk kompensation til udviklingslandene, om teknologisk støtte og opbygning af kapacitet, og at vi langt om længe får afklaret principperne for, hvordan byrden skal deles blandt medlemsstaterne.

Dariusz Rosati (PSE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne indlede med at takke det tjekkiske formandskab for det vellykkede topmøde. Efter min mening er der kommet en række vigtige beslutninger ud af topmødet, men samtidig mener jeg, at der er behov for mere. Der er behov for, at tingene fremskyndes.

Når vi tager til G20-topmødet i London om en uges tid, er det min fornemmelse, at vi stadig er for integrerede til at handle på egen hånd og for opdelt til at handle som en enhed. Efter min mening er der tre ting, vi skal prioritere.

Den første er naturligvis arbejdspladserne. Millioner af europæere er bange for at miste deres arbejde, og hvis jeg skal være helt ærlig, så forstår jeg ikke den franske præsidents modstand mod topmødet. Et fuldgældigt topmøde er netop hvad vi har behov for på nuværende tidspunkt.

For det andet er jeg glad for, at det er lykkedes os at eliminere – i hvert fald delvis – de protektionistiske tendenser. Ikke desto mindre lurker disse tendenser stadig, og derfor må vi udvise solidaritet.

Det tredje aspekt handler om at genskabe tilliden til markederne. Jeg er ikke af den opfattelse, at der er for få penge på markedet – der er tilstrækkeligt med penge. Problemet er at omdanne disse penge til effektiv efterspørgsel, og for at gøre det skal vi genskabe tilliden blandt husholdninger og virksomheder.

Mario Mauro (PPE-DE). – (IT) Hr. formand, hr. formand for Kommissionen, mine damer og herrer! Spørgsmålet om kombinationen af foranstaltninger til støtte og stimulering og lovgivningstiltag er et af de væsentligste spørgsmål på den internationale dagsorden. De nuværende spændinger, som afspejler de store landes forskellige strategier til håndtering af krisen, vil forhåbentlig blive løst i et vist omfang på G20-topmødet.

Det er faktisk ingen hemmelighed, at USA fastholder, at der er behov for en yderligere kollektiv forpligtelse til at vedtage nationale foranstaltninger til stimulering af efterspørgslen og genoplivning af økonomien, mens den fremherskende holdning i Kommissionen i Bruxelles er, at alle nyttige og nødvendige skridt i denne forbindelse allerede er taget, og at man nu skal vente og se resultaterne af de kriseværktøjer, som medlemsstaternes regeringer har taget i brug.

Det er heller ingen hemmelighed, at EU mener, at vi nu skal koncentrere os om at genskabe finansmarkedernes troværdighed, stabilitet og pålidelighed gennem vedtagelse af strengere lovbestemmelser og mere effektive tilsynsordninger inden for bank- og kreditsektoren, mens der i USA er flertal for at udvise forsigtighed ved at gennemføre grundige reformer af lovrammerne og tilsynsmekanismerne.

Hvis jeg skal være helt ærlig, tror jeg ikke, at det er en god idé at spille disse to løsninger ud mod hinanden. Vi bør i stedet finde en kombination af løsningerne, og i denne forbindelse bør EU's synspunkter først og fremmest veje tungest som den europæiske metode, som Kommissionen er garant – eller sågar profet – for. Jeg er slet ikke i tvivl om, at kommissionsformand Barroso er den rette mand til at forme vores håb og hale os op af afgrunden.

Katrin Saks (PSE). – (ET) Hr. formand! Rådet traf beslutning om adskillige vigtige emner. Energi- og bredbåndsprojekter og beslutningen om at forhøje støttemidlerne til de østeuropæiske lande er et godt tegn.

Et fingerpeg om det, der blev opnået og ikke opnået på Det Europæiske Råds møde, er det, som vores premierminister sagde, da han vendte tilbage til Estland - nemlig at Europa var ved at finde tilbage til sine grundlæggende værdier. Han henviste til, at Europa var begyndt at miste interessen for yderligere stimuleringspakker, og at der er tegn på en tilbagevenden til en forsigtig budgetpolitik. Da han repræsenterer et ultraliberalt parti, er jeg ikke overrasket over hans udtalelser, men de afspejler det mere generelle problem med regeringsledere med visse ideologiske baggrunde, som ikke er indstillet på at tage modige skridt, der forudsætter, at de er visionære, og gennemføre foranstaltninger, der kunne kollidere med deres egne ideologiske opfattelser.

Få dage før Det Europæiske Råds møde hørte vi Nobelprisvinderen Paul Krugman sige, at EU's stimuleringspakke måske ikke er tilstrækkelig. Måske kommer vi til at mangle ikke 400 mia., men derimod 500 mia., i år og 3 000 mia. i alt. Der er således behov for en samlet indsats og en proaktiv strategi og ikke den usynlige hånd.

José Manuel García-Margallo y Marfil (PPE-DE). – (ES) Hr. formand, hr. formand for Kommissionen! Indledningsvis vil jeg udtrykke bekymring over, at det beskæftigelsestopmøde, der skulle holdes i maj, er blevet erstattet af et trojkamøde, uanset hvor åbent dette måtte være. Efter min mening sætter denne beslutning os tilbage til 1996, hvor beskæftigelsespolitikken blev anset for at være noget, som kun medlemsstaterne skulle beskæftige sig med.

Med hensyn til valutapolitikken slår jeg i lighed med hele min gruppe til lyd for, at centralbanken gøres fuldstændig uafhængig, men det skal pointeres, at uafhængighed ikke er lig med uimodtagelighed over for kritik.

I denne forbindelse gør jeg opmærksom på, at jeg kunne have ønsket, at Den Europæiske Centralbank havde været mere modig med hensyn til rentenedsættelserne i lyset af rentens indvirkning på den europæiske eksport, og at den havde været mere rundhåndet ved fastsættelsen af frister for tilbagebetaling af lån. Den amerikanske centralbank yder treårige lån, mens Den Europæiske Centralbanks lån kun har en løbetid på seks måneder.

For lige at vende tilbage til valutapolitikken håber jeg, at redningsplanerne for de finansielle institutioner og de eventuelle planer om at købe giftige aktiver eller aktiver af meget lav værdi ikke omsættes i konkurrencefordele for de banker, der modtager støtte, på bekostning af de banker, der har ført en mere forsigtig politik og ikke har behov for støtte.

Hvad angår skattemæssige stimuli, er vi kommet vidt omkring i formiddagens forhandling. Er de tilstrækkelige? Har vi gjort for lidt? Gør USA mere, end vi gør? Uanset konklusionen på denne forhandling er det sikkert, at det, som vi oplever, er de mest omfattende skattemæssige stimuli, som vores generation har set siden 1929.

Dette tvinger os til at samordne de foranstaltninger, der iværksættes på begge sider af Atlanterhavet, og denne samordning skal øges på to områder. Vi skal således afslutte Doharunden for at sende et signal til hele verden om modstanden mod protektionisme og for det andet gennemføre en fælles analyse af ubalancen i verden, der ligger til grund for denne krise.

Med hensyn til stabilitetspagten er jeg stødt på visse modsigelser i Kommissionens holdning. Nutidens gæld er morgendagens skat, og Kommissionen bør sikre, at de nationale foranstaltninger er knyttet til Lissabonstrategien og ikke bringer finansernes bæredygtighed i fare. Kommissionen skal derfor meget nøje overvåge de planer, som disse lande – herunder Spanien, hvor jeg kommer fra – der har forvildet sig ud i et alt for stort underskud, har om at genvinde deres position.

Jeg takker Dem for, at De gav mig så lang taletid, hvilket jeg så afgjort har bemærket.

Formanden. – Jeg gør opmærksom på, at vi er imod inflation generelt, og at denne modstand også omfatter taletidsinflation.

Pierre Pribetich (PSE). – (FR) Hr. formand! På de 22 sider, som Det Europæiske Råds konklusioner fylder, henvises der kun i en lille bitte sætning til problemet med bilindustriens fremtid og en europæisk erhvervs politik. Er dette en praktisk reaktion på forventningerne hos de 12 mio. ansatte i sektoren og på de bekymringer, som 6 % af EU's erhvervsaktive befolkning gør sig? Svarer det til det, der er på spil? Konklusionerne indeholder intet forslag om en EU-plan, ingen fremtidsudsigter for bilindustrien og ingen vilje til at samordne de nationale politikker.

Den 19. november 2008 talte jeg her på vegne af den franske socialdemokratiske delegation og stillede spørgsmål til alle de ansvarlige europæiske interesserede parter. Jeg udtrykte ønske om en ny bilpakt og om en solidaritetsbaseret, struktureret, hurtig og effektiv erhvervs politik på kort, mellemlang og lang sigt, som kunne udgøre en samordnet indsats fra medlemsstaternes og EU's side.

Efter den fælles beslutning, som flere grupper står bag, fokuserer vi igen her fire måneder senere på bilindustriens fremtid. Hvad afholder Dem fra at reagere, at handle, at tage handsken op, før det er for sent? Dette spørgsmål er ikke retorisk, men derimod en opfordring til at handle!

Harlem Désir (PSE). – (FR) Hr. formand! Det er vanskeligt at skjule sin skuffelse ved dette topmødes afslutning.

Hvis selvtilfredshed og fiktion var vejen til økonomisk genopretning, kunne vi måske betegne mødet som vellykket. Jeg er klar over, at økonomi i høj grad handler om psykologi, og at vi skal forsøge at genskabe tilliden, men når krisen i sidste ende forværres i en grad, hvor alle medlemsstaterne falder dybere og dybere ned i recessionen, og arbejdsløsheden stiger voldsomt, er det virkelig temmelig forbløffende at høre Rådet erklære, at det har tillid til EU's økonomis udsigter på mellemlang og lang sigt, og at det er fast besluttet på at gøre alt i dets magt for at få beskæftigelsen og væksten tilbage på rette spor.

Fast besluttet på at gøre hvad? Dagsordenen for Rådets møde var allerede blevet støvsuget for ethvert beskæftigelsesrelateret forslag. Dette spørgsmål blev udskudt til maj. Rådet besluttede i sidste ende at reducere beskæftigelsestopmødet i maj til et trojkamøde. Tilsyneladende var det præsident Sarkozy, der fik heldet med sig og overbeviste de andre medlemsstater om, at det ikke var nødvendigt at udarbejde forslag, som ville indebære, at beskæftigelse skulle prioriteres i EU's arbejde. Dette fører tanker tilbage på en undtagelse, som andre regeringer, Det Forenede Kongeriges regering, tidligere har anmodet om i forbindelse med hele beskæftigelseskapitlet i EU-traktaterne.

I dag opfordrer præsident Sarkozy således til en undtagelse fra beskæftigelsespolitikken. Det, der dog virkelig ville vække bekymring, var, hvis denne strategi smittede af på alle medlemsstaterne. Jeg er ikke særlig overrasket over, at Barroso-Kommissionen, der på visse områder har kørt den europæiske sociale dagsorden ud på et

sidespor i sin mandatperiode, der har trukket sig i forhold til EU's sociale og beskæftigelsesrelaterede prioriteringer, og der har givet efter ved at adlyde den ordre, der lige er blevet givet af et medlem af Barroso-Kommissionens flertal, den konservative gruppe Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater, men jeg mener klart, at det i den grad er skammeligt, og at det, når det kommer til samordningen af ikke blot genopretningspolitikker, men også beskæftigelsespolitikker, er arbejdstagerne, der i sidste ende kommer til at betale prisen for denne udgave af et EU, der reelt ikke eksisterer.

Det er også det rene opspind at tale om 400 mia. EUR, da dette beløb ikke blot er summen af de nationale genopretningsplaner, men frem for alt af politikker, der ikke engang er nationale genopretningspolitikker, da de kun er almindelige økonomiske stabilisatorer, dvs. stigningen i sociale udgifter knyttet til stigningen i arbejdsløsheden. Kommissionen har lagt yderligere 5 mia. EUR på bordet, men det har gjort ondt.

Derfor mener jeg tværtimod, at det, vi nu har brug for, er en virkelig genopretningsplan i lighed med den, som USA indførte, og som satte over 780 mia. USD i omløb, og en samordning af den indsats, der gøres for at støtte arbejdstagere, der er ramt af krisen. Der er også brug for efterspørgsel, hvilket er en anden faktor, der vil vise sig at være langt mere effektiv med hensyn til at sætte gang i væksten igen og genskabe tilliden til og dynamikken i vores økonomi.

Elmar Brok (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. formand for Kommissionen! De vil ende med at give mig ret i, at det var bedre, at jeg satte mig herover.

For det første vil jeg i modsætning til Martin Schulz sige, at det tjekkiske formandskab under premierminister Topolánek indtil videre har været et fremragende formandskab.

(Bifald)

Jeg er stolt over, at dette var og er det første formandskab, som blev ledet af et tidligere Warszawapagtland, og det fortjener al mulig støtte, da det symboliserer Europas forening.

For det andet befinder vi os nu i en vanskelig situation i forhold til Lissabontraktaten. Jeg vil gerne støtte anmodningen om, at premierminister Topolánek og oppositionslederen hr. Paroubek sætter sig ned sammen og gennemfører en ansvarlig forhandling, da medlemsstaternes interne politiske problemer ikke må påvirke hele Europas skæbne.

Min slutbemærkning er rettet mod Martin Schulz. Gordon Brown hindrede reguleringen af finansmarkederne, og Gordon Brown og den tyske beskæftigelsesminister Scholz fra SPD hindrer et kompromis i arbejdstidsdirektivet, som er i overensstemmelse med Parlamentets beslutning. Martin Schulz skal ikke forsøge at sige, at han alene forsvarer et socialt Europa. Det stik modsatte er tilfældet.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Hr. formand! Den økonomiske krise er hård ved de europæiske virksomheder og borgere. Medlemsstaternes økonomier viser en kraftig nedadgående tendens, SMV'erne må lukke, og de ansatte mister deres arbejde.

Sammen med andre parlamentsmedlemmer overrakte jeg en skrivelse til kommissionsformand Barroso om situationen for arbejdstagerne i metallurgiindustrien i Rumænien og Frankrig, der bliver teknisk arbejdsløse, idet de kun modtager 70 % af deres løn. Vi har anmodet om en gennemgang af vilkårene for at få adgang til Den Europæiske Socialfond og Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen for at støtte flere arbejdstagere, der berøres alvorligt af den økonomiske krise og tabet af arbejdspladser.

EU har brug for økonomisk udvikling, og EU's borgere har brug for arbejdspladser og en rimelig løn. Den europæiske økonomiske genopretningsplan, der blev fremlagt i november 2008, er ikke blevet til mere end ord. Desværre fremgår energieffektivitet, der kan skabe arbejdspladser, ikke af forordningen fra januar.

Paul Rübzig (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil også lykønske det tjekkiske formandskab. Gårdsdagens aftale om roaming var sensationel, og Europas borgere vil få gavn af den.

Der er fundet en løsning på energi- og gaspakken, og efter vores mening har det tjekkiske formandskab gennemført forhandlinger om adskillige andre punkter på fortrinlig vis. Det samme gør sig gældende for motivationen af den europæiske befolkning, især i krisetider, til at rose dem, der gør en overmenneskelig indsats. Derfor bør vi også støtte kommissær Kovács' fremsættelse af flere forslag om progressiv afskrivning. Hvis vi antager, at der skal investeres mere end 1 000 mia. EUR indtil 2030 for at bygge nye kraftværker, skal vi begynde i dag. Det ville skabe arbejdspladser og vækst.

Alojz Peterle (PPE-DE). – (SL) Hr. formand! Indledningsvis vil jeg ønske rådsformanden mange gange tillykke med den succes, som det tjekkiske formandskab har opnået under usædvanlig krævende omstændigheder.

Vi har lagt øre til nogle meget hårde ord i dag, men jeg er af den faste overbevisning, at EU's borgere ikke interesserer sig så meget for, hvor meget vi måtte dreje til venstre eller til højre, som for i hvor høj grad vi vil handle i den europæiske ånd, dvs. hvad vi kan opnå gennem et effektivt samarbejde.

Vi står navnlig over for to opgaver, nemlig at udtrykke social følsomhed og solidaritet over for de hårdest ramte, samtidig med at vi investerer i de redskaber, der bedst kan hjælpe os ud af krisen. Denne krise skal anvendes som en katalysator for økonomiske omstruktureringer, og dette skal ikke kun gælde for bilindustrien. Den økonomiske krise har vist, at vi har rigtig meget brug for en bedre samordning af den økonomiske politik og for stærkere fællesskabsinstitutioner som fastlagt i Lissabontraktaten.

I denne forbindelse glæder jeg mig over de konstruktive forslag i de Larosièr-betænkningen om de finansielle institutioner.

Christian Rovsing (PPE-DE). – (DA) Hr. formand! Jeg vil gøre en bemærkning om de store tilskud, der ydes til virksomheder, som muligvis ikke overlever. Det har jo ingen mening at bede et antal arbejdere om at forblive i en virksomhed og betale disses lønninger med offentlige midler, hvis virksomheden lukker senere. De skulle have chancen for efteruddannelse, nyuddannelse og gå til virksomheder, der havde en chance for at overleve. Jeg synes, at vi i forbindelse med bilindustrien har lagt alt for lidt vægt på udviklingen af helt nye typer af biler, biler med brint, batteridrevne og fuelcelledrevne. Jeg tror, at en stor del af arbejdsstyrken kunne flyttes over til disse ting, og så vil de også have et job om 10 år.

Alexandr Vondra, formand for Rådet. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne komme med et kort sammendrag baseret på Rådets og det tjekkiske formandskabs synspunkter.

(CS) Efter min opfattelse er vi nu nået frem til en slags teoretisk halvleg i det tjekkiske formandskab, og jeg ønsker at takke de mange medlemmer, som har værdsat vores hidtidige arbejde.

Det er naturligvis opmuntrende, at der bliver vist respekt for det konstante arbejde, som vi udfører syv dage om ugen og 20 timer dagligt, og for de resultater, som vi opnåede på Det Europæiske Råds møde i sidste uge.

De beslutninger, der blev taget på mødet, var grundlæggende og vigtige. Til de medlemmer, der har konkrete tvivl og spørgsmål, vil jeg sige én ting. Giv foranstaltningerne og beslutningerne tid til at udmønte sig, og lad dem vise deres værd, når de træder i kraft, for jeg er helt sikker på, at de har deres styrke, at de har deres berettigelse, og at de vil give afkast, da vi kæmper med den værste økonomiske krise, der nogensinde har ramt EU.

De reelle beslutninger om at yde 5 mia. EUR til energiprojekter og bredbåndsinternettet er af stor betydning. De er vigtige i lyset af gaskrisen, da vi her viser, at EU er i stand til at handle hurtigt og opfylde mange europæiske landes behov. Beslutningen om at bevilge 25 mia. EUR til at hæve grænsen for at bistå de EU-lande, der oplever problemer, er ligeledes yderst vigtig. Beslutningen om de 75 mia. EUR, som vi vil redegøre for på G20-mødet i London, giver også et klart signal om, at EU er parat til at tage sin del af ansvaret for en reform af verdens finansielle institutioner. Jeg ønsker også at fremhæve noget, som nogle medlemmer har nævnt, og som ikke omhandler Det Europæiske Råds møde, og det er de seneste ugers intensive arbejde med en række lovgivningsforslag. Dette arbejde var ikke tilfældigt, men takket være det konstante arbejde i Rådet under ledelse af det tjekkiske formandskab har vi formået at nå til enighed i trilogerne om ret grundlæggende reformforslag. Energipakken om det indre energimarked for gas og elektricitet, luftfartspakken om revision af det fælles europæiske luftrum, vejpakken om modernisering af adgangen til vejtransportmarkedet, herunder det følsomme spørgsmål om cabotage, roaminglovgivningen og endelig også pesticidpakken, der kan blive resultatet af de sidste to til tre måneders arbejde. Jeg vil også takke Parlamentet, fordi disse resultater er opnået gennem en fælles indsats fra vores, Kommissionens og Parlamentets side.

Et andet eksempel er, at forhandlingerne har kørt i over 10 år, uden at der er opnået nogen form for resultater med hensyn til nedsættelse af momssatserne for nogle sektorer, der indebærer yderst krævende manuelt arbejde eller en stor andel af manuelt arbejde. Under ledelse af den tjekkiske finansminister indgik Økofin-Rådet en aftale, som blev bekræftet på Det Europæiske Råds møde. Mange medlemmer spørger, hvordan vi vil håndtere arbejdsløshedsproblemet. Jeg vil nok engang understrege det, som den tjekkiske premierminister allerede har fastslået i denne forbindelse, nemlig at der foreligger en aftale mellem formandskabet og

Kommissionen, og at der den 7. maj vil blive afholdt et beskæftigelsestopmøde om de punkter, der blev fastlagt på Det Europæiske Råds møde. På topmødet vil der blive præsenteret konkrete foranstaltninger til Det Europæiske Råds møde i juni. Dette betyder, at der vil blive afholdt flere drøftelser.

Mange af medlemmernes bemærkninger vedrørte spørgsmålet om EU's åbenhed. Jeg vil gerne fremhæve, at der under det tjekkiske formandskab i anledning af femåret for EU's største udvidelse blev afholdt en konference i Prag med titlen "Fem år senere" i samarbejde med Kommissionen. På konferencen blev det tydeligt illustreret i aktuelle tal, der er indsamlet af økonomiske eksperter, at udvidelsen måske var det mest vellykkede projekt nogensinde i EU's nutidshistorie, og at disse fem år klart vidner om, at udvidelsen har været til gavn for både gamle og nye medlemsstater.

For så vidt angår Østpartnerskabet har vi vedtaget en erklæring om, at det stiftende topmøde vil blive afholdt den 7. maj, og vi samarbejder med partnerskabets kommende medlemmer, f.eks. Ukraine, om at gøre det til en virkelig succes for EU. Et yderligere eksempel på det vellykkede arbejde er endelig mandagens konference om gasinfrastrukturen, der blev gennemført takket være Kommissionen i Bruxelles, og som udmøntede sig i en erklæring om modernisering af gasinfrastrukturen i Ukraine med henblik på at forebygge flere gentagelser af en krise som den i januar i år.

Jeg vil gerne berolige de medlemmer, der forholder sig tvivlende til et bestemt spørgsmål. Jo, vi har indenlandske problemer, og vi er fuldt ud klar over, hvem der står bag mistillidsvotummet. Det er Jiří Paroubek, lederen af de tjekkiske socialdemokrater. Vi er imidlertid en ansvarlig regering, der håndterer situationen, og der er ingen grund til bekymring. Det tjekkiske formandskab kan, nu hvor vi er halvvejs, med sikkerhed sige, at den anden halvdel af formandskabet vil blive lige så god som den første og lige så ansvarlig, og ved formandskabets afslutning vil vi utvivlsomt fejre den samme succes, som medlemmerne har talt om i dag i forbindelse med vurderingen af arbejdet i januar, februar og marts. Jeg vil således gerne forsikre medlemmerne om, at vi har en seriøs og ansvarlig strategi, og at der absolut ikke er nogen grund til bekymring.

Formanden. – Hr. Vondra! Mange kolleger har takket det tjekkiske formandskab for dets bidrag. Jeg gjorde det i begyndelsen i overværelse af premierminister Topolánek. Jeg vil gerne takke Dem for Deres meget engagerede personlige bidrag. Vi vil gerne tilskynde Dem til at fortsætte, som De lige har beskrevet, således at den anden halvdel af det tjekkiske formandskab vil blive lige så vellykket, som det har været i den første halvdel. Held og lykke med det fortsatte arbejde.

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Lad mig igen understrege det fremragende samarbejde, vi har haft med det tjekkiske formandskab. Det tjekkiske formandskab gør en stor indsats for Europa i en meget vanskelig situation, og jeg synes, at det fortjener vores fulde støtte.

Lad mig slutte af. Når jeg slutter af, kommer der altid hobe ind for at høre!

(Latter)

Lad mig slutte af ved at takke for den brede støtte til resultaterne fra Det Europæiske Råds møde. Der er ikke enstemmighed, men jeg tror, at det er rimeligt at sige, at det alt i alt blev anerkendt, at det drejede sig om en vigtig række beslutninger, og jeg glæder mig over det, som jeg opfatter som en fælles forpligtelse fra alle tre institutioner – Parlamentet, Rådet og Kommissionen – til at samle kræfterne for at føre Europa gennem krisen.

Vi har grund til at være stolte af det, vi har besluttet, men der er ikke plads til selvtilfredshed. Der skal gøres mere, og vi skal holde fokus, men vi vil nå langt og lykkes i vores bestræbelser, hvis vi viser tillid.

Tillid skal være nøgleordet. Tillid til vores mulighed for at levere det, vi har lovet, tillid til indsatsen og gennemførelsen og, som jeg tidligere har nævnt, gennemførelse og ikke gestikuleren. Jeg tror helt ærligt ikke, at tilliden vil blive højnet ved at bekendtgøre en ny plan hver måned eller hver uge. Tillid højnes ved, at vi koncentrerer os om gennemførelsen af det, der er besluttet i fællesskab, og ligeledes om den effektive samordning af disse bestræbelser.

Tillid er nødvendig for at komme videre med vores lovgivningsmæssige dagsorden, for uden en lovramme vil vi ikke kunne skabe tillid til, at ændringer vil have en varig virkning

Det er nødvendigt med tillid til euroområdet berettigelse og pålidelighed og til vores evne til at mobilisere den nødvendige støtte til alle de medlemsstater i eller uden for euroområdet, som har brug for det.

Der er også behov for tillid til vores fælles forpligtelse til at bevare vores særlige kendetegn som en social markedsøkonomi og til vores langsigtede mål om en kulstoffattig økonomi. Jeg stoler fuldt og fast på, at vi ikke når vores mål med selvmodsigende taler og en form for mindreværds kompleks i forhold til USA.

Det, som vi faktisk oplever nu, er at USA nærmer sig traditionelt europæiske holdninger. USA nærmer sig vores holdninger til kampen mod klimaændringer, og det glæder vi os over. USA nærmer sig vores holdninger til behovet for at styrke velfærdssystemet.

Jeg mener derfor ikke, at den debat, jeg nogle gange hører, om at USA og EU skulle have meget forskellige tilgange til krisen, er befordrende. Tværtimod er vi vidner til en øget konvergens mellem EU og USA og forhåbentlig andre – for det er ikke kun os og USA, det drejer sig om – og derfor har jeg tiltro til et positivt resultat af G20-topmødet.

Jeg tror, at det er vigtigt at være af den opfattelse, at det er inden for egne rammer og ikke i forhold til andre, vi skal løse situationen. Det er vigtigt at være bevidst om, hvilke europæiske instrumenter vi har, og at vi i dette udvidede EU med vores samordnede indsats til bekæmpelse af denne recession vil være i stand til at tage hånd om vores borgeres væsentligste bekymringer, herunder naturligvis det efter min mening største problem, nemlig den stigende arbejdsløshed.

Dette er årsagen til, at jeg mener, at vi bør bygge videre på det, der allerede er aftalt, og nu fokusere på gennemførelsen heraf, herunder en stærk samordning og en stærk forpligtelse til at opnå konkrete resultater.

(Bifald)

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg ønsker at udtrykke min støtte til de beslutninger, der blev vedtaget på EU's nylige topmøde i Bruxelles. Det, der især er glædeligt, er den nødvendige beslutning om at øge nødhjælpsfonden fra 25 mia. EUR til 50 mia. EUR. Denne fond er oprettet særligt med henblik på de centraleuropæiske medlemsstater, der står over for en betalingsbalancekrise.

Denne beslutning, der er baseret på de foranstaltninger, som er blevet vedtaget med henblik på at beskytte staterne i euroområdet mod den globale krise, er et konkret bevis på EU's solidaritet og evne til at hjælpe stater uden for euroområdet med at komme igennem den økonomiske krise. Efter Ungarn og Letland er Rumænien blevet den tredje EU-medlemsstat, der har tyet til nødhjælpsfonden, da landet blev berørt af en kraftig ubalance på de løbende poster og var ude af stand til at optage nye lån hos udenlandske kreditorer.

EU's institutioner har pligt til at indfri forventningerne hos de europæiske borgere, der er dybt berørt af krisen. Kun europæisk solidaritet, transatlantisk samarbejde og effektive foranstaltninger kan bidrage til at overvinde den globale krise.

Genowefa Grabowska (PSE), skriftlig. – (PL) Mit hjemland, Polen, er især interesseret i god forvaltning af EU's nye Østpartnerskabsprogram. Det vedrører vores naboer og omfatter vores tætteste naboer, f.eks. Hviderusland, Ukraine og Moldova, samt lande længere væk såsom Armenien, Aserbajdsjan og Georgien.

Jeg tror, at programmet vil styrke EU's udenrigspolitik, medføre en reel økonomisk integration mellem EU og dens østeuropæiske partnere samt sikre et samarbejde, der er baseret på ikke blot markedsøkonomiske principper, men også på respekten for fælles værdier som f.eks. demokrati, lov og orden og overholdelse af menneskerettighederne. Når alt kommer til alt, har vi jo konkrete, fælles mål, nemlig at skabe frihandelsområder, fremme partnerlandenes borgeres bevægelighed, forbedre de administrative kompetencer og samarbejde om energisikkerhed og især om den langsigtede forsyning og transport af energiprodukter.

Vi har derfor en klar vision om partnerskab fra EU's side. Vi venter nu på svar fra de seks lande, der har en direkte interesse i programmet. Jeg udtrykker håb om, at Rådet den 7. maj i år officielt vil sætte gang i dette initiativ, der er lige så vigtigt for EU som for borgerne i alle deltagerlandene.

András Gyürk (PPE-DE), skriftlig. – (HU) Det forhold at EU har afsat 3,5 mia. EUR af den økonomiske stimuleringspakke til vigtige energiinvesteringer, er en glædelig udvikling. Jeg anser det for et væsentligt skridt i retning mod en fælles energipolitik. Af den endelige fortegnelse over de finansierede produkter fremgår det tydeligt, at Kommissionen og medlemsstaterne efter gaskrisen i januar endelig har forstået fordelene ved at forene nettene. En styrkelse af forbindelserne er først og fremmest vigtig, da den gør det muligt for medlemsstaterne at hjælpe hinanden hurtigt i tilfælde af forsyningsbrist.

Jeg ønsker samtidig at henlede opmærksomheden på, at den endelige fortegnelse over de investeringer, der vil blive støttet, er omgærdet af modsigelser. For det første er der sket et brud på princippet om regional balance. Det er nemlig netop de medlemsstater, der blev hårdest ramt af gaskrisen i januar, som vil få færrest midler. For det andet vil der i forhold til den økonomiske stimuleringspakke som helhed blive bevilget forholdsvis få midler til en styrkelse af alternative forsyningsruter. Jeg mener, at debatten om Nabucco-spørgsmålet var upassende. Den pågældende gasrørledning vil styrke hele EU's energisikkerhed, og anlægningen heraf vil således være af fælles interesse. Sidst, men ikke mindst, optræder investeringer vedrørende energieffektivitet ikke på fortegnelsen over de investeringer, hvortil der er bevilget midler. EU bevæger sig derfor på kanten af selve pakkens oprindelige mål, nemlig jobskabelse.

Af ovenstående årsager bør Parlamentet lægge større vægt på princippet om en regional balance og på alternative forsyningsruter og energieffektive investeringer.

Rare^o-Lucian Niculescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Beslutningen på Det Europæiske Råds møde, om at tilvejebringe finansiering til Nabucco og om at udpege Nabucco som et prioriteret energiprojekt er hensigtsmæssige og rettidige løsninger på dette problem.

Inden rådsmødet fremsatte vi et beslutningsforslag for at henlede opmærksomheden på faren ved at skære i midlerne til Nabucco. Vi skal være opmærksomme på, at Nabucco-gasrørledningsprojektet er af strategisk betydning for Europas gasforsyningsikkerhed, da det er det eneste projekt, der garanterer forskellige leverandører og forsyningsruter.

Esko Seppänen (GUE/NGL), skriftlig. – (FI) Beslutningerne på EU-topmødet omfattede en ændring af det ekstraordinære forårstopmøde om den sociale dialog, der bestod i at EU's ledere kun ville være repræsenteret ved formandskabstrojkaen i stedet for ved alle medlemsstaternes ledere. Efter min opfattelse er denne beslutning et tegn på den apati, der udvises med hensyn til fremtiden for et socialt Europa, hvilket ikke er acceptabelt for arbejdsmarkedets organisationer, som har forberedt sig til mødet. Forhåbentlig vil så mange stats- eller regeringschefer som muligt deltage på mødet.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Forhandlingerne i Parlamentet bekræfter, at de politiske kapitalkræfter og de politiske kræfter bag den europæiske ensretning støtter hurtige, kapitalistiske omstruktureringer og mere fleksible arbejdskontrakter inden for rammerne af Lissabonstrategien og gennemførelsen af det indre marked. De slår til lyd for det strategiske valg af kapital og for, at EU skal lægge den byrde, som krisen medfører, over på arbejdstagernes skuldre.

Maastrichttraktaten og stabilitetspagten er grundlaget for et altødelæggende angreb på arbejdstagernes rettigheder og på arbejderklassefamiliernes indkomst under påskud af at ville mindske underskuddet. Kommissionens nylige beslutninger om varige nedskæringer vil få smertelige konsekvenser for folkesundheden og den offentlige sundhedspleje og for arbejdstagernes forsikringsrettigheder og pensioner, der kombineret med kravet om højere skatter vil medføre en kraftig forringelse af den almindelige befolknings levestandard.

Målet med den foreslåede vej ud af krisen og ind i en grøn økonomi, nemlig energi, bredbåndsnet og innovation, er at gøre de nye, indbringende sektorer til en rigtig god forretning, og ikke at beskytte miljøet og opfylde den almindelige befolknings behov.

Arbejdstagerne skal ikke yde ofre til fordel for pengeadelen, men bør gå til modangreb og organisere deres kamp, fordømme de parter, der støtter Maastrichttraktaten og den europæiske ensretning, og sende et ulydighedsbudskab til EU ved at støtte Grækenlands Kommunistiske Parti ved valget til Europa-Parlamentet i juni.

FORSÆDE: Diana WALLIS

Næstformand

Jean-Marie Le Pen (NI). – (FR) Fru formand, mine damer og herrer! Formanden for De Europæiske Socialdemokraters Gruppe, Martin Schulz, agter at sørge for, at Parlamentets forretningsorden bliver ændret under påskud af, at jeg muligvis vil være det ældste medlem i den næste valgperiode. For dog at støtte Martin Schulz'

(Formanden afbrød taleren)

Formanden. – Dette er ikke et indlæg til forretningsordenen.

Jean-Marie Le Pen (NI). – (FR) Fru formand, mine damer og herrer! Martin Schulz er i denne forbindelse fremkommet med nogle ærekrænkende bemærkninger og har beskyldt mig for at have overtrådt lovgivningen om blasfemi. Jeg vil gøre opmærksom på, at dette argument intet har på sig, og at jeg blot sagde, at gaskamrene var en mindre detalje i historien om Anden Verdenskrig, hvilket er en kendsgerning.

(Blandede reaktioner)

Jeg påpeger, at jeg i denne forbindelse er blevet idømt en bøde på 200 000 EUR, der blot viser menings- og ytringsfrihedens ringe kår i Europa og i Frankrig. Uanset hvor højt De råber, kan De ikke skjule Deres ansvar for den krise, der har ramt euromondialismen, som De er fortalere for. De bedes derfor lade mig tale ud.

Jeg anmoder formanden for De Europæiske Socialdemokraters Gruppe om en undskyldning for at have fremsat en falsk anklage.

Martin Schulz (PSE). – (DE) Fru formand! Lad mig gøre det kort. Alle, der ikke ønsker, at denne mand skal lede Parlamentets højtidelige åbningsmøde, skal støtte mit forslag om ændring af forretningsordenen.

(Bifald)

3. Afstemningstid

Formanden). – Vi går nu over til afstemning.

(Afstemningsresultat og andre oplysninger om afstemningen: se protokollen).

3.1. De fælles konsulære instrukser: biometriske identifikatorer og visumansøgninger (A6-0143/2009, Sarah Ludford) (afstemning)

3.2. Fællesskabsgaranti til EIB (A6-0109/2009, Esko Seppänen) (afstemning)

3.3. Det europæiske luftfartssystems præstationer og bæredygtighed (A6-0002/2009, Marian-Jean Marinescu) (afstemning)

- Før afstemningen:

Marian-Jean Marinescu, ordfører. – (RO) Fru formand! Parlamentet har indgået en aftale med Rådet, og denne aftale støttes af fem politiske grupper. Jeg henviser til de to efterfølgende betænkninger.

Som følge af to af medlemmernes ændringsforslag – hvis indhold i øvrigt allerede er blevet indarbejdet i det kompromis, vi har indgået med Rådet, skal vi i dag stemme om en række artikler.

Regler, som jeg anser for forkerte, betyder, at afstemningsrækkefølgen i nogle artikler er teksten fra Transport- og Turismeudvalget først og dernæst kompromisteksten. Jeg anmoder om, at vi i dag stemmer om kompromisteksten, da den faktisk støttes af de fem politiske grupper, således at de to forordninger træder i kraft ved udgangen af denne valgperiode.

Formanden. – Tak for Deres bemærkninger. Vi når faktisk til det ønskede sted ved at følge afstemningslisten og stemme om ændringsforslagene.

3.4. Flyvepladser, lufttrafikstyring og luftfartstjenester (A6-0515/2008, Marian-Jean Marinescu) (afstemning)

3.5. Nye fødevarer (A6-0512/2008, Kartika Tamara Liotard) (afstemning)

3.6. Stoffer, der nedbryder ozonlaget (omarbejdning) (A6-0045/2009, Johannes Blokland) (afstemning)

3.7. ABB/ABM-metoden som forvaltningsværktøj ved tildeling af budgetmidler (A6-0104/2009, Kyösti Virrankoski) (afstemning)

3.8. Midtvejsrevisionen af den finansielle ramme for 2007-2013 (A6-0110/2009, Reimer Böge) (afstemning)

3.9. Økonomisk partnerskabsaftale EF/Cariforum (afstemning)

- Før afstemningen om ændringsforslag 13:

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). – (EN) Fru formand! Hvad angår ændringsforslag 13, der skal tilføjes efter punkt 22, ønsker jeg, at dette ændringsforslag betragtes som en tilføjelse i stedet for en erstatning af den oprindelige tekst. Hvis denne anmodning imødekommes, kan vi støtte forslaget.

Tillad mig at gøre opmærksom på, at netop dette ændringsforslag og nøjagtigt det samme forslag fra min gruppe ville udgøre et enkelt ændringsforslag i næsten alle de betænkninger, vi skal stemme om. Jeg ved ikke, om jeg må oplæse en liste over disse ændringsforslag, eller om jeg skal rejse mig op hver gang med nøjagtigt den samme anmodning? De bestemmer.

Formanden. – Lad det komme an på en prøve i forbindelse med denne betænkning. Jeg bliver nødt til at spørge de medlemmer, der har stillet ændringsforslaget, om de er enige i Ignasi Guardans Cambós tilføjelse.

Caroline Lucas (Verts/ALE). – (EN) Fru formand! Svaret er ja.

(Det mundtlige ændringsforslag blev vedtaget).

- Før afstemningen om ændringsforslag 2:

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). – (EN) Fru formand! Jeg har et mundtligt ændringsforslag til ændringsforslag 2, som består i at slette den sidste sætning af præcisionshensyn, da den ikke længere er præcis. Vi ønsker sætningen "mener, at denne overvågning bør begynde efter vedtagelsen af den enkelte foreløbige ØPA" slettet. Dette udsagn er ikke gældende i denne forbindelse. Dette er en fuldstændig ØPA, ikke en foreløbig ØPA, så vi ønsker denne sætning slettet af hensyn til de faktiske omstændigheder.

(Det mundtlige ændringsforslag blev vedtaget).

3.10. Foreløbig økonomisk partnerskabsaftale EF/Côte d'Ivoire (afstemning)

3.11. Økonomisk partnerskabsaftale EF/Ghana (afstemning)

3.12. Økonomisk partnerskabsaftale EF/Stillehavslændene (afstemning)

- Før afstemningen om ændringsforslag 8:

Glyn Ford (PSE). – (EN) Fru formand! For at spare tid er den socialdemokratiske gruppe indstillet på at godkende ændringsforslag 8 og 10 som tilføjelser, men vi vil stemme imod, hvis de ikke godkendes som tilføjelser af PPE-DE-Gruppen.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE). – (FR) Jeg er enig i denne fremgangsmåde.

(Forslaget blev vedtaget).

- Før afstemningen om ændringsforslag 19:

Jean-Pierre Audy (PPE-DE). – (FR) Fru formand! I punkt 39 ville vores gruppe kunne acceptere kompromisændringsforlaget, hvis "deres deltagelse" blev tilføjet i relation til ikkestatslige aktører. Det ville resultere i følgende ændringsforslag: "39a. understreger særlig AVS-parlamenternes og de ikkestatslige aktørers afgørende rolle i overvågningen og forvaltningen af ØPA'erne". Resten forbliver uændret.

Jeg tror, at ordføreren, Glyn Ford, er enig.

(Parlamentet vedtog det mundtlige ændringsforslag)

3.13. Foreløbig økonomisk partnerskabsaftale EF/SADC-ØPA-landene (afstemning)

– Før afstemningen om ændringsforslag 13:

Kader Arif (PSE). – (FR) Fru formand! Hvis ændringsforslag 4 var en tilføjelse, bør 14 og 8 ikke udgå, og vi skulle derfor have stemt om 14 og 8.

Formanden. - Det forekommer, at ændringsforslaget dækker hele teksten. Hvis De virkelig vil stemme om den oprindelige tekst, kan vi gå tilbage, men det virker generelt som om, medlemmerne ønsker at gå videre.

Robert Sturdy (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg vil med glæde gå videre. Jeg mener, det er omfattet.

Formanden. - Vi vil derfor gå videre.

3.14. Økonomisk partnerskabsaftale EF/landene i det østlige og sydlige Afrika (afstemning)

3.15. Økonomisk partnerskabsaftale EF/landene i Det Østafrikanske Fællesskab (afstemning)

3.16. Foreløbig økonomisk partnerskabsaftale EF/Centralafrika (afstemning)

3.17. Økonomisk partnerskabsaftale EF/Cariforum (A6-0117/2009, David Martin) (afstemning)

– Før afstemningen:

David Martin, ordfører. – (EN) Fru formand! Jeg ved, hvor tæt medlemmerne er knyttet til deres frokost – eller måske det er omvendt – men jeg vil blot tale et par minutter.

Mandag eftermiddag havde vi en meget vigtig forhandling om, hvorvidt vi kan godkende aftalen vedrørende Cariforum eller ej. Kommissionen og Rådet – og det er vigtigt, at begge institutioner har forpligtet sig – lovede os, at de med hensyn til løfter om støtte ville sikre kvaliteten og rettidigheden af støtten. De forsikrede os, at intet i den økonomiske partnerskabsaftale ville berøre de caribiske landes adgang til medicin. De forsikrede os, at anvendelsen af mestbegunstigelsesklausulen ikke på nogen måde ville påvirke syd-syd-handelen, og at femårsevalueringen ved udgangen af den første fase af denne partnerskabsaftale ville være en grundig evaluering, der ville tage udviklingsmålene i betragtning.

På grundlag af disse løfter – og naturligvis under forudsætning af at disse nu føres til protokol i Parlamentet, og at både Rådet og Kommissionen lover at overholde og handle i overensstemmelse med disse løfter – kan Parlamentet nu efter min mening med massivt flertal godkende partnerskabsaftalen med de caribiske lande.

Jeg vil takke kommissær Ashton for hendes fantastiske samarbejde i denne forbindelse, den fleksibilitet, som hun har udvist, og hendes engagement. Hendes tilstedeværelse under denne afstemning fortæller meget om hende. Denne afstemning var planlagt til tirsdag. Jeg ved, at hun opgav vigtige aftaler for at være her i dag, og hun har afgivet vigtige tilsagn over for Parlamentet. Jeg vil takke Kommissionen for samarbejdet og anmode medlemmerne om at stemme for en godkendelse.

Helmuth Markov (GUE/NGL). – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Dette er en bemærkning til forretningsordenen. Jeg vil gerne citere fra det brev, som formanden, Hans-Gert Pöttering, sendte til mig som formand for Udvalget om International Handel. De behøver ikke være bange. Jeg vil ikke læse hele brevet op.

(EN) AFCO's fortolkning af artikel 47, som De henviser til, blev bekendtgjort på Parlamentets møde den 18. februar 2009 og blev anset for vedtaget, da der ikke var indvendinger. [...] Forslagene vedrørende de to økonomiske partnerskabsaftaler [dvs. betænkningerne af David Martin og Erika Mann] blev først meddelt formelt og henvist til Deres udvalg [dvs. Udvalget om International Handel] på mødet den 19. februar 2009.

På baggrund af ovennævnte fortolkning er det ikke længere muligt at anvende artikel 47 i forbindelse med disse to procedurer eller i forbindelse med andre yderligere procedurer”.

(DE) Derfor skal alle henvisninger til artikel 47 slettes i alle officielle dokumenter. Dette vedrører både dokumentets omslag, indholdsfortegnelsen, siden med udtalelsen, siden med proceduren og den sidste side fra Udvalget om International Handel. Jeg vil gerne have dette ført til protokols.

Formanden. - Tak, Helmuth Markov! Jeg skulle faktisk meddele Parlamentet, at der er en rettelse til alle sprogversioner af denne betænkning vedrørende sletning af henvisningen til artikel 47. Der vil derfor blive taget hånd om Deres bemærkning. Da vi tilsyneladende er enige, kan vi gå videre.

3.18. Økonomisk partnerskabsaftale EF/Côte d'Ivoire (A6-0144/2009, Erika Mann) (afstemning)

– Før afstemningen:

Erika Mann, ordfører. – (EN) Fru formand! Jeg skal gøre det kort. Jeg vil blot takke mine kolleger og anbefale, at medlemmerne stemmer for godkendelsen. Det ville dog glæde mig, hvis kommissær Ashton igen ville bekræfte de punkter, vi rejste under forhandlingerne mandag – navnlig Deres løfte om at give de samme præferencer til Côte d'Ivoire, som De allerede havde accepteret for Det Sydlige Afrikas Udviklingsfællesskab. De nikker – perfekt!

Formanden. - Vi er enige, så vi kan gå videre til afstemningen.

3.19. EIB's og EBRD's årsberetninger for 2007 (A6-0135/2009, Gay Mitchell) (afstemning)

3.20. Bilindustriens fremtid (afstemning)

– Før den endelige afstemning:

Martin Schulz (PSE). – (DE) Fru formand! Jeg henviser til forretningsordenens artikel 146 og takker Dem for at have givet mig ordet. Jeg vil navnlig anmode mine kolleger fra Tyskland om at bære over med mig, fordi jeg har bedt om ordet nu.

I begyndelsen af denne afstemning tog Jean-Marie Le Pen ordet. Jean-Marie Le Pen gentog under sin tale, at eksistensen af gaskamrene i Auschwitz var en detalje i verdenshistorien. Med henvisning til forretningsordenens artikel 146, som omhandler, hvordan Parlamentets medlemmer skal opføre sig, vil jeg anmode Parlamentets Præsidium om at undersøge, om et sådant udsagn er tilladt i et kammer af folkevalgte, som er bundet af en ånd af forsoning og forståelse samt respekt for ofre for navnlig Hitlers fascisme. Jeg vil være taknemmelig, hvis Parlamentets Præsidium kunne rådgive om de nødvendige foranstaltninger.

(Bifald)

Joseph Daul (PPE-DE). – (FR) Fru formand! Vis lidt respekt for de ofre, der døde i Auschwitz og andre steder. Vi har stadig to minutter tilbage. Vis lidt respekt.

Jeg vil kun sige, at jeg er helt enig med Martin Schulz, og at det, vi hørte i Parlamentet i dag, var malplaceret.

(Bifald)

– Efter den endelige afstemning:

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Fru formand! Det er særdeles beklageligt, at De har givet ordet til Joseph Daul og Martin Schulz, men ikke til mig. De indrømmede ganske rigtigt i en betænkning, at De er ekspert i fortolkningen af ”én regel for nogen og en anden regel for andre” under forretningsordenen.

I forlængelse af Martin Schulz' bemærkning vil jeg foreslå, at vi omdøber Winston Churchill-bygningen, da han i sine 12 erindringsbind om Anden Verdenskrig ikke skrev én eneste linje om gaskamrenes historie.

4. Stemmeforklaringer

Mundtlige stemmeforklaringer

Betænkning: Sarah Ludford (A6-0143/2009)

Daniel Hannan (NI). – (EN) Fru formand! Definerede ydre grænser er den væsentligste egenskab for en anerkendt nation. Alle andre funktioner kan overdrages til lokale myndigheder eller kan uddelegeres til internationale sammenslutninger, men en stat, der ikke længere bestemmer, hvem der må krydse dens grænser og bosætte sig på dens område, er ingen stat overhovedet.

Euroføderalister, herunder forfatteren af denne betænkning, den gode Baroness Sarah Ludford, kan godt forstå dette, og derfor har deres hovedmål i de sidste fem år været at harmonisere de retlige og indre anliggender. Under titlen "området med frihed, sikkerhed og retfærdighed", der er som hentet fra Orwells sandhedsministerium, har de harmoniseret immigration og asyl, de har etableret en europæisk offentlig anklager, et overeuropæisk embede, et fælles strafferetssystem og endda en fælles politistyrke i form af Europol. De – dvs. de, der ønsker én europæisk stat – mener naturligvis, at dette er logisk, men jeg ville ønske, at de havde modet og høfligheden til at spørge befolkningen først og sætte Lissabontraktaten til folkeafstemning. *Pactio Olisipiensis censenda est!*

*

* *

Alexander Alvaro (ALDE). – (EN) Fru formand! Jeg vil anmode Dem om, at vi til trods for Martin Schulz' bemærkning følger Voltaire, navnlig da jeg kommer fra Den Liberale Gruppe. Selv om jeg på ingen måde er enig i det, som denne person vil sige, mener jeg, at han har ret til at udtrykke sin mening, som disse to lige har gjort det. Jeg tror på ligebehandling, og vi kan håndtere en udtalelse. Vi bør ikke fjerne ytringsfriheden i forbindelse med dette emne, selv om vi slet ikke er enige i det, han vil sige.

Formanden. - Tak, Alexander Alvaro! Jeg præciserede, at jeg havde tænkt mig at give Bruno Gollnisch ordet, men jeg ønskede at afslutte afstemningen.

Betænkning: Esko Seppänen (A6-0109/2009)

Daniel Hannan (NI). – (EN) Fru formand! Vi har lige vedtaget en fordobling af Den Europæiske Investeringsbanks kapital. Nu bør vi stoppe op og spørge: "Hvad er formålet med Den Europæiske Investeringsbank?". I teorien har den til formål at yde lån på lempelige vilkår til virksomheder i vanskeligheder, men hvem er egentlig modtagerne?

I 1990'erne var den største enkeltmodtager af EIB's rundhåndede gaver British Airways, som næppe er en lille virksomhed, der drives inden for stramme fortjenstmargener. Som en sidebemærkning er jeg nødt til at bemærke, at British Airways i den samme periode også var hovedsponsor i kampagnen for at få Storbritannien til at vedtage euroen.

Igen stopper jeg op og spørger: Hvad er formålet med Den Europæiske Investeringsbank? Svaret på det spørgsmål er efter min mening, at formålet med EIB er at beskæftige dens egne medarbejdere. Den er blevet en del af Bruxellesraketten, denne massive mekanisme, der tager penge fra skatteyderne og fordeler dem til dem, der er så heldige at være ansat i systemet. EU var måske engang et idealistisk – eller i det mindste et ideologisk – projekt, men det har længe været en smart indtægtskilde, hvilket selvfølgelig er årsagen til, at det er så svært at slippe af med.

Betænkning: Marian-Jean Marinescu (A6-0002/2009)

Michl Ebner (PPE-DE). – (DE) Fru formand! Jeg vil gerne sige til Daniel Hannan, at Den Europæiske Centralbank også er en god ting, fordi vi ikke oplevede et kursfald i valutaen, sådan som Det Forenede Kongerige desværre har oplevet det med det britiske pund i de seneste måneder. Det er måske et tegn på, at han burde genoverveje sin holdning.

Hvad angår Marian-Jean Marinescus betænkning, stemte jeg bevidst for den. Jeg mener, at funktionelle luftrumsblokke er det rigtige svar på de udfordringer, vi oplever i dag. De har været længe undervejs, men i det mindste kommer de. De giver vigtige fordele med hensyn til at reducere ventepositioner og forurenede

korridorer, og de vil gavne miljøet og holde udgifterne til flyrejser nede. Jeg mener derfor, at luftfartstjenesterne vil yde et godt bidrag her.

Betænkning: Marian-Jean Marinescu (A6-0515/2009)

Michl Ebner (PPE-DE). – (DE) Fru formand! Jeg vil benytte lejligheden til både at forklare, at jeg stemte for, og at rejse et spørgsmål, der er meget vigtigt for mig, nemlig problemet med afgifter på flybrændstof. Dette spørgsmål er stadig omfattet af Chicagokonventionen fra 1944. Jeg kan ikke forstå, hvorfor vi stadig skal overholde denne konvention, og hvorfor USA tvinger os ud i noget her og ikke tillader, at vi ændrer noget, som burde have været ændret for længe siden, fordi det er uretfærdigt, at brændstof til biler, transportsystemer osv. skal belægges med afgifter, mens flybrændstof ikke skal. Det er konkurrenceforvridende, og vi bør indføre en afgift på flybrændstof og skabe bedre konkurrence i de 27 EU-lande – i hvert fald i en overgangsfase.

Betænkning: Kartika Tamara Liotard (A6-0512/2009)

Anja Weisgerber (PPE-DE). – (DE) Fru formand! Forordningen om nye fødevarer harmoniserer godkendelsen og anvendelsen af disse nye fødevarer og ingredienser i EU. Det er et vigtigt skridt for at opnå en omfattende garanti for fødevarer sikkerhed. Uden denne forordning ville vi ikke have kontrol over eller begrænsninger for godkendelserne. I denne forordning har vi sikret, at der er strenge kriterier, som beskytter forbrugerne. Ved bevillingen af godkendelser vil Den Europæiske Fødevarer sikkerhedsautoritet endelig afgøre sikkerheden af nye fødevarer, hvilket sikrer harmonisering i hele Europa.

Ud over de sikkerhedsmæssige aspekter er de etiske spørgsmål i forbindelse med nye fødevarer også meget vigtige. Det omfatter spørgsmålet om at undgå dyreforsøg eller forhindre brugen af klonede fødevarer. Jeg glæder mig derfor over, at disse etiske aspekter tages i betragtning i godkendelsesprocessen. Vi ønskede, at der blev taget højde for en udtalelse fra Den Europæiske Gruppe vedrørende Etik inden for Naturvidenskab og Ny Teknologi, som omfattede etiske forbehold.

Jeg er taknemmelig for, at den blev medtaget, og jeg kunne derfor stemme for betænkningen som helhed.

Betænkning: Reimer Böge (A6-0110/2009)

Antonio Masip Hidalgo (PSE). – (ES) Fru formand! Da vi nu taler om budgettet, mener jeg, at vi skal forberede os på at forhandle om en fortsættelse af kulstøtten næste år. Det er en hjemlig energikilde af afgørende betydning.

Jeg siger dette for at sende en passende advarsel på forhånd, fordi en højtstående embedsmand på ukorrekt vis har tilladt sig at udtrykke sin holdning imod dette og har lækket den til et økonomisk tidsskrift. Dette har forvirret den offentlige mening.

Dette er på ingen måde tilfældet. Efter 2012 er vi nødt til at støtte kul fra mit land, og jeg ønsker, at dette anføres i Parlamentets protokol. Embedsmændene bedes begrænse sig til at gennemføre den plan, der er i kraft, og derefter fra 2012 det instrument, som vi vil begynde at forhandle med sektoren næste år.

Mario Borghesio (UEN). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Parlamentet skal som budgetmyndighed foretage en vurdering for at bidrage til revisionen af den finansielle ramme for 2007-2013.

Med henblik på denne vurdering vil jeg anmode ordføreren, men endnu vigtigere formandskabet, om at kaste lys over et stigende problem, nemlig den hele eller delvise misligholdelse – jeg ved det ikke – af den frivillige supplerende pensionsfond for Parlamentets medlemmer.

Er det sandt, at der mangler midler, at der er investeret i Gud ved hvilke luxemburiske fonde? Er det sandt, at de organer, der er ansvarlige for fonden, som burde have været overvåget af Parlamentet, har investeret i fonde, der befinder sig i det samme finansielle rod, som vi prøver at udrede?

Jeg håber det ikke. Jeg er ikke bekymret for min eller de andre medlemmers pension. Jeg er bekymret for, at de europæiske skatteydere i fremtiden via Parlamentet vil blive tvunget til at anmode om yderligere midler fra EU for at udfylde et hul, der burde blive betalt af dem, der har skabt det, og som skal påtage sig ansvaret for det. Vi er en kontrolinstans. Lad os først bringe vores eget hus i orden og undersøge de midler, der betales af Parlamentet og dets medlemmer.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Det er altid en glæde at deltage i stemmeforklaringerne sammen med Dem. Folk vil snart begynde at snakke.

Den aktuelle finansielle krise har fremhævet problemerne med at have en så lang periode som finansiell ramme. Hvem kunne for et par år side have forudset omfanget af den skade, som kreditstramningen og dens konsekvenser har forårsaget? Denne revision repræsenterer efter min mening en fantastisk mulighed for Parlamentet og åbenbarer et problem. Det problem, der er blevet åbenbart, har vi selv skabt.

Der er nu opbygget en helt ny industri i Bruxelles. Det er ikke en fremstillingsindustri, selv om den skaber nogle arbejdspladser. Det er en industri, der drives af lobbyister og navnlig ngo'er. Det er en ret uhyggelig branche. Den opretholder primært sin egen bestand. Kommissionen hører ngo'erne om et spørgsmål, ngo'erne kræver handling, de søger at påvirke medlemmerne af Parlamentet til at støtte dette krav, Kommissionen iværksætter til sidst et program på området – ja, De har gættet det! De ngo'er, der fortalte Kommissionen, at dette program var nødvendigt, bød selv på gennemførelsen af programmet. Dette var en spildt mulighed, fordi vi kunne have sagt, at det vil vi ikke gøre i fremtiden.

Philip Claeys (NI). – (NL) Fru formand! Reimer Böges betænkning er én stor appel for øget finansiering til EU, hvilket tydeligvis ikke kommer som en overraskelse. Det, der især generer mig, er dog, at vi igen behandler en betænkning, der udtrykkelig henviser til Lissabontraktaten, en traktat, der blev ugyldiggjort af folkeafstemningen i Irland. Da nu irerne tydeligvis ikke ramte rigtigt første gang, skal de nu stemme igen i en ny folkeafstemning i efteråret. Så skulle man tro, at Parlamentet i det mindste ville være så anstændigt at vente på vælgerne dom, inden det godkendte tekster, der henviser til Lissabontraktaten. I går godkendte vi en anden betænkning om dialog med den europæiske borger. Hvis vi virkelig ønsker, at denne dialog skal fungere, skal vi i det mindste respektere vælgerne dom.

Jim Allister (NI). – (EN) Fru formand! Jeg stemte imod denne betænkning af to årsager. For det første, fordi Parlamentets ukloge og uforsvarlige krav om endnu flere midler til ødsle EU-udgifter – hvilket for Det Forenede Kongerige selvfølgelig betyder krav om et endnu højere årligt nettobidrag, så vi drives ud i endnu større underskud.

Den anden årsag til, at jeg stemte imod denne betænkning, er, at den er baseret på gennemførelsen af Lissabontraktaten uden hensyn til, at traktaten ikke har kunnet bestå den nødvendige ratificeringstest. Lissabon vil desuden selv forøge udgifterne yderligere gennem jagten på nye kompetencer og projekter, herunder f.eks. det ødsle spild på rumpolitikker, der kan falde inden for det område, og yderligere politikker i forbindelse med klimaændringer. Derfor stemte jeg imod denne betænkning.

Neena Gill (PSE). – (EN) Fru formand! Jeg glæder mig over denne revision af den finansielle ramme, selv om jeg var skuffet over, at det ændringsforslag, der opfordrede til radikal reform af den fælles landbrugspolitik, blev underkendt i dagens afstemning. Der er efter min mening et påtrængende behov for at reformere EU's finansieringssystem, og det er beklageligt, at mange af finansieringsstrømmene er gamle og historiske forpligtelser, der giver ringe merværdi.

Vi prioriterer ikke nye områder, der ikke har tilstrækkelige ressourcer. Det er påtrængende nødvendigt, at vi finansierer energi- og klimaændringsprogrammer og foretager betydelige investeringer i grønne teknologier. Min største bekymring er dog udgiftsområde 4, som har været kronisk underfinansieret i mange år. EU søger at etablere sig som en vigtig global aktør, men denne indsats undermineres fuldstændig af manglen på ressourcer til at opfylde disse mål. Jeg er også bekymret over politikken om outsourcing af alle eksterne finansieringsprogrammer. En konsekvens af dette er en negativ indvirkning på EU's rolle som global aktør i udviklingslandene. Jeg støttede dog denne revision.

Forslag til beslutning: B6-0141/2009 (Økonomisk partnerskabsaftale EF/Cariforum)

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Fru formand! Jeg har en bemærkning til ændringsforslag 9 til beslutningen om Cariforum og faktisk ændringsforslag 4 til beslutningen om Côte d'Ivoire. Det forekom i de følgende seks beslutninger.

Ændringsforslaget opfordrer til omgående udfasning af eksportstøtten. Jeg kunne ikke støtte dette ændringsforslag, da vores politik i EU er, at de skal udfases inden 2013. Lige nu øger Kommissionen eksportrestitutionerne i mejerisektoren, fordi verdensprisen for mælk er faldet, så den nu er lavere end produktionsomkostningerne.

Ændringsforslaget anfører også, at EU's eksportstøtte udgør en alvorlig hindring for AVS-producenterne i inden for husdyrproduktion og mejerisektoren.

Vi ved alle, at dette er en enorm overdrivelse af virkeligheden. Hvis vi omgående udfasede enhver form for eksportstøtte, ville vi faktisk decimere vores egen mejeriindustri og fødevarerikkerhed i denne sektor, og jeg tvivler alvorligt på, at det er, hvad Parlamentet virkelig ønsker at gøre.

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Inden jeg begynder, vil jeg hylde den forrige taler, Jim Allister. Jeg er måske ikke altid enig i hans synspunkter, når de fremsættes med kraft, men jeg må sige, at der sandsynligvis ikke er en større ven af Nordirland i Parlamentet end Jim Allister, hvis jeg var nordirsk vælger.

Hvad angår den aktuelle afstemning og aftalen mellem EU og Cariforum, skal vi efter min mening anerkende, at den samtidig fastlægger en tidsfrist for liberaliseringen, og at den får mange af de caribiske lande til at indse, at de er nødt til at sprede sig, selv om der var mange betænkeligheder ved aftalen, herunder f.eks. at EU var for aggressiv i forsøget på at åbne sine markeder. Alt for længe har disse lande været afhængige af briternes og andre tidligere koloniherrers skyldfølelse, så de opnåede særbehandling for bananer og sukker.

De kan ikke fortsætte med at blive kaldt "ørkenøkonomier", hvis de vil konkurrere i en globaliseret digital verden, og jeg glæder mig over dette aspekt af den økonomiske partnerskabsaftale.

Neena Gill (PSE). – (EN) Fru formand! Jeg stemte for beslutningen om den økonomiske partnerskabsaftale, fordi kun gennem ligeværdigt partnerskab kan vi hjælpe andre lande med at opleve fordelene ved økonomisk fremskridt. Jeg glæder mig over de forsikringer, vi har fået fra vores nye kommissær, Cathy Ashton, som dæmper en stor del af den frygt, mange havde i forbindelse med de økonomiske partnerskabsaftaler. Hun skal roses for at have opnået konsensus om dette spørgsmål.

Denne beslutning fremlægger mange forslag for at imødegå de negative bestemmelser i den oprindelige tekst. Bestemmelser vedrørende intellektuel ejendomsret vil gøre det nemmere og sikrere at få adgang til generiske lægemidler, og forslag om, at landene skal vælge deres eget udviklingstempo, vil forhindre pludselig og skadelig liberalisering.

Europa skal indgå i partnerskab med AVS-landene, hvis det ikke truer med at forarme disse lande intellektuelt, socialt eller økonomisk. En nylig AVS-mission til Guyana viste, at handel, hvis den udnyttes i det godes tjeneste, kan have en bemærkelsesværdig stor virkning, men handelsaftaler skal være direkte, præget af åben dialog og baseret på gensidig respekt.

Forslag til beslutning: B6-0148/2009 (Økonomisk partnerskabsaftale EF/Côte d'Ivoire)

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Som ved de fleste andre økonomiske partnerskabsaftaler var der store betænkeligheder ved EU's tilgang til asymmetrisk åbning af markederne. Især i forbindelse med Côte d'Ivoire var der betænkeligheder ved, at der faktisk ikke var en stabil regering i landet, og det var usikkert, om man kan indgå en aftale med et land i en sådan position.

Men igen må vi anerkende, at fordelene ved økonomiske partnerskabsaftaler er, at det for første gang er muligt at lytte til forbrugere og virksomheder i disse lande i stedet for at lytte til regeringerne. Og når man taler med virksomhederne i mange af disse lande, siger de: Giv os adgang til de varer og tjenesteydelser, I har i den nordlige eller vestlige del af verden, så vi kan skabe velfærd og arbejdspladser, så vi på lang sigt ikke længere er afhængige af støtte.

Det er kun ved at hjælpe virksomhederne – skaberne af velfærd – i disse lande, at vi kan bringe disse lande ud af langvarig fattigdom.

Forslag til beslutning: B6-0143/2009 (Økonomisk partnerskabsaftale EF/Stillehavslandene)

Martin Callanan (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg beklager, at vi holder Dem væk fra Deres frokost med vores stemmeforklaringer.

Som formand for Den Blandede Parlamentariske Forsamlings Udvalg om Politiske Spørgsmål har jeg haft mange drøftelser med disse små, perifere og ekstremt fjerntliggende stater i det sydlige Stillehav. De er ikke velsignet af et væld af naturressourcer, og de er selvfølgelig ekstremt fjerntliggende og utilgængelige, hvilket gør det særdeles vigtigt, at vi fremmer adgangen til vores markeder for deres produkter og tillader, at vores produkter bruges til at hjælpe og udvikle deres egne lokale markeder. Vi skal tage hensyn til deres unikke geografiske status og iværksætte foranstaltninger med henblik på at mildne deres situation og hjælpe dem på vej mod økonomisk udvikling og til at nyde samme velstand som resten af os.

Der er mange gode ting i disse økonomiske partnerskabsaftaler, og det glædede mig at stemme for betænkningen.

Forslag til beslutning: B6-0142/2009 (Økonomisk partnerskabsaftale EF/Ghana)

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Hvad angår Ghanaaftalen, vil jeg sige, at der er et vigtigt punkt, fordi det ofte hævdes, især af Den Socialdemokratiske Gruppe her i Parlamentet, at vi ikke burde støtte sænkelsen af importtold i mange af disse lande.

Hvis vi ser på Ghana, producerer landet kun 30-35 % af den ris, befolkningen forbruger. Hvis vi fortsætter med at støtte importtold på ris, siger vi reelt til de meget fattige mennesker i dette land, at de skal betale mere for deres mad, og at de skal betale mere for deres medicin.

Det er efter min mening skamfuldt, at Den Socialdemokratiske Gruppe her i Parlamentet fortsat støtter importtold, som gør de meget fattige endnu fattigere. Gruppen burde støtte åbningen af markederne og sikre, at vi støtter virksomhederne og de fattige borgere.

Betænkning: Gay Mitchell (A6-0135/2009)

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Fru formand! Jeg vil støtte Mitchell-betænkningen, især hvor ordføreren anfører behovet for øget samarbejde mellem de to banker for at undgå overlapninger mellem deres drift. Men jeg glæder mig navnlig over stigningen på 50 % i udlånet til små og mellemstore virksomheder. De 5 mia. EUR, der oprindeligt blev annonceret, er nu hævet til 7,5 mia. EUR hvert år i en periode på fire år. EIB har signaleret, at der er flere penge til rådighed.

Dette er særdeles gode nyheder for de små og mellemstore virksomheder i Irland, fordi vi kan forvente en investering på 300 mio. EUR i de kommende uger i de små og mellemstore virksomheder. Det er afgørende, at pengene finder vej til de små og mellemstore virksomheder, som en tidligere taler nævnte, og så hurtigt som muligt, fordi de kæmper, og mange af dem kan ikke vente.

Forslag til beslutning: RC-B6-0152/2009 (Bilindustriens fremtid)

Martin Callanan (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg arbejdede meget med bilindustrien, da jeg var så heldig at være skyggeordfører for Sacconi-betænkningen om CO₂-emissioner fra biler, og det overbeviste mig mere end noget andet om den enorme strategiske og kommercielle værdi, som bilindustrien har for os i Europa. Det siger jeg navnlig, fordi jeg repræsenterer den nordøstlige del af England, hvor vi har Nissans store fabrik i Washington, i Tyne og Wear, den mest produktive og effektive bilfabrik i Europa.

Men i løbet af de sidste 10 år er bilindustrien blevet bombarderet med rigtig mange yderligere regler, forordninger og byrder fra dette sted. Det er mere end ironisk, at vi i dag hører Kommissionen begræde den sørgelige finansielle forfatning, som industrien befinder sig i. Jeg kan dog ikke tro, at protektionisme er svaret, fordi det ville betyde, at mange andre industrier ville stille sig i kø for at få økonomisk støtte fra skatteyderne.

Jeg vil især nævne de ganske uværdige foranstaltninger fra præsident Sarkozy i Frankrig, hvor han giver statsstøtte til sine egne producenter, hvis de udtrykkelig lover, at de vil trække deres produktion ud af de andre medlemsstater. Dette er en frygtelig vej mod protektionisme, som i sidste ende ikke vil hjælpe nogen i Europa.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Som De kan se, er mine kolleger jaloux over vores forhold, og derfor har de leget chaperoner for os her i eftermiddag. Jeg håber, De kan godtage mine ord.

Vi ved alle, at bilindustrien har alvorlige finansielle problemer. De dokumenteres daglig i alle vores nationale aviser. I den region, som jeg repræsenterer, har Toyota en stor fabrik i Burnaston, Derby, hvor der allerede er iværksat forskellige foranstaltninger for at reducere omkostningerne og tilpasse sig det nye finansielle miljø. I Daventry, den fremragende nye parlamentariske valgkreds for Det Forenede Kongerige, ligger den fabrik, der producerer McClarens formel 1-motor, og som beskæftiger mere end 600 mennesker.

Så vi kender alle eller repræsenterer alle en del af bilindustrien, og vi har kendskab til dens finansielle problemer. Men vi har faktisk bragt dem i den situation ved at vedtage forordning efter forordning i de gode tider uden at se frem mod de mere magre tider, der måtte komme. Bilindustrien kan ikke klare sig med de forordninger, vi har sat i værk.

Tak for den ekstra taletid. Jeg er klar over, at min indledning måske kostede et par sekunder.

Formanden. - Og De fik også nævnt Daventry. Jeg tror, at De og Deres to kolleger skylder mig en frokost efter dette.

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Mine to kolleger og jeg vil med glæde byde både Dem og Deres to kolleger på begge sider på frokost, selv om jeg ikke er sikker på, at De vil sætte større pris på vores selskab end vores taler.

Vi er alle klar over, hvilken alvorlig situation mange industrier befinder sig i, nu hvor de forsøger at opnå kredit. Der er mange levedygtige virksomheder, der før kreditt krisen kunne skabe fantastiske overskud. Det handler reelt kun om adgang til kredit og ikke om alvorlige problemer i deres forretningsmodeller. Der er på den anden side mange virksomheder, som i mange år har været tæt på at falde, men som er blevet holdt oppe af statsstøtte, eller som har haft underskud.

Se på eksemplet med Amerika, hvor de har givet støtte til nogle af de mest ineffektive producenter, producenter, der ikke er fulgt med tiden. Lad os sikre, at vi ikke gentager disse fejl og giver statsstøtte eller anden støtte til virksomheder, der ikke på lang sigt kan overleve. Vi skal selvfølgelig sikre, at vi har arbejdspladser, der er levedygtige på lang sigt, men lad os sikre, at vi ikke holder ikkelevedygtige virksomheder oppe.

Neena Gill (PSE). – (EN) Fru formand! Det vil ikke komme som en overraskelse for Dem, at jeg støttede betænkningen om bilindustriens fremtid, en industri, der nogle gange bagtales af andre, men som for mig er en vigtig produktionssektor i regioner som min, West Midlands.

På europæisk plan tegner den sig for mere end 20 % af produktionsaktiviteterne. Industrien er efter min mening en model for den måde, en sektor kan transformere sig selv, som jeg så under mit nylige besøg hos Jaguar Land Rover i Castle Bromwich, hvor jeg virkelig blev imponeret over fagforeningernes fremsynethed og deres partnerskab med ledelsen for at sikre fortsat forskning i og udvikling af grønne køretøjer.

Jeg har også opfordret Kommissionen til at godkende den britiske regerings støtte til bilindustrien, og det glæder mig, at det er sket. Men vi har også brug for bedre regulering og principper for kommende EU-lovgivning på området for motorkøretøjer.

Vores tilgang over for industrien under denne økonomiske afmatning skal være holistisk. Bilkomponenterne er lige så vigtige som selve bilindustrien, så forsyningskædens fremtid skal også sikres. I sidste uge besøgte jeg Michelins dækfabrik i Stoke, og igen blev jeg imponeret over forsknings- og udviklingsmidlerne og indsatsen for at forbedre effektiviteten af dæk med henblik på at sikre miljømæssig og social bæredygtighed. Det tjener intet formål at støtte de største industrier uden at sikre ordentlig støtte til de små virksomheder længere nede i forsyningskæden.

Skriftlige stemmeforklaringer

Betænkning: Sarah Ludford (A6-0143/2009)

Guy Bono (PSE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for denne indstilling, som er udformet af et britisk medlem af Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa, Baroness Sarah Ludford, om fælles konsulære instrukser med hensyn til indførelse af biometriske identifikatorer og visumansøgninger.

Med denne aftale ved andenbehandling kan vi bekræfte vores vilje til at indføre biometriske data i det europæiske visuminformationssystem. Takket være de konsulære instrukser får vi endelig en garanti for, at alle medlemsstaterne vil udstede visum til statsborgere fra næsten 100 lande på grundlag af ens kriterier og karakteristika.

Denne tekst indfører derfor grundlæggende foranstaltninger til beskyttelse af europæiske borgere og bestemmelser, der sikrer respekt for privatliv og de personlige oplysninger for statsborgere fra tredjelande.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Biometriske data kan gøre det vanskeligere at forfalske pas og rejsedokumenter, hvilket kan bidrage til at bekæmpe organiseret kriminalitet og ulovlig indvandring. Dette er dog kun muligt, hvis de biometriske data registreres korrekt. Der er tilsyneladende stadig problemer med det. Hackere praler i øjeblikket på internettet af, hvor nemt det er at forfalske fingeraftryk på tyske registreringsformularer, og påpeger, at foto kan manipuleres digitalt, hvis identitetskort reduceres til kreditkortformat, så det er vanskeligt at aflæse de biometriske data. Det betyder, at der nemt kan rejses tvivl

om denne teknologi. Under alle omstændigheder kan databeskyttelse for almindelige borgere garanteres ved brug af biometriske data. I den henseende er jeg enig med betænkningen.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Efter nøje at have undersøgt indstillingen ved andenbehandling om fælles konsulære instrukser med hensyn til biometriske identifikatorer og visumansøgninger har jeg besluttet at stemme for Sarah Ludfords betænkning, som fremmer organiseringen af modtagelsen og behandlingen af visumansøgninger.

Betænkning: Esko Seppänen (A6-0109/2009)

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Jeg mener ikke, at jeg fuldt ud kan støtte Esko Seppänens betænkning om en fællesskabsgaranti til Den Europæiske Investeringsbank mod tab i forbindelse med lån til og lånegarantier for projekter uden for Fællesskabet, men jeg vil heller ikke stemme imod den. Jeg har derfor besluttet at undlade at stemme.

Betænkning: Marian-Jean Marinescu (A6-0002/2009)

John Attard-Montalto (PSE), *skriftlig*. – (EN) Selv om Malta og Gozo territorielt er den mindste EU-medlemsstat, kontrollerer de omfattende luftrum. Det er efter min mening vigtigt at tage fat på luftfartssystemets præstationer og bæredygtighed. Idéen er, som Transport- og Turismeudvalget påpegede, at den mest effektive måde, hvorpå der kan skabes et fælles europæisk luftrum, er ved hjælp af en "top-down"-metode. Da det imidlertid aldrig har været muligt at sikre den nødvendige politiske godkendelse af en sådan tilgang, skal vi nu søge at accelerere de iværksatte processer baseret på "bottom-up"-metoden.

Vi skal sikre, at den planlagte reform af Eurocontrol finder sted inden denne forordnings ikrafttrædelse. Vi skal også søge at skabe det fælles europæiske luftrum i takt med udviklingen af SESAR (Single European Sky ATM Research Programme).

Alessandro Battilocchio (PSE), *skriftlig*. – (IT) Jeg støtter Marinescu-betænkningen, fordi EU's udvidelsespolitik sammen med en aktiv naboskabspolitik har udvidet det europæiske luftfartsmarked til 37 lande.

Som følge af udvidelsen af det indre marked for luftfart er EU ved at blive en global aktør. Med SES-initiativet lanceret i 2000 blev lufttrafikstyring inddraget i den fælles transportpolitik. For at sikre den europæiske lufttransportsektors konkurrenceevne skal der anvendes en samlet systemtilgang med fælles visioner, mål og teknologier baseret på et solidt lovgivningsgrundlag.

Kommissionen har i denne forbindelse fremsat en pakke af forslag, som dog til dels kan forbedres. Det gælder f.eks. garantien for funktionel uafhængighed til de nationale tilsynsmyndigheder og øget inddragelse af alle berørte aktører. Samarbejde på det politiske, samfundsmæssige og tekniske plan er af afgørende betydning for opfyldelsen af målsætningen for det fælles europæiske luftrum.

Ligesom ordføreren mener jeg, at Kommissionen primært bør fokusere på at opstille kvantificerbare, opnåelige fællesskabsmål. Disse mål bør være rettet mod følsomme områder, som f.eks. sikkerhed, miljø, kapacitet og omkostningseffektivitet.

Guy Bono (PSE), *skriftlig*. – (FR) Jeg stemte for betænkningen om det europæiske luftfartssystems præstationer og bæredygtighed, som min rumænske kollega Marian-Jean Marinescu har udformet.

Denne tekst er en del af "det fælles luftrum II"-pakken og har til formål at forbedre det europæiske luftfartssystems præstationer.

Den gør det muligt at reagere over for en række problemer: miljøproblemer via gennemførelse af foranstaltninger med henblik på reduktion af CO₂-emissionerne, driftsproblemer, da den søger at rationalisere lufttrafikken gennem øget kapacitet, og optimal planlægning af flyruter, og endelig problemer med den europæiske offentligheds sikkerhed ved at kræve samarbejde og koordinering mellem de forskellige aktører.

I forlængelse af "det fælles luftrum I"-pakken præsenterer denne betænkning en dynamisk vision af de aktuelle udfordringer ved at foreslå langsigtede løsninger, der sikrer effektiv tilpasning af luftfartssektoren.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), *skriftlig*. – (RO) Jeg stemte for betænkningen af min kollega, Marian-Jean Marinescu, da denne lovgivningspakke har til formål at forbedre det europæiske luftfartssystems

præstationer og bæredygtighed. Mere effektiv regulering vil betyde kortere flyveture, kortere forsinkelser og lavere brændstofforbrug.

Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig. – (DE) Jeg stemmer for det europæiske luftfartssystems præstationer og bæredygtighed. Lufttrafikstyring har været en del af den fælles transportpolitik siden 2004 på grundlag af regelsættet om det fælles europæiske luftrum. Efter udvidelsen er det europæiske luftfartsmarked vokset til 37 lande, og EU er blevet en global aktør. Det er derfor nødvendigt med en opdatering, der afspejler dette.

Et kerneelement i det fælles europæiske luftrum er etableringen af funktionelle luftrumsblokke baseret på trafikstrømme i stedet for nationale grænser. Det bør være muligt at reducere de nuværende 60 blokke og kontrolcentre til mellem 15 og 20.

Det er ikke kun i overensstemmelse med opfattelsen af et fælles Europa – det sparer også tid, penge og brændstof. Tidligere var hver flyvning i gennemsnit 49 km længere end nødvendigt på grund af luftrumets opdeling. Kommissionen forventer, at CO₂-emissionerne vil blive reduceret med 7-12 %. Funktionelle luftrumsblokke er vigtige, fordi de gør det muligt at integrere flyvekontrollsystemerne for flere medlemsstaterne i ét europæisk transportsystem. En koordinator for funktionelle luftrumsblokke skal også udpeges efter samme model som TEN-koordinatorene.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg støtter denne betænkningens anerkendelse af, at afviklingen af flytrafikken skal effektiviseres, og at flytrafikforsinkelserne skal minimeres. Jeg glæder mig over indførelsen af præstationsmål for luftfartstjenesteudøvere, som skal levere et mere effektivt luftfartsnetværk for at sikre miljømæssig og økonomisk fremskridt.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for betænkningen af min kollega, Marian-Jean Marinescu, da denne lovgivningspakke har til formål at forbedre det europæiske luftfartssystems præstationer og bæredygtighed.

Takket være initiativet vedrørende det fælles europæiske luftrum er det fælles luftfartsmarked blevet udvidet og forbedret i de senere år. Med hensyn til den generelle effektivitet i udformningen og udnyttelsen af den europæiske rutestruktur er der dog kun sket beskedne fremskridt, og luftrumsbrugere og passagerer bærer derfor unødvendige omkostninger.

Jeg glæder mig over Kommissionens forslag, som har til formål at fastlægge bindende præstationsmål for luftfartstjenesteudøvere, en europæisk nettrafikstyringsfunktion for at sikre konvergens mellem de nationale net og tidsfrister for medlemsstaternes forbedring af deres præstationer.

Jeg lykønsker Marian-Jean Marinescu med udarbejdelsen af denne betænkning.

Jeg glæder mig over ordførerens forslag om at udvikle en samlet systemtilgang på sikkerhedsområdet for at sikre, at lufttransport forbliver sikker og bæredygtig.

Jeg støtter ordførerens initiativ vedrørende fuld gennemsigtighed med hensyn til gebyrer. De fastlagte omkostninger skal være i overensstemmelse med konvergenskriterierne baseret på præstationsordningen.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for Marian-Jean Marinescus betænkning om det europæiske luftfartssystems præstationer og bæredygtighed.

Jeg er enig med ordføreren i, at der er behov for at revidere lovgivningsrammen for initiativet vedrørende det fælles europæiske luftrum, fordi det, eftersom det blev lanceret i 2000, ikke har sikret de forventede resultater. Her henviser jeg navnlig til effektiv afvikling af flytrafikken, omkostningsreduktion og "defragmentering" samt den generelt manglende effektivitet i luftfartskæden. Disse mangler resulterer desværre stadig i høje omkostninger i form af penge, tid og brændstof for brugerne af det fælles europæiske luftrum.

Jeg mener også, at vi skal presse på for at få en revision af lovgivningen i overensstemmelse med Kommissionens forslag, som bl.a. omhandler de nationale tilsynsmyndigheders uafhængighed, harmonisering af sikkerhedskravene, en fælles europæisk flyveinformationsregion og sidst, men ikke mindst, øget inddragelse af arbejdsmarkedets parter i systemtilgangen. Jeg siger dette, fordi vi efter min mening kun kan overvinde de tekniske og politiske forhindringer og dermed opfylde de ambitiøse målsætninger for dette initiativ, hvis vi når til bred enighed.

Carl Schlyter (Verts/ALE), skriftlig. – (SV) Betænkningen understreger, at et integreret system vil skabe øget sikkerhed og mere effektiv udnyttelse af luftrummet, så køtiderne reduceres. Samtidig er systemet baseret

på den antagelse, at flytrafikken vil stige kontant. Jeg stemmer dog for betænkningen, da de positive aspekter opvejer de negative. Vi i Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance vil på anden måde træffe omfattende foranstaltninger, f.eks. ved hjælp af forslag til forskellige miljø- og transportafgifter.

Betænkning: Marian-Jean Marinescu (A6-0515/2008)

Jaromír Kohlíček (GUE/NGL), skriftlig. – (CS) Det fælles europæiske luftrum er et forsøg fra de europæiske landes side på at udvide lufttrafikkapaciteten for den civile luftfart. I 2000 gjorde man det første forsøg på at etablere funktionelle luftrumsblokke over Europa, der skulle kontrolleres i fællesskab. Tjekket blev underlagt den internationale aftale om styring af lufttrafikken i middelhøjde over Centraleuropa, og på det tidspunkt var jeg ordfører for aftalen i det tjekkiske parlament. Som ordføreren Marian-Jean Marinescu anfører i en af sine betænkninger, har disse aftaler ikke kunnet opfylde deres formål. Den aftale, som jeg var ordfører for, blev kasseret efter aftale med de forskellige parter på grund af forældelse. Inden for rammerne af det sjette rammeprogram blev et omfattende program for udvikling af flyvekontrol over hele Europa iværksat under navnet SESAR, og resultaterne af dette projekt vil blive indført gradvis fra 2014. Betænkningerne om initiativet vedrørende det fælles europæiske luftrum følger derfor samme tidsplan. Ud over presset for at liberalisere tjenesteydelserne på det pågældende område (flytransport) er GUE/NGL-Gruppen særlig kritisk over for prioriteringen af driftsrentabilitet frem for sikkerhed i betænkningerne.

Vi er også uenige i den ensidige fokus på lufttrafiklede, da ændringer vil påvirke alle, som arbejder med lufttrafikkontrol. Endelig skal der afholdes brede høringer af medarbejderrepræsentanterne inden ændringerne.

Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig. – (DE) Jeg stemmer for betænkningen om flyvepladser, lufttrafikstyring og luftfartstjenester.

Lufttrafikstyring har været en del af den fælles transportpolitik siden 2004 på grundlag af regelsættet om det fælles europæiske luftrum. Efter udvidelsen er det europæiske luftfartsmarked vokset til 37 lande, og EU er blevet en global aktør. Det er derfor nødvendigt med en opdatering, der afspejler dette.

Den anden betænkning i pakken udvider anvendelsesområdet ved at harmonisere styringen af flyvepladser og deres operatører. De østrigske flyvepladser vil også blive underlagt denne nye regel.

Det positive, netop i økonomiske krisetider, er, at en række foreslåede ændringsforslag i Parlamentet vil muliggøre forudbetalinger for infrastrukturinvesteringer, hvis andre investeringskilder er tilgængelige ud over brugergebyrer og under strenge betingelser. Dette vil være en betydelig hjælp i indsatsen for at komme gennem denne økonomiske krise.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg går ind for Marian-Jean Marinescus betænkning om flyvepladser, lufttrafikstyring og luftfartstjenester, da den passer ind i den bredere ramme for initiativet vedrørende det fælles europæiske luftrum, som jeg altid har støttet.

Jeg er enig med ordføreren i, at et system af harmoniserede regler skal indføres på europæisk plan for at imødekomme de fremtidige udfordringer på luftfartsmarkedet med hensyn til sikkerhed. I øjeblikket er der adskillige forskelle mellem sikkerhedsprocedurerne i medlemsstaterne, som burde elimineres på baggrund af Kommissionens forslag, navnlig forslagene vedrørende ansvarsområderne for Det Europæiske Luftfartssikkerhedsagentur (EASA), som tydeligvis er et vigtigt instrument i indsatsen for at forbedre luftfartssikkerheden i Europa.

Jeg vil dog ligesom Marian-Jean Marinescu påpege behovet for at sikre proportionalitet med hensyn til disse foranstaltninger ved at sikre brugen af lokal viden og ekspertise og ved at garantere samarbejde mellem EASA og Eurocontrol med henblik på at undgå unødigt bureaukrati og ineffektiv duplikering af opgaver og ansvarsområder.

Betænkning: Kartika Tamara Liotard (A6-0512/2008)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jeg går ind for Kommissionens forslag om ændring af forordning (EF) nr. 258/97 om nye levnedsmidler og nye levnedsmiddelingredienser med henblik på nødvendig forenkling og centralisering af procedurerne for godkendelse og markedsføring af nye fødevarer.

Indførelsen af en ny forordning vil beskytte forbrugerne gennem opnåelse af et højt niveau for fødevarer sikkerhed, beskyttelse af miljø og beskyttelse af dyresundheden, samtidig med at der til enhver tid skal tages hensyn til forsigtighedsprincippet, der er fastlagt i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF)

nr. 178/2002 af 28. januar 2002 om generelle principper og krav i fødevarelovgivningen, om oprettelse af Den Europæiske Fødevaresikkerhedsautoritet og om procedurer vedrørende fødevaresikkerhed.

Kommissionens forslag stræber efter at gøre godkendelsesproceduren mere præcis og gennemsigtig og bedre at udføre. Det bidrager til en bedre anvendelse af forordningen og giver forbrugerne mere indflydelse og flere valgmuligheder, når de råder over mere information.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for Parlamentets lovgivningsmæssige beslutning om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om nye fødevarer, da den forenkler procedurerne for godkendelse og markedsføring af nye fødevarer. Den gør også godkendelsesproceduren mere præcis og gennemsigtig, så forbrugerne får større chancer for at træffe et informeret valg.

Det skal understreges, at nye fødevarer kun må markedsføres, hvis de er sikre for forbrugerne og ikke vildleder dem. Hvor det er meningen, at nye fødevarer skal erstatte en anden fødevare, må disse nye fødevarer ikke fra et næringsmæssigt synspunkt have negativ virkning på forbrugeren.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi stemte for denne betænkning, da den har en positiv holdning til spørgsmålet om nye fødevarer og ikke imødekommer de værste forslag fra højrefløjen, som forsøgte at insistere på gmo'er.

Som vi argumenterede i Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter, skal genetisk modificerede organismer undtages, og nye fødevarer må ikke udgøre en sundhedsrisiko eller vildlede forbrugerne. Hvis de anvendes som erstatning for en anden fødevare, må de heller ikke udgøre en ernæringsmæssig forringelse.

Efter ordførerens mening er målsætningerne i den nye forordning, hvad angår nye fødevarer, opnåelse af et højt niveau for fødevaresikkerhed, forbrugerbeskyttelse, beskyttelse af miljø og beskyttelse af dyresundheden, samtidig med at der til enhver tid skal tages hensyn til forsigtighedsprincippet, som er fastlagt i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002 af 28. januar 2002 om generelle principper og krav i fødevarelovgivningen, om oprettelse af Den Europæiske Fødevaresikkerhedsautoritet og om procedurer vedrørende fødevaresikkerhed. Alle andre målsætninger er af sekundær betydning.

Nye fødevarer må heller ikke bringe forbrugeren i fare eller vildlede denne. Hvor det er meningen, at nye fødevarer skal erstatte en anden fødevare, må disse nye fødevarer ikke fra et næringsmæssigt synspunkt have negativ virkning på forbrugeren.

Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig. – (DE) Jeg stemmer for betænkningen af Kartika Tamara Liotard om bedre sikkerhed for nye fødevarer.

Vi har brug for strenge krav til godkendelse af nye fødevarer, herunder produkter fra klonet kød og brugen af nanoteknologier.

Termen "nye fødevarer" omfatter nu adskillige fødevarer, der er fremstillet ved hjælp af nye metoder, som i øjeblikket kun er marginalt repræsenteret på det europæiske marked, hvis overhovedet, og fødevarer, som de europæiske forbrugere slet ikke kender. De omfatter dog også produkter fra klonede dyr, hvis langsigtede konsekvenser næsten ikke er blevet undersøgt endnu. Der er indgivet 100 ansøgninger om godkendelse af nye fødevarer siden 1997, og mere end 20 er blevet godkendt.

Jeg går ind for en separat forordning om produkter fremstillet af klonet kød, og nye godkendelser skal efter min mening suspenderes, indtil en sådan forordning træder i kraft. Fødevarer, der indeholder nanomaterialer, skal forbydes, indtil en dyrevenlig og sikker evalueringsmetode er fundet. Hvis sådanne produkter markedsføres, skal de mærkes, så forbrugeren gøres direkte opmærksom på alle oplysninger om deres oprindelse.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Det bør nu være klart for alle, at de dokumenter, der indgives under godkendelsesprocedurerne, ofte er forskønnede, og at der ikke foreligger langsigtede resultater. Når vi hører om de ihærdige og pinlige forsøg, der tilsyneladende gøres for at opbygge et genmonopol for genetisk modificerede frø, bør alarmklokkerne endelig ringe, når der tales om klonet kød.

Under alle omstændigheder kan vi ikke forudsige konsekvenserne af klonet kød, herunder interaktionen med genetisk modificeret foder eller pesticider og radioaktiv stråling. Bortset fra det er kloner øjensynligt uforenelige med EU's dyrevelfærdslovgivning. Generelt bør kloning af dyr til fødevareproduktion afvises, men hvis det anvendes, skal der være tilstrækkelig mærkning, så forbrugerne frit kan vælge. Derfor stemte jeg for Liotard-betænkningen.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for Kartika Tamara Liotards betænkning om nye fødevarer. Jeg er enig med ham i, at opnåelse af et højt niveau for fødevarer sikkerhed, forbrugerbeskyttelse, beskyttelse af miljø og beskyttelse af dyresundheden skal garanteres, samtidig med at der til enhver tid skal tages hensyn til forsigtighedsprincippet. Nye fødevarer må heller ikke efter min mening bringe forbrugeren i fare eller vildlede denne, da forbrugernes sundhed og beskyttelse ellers ville være alvorligt truet.

Betænkning: Johannes Blokland (A6-0045/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Hvis Montrealprotokollen, som trådte i kraft for 20 år siden, og som blev underskrevet af 193 nationer, ikke havde forbudt produkter, der bidrog til mindskelsen af ozonlaget, ville jorden have stået over for et katastrofalt scenario.

De stoffer, der primært medvirkede til nedbrydningen af atmosfærens ozonlag, er halogenerede carbonhydrider, kemikalier, der blev opfundet i 1928 som kølemidler. I 1980'erne, hvor man opdagede hullet i ozonlaget, opdagede forskerne, at disse kemiske forbindelser, som faktisk er inaktive på jordens overflade, kunne interagere med ozonmolekylerne i atmosfæren, så de ødelagde det lag, der fungerer som beskyttelse mod farlig ultraviolet stråling. For at afhjælpe denne situation blev Montrealprotokollen underskrevet i 1987, og den trådte i kraft to år senere.

En ting er sikker: Vi gjorde alt for at gøre luften uegnet til indånding. Udviklingen spillede en vigtig rolle i den fase, idet vi fik en række varer og tjenesteydelser, der i de sidste par årtier har bidraget til en progressiv nedbrydning af klimasystemet. Drivhuseffekten, hullet i ozonlaget og klimaændringer er blot nogle af de fænomener, som vi skal fokusere på så hurtigt som muligt, da de er afgørende for vores medborgere og fremtidens børn i Europa. Derfor stemte jeg for.

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Da hovedmålene med denne revision er at forenkle og fastlægge forordningen i en ny udgave og samtidig reducere den unødvendige administrative byrde, så Kommissionens forpligtelse til at sikre bedre regulering, sikre overholdelse af Montrealprotokollen som ændret i 2007 og sikre, at fremtidige problemer løses med det formål at genskabe ozonlaget i tide og undgå negative indvirkninger på menneskers sundhed og økosystemerne, stemte jeg for denne lovgivning.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for Parlamentets lovgivningsmæssige beslutning om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om stoffer, der nedbryder ozonlaget. Denne omarbejdede forordning er Fællesskabets primære instrument til at sikre overholdelse af Montrealprotokollen om stoffer, der nedbryder ozonlaget. Det sikrer ikke kun bedre beskyttelse mod de skadelige virkninger af ultraviolet stråling, men også en mindskelse af drivhuseffekten. EU skal ligesom tidligere bevare sin førende rolle i verden på dette område.

Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig. – (DE) Jeg stemmer for betænkningen om stoffer, der nedbryder ozonlaget.

Dette er en omarbejdning af forordningen om stoffer, der nedbryder ozonlaget, som er EU's hovedinstrument til gennemførelse af Montrealprotokollen, som kræver, at ozonnedbrydende stoffer udfases. Hovedmålet er at overholde bestemmelserne i protokollen fra 2007, så det sikres, at ozonlaget kan gendannes, og at skadelige virkninger på menneskers sundhed og økosystemerne undgås.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for Johannes Bloklands betænkning om stoffer, der nedbryder ozonlaget. Jeg er enig i forslagets mål om at beskytte det stratosfæriske ozonlag og forhindre klimaændringer, da de forbudte stoffer har både et højt ozonnedbrydende potentiale og et højt globalt opvarmningspotentiale.

Jeg tilslutter mig desuden de fremsatte ændringsforslag, der søger at forbedre forordningen yderligere i lyset af problemerne, så EU kan fastsætte mere ambitiøse mål for sig selv og indtage en førende rolle i verden.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for Parlamentets lovgivningsmæssige beslutning om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om stoffer, der nedbryder ozonlaget (omarbejdning) (KOM(2008)0505 – C6-0297/2008 – 2008/0165(COD)), fordi emissioner fra ozonnedbrydende stoffer efter min mening skal reduceres eller endda stoppes, så livet på jorden kan udvikle sig under normale betingelser. Ved at iværksætte denne type foranstaltninger opfylder vi vores forpligtelser over for både den nuværende generation og kommende generationer.

Betænkning: Kyösti Virrankoski (A6-0104/2009)

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Uden at sætte spørgsmålstegn ved behovet for at sikre, at Fællesskabets finansielle ressourcer anvendes korrekt og rettidigt (hvilket langt fra er tilfældet), omfatter betænkningen et par fejlagtige og overdrevent tvetydige punkter.

Det bør f.eks. præciseres, at de "knappe" ressourcer defineres af EU. Mere specifikt dikteres de af de lande, der har underskrevet den såkaldte "skrivelse fra de seks", som fastlægger Fællesskabets budget til ca. 1 % af BNP.

Det skal også præciseres, hvad der skal forstås ved "negative prioriteringer" og "positive prioriteringer". Uden dette kan princippet om, at disse "negative prioriteringer" "skal nedprioriteres for at give plads til de vigtigste prioriteringer" ikke accepteres.

Hvis "negative prioriteringer" f.eks. er de såkaldte "nye prioriteringer", herunder virkeliggørelse af de nyliberale politikker i "Lissabonstrategien", "fort Europas" sikkerhedspolitik eller militariseringen af EU, vil vi sige, at vi ikke kunne være mere enige. Men hvis disse er de såkaldte "positive prioriteringer" og "de overordnede flerårige og strategiske mål" (hvilket de i realiteten er), så er vi bestemt imod.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg har besluttet at undlade at stemme i afstemningen om Kyösti Virrankoskis betænkning om ABB/ABM-metoden som forvaltningsværktøj ved tildeling af budgetmidler.

Jeg er helt enig med ordføreren i den absolutte nødvendighed af klare informationer om de opnåede resultater og de ressourcer, der er nødvendige for at opnå dem, og i behovet for, at borgerne informeres udførligt om omkostningerne ved EU's politikker. Jeg er dog ikke sikker på, at det pågældende system kan løse dette problem, og derfor vil jeg hverken stemme for eller imod.

Betænkning: Reimer Böge (A6-0110/2009)

Richard James Ashworth (PPE-DE), skriftlig. – (EN) De britiske konservative støtter Reimer Böges betænkning, og vi glæder os navnlig over ordførerens forslag om at gøre budgettet mere fleksibelt og bedre i stand til at imødegå skiftende omstændigheder. Vi mener, at hans forslag om et femårigt finansielt overslag vil være en positiv udvikling. Vi glæder os også over hans anerkendelse af grænsen på 1 % af Fællesskabets BNI og understreger, at den nødvendigvis skal afspejles i EU's budget, hvis denne formel afspejler faldende BNI i medlemsstaterne.

Vi gentager dog vores forbehold med hensyn til Lissabontraktaten, som vi er imod, og de foreslåede stigninger i finansieringen til FUSP. Vi beklager, at ordføreren ikke benyttede denne lejlighed til at minde Rådet og Kommissionen om deres forpligtelse, jf. den interinstitutionelle aftale fra 2006, til at fremlægge rettidig og tilfredsstillende dokumentation for EU-midler, der anvendes under aftaler om fælles ledelse.

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) Midtvejsrevisionen af den finansielle ramme for 2007-2013 er ikke praktisk eller realistisk på grund af manglen på sikkerhed i forbindelse med processen for ratifikation af Lissabontraktaten, afslutningen af Parlamentets nuværende valgperiode, resultatet af de europæiske valg og udpegningen af den nye Kommissionen i den aktuelle økonomiske kontekst.

Jeg tilslutter mig fuldt ud, at en ambitiøs revision af budgettet skal være højeste prioritet for det nye Parlament og den nye Kommission.

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jeg stemmer for.

EU's institutionelle fremtid blev relanceret af Det Europæiske Råd i juni 2007, da de 27 medlemsstater besluttede at opfordre regeringskonferencen til at udforme en ny traktat på grundlag af udkastet til forfatning. Hvis ratifikationsprocedurerne fortsætter som planlagt, kan den nye traktat træde i kraft i midten af 2009, næsten samtidig med valget til Parlamentet. Hvis ratifikationsprocessen går i stå, vil det have uoverskuelige konsekvenser for det europæiske projekt. Revisionsprocessen skal derfor tage højde for denne nye kontekst.

Hvis den tidsplan, som er fastlagt i Det Europæiske Råds konklusioner, overholdes, bør den nye traktats ikrafttrædelse, valget af det nye Parlament (juni 2009) og udpegningen af den nye Kommission finde sted i andet halvår 2009, og det betyder, at den interinstitutionelle forhandling om revisionen kan udskydes for at undgå forvirring.

Jeg mener, at Parlamentet har ydet et betydeligt bidrag gennem arbejdet i Det Midlertidige Udvalg om Politikudfordringer og Budgetmidler i det Udvidede EU 2007-2013 samt gennem de årlige budgetter og

lovgivningsarbejdet i den forbindelse. INI-betænkningen, en arv fra det afgående Parlament, skal derfor afspejle de vellykkede resultater, der er opnået indtil videre, men også fremhæve de mangler, der stadig gør sig gældende.

Katerina Batzeli (PSE), skriftlig. – (EL) Midtvejsrevisionen af den finansielle ramme for 2007-2013 er blevet opfattet som et kompromis i forhold til beslutningen fra 2005 og kan opfattes som nødvendig i den nuværende situation på grund af den økonomiske krise. Den må dog under ingen omstændigheder bruges som et alibi for at omfordele ressourcerne mellem medlemsstater og politikker, f.eks. strukturfondspolitikken og den fælles landbrugspolitik, politikker, der bl.a. sikrer samhørighed, beskæftigelse, territorial konvergens og aktivering af offentligt og privat forbrug.

Vi skal først og fremmest uddybe og forbedre forvaltningen af de aktuelle politikker, f.eks. strukturfondspolitikken, der er blevet forsinket på grund af manglen på midler, og naturligvis fremme investeringer i grøn vækst, som vil tilføre de nuværende fællesskabspolitikker endnu en udviklingsdimension.

Vi skal dog undgå og må ikke acceptere indførelsen af nye politikker om beskyttelse af miljø og klima og politikker om håndtering af den økonomiske krise uden en samtidig stigning i ressourcerne i Fællesskabets budget, som har været stabilt selv efter den seneste udvidelse af EU. Europa skal vove at øge ressourcerne til enkelte fællesskabspolitikker og ikke begrænse sig til at omfordele ressourcer mellem gamle og nye politikker.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark og Anna Ibrisagic (PPE-DE), skriftlig. – (SV) Vi stemte for betænkningen om midtvejsrevisionen af den finansielle ramme for 2007-2013, da den tydeligt opfordrer til øget gennemsigtighed og en klarere sammenhæng mellem de fastlagte prioriteringer og resultatet.

I modsætning til betænkningen mener vi, at 1 %-modellen er god. Vi mener, at budgetmæssig tilbageholdenhed er af yderste vigtighed.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Dette er en vigtig initiativbetænkning fra Parlamentet, som søger at lancere en debat om både den aktuelle og den næste flerårige finansielle ramme. Den rejser en række spørgsmål, der ikke kan håndteres i denne stemmeforklaring.

Som vi har sagt, om end på en meget moderat måde, fremsættes der i betænkningen en række relevante punkter, som er i overensstemmelse med det, vi har sagt længe: Det nuværende fællesskabsbudget er mindre end det, der er behov for, og hvert år er der betydelige beløb, som ikke er omhandlet i budgettet (omkring 29 mia. EUR for lidt i perioden 2007-2009). De ansvarlige for denne situation, dvs. Kommissionen, Parlamentet og Rådet som budgetmyndigheder, dækker dog over det. Derfor kan Parlamentet ikke afvise at påtage sig et ansvar.

Parlamentet understreger også, at supplerende politikker ikke bør ændre balancen mellem hovedkategorierne i den nuværende flerårige finansielle ramme eller fjerne fokus fra de eksisterende prioriteter, selv om det – efter vores stemme imod – har fjernet henvisningen til "de to vigtigste politikker i budgetpost 1b og 2", henholdsvis konvergens og landbrug og fiskeri. På den anden side understreges de "nye prioriteringer", dvs. de nyliberale målsætninger i "Lissabonstrategien" (herunder de såkaldte "offentlige/private partnerskaber"), "klimaændringer" og militariseringen af EU.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte imod Reimer Böges betænkning om midtvejsrevisionen af den finansielle ramme for 2007-2013.

Jeg er skuffet over, at ikke alle programmer i den nye generation af programmer med tilknytning til den flerårige finansielle ramme for 2007-2013 er blevet vedtaget, navnlig med hensyn til det vigtige Galileoprogram, som ikke har fået tildelt tilstrækkelige midler, og rammeprogrammet om grundlæggende rettigheder og retfærdighed. Det ville have været nødvendigt med en større forpligtelse, hvis de skulle have været vedtaget inden for det afsatte tidsrum.

Jeg mener også, at Parlamentet skal udøve strengere kontrol over EU's budget gennem mere regelmæssige og strengere kontroller for at sikre, at offentlige midler forvaltes korrekt.

Forslag til beslutning: B6-0141/2009 (Økonomisk partnerskabsaftale EF/Cariforum)

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Vi stemte ikke for nogen af teksterne om de nye partnerskabsaftaler, med AVS-landene, de fattigste lande i verden.

Vores stemme er ikke rettet mod disse lande, som fortjener et ægte samarbejde og en udviklingspolitik, der kan hjælpe dem med at bringe deres befolkninger ud af fattigdom, deres territorier ud af deres underforsynede tilstand og deres økonomier ud af vanskeligheder. De fortjener også handelsrelationer, der tager hensyn til deres individuelle situationer, men også vores egne interesser, og navnlig vores fjernområder, som overses i Deres politikker.

De foreslår dem aftaler, der er i overensstemmelse med Verdenshandelsorganisationens hellige regler, som har til formål at gøre dem til en del af den ultraliberale globalisering. De tvinger dem til at eksportere afgrøder, så de selv udsultes, og til at overlade udnyttelsen af deres ressourcer til multinationale selskaber, som længe ikke har tjent ét enkelt land, men som er statsløse og anonyme, og som udelukkende tjener deres egne finansielle interesser.

Disse lande har ret til at vælge takten for åbningen af deres grænser og liberaliseringen af deres økonomier. Hvorfor ikke vælge en anden vej: vejen med rimelig protektionisme og forhold, der er gavnlige for begge parter, men som er baseret på gensidighed. Det er den vej, vi kræver for Frankrig og for Europa.

Filip Kaczmarek (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Jeg stemte for beslutningen om den økonomiske partnerskabsaftale mellem EU og Cariforumlandene. Påstandene om, at de caribiske lande blev udsat for pres og tvunget til at underskrive aftalen, er falske. Jeg så dette, da jeg deltog i det første regionale møde i Den Blandede Parlamentariske Forsamling med landene i Vestindien.

Repræsentanter for forhandlerne og myndighederne i de caribiske lande anførte entydigt, at de havde underskrevet aftalen af egen fri vilje i overbevisning om, at den er til gavn for alle parter. De var opmærksomme på et vist pres, men det var tidspresset, og det påvirkede alle aftalens parter. Kravet om at underskrive nye aftaler om økonomiske partnerskaber var resultatet af beslutninger, som EU havde truffet uafhængigt. Det har desuden været almen viden i mange år.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg glæder mig over Kommissionens løfte om fleksibilitet til at gå fra foreløbige til fulde økonomiske partnerskabsaftaler og løftet om, at forhandlingerne vil blive drevet af udviklingshensyn.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte imod forslaget til en beslutning om indgåelse af den økonomiske partnerskabsaftale mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Cariforumlandene på den anden side.

Økonomiske partnerskabsaftaler skal efter min mening støtte den bæredygtige udvikling i AVS-landene og motivere dem til at deltage i international handel og sprede deres økonomier. Jeg mener ikke, at denne aftale er i overensstemmelse hermed, da den ikke hjælper de pågældende lande med at skabe en selvforsynende økonomi, der kan opretholde sig selv uden at være afhængig af hjælp udefra.

Instrumenterne i aftalen hjælper efter min mening desuden hverken myndighederne eller den lokale private sektor, hvilket betyder, at de ikke vil blive tilstrækkelig inddraget i udviklingsprocessen i deres regioner.

Kathy Sinnott (IND/DEM), skriftlig. – (EN) Det er utrolig vigtigt, at der tages hensyn til de unikke behov for hvert enkelt AVS-land i de økonomiske partnerskabsaftaler. Jeg har derfor stemt imod denne aftale. Vi har drøftet den økonomiske partnerskabsaftale med Cariforum her i Parlamentet, mens parlamenterne i Cariforumlandene endnu ikke har haft mulighed for at drøfte den. Af respekt for disse parlamenter mener jeg, at vi skal vente med at vedtage denne beslutning.

Det skal også bemærkes, at mange AVS-regeringer blev presset af Kommissionen til at underskrive de foreløbige aftaler inden udløbet af fritagelsesklausulen.

Det er meget vigtigt, at disse problemer overvejes nøje og drøftes af hvert AVS-land, inden de godkendes af EU.

Margie Sudre (PPE-DE), skriftlig. – (FR) I henhold til de økonomiske partnerskabsaftaler vil sukker og bananer fra AVS-landene ikke kunne markedsføres i de franske fjernområder i en periode på 10 år, som kan forlænges, så disse to søjler af oversøisk landbrugsproduktion bevares.

Den specifikke sikkerhedsklausul, som tillader, at import af varer blokeres, hvis disse varer vil skade eller forstyrre fjernområdernes marked, skal præciseres yderligere, så gennemførelsesperioden reduceres.

Parlamentets appeller har derfor sikret, at der er blevet taget højde for fjernområdernes krav under forhandlingerne.

De socioøkonomiske aktører i fjernområderne føler, at de straffes af produktionsbegrænsninger, der er i overensstemmelse med europæiske standarder, og som gør dem mindre konkurrencedygtige end deres direkte konkurrenter. Jeg kan forstå dem, men jeg opfordrer dem alligevel til at engagere sig fuldt ud i en samarbejdsproces med deres AVS-naboer, så komplementære og understøttende relationer kan opbygges omkring fælles mål.

I stedet for at fastholde en defensiv position kan fjernområderne kun vinde ved at sætte sig på lige fod med deres konkurrenter. Det forudsætter, at EU reelt garanterer, at der er indført korrekte overvågnings- og voldgiftsmetoder for at forhindre enhver form for uretfærdig konkurrence.

Forslag til beslutning: B6-0148/2009 (Økonomisk partnerskabsaftale EF/Côte d'Ivoire)

Philip Claeys (NI), *skriftlig*. – (NL) Parlamentet ønsker at bringe spørgsmål om arbejdstilladelser til statsborgere fra Côte d'Ivoire med mindst 24 måneders gyldighed op i forhandlingerne om en foreløbig økonomisk partnerskabsaftale med Côte d'Ivoire. De berørte statsborgere fra Côte d'Ivoire vil så kunne arbejde som plejere og lignende. Uanset hvordan man ser på dette, er dette endnu en kanal til indvandring, hvilket efter min mening er mere end nok til at stemme imod denne beslutning. Europa har allerede millioner af arbejdsløse, og yderligere import af arbejdskraft fra lande uden for EU vil kun forværre de eksisterende problemer. De pågældende erhverv kan udmærket udfyldes af vores egne arbejdstagere.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), *skriftlig*. – (SV) Vi skal efter vores mening primært bidrage til at styrke den fortsatte udvikling af verdens fattigste lande ved at åbne EU's markeder for import fra disse dele af verden. Bistand skal, når den vurderes at være forenelig med ønsket om at skabe fri handel, iværksættes og afgøres af de enkelte medlemsstater, ikke EU. Når EU alligevel fastholder at ville fordele og styre bistanden, må den under ingen omstændigheder gøres betinget af handel med modtagerlandene. Bestemmelser, der er udformet til at beskytte følsom industri i udviklingslandene i en overgangsperiode, kan dog accepteres. Principielt bør vi dog undgå alle protektionistiske bestemmelser, der kan underminere den frie markedsadgang.

Disse synspunkter danner grundlag for vores holdning til disse beslutningsforslag om handelsaftaler, som Kommissionen aktuelt udarbejder.

Vi er imod de uheldige formuleringer, der udelukkende søger at øge Parlamentets indflydelse på handelspolitikken. Vi har alligevel valgt at stemme for alle beslutningerne, da de alle illustrerer vigtigheden af fortsat fri handel på et tidspunkt, hvor protektionismens skarpe vinde tager til i styrke.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Jeg har stemt for forslaget til en beslutning om den foreløbige økonomiske partnerskabsaftale mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Côte d'Ivoire på den anden side.

Jeg er enig i, at en toldunion mellem landene i det vestlige Afrika kan være en fordel for Côte d'Ivoire, som er økonomisk og handelsmæssigt førende i området. Når man tænker på, at handelen inden for regionen kun udgør en lille del af Côte d'Ivoires samlede handel, ville det være ønskeligt at øge de regionale handelsforbindelser med henblik på at udvikle vedvarende og bæredygtig vækst på lang sigt.

EU burde også yde mere og bedre teknisk og administrativ bistand til Côte d'Ivoire for at sikre, at landets økonomi tilpasses, så landet opnår de maksimale fordele af den foreløbige økonomiske partnerskabsaftale.

Forslag til beslutning: B6-0142/2009 (Økonomisk partnerskabsaftale EF/Ghana)

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Jeg stemte imod Christofer Fjellners betænkning om den foreløbige økonomiske partnerskabsaftale mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Ghana på den anden side.

Det skyldes, at en aftale af denne type med Ghana efter min mening kan true samhørigheden og svække den regionale integration af Ecowas, som vi burde støtte, da det er det bedste instrument til at sikre positive effekter for den lokale økonomi på mellemlang og lang sigt gennem de større muligheder for deltagelse for lokale organer.

Kathy Sinnott (IND/DEM), *skriftlig*. – (EN) Det er utrolig vigtigt, at der tages hensyn til de unikke behov for hvert enkelt AVS-land i de økonomiske partnerskabsaftaler. Jeg har derfor stemt imod denne aftale. Hvert AVS-land har forskellige behov, og mange ville helst ikke forhandle om intellektuelle ejendomsrettigheder og Singaporespørgsmål. Mange af disse lande ønsker at styrke bestemmelserne om fødevarer sikkerhed og de vordende industrier. Disse aftaler mangler desuden en revisionsbestemmelse, der kræver en vurdering af

indvirkningen på den bæredygtige udvikling og muligheden for at ændre aftalerne baseret på resultatet af denne vurdering. Vi skal arbejde for at sikre, at disse aftaler faktisk opnår det, der bedst opfylder hvert af disse lades behov, og vi skal undgå at presse dem til at underskrive aftaler, der ikke sikrer det, som er det rigtige for dem.

Forslag til beslutning: B6-0144/2009 (Økonomisk partnerskabsaftale EF/SADC-ØPA-landene)

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg har stemt imod forslaget til en beslutning om en foreløbig økonomisk partnerskabsaftale mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og SADC-ØPA-landene på den anden side.

Jeg mener ikke, at den økonomiske partnerskabsaftale har sikret store fordele til dem, der eksporterer fra AVS-landene til EU, siden Cotonouhandelsaftalerne udløb i begyndelsen af 2008, selv om varer fra AVS-landene kan markedsføres i EU uden at blive underlagt toldtariffer og kvoter.

Aftalen hjælper navnlig ikke med at fremme disse landes selvstændige udvikling, så de kan opbygge de kapaciteter, der i fremtiden vil sætte dem i stand til at udvikle sig uden hjælp udefra. Jeg mener desuden, at de ofte ikke opfylder betingelserne for god regeringsførelse, gennemsigtighed i politiske dispositioner og respekt for menneskerettigheder, og uden dette risikerer vi, at skaden på befolkningen i disse lande vil opveje den hjælp, de modtager.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) EU kæmper i en tid med kapitalistkrise og eskalering af den imperialistiske nærkamp for at styrke de europæiske monopolars position og opnå nye positioner på det globale marked. EU bruger en kombination af åbne imperialistiske interventioner i hele verden, militære eller ikkemilitære midler og økonomisk intervention fra monopollernes side i den internationale handel og de økonomiske transaktioner.

Foreløbige økonomiske partnerskabsaftaler er den mest primitive form for aftale, som EU har krævet af udviklingslandene til dato. Deres formål er at underkaste dem kapitalmagten og overudnytte deres arbejdskraft og velfærdsproducerende ressourcer. Undertrykkende betingelser kræver liberalisering af markeder og privatisering af alle tjenester, især energi, vandforsyning, sundhed, uddannelse og kultur.

Tilfældene med Det Sydlige Afrikas Udviklingsfællesskab (SADC) og Fællesmarkedet for det Østlige og Sydlige Afrika (Comesa) er typiske. Del og hersk. Pres og tvang fra EU's side til at acceptere tidsplanerne og indholdet i aftalerne med separate aftaler og forskellige betingelser for hvert land.

Vi stemmer imod de foreløbige partnerskabsaftaler, fordi de indgås til fordel for kapitalens profit på bekostning af folket. Det er endnu et bevis for, at global handel under imperialismens og monopollernes enevælde ikke kan gennemføres til gensidig fordel.

Forslag til beslutning: B6-0145/2009 (Økonomisk partnerskabsaftale EF/landene i det østlige og sydlige Afrika)

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte imod forslaget til en beslutning om den foreløbige økonomiske partnerskabsaftale mellem landene i det østlige og sydlige Afrika på den ene side og Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den anden side.

Denne økonomiske partnerskabsaftale er efter min overbevisning ikke egnet til at opfylde formålet med at fremme udviklingen af de berørte lande, fordi der er kontroversielle forhold, som endnu ikke er omhandlet eller løst. Det gælder f.eks. en klausul om mestbegunstigelsesbehandling og eksporttariffer, der ikke opmuntrer til opbygningen af et reelt marked, der kan sikre fordele til alle de berørte befolkninger.

Forslag til beslutning: B6-0146/2009 (Økonomisk partnerskabsaftale EF/landene i Det Østafrikanske Fællesskab)

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte imod forslaget til en beslutning om den foreløbige økonomiske partnerskabsaftale mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og partnerlandene i Det Østafrikanske Fællesskab på den anden side.

Udviklingen af et ægte regionalt marked og et marked inden for regionen i disse lande er vigtig for at skabe betingelser for bæredygtig vækst, der ikke udelukkende afhænger af ekstern bistand. Denne aftale skaber dog ikke de nødvendige forudsætninger for dette, da mange af de planlagte foranstaltninger kun i meget ringe grad inddrager myndighederne og den lokale private sektor.

Selv om der er iværksat kontrolmekanismer, mener jeg ikke, at disse lande opfylder for betingelserne for god regeringsførelse, gennemsigtighed i politiske dispositioner og respekt for menneskerettigheder, og uden dette risikerer vi at skade flertallet af befolkningen i stedet for at hjælpe.

Forslag til beslutning: B6-0147/2009 (Økonomisk partnerskabsaftale EF/Centralafrika)

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for forslaget til en beslutning om den foreløbige økonomiske partnerskabsaftale mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Centralafrika på den anden side.

Jeg er overbevist om, at den foreløbige økonomiske partnerskabsaftale har skabt store fordele for eksportører i de centralafrikanske lande, først og fremmest siden Cotonouaftalernes udløb i januar 2008, ved at forbedre deres muligheder for at eksportere til EU. Globale økonomiske partnerskabsaftaler skal i alle tilfælde betragtes som komplementære og ikke alternativer til de aftaler, der er baseret på Dohaudviklingsprogrammet, idet vi kræver forhandlingen af disse spørgsmål genoptaget så hurtigt som muligt.

Jeg er også enig i fastlæggelsen af overgangsperioder for små og mellemstore virksomheder, så de kan få tid til at tilpasse sig de ændringer, der følger af aftalen, og generelt glæder jeg mig over støtten til de små og mellemstore virksomheder fra de pågældende lande.

Betænkning: David Martin (A6-0117/2009)

Marie-Arlette Carlotti (PSE), skriftlig. – (FR) I årevis har vi i Den Socialdemokratiske Grupper sammen med vores afrikanske kolleger søgt at gøre de økonomiske partnerskabsaftaler til reelle udviklingsinstrumenter.

Vi har forhandlet ihærdigt og målbevidst med Kommissionen for at opnå retfærdige aftaler, der fremmer millenniumudviklingsmålene.

Det har vi gjort ved at fokusere på selektiv regionalisering gennemført af AVS-landene selv.

Det har vi gjort ved at opfylde vores forpligtelser i forhold til den relaterede hjælp, som vi lovede i 2005, i stedet for at "plyndre" Den Europæiske Udviklingsfond.

I dag har vores kamp allerede båret frugt, da kommissæren for handel på vegne af Kommissionen har forpligtet sig i forhold til:

- den afgørende målsætning om at udvikle aftalerne
- genforhandlingen af omstridte punkter i aftalerne på grundlag af en åben og fleksibel tilgang
- fødevarer sikkerhed og beskyttelse af følsomme industrier i AVS-landene.

Vi ville naturligvis gerne have haft flere garantier med hensyn til, hvordan de nationale parlamenter og Den Blandede Parlamentariske Forsamling AVS/EF vil blive inddraget i overvågningen af gennemførelsen af aftalerne.

Det fremskridt, vi har opnået på et par uger, er dog betydeligt.

Det anerkender jeg hermed.

Jeg vil dog holde et vågent øje med gennemførelsen.

Så jeg udskriver ingen blankocheck: Jeg undlod at stemme.

Richard Corbett (PSE), skriftlig. – (EN) I dag kunne jeg kun stemme for Parlamentets godkendelse af de økonomiske partnerskabsaftaler og de foreløbige økonomiske partnerskabsaftaler på grund af forsikringerne og løftet fra den nye kommissær, Cathy Ashton, og fordi regeringerne i de berørte lande generelt opfatter dette som et skridt fremad, om end utilstrækkeligt.

Økonomiske partnerskabsaftaler bør blive værktøjer til mindskelse og bekæmpelse af fattigdom og samtidig omfatte mål om bæredygtig udvikling og gradvis integration af AVS-landene i verdensøkonomien.

Vi skal sikre, at de handelsaftaler, vi indgår med AVS-landene, tjener deres interesser, og at de indgås med henblik på udvikling.

Mikel Irujo Amezaga (Verts/ALE), skriftlig. – (ES) Jeg stemte imod betænkningerne om økonomiske partnerskabsaftaler med de caribiske lande og også imod den foreløbige aftale med bl.a. Côte d'Ivoire. Parlamentet stemte f.eks. for den foreløbige aftale med Côte d'Ivoire. Det er et land præget af intern uro og uden legitim regering.

Under disse omstændigheder er det efter min mening ikke det bedste tidspunkt at indgå en international aftale med langsigtede konsekvenser. Under pres fra Verdenshandelsorganisationen har EU trukket sig ud af samarbejdsaftalerne med AVS-landene og har erstattet dem med økonomiske partnerskabsaftaler med de enkelte lande, så regionernes magt i mange tilfælde svækkes.

De første aftaler, som Europa har gennemtvunget, er blevet stærkt kritiseret af ngo'er og undersøgere i disse lande, og i dag har Parlamentet gennemgået dem.

Glenys Kinnock (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg tilsluttede mig den økonomiske partnerskabsaftale med Cariforum og den foreløbige økonomiske partnerskabsaftale med Côte d'Ivoire som reaktion på de garantier, kommissær Ashton gav i denne uge.

Siden kommissær Ashton erstattede kommissær Mandelson, er stilen og tonen blevet en anden, og vi modtager nu klare signaler om, at også indholdet er ændret.

Hvad angår den økonomiske partnerskabsaftale med Cariforum, gav kommissæren ordføreren, David Martin, klare forsikringer med hensyn til hans betænkeligheder om adgangen til generiske lægemidler, bestemmelsen om revision og fleksibilitet i forbindelse med gennemførelsen af klausulen om mestbegunstigelsesbehandling.

Inden godkendelsen af aftalen med Côte d'Ivoire blev det klart og utvetydigt bekræftet, at Côte d'Ivoire frit kunne tage, hvad det ønskede fra enhver anden økonomisk partnerskabsaftale. I forbindelse med den økonomiske partnerskabsaftale med Det Sydlige Afrikas Udviklingsfællesskab blev en revision af en række omstridte bestemmelser også aftalt. Det omfatter beskyttelse af vordende industrier, muligheden for at indføre nye eksportafgifter med henblik på at støtte den industrielle udvikling og eksportkvoter.

Jeg traf ikke disse beslutninger med let hjerte, men efter nøje overvejelser af forpligtelsen til at sikre, at økonomiske partnerskabsaftaler kan bruges som et udviklingsredskab, og til at afspejle vores partnerskab med og gensidig respekt over for AVS-landene.

Bernard Lehideux (ALDE), skriftlig. – (FR) Vores holdning til økonomiske partnerskabsaftaler er stadig kritisk. Vi mener, at forhandlingerne har fået en meget dårlig start, hvor vi ikke har vist respekt for vores partners særlige omstændigheder. Vi skal efter vores overbevisning heller ikke fremskynde forhandlinger med dem og frem for alt ikke pålægge dem pludselige reformer, der kan vise sig at være katastrofale for deres sociale samhørighed og deres økonomier.

Vores stemme tager dog højde for de meget opmuntrende standpunkter, som kommissær Ashton fremsatte på plenarmødet mandag den 23. marts. Derfor undlod vi at stemme og stemte ikke imod, som vi bestemte ville have gjort for blot et par uger siden.

Vores undladelse er dog en advarsel: Vi vil vurdere Kommissionens handling ud fra de faktiske beviser, og vi udsteder ikke en blankocheck til fremtiden.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) De forsikringer, jeg modtog vedrørende generiske lægemidler, bestemmelsen om revision og fleksibilitet med hensyn til gennemførelsen af klausulen om mestbegunstigelsesbehandling, betød, at jeg kunne støtte denne betænkning, som jeg var ordfører for. Betænkningen skal ramme en balance, så EU sikres en fair aftale for EU, og så udvikling integreres i aftalen, så Cariforumlandene kan opnå fremgang og høste fordelene af fair handel med EU.

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for denne betænkning ud fra den overbevisning, at den på baggrund af Parlamentets godkendelse af den økonomiske partnerskabsaftale mellem Cariforumlandene på den ene side og Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den anden side vil sikre:

– at gennemførelsen af de forpligtelser på områder, der endnu ikke er afklaret under Det Caribiske Fællesskabs fælles marked og økonomi (CSME) eller gennemført fuldt ud, herunder finansielle tjenesteydelser, andre tjenesteydelser, investering, konkurrence, offentlige indkøb, e-handel, intellektuel ejendomsret, varernes frie bevægelighed og miljø, udskydes, indtil CSME er færdiggjort på disse områder

- at der vil blive indført en uafhængig tilsynsordning inden for Cariforumstaterne, der skal tildeles de nødvendige ressourcer til at kunne foretage den nødvendige analyse med henblik på at fastslå, i hvilken udstrækning målene for ØPA'en bliver gennemført
- at der træffes en tidlig afgørelse vedrørende en rimelig fordeling af Aid for Trade-ressourcerne, idet disse midler udgør supplerende ressourcer og ikke blot EUF-bevillinger med et andet navn
- at de er i overensstemmelse med Cariforums prioriteter, at udbetalingen af dem er rettidig, forudsigelig og passende i forhold til tidsplanen for gennemførelsen af nationale og regionale strategiske udviklingsplaner, og at disse midler udnyttes effektivt for at kompensere for mistede toldindtægter.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for David Martins henstilling om den økonomiske partnerskabsaftale mellem EU og Cariforum. Faktisk har Parlamentet pligt til at indgå denne aftale, hvis Kommissionen og Rådet indvilger i at revidere sådanne aftaler hvert femte år, klausulen om mestbegünstigelsesbehandling for EU afskaffes, og der omgående fastlægges og fordeles midler til Aid for Trade-ressourcer.

Betænkning: Erika Mann (A6-0144/2009)

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg har besluttet at undlade at stemme om Erika Manns henstilling til et forslag om en foreløbig økonomisk partnerskabsaftale mellem Côte d'Ivoire og EU. Der er flere punkter i forslaget, som jeg er uenig i. De mål og målsætninger, henstillingen forfølger, er dog prisværdige, og derfor vil jeg ikke stemme imod den.

Betænkning: Gay Mitchell (A6-0135/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for betænkningen.

Dette er første gang, Parlamentet har udformet én fælles betænkning om aktiviteterne i Den Europæiske Investeringsbank (EIB) og Den Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling (EBRD). De to banker finansierer i stigende grad operationer i de samme geografiske regioner uden for EU, f.eks. i Østeuropa, det sydlige Kaukasus, Rusland, Vestbalkan og Tyrkiet.

Samarbejdet mellem de to banker er opbygget regionalt, og derfor fungerer det forskelligt afhængig af det pågældende område. I lande med fælles aktiviteter er der tre forskellige typer samarbejde mellem EIB og EBRD: aftalememorandummet for Østeuropa, metoden for Vestbalkan og fleksible samarbejdsmetoder.

Dette er ikke en tilfredsstillende udvikling. I stedet ville det være mere nyttigt, hvis det i detaljer blev undersøgt, hvordan samarbejdet mellem de to banker og andre relevante parter kan forbedres under hensyntagen til EU's interesser og modtagerlandenes interesser. Fordelingen af aktiviteter og samarbejde mellem de to institutioner kan desuden ikke blot forvaltes regionalt eller ved at trække en streg mellem udlån til de offentlige og private sektorer.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte imod Gay Mitchells betænkning om årsberetningerne for 2007 fra Den Europæiske Investeringsbank og Den Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling. I stedet for at tale om samarbejde mellem bankerne og andre interesserede parter burde vi efter min mening først sikre, at der udføres kontrol før, under og efter bevilling af midler, idet begge banker har udlånt betydelige summer i 2007. Hvis der ydes finansiel støtte, uden at civilsamfundet i de berørte lande inddrages, vil det kun forværre situationen i disse lande i stedet for at forbedre den.

I den henseende glæder jeg mig over Gay Mitchells forslag om, at Kommissionen hvert år skal rapportere til Parlamentet og Rådet om indvirkningen af finansieringen. Dette element er dog ikke nok til at få mig til at stemme for betænkningen.

Forslag til beslutning: RC-B6-0152/2009 (Bilindustriens fremtid)

Guy Bono (PSE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for den fælles beslutning om bilindustriens fremtid.

Denne tekst understreger behovet for på europæisk plan at definere en klar og sammenhængende politik for at håndtere en krise, der påvirker alle medlemsstaterne i EU. Det anslås faktisk, at 12 mio. arbejdspladser i Europa direkte eller indirekte berøres af bilindustrien. Salget er faldet, lagrene vokser, og annonceringerne af afskedigelser mangedobles. Der er ingen mirakelkur for den sociale katastrofe, der følger efter. Kun koordinerede foranstaltninger kan redde sektoren.

Derfor stemte jeg for den fælles beslutning, som opfordrer de europæiske myndigheder til at samarbejde med medlemsstaterne om at indføre foranstaltninger, der kan sikre den europæiske bilindustri fremtidig konkurrencedygtighed og den fortsatte beskæftigelse i sektoren.

Beslutningen kommer dog lidt for sent og opfylder ikke alle forventninger. Forhandlingen er derfor langt fra afsluttet og ser ud til at blive livlig, især i betragtning af de aktuelle sociale problemer og det fornyede behov for et sociale Europa, der beskytter dets borgere.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for denne beslutning om bilindustriens fremtid, fordi den opfordrer til ensartede, harmoniserede initiativer fra EU's medlemsstater med henblik på Europas bilindustri og til etableringen af et egentligt europæisk handlingsgrundlag.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for den fælles beslutning om bilindustriens fremtid. Da EU er verdens største producent af motorkøretøjer, og da bilindustrien er en af de største private arbejdsgivere, er støtten til denne sektor afgørende for at reagere over for den aktuelle finansielle og økonomiske krise.

Jeg støtter derfor en koordineret politisk indsats på europæisk plan med henblik på at stimulere vedtagelsen af foranstaltninger til støtte for industrien, herunder sikring af kreditadgang for bilproducenter og -leverandører, fremme af efterspørgslen efter motorkøretøjer, herunder incitamenter til at skrotte gamle biler og til at købe miljøvenlige biler, afbødning af de sociale følger af eventuelle omstruktureringer og fastholdelse af faglært arbejdskraft gennem fuld udnyttelse af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen og Den Europæiske Socialfond samt støtte til forskning og udvikling.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Vi stemte for beslutningen om fremtiden for automobilindustrien, men vi har ikke glemt, at de, der i dag lader som om, de vil redde den, reelt er ansvarlige for denne katastrofe.

De er ansvarlige for udviklingen af en finansdrevet globaliseret økonomi, der er uden forbindelse med virkeligheden, hvor garantien for høje udbytter til aktionærerne har erstattet industriel strategi, og hvor aktiestigninger følger efter bekendtgørelsen af sociale planer, mens cheferne, som ikke altid er kompetente, giver sig selv bonusser og gyldne håndtryk. De har skabt dette system, hvor arbejdstagernes arbejdspladser og lønninger er blevet de eneste variabler, der kan afbalanceres. De er i alvorlig grad ansvarlige for den forarmelse af familierne, der har så alvorlig indvirkning på efterspørgslen, så den onde cirkel fortsætter.

Selv i dag, hvor tusinder af arbejdspladser er i fare, taler Kommissionen konstant om konkurrencedogmet, sætter en stopper for nationale foranstaltninger, der har til formål at forhindre tab af arbejdspladser, og kræver forklaringer af Renault for at overbevise sig selv om, at produktionsforbedringen på en fabrik ikke skyldes en flytning af driften.

Havde De da bare havde udvist lige så stor indignation, da europæiske virksomheder flyttede andre steder hen i verden i forsøget på at finde de laveste omkostninger og den mindst mulige regulering af arbejdsmarkedet.

Tiden er inde til en ny politik til fordel for Europa og først og fremmest europæerne.

Malgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Bilindustrien befinder sig i en særdeles vanskelig situation på grund af den aktuelle økonomiske krise. Prognoserne for dette år er heller ikke optimistiske. De peger på et yderligere fald i salget af nye biler.

Kommissionen og Parlamentet mener, at industrien generelt selv skal klare sig ud af krisen. Det er navnlig industrien, der skal finde et svar på de strukturelle problemer i forbindelse med produktiviteten og brugen af energi med henblik på at konkurrencedygtigheden og stabiliteten på lang sigt.

Foranstaltninger, der iværksættes af EU og medlemsstaterne, må kun støtte de foranstaltninger, som producenterne selv iværksætter. Det gælder især foranstaltninger, der har til formål at genoprette adgangen til finansiering på rimelige vilkår, fremme efterspørgslen efter nye biler, opretholde standarder for kvalificering og beskyttelse af arbejdspladser og minimere de sociale omkostninger.

En række lande var vedtaget planer med henblik på at hjælpe bilindustrien, men disse planer skal, som Kommissionen har bemærket, være i overensstemmelse med EU-lovgivningen og de gældende konkurrenceregler, navnlig reglerne om tildeling af statsstøtte, så gennemførelsen af Europas indre marked ikke forstyrres. Alle foranstaltninger vedrørende finansiering, afgifter eller skrotning skal desuden støtte og accelerere vigtig teknologisk udvikling i sektoren, navnlig på området for motorers brændstofeffektivitet og reduktion af emissionerne.

Marine Le Pen (NI), skriftlig. – (FR) Parlamentet vil godkende Kommissionens diktater, der ihærdigt bekæmper enhver indsats fra medlemsstaternes side for at beskytte deres automobilindustrier.

Alle skal forstå, at Kommissionens og Parlamentets ultraliberale politik er en fantastisk metode til at sætte gang i flytningen af franske virksomheder til mere økonomisk "levedygtige" lande.

Tusinder af arbejdspladser i automobilindustrien og hos underleverandørerne trues, og derfor er dette antinationale valg moralsk forkasteligt og lig med økonomisk selvmord.

De medlemmer, der støtter en sådan industriel og social ødelæggelse, skal stå til ansvar for den over for arbejdstagerne og deres familier, der er de direkte ofre for deres ideologiske blindhed.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) I betragtning af bilindustriens betydning for den europæiske økonomi er de europæiske regeringers og EU's forpligtelse til at handle i den aktuelle situation forståelig. De forsøger at undgå, at konsekvenserne af denne krise, som forhåbentlig er midlertidig – og det kæmper de for at overbevise os om – får uoprettelig betydning for denne industri. Vi deler denne bekymring. Der skal dog være nogle sikkerhedsforanstaltninger. Det primære mål er at redde arbejdspladser, men i den forbindelse skal det endelige mål, nemlig at sikre overlevelsen af levedygtige industrier, opfyldes. Det betyder, at de ekstraordinære investeringer i denne sektor skal udnyttes til at opdatere, modernisere og forberede den til øget konkurrence. Idéen om, at en økonomisk sektor kan eller bør isoleres fra og beskyttes mod konkurrence, hvor denne konkurrence er sund og fair, er en økonomisk fejl og politisk bedrag.

Trods alle dens mangler er overvindelsen af krisen i bilindustrien og krisen generelt og forberedelsen af den næste fase kernen i Lissabonstrategien: øget konkurrencedygtighed, øget innovation, øget beskæftigelse. Vi skal hjælpe bilindustrien med at komme sig, men vi skal ikke forsøge at opfinde hjulet igen.

Peter Skinner (PSE), skriftlig. – (EN) Produktionen af biler i EU afhænger af opfyldelsen af standarder, der kan fremme strengere miljøregler. Dette er ikke uforeneligt med idéen om en konkurrencedygtig industri, men i stedet et bidrag til dens overlevelse. Der er mange europæiske instrumenter, der kan bruges til at hjælpe bilindustrien og navnlig dens arbejdstagere. Blandt dem er midler til uddannelse gennem livslang læring.

Det er afgørende at have den rigtige arbejdsstyrke, der kan tro på bæredygtig produktion i fremtiden. Jeg ved, at bilproducenterne i det sydøstlige England nu har mulighed for at udnytte finansielle faciliteter, der kan fremme den fremtidige bilproduktion. Dette skal afbalanceres i forhold til de miljømæssige og sociale betingelser.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Som grønne politikere er vi overbeviste om, at vi ikke kan se på den økonomiske krise og miljøkrisen separat. For at hjælpe økonomien på fode igen har vi brug for en "Green New Deal". I bilindustrien er der et enormt potentiale for at gå i en grøn retning. For at udnytte dette potentiale skal regeringerne dog tvinge bilproducenterne til at investere i innovation og støtte dem i den forbindelse. Et flertal her i Parlamentet har besluttet, at EU skal pumpe et betydeligt beløb i bilindustrien. Men at skrive en blankocheck er selvfølgelig ingen løsning. Vi må ikke støtte gamle teknologier, der er på vej ud. Vi skal i stedet yde en direkte indsats for at tvinge bilproducenterne til at investere i innovation. Ved at gøre det fremtidssikre sektoren, og de millioner af europæere, der arbejder i bilindustrien, opnår stor gevinst.

Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance foreslog, at pengene kun skulle bevilges, hvis bilindustrien i betydelig grad forbedrer niveauerne for miljøeffektivitet. Transport tegner sig for omkring en tredjedel af CO₂-emissionerne i EU. Jeg stemte imod flertalsbeslutningen, fordi den ikke kræver en forbedring af miljøeffektiviteten som betingelse for at modtage offentlige penge.

5. Stemmerettelser og -intentioner: se protokollen

(Mødet udsat kl. 14.15 og genoptaget kl. 15.05)

FORSÆDE: Mario MAURO

Næstformand

6. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

7. De transatlantiske forbindelser efter det amerikanske valg (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0114/2009) af Francisco José Millán Mon for Udenrigsudvalget om de transatlantiske forbindelser efter det amerikanske valg (2008/2199(INI)).

Francisco José Millán Mon, ordfører. – (ES) Hr. formand! Jeg vil først takke skyggeordførerne, navnlig Adrian Severin, Alexander Lambsdorff og Joost Lagendijk, samt Udenrigsudvalget og de rådgivende ordførere, José Manuel García-Margallo og Godelieve Quisthoudt-Rowohl. Jeg takker dem alle for samarbejdet i forbindelse med udformningen af denne betænkning om forholdet mellem EU og USA.

På denne måde er det lykkedes os at udforme en betænkning med bred enighed om et meget vigtigt emne. Den betænkning, som vi skal stemme om i morgen, sender derfor et stærkt og overbevisende budskab fra Parlamentet på et meget passende tidspunkt. Jeg siger, at dette er et vigtigt emne, fordi det er tydeligt, at EU og USA er to vigtige aktører på verdensscenen, som skal arbejde tæt sammen, hvilket kun er rigtigt for to, der deler de samme principper og værdier – og mange af de samme interesser.

Det centrale budskab i betænkningen er, at tiden er meget gunstig, når det drejer sig om at styrke det transatlantiske forhold. Det skyldes grundlæggende tre ting: For det første er der en ny regering i USA, som er pragmatisk, som ved, at intet land kan håndtere de globale udfordringer alene, og som har vakt store forventninger i offentligheden i Europa og resten af verden. For det andet har vi et stærkere EU, der bedre kan handle eksternt end EU i 1995, da den nye transatlantiske dagsorden blev vedtaget. Vi vil desuden snart få et EU, der er styrket med Lissabontraktatens udenrigs- og forsvarspolitiske instrumenter. For det tredje befinder vi os i en ny kontekst med globale udfordringer, f.eks. den økonomiske krise og klimaændringerne, og ikke kun militære udfordringer som tidligere.

Over for de nye udfordringer vil samarbejdet med EU være særdeles nyttigt for USA. Dette transatlantiske forhold skal styrkes i to dimensioner: den institutionelle dimension og den fysiske dimension, som involverer samarbejde i praksis. Vi skal udnytte Lissabontraktaten til at styrke de institutionelle strukturer: to årlige topmøder, ikke kun ét, som den nye permanente formand for Rådet vil deltage i, etablering af et transatlantisk politisk råd, som hvert kvartal samler den højtstående repræsentant – og næstformanden for Kommissionen – og udenrigsministeren, opgradering af lovgivernes dialog gennem etablering af en transatlantisk forsamling og forbedringer af Det Transatlantiske Økonomiske Råd. Alle disse forbedringer vil gøre koordineringen mere intensiv og effektiv. De skal kombineres i en ny transatlantisk associeringsaftale, og forhandlingerne indledes, når Lissabontraktaten træder i kraft.

Betænkningens anden målsætning er at styrke samarbejdet i praksis. Det betyder, at vi skal fastlægge en dagsorden for den fælles håndtering af de mange udfordringer og konflikter samt bilaterale spørgsmål. For at udforme denne fælles dagsorden skal Rådet og Kommissionen i de kommende måder intensivere deres kontakter med den nye regering i Washington. Jeg glæder mig derfor over topmødet i Prag den 5. april med præsident Obama, som det påpeges i ændringsforslaget fra min gruppe.

Betænkningen opremser adskillige globale udfordringer, hvor USA og EU bør definere en fælles strategi, f.eks. den økonomiske krise, reel multilateralisme, der skal inddrage vækstlandene, årtusindudviklingsmålene, klimaændringer, fremme af menneskerettighederne osv. Den nævner også adskillige regionale spørgsmål, hvor vi skal handle på en koordineret måde. Det gælder konflikter, som f.eks. konflikten i Mellemøsten, og atomprogrammerne i Iran og Afghanistan. Forholdet til Rusland og landene i Latinamerika nævnes også. Nedrustning og sikkerhed er yderligere områder, der kræver yderligere koordinering, herunder kampen mod den alvorlige trussel fra terrorisme, der skal føres i fuld overensstemmelse med international lovgivning og med respekt for menneskerettighederne.

Betænkningen henviser også til visse bilaterale forhold på området for retslige og interne anliggender, herunder visumproblemet. Den understreger også behovet for, at det transatlantiske partnerskab bakkes op af civilsamfundet, især af de unge. Det økonomiske og handelsmæssige forhold indgår også i betænkningen, som understreger, at vi skal forbedre integrationen af det transatlantiske marked. På disse områder har jeg naturligvis indarbejdet mange forhold fra Økonomi- og Valutaudvalget og Udenrigsudvalget.

Endelig mener jeg, at Parlamentet med denne betænkning, hvis den vedtages i morgen, vil sende et klart budskab. Vi opfordrer til et styrket forhold mellem EU og USA, også på institutionelt niveau. Denne styrkelse vil efter min mening gavne begge parter og det internationale samfund som helhed.

Alexandr Vondra, formand for Rådet. – (EN) Hr. formand! Jeg beklager, at jeg kom lidt for sent på grund af et møde i Udvalgsformandskonferencen her. Jeg ankom faktisk fra Washington i morges. Jeg vil takke Dem

for invitationen til at deltage i denne vigtige og aktuelle forhandling om de transatlantiske forbindelser, og jeg vil takke ordføreren, Francisco José Millán Mon, for den værdifulde og omfattende betænkning, som jeg læste på rejsen med stor interesse. Der er meget i betænkningen, som formandskabet og Rådet er enige i.

Uanset vores politiske baggrund ved vi alle, at det transatlantiske forhold er afgørende for vores fremtid, for Europas fremtid. I seks årtier har det solide transatlantiske partnerskab været drivkraften bag fred, stabilitet og velstand for Europa og Nordamerika – og for hele verden. Jeg påstår, at dette ikke kun er historie. Det er også den bedst mulige dagsorden for det 21. århundrede. Det transatlantiske forhold sætter os i stand til at opnå resultater sammen, som ingen af partnerne kunne opnå alene. Jeg vil her citere vicepræsident Joe Biden under hans første besøg i München, hvor han tydeligt sagde, at Amerika har brug for Europa, og Europa har brug for Amerika. Vi har efter min mening fuld forståelse for en sådan erklæring. Når vi er enige, sætter vi betingelserne for den globale dagsorden. Når vi er uenige, er det vanskeligt at sætte en dagsorden, og det betyder, at det transatlantiske forhold sætter os i stand til at opnå resultater sammen, som vi ikke kan opnå alene.

Det amerikanske præsidentvalg i november sidste år skabte et hidtil uset niveau af entusiasme, forventning og interesser her i Europa. Det skyldes, at den amerikanske præsident, der vælges, betyder noget for europæerne. Præsident Obama har peget på en ny strategi over for de aktuelle udfordringer. Mange i Europa blev tiltrukket af denne forandring og af denne stemning præget af forandringer. Der blev skabt store forventninger på begge sider af Atlanten. Disse forventninger repræsenterer en mulighed for vores gensidige samarbejde på et tidspunkt, hvor vi har størst brug for det. Men de skal håndteres varsomt, fordi intet kan være mere skadeligt for vores forhold end svigtede håb, og jo højere håbene er, jo vanskeligere er det at opfylde dem.

Den nye regering har haft en energisk start. Som forventet har en stor del af præsidentens dagsorden fokuseret på den økonomiske og finansielle krise. Det var opmuntrende at se de tidlige beslutninger om Guantánamo – det talte vi om her for blot et par uger siden – en fornyet forpligtelse til at engagere sig i Mellemøsten og indkaldelsen til konferencen om Afghanistan, der vil blive afholdt den 31. maj i Haag. Alle disse initiativer er, hvad Europa har efterspurgt.

Der er pustet nyt liv i dialogen med USA. Mine kontakter med den nye regering, herunder møder med vicepræsident Biden og udenrigsminister Clinton her i Bruxelles, har vist mig, at USA ønsker en ny tone i samarbejdet med EU og vores partnere. Jeg glæder mig over den pragmatiske tilgang, der har kendetegnet disse tidligere kontakter.

Mens ændringen af tonen er vigtig, leverer den selvfølgelig ikke i sig selv resultater. Hvis vi skal samarbejde konstruktivt, skal vi sammen revidere vores politiske prioriteringer og revurdere, hvordan det transatlantiske partnerskab fungerer. Deres betænkning er et værdifuldt bidrag til denne proces. Det er naturligvis en proces, der begyndte på EU's side sidste år, da udenrigsministrene drøftede de transatlantiske forbindelser på to uformelle møder i Avignon og Marseille. Her skylder vi det franske formandskab tak for at have indledt dette, og vi skylder Portugal, som også spillede en rolle, tak. Det er en proces, som skal videreudvikles i de kommende måneder. Vi vil få en enestående mulighed i næste uge på det uformelle møde mellem stats- og regeringscheferne og den amerikanske præsident i Prag. Det transatlantiske forhold er rigt og varieret og omfatter mange politiske områder. Jeg kan ikke komme ind på dem alle, men jeg vil gerne fremhæve de områder, som vi især gerne vil drøfte på det kommende møde i Prag.

For det første: energisikkerhed og klimaændringer. Disse indbyrdes forbundne forhold bekymrer mange europæere dybt. Energisikkerhed er en nøgleprioritet, der skal forfølges gennem en omfattende strategi for energieffektivitet og fremme af vedvarende energiressourcer og spredning af energiforsyning, -kilder og -ruter. EU og USA skal, når det er muligt og nødvendigt, samarbejde på disse områder og fremme en fælles dagsorden. Hvad angår klimaet, vil dette år være afgørende. FN's klimakonference i København sidst i december vil være en historisk mulighed for at revidere og udvide anvendelsen af bindende internationale mål for bekæmpelsen af klimaændringer.

EU har fastlagt ambitiøse mål for energi og klimaændringer inden konferencen. Præsident Obamas erklæringer og udnævnelser i forbindelse med klimaændringer signalerer tilsyneladende en vigtig politisk ændring, men et stort arbejde ligger forude. Støtte fra USA på dette område er naturligvis vigtig, men ikke nok. Vi skal også opnå støtte fra udviklingslande, som f.eks. Kina.

For det andet: den økonomiske og finansielle krise. Den aktuelle krise er både alvorlig og global og kræver en stærk politisk reaktion på alle niveauer og i hele verden. EU og USA bærer et særlig ansvar i den forbindelse, både med hensyn til de foranstaltninger, der iværksættes hjemme, og med hensyn til international

koordinering. Vi skal samarbejde med USA for at sikre, at vi reagerer på en koordineret måde over for den aktuelle globale krise og de aktuelle finansielle problemer. Vi skal arbejde sammen for at løse problemet med kontrol med det finansielle system og reformen af de internationale finansielle institutioner. Vi skal også koordinere vores politikker for øget vækst og beskæftigelse. Vi skal sikre, at de strategier, vi vælger, er forenelige og ikke skaber konkurrenceforvridninger på det transatlantiske marked. En stor del af dette vil foregå i grupper som G8 og G20, navnlig under G20-topmødet, som vil indlede præsident Obamas besøg i Europa. Men det er klart, at det transatlantiske forhold vil være nøglen for fastlæggelsen af den bredere globale dagsorden.

For det tredje: Afghanistan er et centralt spørgsmål for både Europa og USA. Det er et fælles problem – terroristangreb i både USA og Europa har haft deres oprindelse i den region. Det er en vigtig og vanskelig udfordring for alle europæiske politiske ledere at forklare borgerne, at deres egen sikkerhed skal forsvares i Kabul. Afghanistan var også hovedemnet på et uformelt møde mellem EU-trojkaen og vicepræsident Biden i Bruxelles den 10. marts. Vicepræsidenten udtrykte håb om, at Afghanistan ville forblive øverst på EU's dagsorden. Han gjorde det tydeligt, at USA ikke kun ønsker vores støtte til den overordnede strategi i Afghanistan, men også en forpligtelse til at matche denne støtte med konkrete ressourcer. De afghanske borgers sikkerhed vækker stor bekymring, og derfor har vi forpligtet os til at øge størrelsen af vores politimission i landet. Ud over den civile EU-politimission er der brug for militærpoliti, dvs. de "gendarmer", som vi taler om. I den henseende er udsendelsen af gendarmeriinstruktører til området som et EU-bidrag til NATO-missionen en mulighed, som formandskabet har drøftet med den netop udnævnte særlige udsending for Pakistan og Afghanistan blandt EU-landene. Jeg har f.eks. mødt Pierre Lellouche fra Frankrig, og vi har også drøftet dette med Dick Holbrooke. Vi skal også sikre de nødvendige betingelser for, at præsidentvalget i Afghanistan kan blive en succes, og vi skal have det regionale aspekt for øje, navnlig ved at yde yderligere hjælp til udviklingen af en bæredygtig civil regering i Pakistan. Denne regionale dimension er derfor meget vigtig, og det tager vi i betragtning i tillæg til den nationale dimension og derefter den globale dimension.

For det fjerde: En multilateral indsats er afgørende for at imødegå risikoen for spredning af masseødelæggelsesvåben. EU og USA har udtrykt stigende bekymring for navnlig Irans atomaktiviteter og landets manglende overholdelse af dets internationale forpligtelser på atomområdet. EU og USA skal sammen sikre, at udviklingen af atomteknologi begrænses til legitime, civile formål. Det kan vi bedst opnå ved at fastlægge stærke, internationalt bindende regler, som støttes af pålidelige kontrolmekanismer. Samtidig er EU og USA parate til konstruktivt at løse dette og andre problemer i regionen sammen med Iran.

Endnu en udfordring for os er, hvordan vi skal arbejde sammen for at styrke den praktiske anvendelse af regelbaseret multilateralisme baseret på vores fælles værdier. Der er meget, vi kan gøre sammen her. Jeg er enig med præsident Obama i, at ethvert valg mellem sikkerhed og idealer er et falsk valg, hvilket også understreges af både udenrigsminister Clinton og vicepræsident Biden. I den henseende glæder jeg mig over præsident Obamas hensigt om at bevæge sig mod en lukning af Guantánamo.

Vi glæder os også over præsident Obamas tidligere engagement i løsningen af den arabisk-israelske konflikt, herunder udnævnelsen af George Mitchell til særlig udsending for regionen. Varig fred, der imødekommer både israelernes og palæstinenserens håb, er af afgørende betydning for befolkningen i regionen og er et centralt mål for både EU og USA. En fredsaftale vil også kunne sikre bredere fordele, ikke mindst større forståelse mellem Vesten og den bredere islamiske verden.

Jeg har med interesse læst de mange henstillinger i Deres betænkning med hensyn til den institutionelle struktur for det transatlantiske forhold. Jeg er helt enig i, at de institutionelle forbindelser mellem EU og USA skal afspejle vigtigheden af forholdet. Det tjekkiske formandskabs initiativer understreger dette. Vi har lige fra starten involveret os med amerikanerne og den nye regering på alle niveauer. Om 10 dage byder formandskabet præsident Obama velkommen til Prag til et uformelt topmøde med EU's stats- og regeringschefer. Som jeg har sagt, vil dette være en mulighed for at vurdere en række dimensioner af det transatlantiske forhold og bekræfte vores vilje til at arbejde sammen. Disse drøftelser vil f.eks. blive fulgt op af regelmæssige uformelle møder mellem EU's og USA's udenrigsministre. Jeg mener også, at vi kan opnå fordele ved mere regelmæssige og tætte kontakter mellem Parlamentet og Kongressen i USA.

Jeg er Parlamentet taknemmelig for den fortsatte støtte til udviklingen af det transatlantiske forhold og navnlig for Deres betænkning. Vi har i år en ny mulighed for at udvikle forholdet yderligere. For dette formandskab og for Rådet har det transatlantiske partnerskab altid været af strategisk betydning for Europa som helhed.

Jeg kan forsikre Dem om, at det tjekkiske formandskab ønsker at sikre, at det stadig er centrum for vores bredere eksterne strategi og vil spille en afgørende rolle i løsningen af de mange udfordringer og problemer, vi konfronteres med globalt i dag.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Forbindelserne mellem EU og USA har fået en positiv, frisk start under præsident Obamas nye regering. I Kommissionen arbejder vi alle hårdt for at yde vores rimelige dagsorden til den genoplivede fælles dagsorden. Derfor er jeg også glad for denne særdeles aktuelle forhandling. Det glæder mig, at Parlamentet og Kommissionen tilsyneladende er enige her.

Vi ser frem til en travl EU-USA-kalender. I mine indledende bemærkninger vil jeg fokusere på vores hastende opgaveliste, men jeg vil også med det samme understrege to punkter med hensyn til de institutionelle strukturer for forholdet mellem EU og USA. Jeg mener for det første, at stærkere forbindelser mellem lovgiverne i EU og USA er afgørende for et vellykket transatlantisk partnerskab. For det andet vil jeg følge op på betænkningens henstillinger med hensyn til en revision af den nye transatlantiske dagsorden fra 1995.

Som mange andre har jeg allerede mødt udenrigsminister Clinton ved flere lejligheder, og jeg talte også for nylig med vicepræsident Biden, da han besøgte Bruxelles for nylig. En ting er klar: Denne amerikanske regering efterspørger pålidelige partnere til at håndtere de globale og regionale udfordringer, og de har identificeret Europa som den foretrukne, pålidelige partner. Vi skal gribe denne mulighed.

Men samtidig efterspørger de et EU, som kan lægge visse "varer" på bordet – ikke mindst i de vanskelige sager med f.eks. Afghanistan og lukningen af Guantánamo. Vi skal derfor udforme en klar holdning baseret på vores egne fælles interesser og tale med én stemme. Lad mig sige det klart: Dette afgørende transatlantiske venskab er ikke en ensrettet gade. Europa og EU skal levere varen.

Et stærkt EU er derfor en vigtig partner for USA i indsatsen for at løse de globale udfordringer. Vi skal efter min mening indledningsvis fokusere på et begrænset antal prioriterede områder.

Den meget vanskelige situation for verdensøkonomien danner selvfølgelig baggrunden for alt, hvad vi gør. Det primære mål er øget samarbejde mellem EU og USA og andre vigtige aktører i makroøkonomisk politik og reform af reguleringen af den finansielle sektor. Vi skal forbedre koordineringen for at styrke efterspørgslen og beskæftigelsen, og vi skal sikre, at vores politikker støtter hinanden og ikke forvrider handelen. Protektionistiske elementer på begge sider af Atlanten skal undgås. EU og USA skal arbejde tæt sammen for at gennemføre resultaterne af næste uges G20-topmøde, herunder udvikling af forenelige strategier for reform af reguleringen af den finansielle sektor. På Rådets sidste møde i Bruxelles blev der taget et stort skridt i den retning.

Vi skal også se på den transatlantiske økonomi, som tegner sig for halvdelen af verdens produktion og handel. Deres betænkning lægger med rette stor vægt på dette emne. Vi skal sætte skub i Det Transatlantiske Økonomiske Råd (TEC), så det mere effektivt kan fjerne de lovgivningsmæssige barrierer og fremme væksten, samtidig med at det på sigt skal være mere strategisk. TEC – som det kaldes – skal f.eks. kunne drøfte, hvordan vi undgår en "beggar-thy-neighbour"-politik i de nationale genopretningsplaner.

Om klimaændringer: For første gang i 10 år begynder EU's og USA's politikker at nærme sig hinanden. Vi skal koncentrere os om at opnå en aftale i København i december. Vi skal sammen gå forrest for at få f.eks. Kina og Indien med i en multilateral aftale og lancere et integreret CO₂-marked som en del af det fremtidige globale marked. Vi skal begge fremme budskabet om, at rene, effektive teknologier og grønne job kan spille en rolle i den økonomiske genopretning. Præsident Obama har allerede helt rigtigt understreget dette. Det betyder også, at vi skal sikre øget samarbejde mellem vores energiforskningsprogrammer og styrke dialogen om energisikkerhed, som vores formand også har sagt.

Hvad angår bistands- og udviklingspolitikken, har både præsident Obama og udenrigsminister Clinton fremhævet disse områders betydning som en del af en omfattende udenrigspolitik. Det fremhæver i høj grad EU's styrke som verdens største donor. Vi bør søge fornyet forpligtelse fra amerikanerne over for årtusindudviklingsmålene og relancere dialogen mellem EU og USA om udviklingssamarbejdet med fokus på spørgsmål som effektivitet af bistanden og indbyrdes sammenhæng mellem politikkerne.

Økonomien står øverst på præsident Obamas dagsorden, men USA har også været hurtig til at revidere de vigtigste udenrigspolitiske spørgsmål.

Med hensyn til Afghanistan og Pakistan: Den nye regering er enig i vigtigheden af en mere omfattende politik, så der tilføjes en civil dimension i tillæg til den militære dimension. Den nye amerikanske vægt på opbygning af civil kapacitet og den regionale tilgang med fokus på Pakistan er i overensstemmelse med EU's årelange

politikker. Kommissionens indsats i Afghanistan omfatter støtte til politiuddannelse, reform af retssystemet og fremme af indkomstmuligheder i landområder for at bekæmpe f.eks. dyrkningen af narko. Jeg har også modtaget klare signaler om amerikansk støtte – herunder fra vicepræsident Biden selv – til vores aktive indsats for at forberede en mulig EU-valgobservationsmission til Afghanistan, hvis sikkerhedskravene opfyldes. Jeg undersøger aktivt, om vi kan opnå yderligere finansiering på alle disse områder. Forleden drøftede vi det også med Richard Holbrooke, den særlige udsending for både Pakistan og Afghanistan. Vi ser frem til at deltage i den regionale konference i Haag og i konferencen om Pakistan i Tokyo.

Vi har ligeledes i Mellemøsten anmodet om tættere amerikansk engagement lige fra begyndelsen. Vi blev opmuntret af udenrigsminister Clintons deltagelse i konferencen i Sharm el-Sheik og hendes aktive involvering og deltagelse i det første møde med Mellemøstkvartetten. Vi skal nu drøfte, hvordan vi bedst inddrager både den nye israelske regering – og forhåbentlig også en palæstinensisk samlingsregering – for at opbygge en tostatsløsning. Vi blev opmuntret af Obama-regeringens ønske om at forhandle med resten af regionen, herunder Syrien. Vi skal også sammen med USA søge at inddrage Iran – som det allerede er sagt – som en del af indsatsen for at undgå atomspredning i regionen, så vi styrker vores arbejde med hensyn til både incitament og sanktioner.

EU spiller også en vigtig rolle mod øst. Vi vil forblive i tæt kontakt med USA i arbejdet for at fremme demokratiske og markedsorienterede reformer i regionen, herunder det nye østpartnerskab, som søger at skabe politisk associering og økonomisk integration med vores seks naboer mod øst.

Vi vil tale mere med USA end tidligere om, hvordan vi kan samarbejde med strategiske partnere, herunder Rusland og Kina samt Latinamerika. Lige nu og her vil jeg sikre, at EU's møde med præsident Obama i Prag den 5. april bringer forholdet videre på en håndgribelig måde med fokus på konkrete resultater. Dette vil sætte scenen for et vellykket topmøde mellem EU og USA i Washington, sandsynligvis i juni.

I juni vil vi også kunne udbygge en fornyet transatlantisk dagsorden og et bæredygtigt program for det praktiske samarbejde mellem EU og USA.

Albert Deß, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om International Handel*. – (DE) Hr. formand, hr. formand for Rådet, fru kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil begynde med at takke ordføreren, Francisco José Millán Mon, for denne fremragende betænkning, som omhandler alle de punkter, der er nødvendige for fair transatlantiske forbindelser. Dette beslutningsforslag om de transatlantiske forbindelser efter valget i USA viser, hvor vigtige disse forbindelser er.

I henhold til Kommissionens tal afhænger næsten 14 mio. arbejdspladser i EU og USA af disse transatlantiske økonomiske og investeringsmæssige forbindelser. Jeg håber, at USA's nye præsident vil tillægge disse forbindelser stor værdi, som han sagde i sin tale før valget i Berlin i juli 2008. Som han sagde dengang, så har Amerika ikke nogen bedre partner end Europa.

Vi bemærker i beslutningsforslaget, at dette partnerskab også er et vigtigt strategisk partnerskab for Europa. Dette partnerskab er faktisk forudsætningen, især i den aktuelle globale finansielle og økonomiske krise, for at møde de globale udfordringer. Forudsætningen for et levedygtigt transatlantisk partnerskab er dog, at amerikanerne også anerkender Europas berettigede betænkeligheder ved den transatlantiske handel.

Vi har særlig høje standarder i EU med hensyn til f.eks. forbrugerbeskyttelse, dyrevelfærd og miljøbeskyttelse. Vi ønsker også, at disse standarder overholdes af produkter, der leveres af USA til Europa. Jeg håber, at den nye præsident og hans nye regering vil arbejde på at indføre disse standarder i USA. Så vil vi heller ikke have nogen problemer.

Jeg er overbevist om, at dette beslutningsforslag vil blive vedtaget i morgen, fordi det indeholder alt, hvad der er nødvendigt for at sikre et godt forhold.

José Manuel García-Margallo y Marfil, *ordfører for udtalelsen fra Økonomi- og Valutaudvalget*. – (ES) Hr. formand! Først vil jeg takke ordføreren for den indsats, han har ydet for at fremlægge en udførlig, stram og særdeles aktuel betænkning for Parlamentet i dag.

Formandskabet og kommissæren har henvist til de næste aftaler, vi har, startende med mødet i London efterfulgt af Prag, hvor EU og USA vil indlede et nyt forhold efter valget af præsident Obama.

Jeg vil gerne fokusere på betænkningen fra Økonomi- og Valutaudvalget, som har gjort et godt stykke arbejde, der blev vedtaget enstemmigt, og som fokuserer på følgende mål.

Det første mål er at komme på fode igen efter krisen. Enten kommer vi få fode sammen, eller også kommer vi ikke på fode igen. I øjeblikket ser vi de største skattefinansierede hjælpepakker, vores generation har oplevet siden krisen i 1929. De vil have større indvirkning og lavere omkostninger for skatteyderne, hvis vi kan koordinere vores indsats.

Det andet mål er at reformere den institutionelle finansielle struktur, som har vist sig at være utilstrækkelig i den aktuelle krise, og at genindføre gennemsigtighed for produkter, enheder og markeder. Enten gør vi det sammen, eller også kan vi slet ikke gøre det. Som kommissæren mindede os om, udgør vi den største økonomiske blok i verden, og vi deler, som ordføreren sagde, værdier, der understøtter denne tilnærmelse.

Det tredje mål er integrationen af de finansielle markeder for at modstå konkurrencen fra vækstmarkederne. For at gøre det skal vi tilpasse reguleringen af markederne, så vi i praksis kan anvende princippet om gensidig anerkendelse og bedre myndighedstilsyn på begge sider af Atlanten.

Kommissæren henviste til det fjerde mål, og sagde det bedre, end jeg kan: Vi skal sammen modstå fristelsen til at indføre protektionisme, og det vil være en god idé, hvis vi vedtog en fælles holdning i Doharunden.

Endelig skal vi, hvilket ikke er mindre vigtigt, sammen fjerne de globale skævheder, der i vid udstrækning er årsagen til denne krise.

Vi skal skabe et nyt internationalt monetært system, og det ville være en skam, hvis vi ikke blev hørt i den globale debat, fordi vi ikke kunne nå til enighed med vores vigtigste allierede.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, for PPE-DE-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Partnerskabet mellem USA og EU er grundlæggende baseret på værdier og et enormt økonomisk potentiale.

De to regioners BNP beløber sig til 23 mia. EUR, hvilket svarer til 60 % af verdens BNP. De to regioner tegner sig for 60 % af verdenshandelen og har kunnet mobilisere 75 % af verdens nettoinvesteringer.

Den stramme og afbalancerede betænkning, som Francisco José Millán Mon, ordføreren, har fremlagt for os, kunne ikke komme på et mere relevant tidspunkt, idet den – som han sagde – falder sammen med det første besøg af den nyvalgte præsident for USA i Europa, hvor han vil deltage i G20-mødet, 60-årsdagen for NATO og det ekstraordinære topmøde mellem EU og USA.

EU og USA skal kunne handle for at etablere lederskab, som efter min mening skal fornys i tre henseender.

Vi skal for det første sikre de principper og værdier, der styrker denne transatlantiske alliance.

Vi har for det andet brug for større ambition i den transatlantiske dialog om spørgsmål, som både ordføreren og kommissæren omtalte: Iran, Irak, Mellemøsten, Afghanistan osv.

Vi skal for det tredje søge at indlede en ny dialog om strategiske aspekter i forbindelse med globale udfordringer, f.eks. bekæmpelse af fattigdom, fødevarer- og energisikkerhed, bekæmpelse af klimaændringer osv.

Det er meget tydeligt, at det Europa, vi ønsker at etablere som en "magt", ikke kan læne sig op ad USA, men skal stå ved siden af USA som to partnere, der deler en bestemt vision af verden og visse værdier, og som gensidigt respekterer hinanden.

Det betyder ikke, at EU skal udstede en blankocheck: Vi skal om nødvendigt forsvare vores holdninger, f.eks. med hensyn til dødsstraf, Den Internationale Straffedomstol, Kyoto-protokollen, Guantánamo og love med ekstraterritorial virkning, og USA skal respektere EU som en faktor, der bidrager til stabilitet og balance i verden.

Den nye udenrigsminister, Hillary Clinton, opsummerede det meget præcis – og jeg er næsten færdig – da hun foran Senatets udenrigsudvalg sagde: "USA kan ikke løse de mest presserende problemer alene, og verden kan ikke løse dem uden USA".

Adrian Severin, for PSE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Amerikas Forenede Stater har brug for et stærkt Europas forenede stater. Den Europæiske Union har brug for en stærk amerikansk union. Sammen kan USA og EU være en garanti for verdens sikkerhed og stabilitet og skabe et mønster for den globale orden.

Denne betænkning handler ikke kun om at forbedre de transatlantiske forbindelser, men også om at afbalancere dem. Der er asymmetrier mellem de to kyster af Atlanten, som påvirker det transatlantiske samarbejde i negativ retning. Styrkelsen af det politiske EU er derfor nødvendig for det fremtidige samarbejde

med EU. Det vil støtte bedre deling af byrderne i forbindelse med opfyldelsen af begge parter internationale ansvar.

Mellem disse to objektive strategiske partnere er der behov for dybere og bedre strukturerede forbindelser samt institutionalisering af disse forbindelser. Den betænkning, vi behandler i dag, anbefaler et strategisk forbedret partnerskab og den proces, der fører til det. Parallelt med dette skal vi søge at etablere et reelt konfederativt transatlantisk organ mellem os og USA.

Samtidig skal det transatlantiske strategiske partnerskab give ny mulighed for at fremme samarbejdet med den tredje vigtige aktør på den nordlige halvkugle, nemlig Rusland. Forbindelserne mellem USA og EU skal ikke ses som en transatlantisk alliance mod Rusland, men som et udgangspunkt for udviklingen af en formel for trilateral samarbejde med henblik på at opretholde sikkerheden og stabiliteten i verden.

Endelig skal vi ikke først og fremmest udtrykke vores forventninger, så vi bedrager os selv, men vi skal basere os på realistiske antagelser af, hvad EU og USA kan opnå, samtidig med at vi forbedrer vores kapacitet til at gøre dette. På den baggrund støtter vi henstillingen i betænkningen. Jeg vil gerne personligt takke Francisco José Millán Mon for det enorme og venlige samarbejde, han udviste i forbindelse med udformningen af disse henstillinger.

Sarah Ludford, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne tale om de retlige og sikkerhedsmæssige spørgsmål, der er omhandlet i denne betænkning, ikke fordi jeg ikke er interesseret i de økonomiske aspekter, men fordi jeg kun har tre minutter.

Der er tydeligvis et vitalt behov for transatlantisk samarbejde for at bekæmpe terrorisme og grænseoverskridende kriminalitet, men det skal finde sted ud fra et egentligt retligt grundlag – i hvert land og internationalt – for at sikre en korrekt beskyttelse af de grundlæggende rettigheder. Hvad angår fælles brug af data, skal der dog være en fast og bindende retlig ramme for databeskyttelse.

Den klareste demonstration af den nye strategi fra præsident Obama er hensigten om at lukke Guantánamobasen. Det er særdeles glædeligt, og Parlamentet har opfordret medlemsstaterne til at reagere positivt på en formel anmodning fra USA om at genbosætte omkring 60 tidligere tilbageholdte fanger af lav risiko eller ingen risiko, som ikke vil blive anklaget. Denne anmodning blev officielt overbragt under besøget af vicepræsident Barrot og minister Langer, og jeg håber, vi snart vil se et resultat. Jeg kan forstå, at det hjælpes af amerikanernes vilje til selv at genbosætte nogle af de tilbageholdte, f.eks. de 17 uighuriske fanger.

Det ville også være godt, hvis præsident Obama kunne gå videre end sine bekendtgørelser fra januar og annoncere lukningen af alle CIA's tilbageholdelsesfaciliteter og et totalt stop for ekstraordinære overførsler. Fuld afsløring af, hvad der er sket i de sidste syv og et halvt år, herunder den skammelige brug af tortur, er nødvendig for at sikre, at det ikke gentages, og navnlig, at den hemmelige aftale med Europa ikke gentages.

Denne betænkning, som omfatter et ændringsforslag fra mig, opfordrer den nye amerikanske regering til at ratificere og tiltræde Romstatutten for Den Internationale Straffedomstol. Det vil naturligvis styrke denne domstol. USA's afskaffelse af dødsstraffen ville ligeledes vise globalt lederskab.

Den omgående ikrafttrædelse af aftalen mellem EU og USA om udlevering og retshjælp vil sætte skub i det strafferetlige samarbejde og eliminere den grå zone, der gjorde de ekstraordinære overførselsflyvninger mulig. Men dette samarbejde kan kun støttes, hvis det sikrer fair behandling. Jeg har en vælger, der trues med udlevering og årtier i et sikret fængsel, fordi han har hacket sig ind på Pentagons computer. Det er alarmerende, at det lykkedes for ham, men han er computerekspert, ikke terrorist, og han lider af Aspergers syndrom. USA skulle frafalde denne udleveringsanmodning og lade ham blive retsforfulgt i Det Forenede Kongerige, hvis overhovedet.

Endelig vil jeg tale om ALDE-Gruppens ændringsforslag vedrørende onlinespil. Det er vigtigt, at vi hurtigt løser denne tvist, som omhandler forbud og retsforfølgelse fra amerikansk side, som kun rammer europæiske operatører af internetspil i ulovligt selektive sager. USA påstår foran WTO, at alle former for internetvæddemål er forbudt der, men det er ikke sandt. Onlinehestevæddemål og faktisk officielle statslotterier med base i USA tillades, men kun udenlandske leverandører forfølges.

Jeg er ikke specielt glad for internetspil – faktisk bekymrer det mig – men forskelsbehandling, der er i direkte strid med WTO's regler, hører ikke hjemme i et sundt transatlantisk forhold. Det gør visa for resten heller ikke, så jeg håber, vi meget snart får visumfritagelse for alle EU-borgere.

Konrad Szymański, for UEN-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Der er sandsynligvis intet vigtigt internationalt problem, som vi selv kan løse. Jeg taler ikke kun om Iran, Irak og Afghanistan. Selve principperne om international orden vakler på grund af den internationale terrorisme. Genèvekonventionerne skal reformeres, så de i højere grad kan tage højde for trusler, der ikke er knyttet til en bestemt stat.

Trods optimistiske erklæringer sås der i dag tvivl om NATO's fremtid. Hvis alliancen stadig skal kunne garantere vores sikkerhed, skal de europæiske lande puste nyt liv i deres politiske og militære engagement. Vores samarbejde skal dog være pragmatisk. Vi skal indrømme, at USA repræsenterer en anderledes, men lige så gyldig, demokratisk model, og vi skal være påpasselige, når vi uddeler råd om international lovgivning, Den Internationale Straffedomstol eller dødsstraf.

Joost Lagendijk, for Verts/ALE-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Vi står på dørtærsklen til nye forbindelser mellem EU og USA. Vi ved alle, hvor stor skade disse forbindelser led i de otte år, George W. Bush sad i det hvide hus. Derfor var så mange europæere glade for valget af Barack Obama og hans løfte om at indføre fundamentalt anderledes strategier på en række områder. Francisco José Millán Mons betænkning omhandler alle disse vigtige områder. Eksempler på dette omfatter den fælles tilgang til klimaændringer og den finansielle og økonomiske krise. Der er også andre eksempler, f.eks. behovet for at følge en ny strategi i Afghanistan og Pakistan og lukningen af tilbageholdelsesfaciliteten i Guantánamo Bay. Det sidste spørgsmål, Guantánamo Bay, var én af de fejl, der i alvorlig grad skadede USA's moralske autoritet i hele verden. Det samme gælder for problemer som tortur og overførsel. Præsident Obama vil sætte en stopper for disse fremgangsmåder, og det glæder også i høj grad min gruppe.

Der er en anden beslutning, måske knap så iøjnefaldende, men efter min mening lige så skamfuld, som skal omgøres så hurtigt som muligt. Jeg henviser til USA's afvisning af ethvert samarbejde med Den Internationale Straffedomstol i Haag. Endnu værre er det, at den amerikanske Kongres hævnedes sig ved at vedtage en amerikansk lov om beskyttelse af amerikanere i tjeneste kun en måned efter etableringen af Den Internationale Straffedomstol i juli 2002.

Hvad foreskriver denne lov præcis? Loven forbyder, at amerikanske institutioner og borgere samarbejder med eller udleverer oplysninger til Den Internationale Straffedomstol. Den forpligter amerikanere til at få en international garanti for immunitet, inden de deltager i FN-operationer. Den gør det med andre ord umuligt at retsforfølge dem. Lande, der har tilsluttet sig Den Internationale Straffedomstol, kan straffes for det, og det gør USA. Endelig er der det element, der har forårsaget størst besvær i mit land, Nederlandene, nemlig, at loven giver den amerikanske præsident alle nødvendige midler – og muligheden for at anvende alle nødvendige midler – til at sikre frigivelsen af amerikansk personel, der tilbageholdes af Den Internationale Straffedomstol i Haag. Derfor kalder vi i Nederlandene loven for "loven om invasion af Haag".

Vi kan spørge med det, og det har vi faktisk gjort med rette. Det kan dog få os til at undervurdere betydningen af alt dette. Loven var en ekstremt fjendtlig og meget symbolsk reaktion fra præsident Bush' side mod etableringen af Den Internationale Straffedomstol. Nu har vi brug for en lige så symbolsk, men forhåbentlig meget venlig, reaktion fra præsident Obama. Jeg opfordrer ham indtrængende til at tilbagekalde denne lov og samarbejde med Den Internationale Straffedomstol, og jeg opfordrer Kommissionen og Rådet til også at gøre præsidenten opmærksom på dette problem, når de mødes med ham i næste uge.

Jiří Maštálka, for GUE/NGL-Gruppen. – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg har læst betænkningen med stor interesse, og jeg må helt ærlig sige, at jeg blev temmelig forvirret. Betænkningen består af 61 punkter, og den er udtømmende, men efter min mening meget uigennemsigtig. Den mangler eller medtager slet ikke en række områder, der angår de fleste almindelige mennesker i Tjekkiet og Europa. Jeg kan ikke finde en definitiv udtalelse om den aktuelle globale økonomiske krise og om EU's og USA's strategi. Jeg kan ikke finde nogen udtalelse om den krig, der føres med så ringe resultat af visse EU-lande sammen med USA i Afghanistan. Udtalelsen i betænkningen er uforklarlig vag. Hvad menes der med opfordringen til at "forelægge et nyt fælles strategisk koncept"? Påstanden om, at vi "glæder sig over udnævnelsen af Richard Holbrooke som eneste særlige udsending for Pakistan-Afghanistan-regionen" er fuldstændig upassende i en betænkning af denne type og er intet andet end en manifestation af spytslikkeri blandt en lille gruppe politikere, der valgte at bombe Jugoslavien for 10 år siden. Der tages heller ikke klar stilling til planen om at opstille dele af det amerikanske antimissilsystem i Centraleuropa, som for resten er blevet et stridsspørgsmål i internationale forhold, der opdigner til et militariseringsprogram i rummet.

Selv om betænkningen i bemærkelsesværdig grad markerer et skifte fra en politik med dobbelte standarder i forhold til Østeuropa og lægger større vægt på international lovgivning, ligner betænkningen generelt et forsvarsdokument for EU's Højstående Repræsentant for FUSP, Javier Solana. Opgaven er veludført, og der

er ikke brug for grundlæggende ændringer. Dokumentet indeholder både opfordringer til at etablere to nye kombinerede europæisk-amerikanske organer og et forslag om dette. Efter min mening bør litterære frembringelser af denne art ikke indgives for Parlamentet. Vi har i stedet brug for en beslutning om, hvordan vi skal fortsætte i forhold til de grundlæggende problemer, der påvirker verden i dag.

Bastiaan Belder, for IND/DEM-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Jeg er i høj grad enig i ånden i Francisco José Millán Mons betænkning med hensyn til den ultimative betydning af sunde transatlantiske forbindelser for EU. Han har ret, når han henviser til politiske og sociale værdier, der reelt er fælles.

Ud over denne ros vil jeg fremsætte enkelte kritiske bemærkninger. Det er en skam, at ordføreren kun i forbifarten i punkt 35 nævner en fælles transatlantisk tilgangsvinkel til Kina. Der er ingen specifikke forslag, og det netop i disse tider med global krise og i opløbet til G20 i London, hvor alle øjne vil være rettet mod de finansielle reserver og Beijings magt. Ordføreren fremhæver i punkt 47 godt nok fælles transatlantiske handelsinteresser, som f.eks. håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder. Hvad med det område, der giver anledning til fælles bekymring, nemlig Kina?

Min anden bemærkning vedrører perspektivet for multilateralisme, en idé, der ofte har vundet gehør her i Parlamentet. Det er kun USA, der på grundlag af landets politiske vilje og militære kapacitet er villig og i stand til at sikre global stabilitet og sikkerhed. Lad os hurtigt sammenligne med Europa. Europas opgave er blot at støtte Washington på en ansvarlig og pålidelig måde. For mig er det kun reelt transatlantisk samarbejde, da vi skal være bevidste om, at Europa har langt mere brug for amerikanerne end omvendt, selv om USA har brug for Europa. Lad os tage det punkt med.

Jana Bobošíková (NI). – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg lykønsker Francisco José Millán Mon med en nyttig og inspirerende betænkning om de transatlantiske forbindelser. Da der ikke er tid til en detaljeret analyse her, vil jeg blot komme med et par bemærkninger. For det første: Teksten i beslutningens punkt B bør ikke med sikkerhed anføre, at Lissabontraktaten vil træde i kraft. Vi ved det stadig ikke. For det andet: I de afsnit, der korrekt omhandler behovet for at reformere det internationale finansielle system, Verdensbanken og IMF, mangler kravet om reform og streng regulering af kreditvurderingsbureauerne. Disse bureauer gav banker og forsikringsselskaber den maksimale positive "Triple A"-vurdering selv på et tidspunkt, hvor de var fulde af giftige aktiver, reelt var ruinerede og udbetalte milliarder til deres chefer. For det tredje: I punkt 24 henvises der til rapporten fra et amerikansk panel af 16 nyhedsbureauer om globale tendenser i perioden indtil 2025. Jeg vil understrege, at lignende analyser er udarbejdet i Rusland og Kina, men disse rapporter er ikke tilstrækkeligt omhandlet i betænkningen. Der burde lægges mere vægt på Kina. I henhold til Financial Times i sidste uge er de tre største banker i verden målt efter markeds kapitalisering kinesiske. Kinas BNP er ved at indhente USA's. EU bør tilpasse sine handlinger i overensstemmelse hermed. For det fjerde: I punkt 31 og 32 fremlægges en række konkrete planer med hensyn til Rusland. Der tales om behovet for konstruktivt samarbejde, men allerede i punkt 33 opfordres EU og USA til at udvikle en fælles strategi vedrørende seks lande fra det tidligere Sovjetunionen, hvor der tales russisk, og hvor der også er en russisk befolkning. I henhold til betænkningen skal denne strategi gennemføres uden Den Russiske Føderation. Hvis det sker, er jeg bange for, at vi desværre ikke taler om konstruktivt samarbejde, men om at gøde jorden for konflikter, og det ønsker vi forhåbentlig ikke.

Elmar Brok (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, fru kommissær, hr. formand for Rådet, mine damer og herrer! EU og dets medlemsstater er sammen med USA kræfter, der arbejder for frihed og demokrati. De har højere værdier end alle andre lande i verden.

Amerikanerne viste endnu engang under det seneste valg, at de kan forny sig og puste nyt liv i denne proces baseret på værdier og demokrati. I verdensordenen er det, hvilket kreditstramningen igen har vist, afgørende, at vi europæere arbejder tættere sammen med amerikanerne og kæder vores interesser sammen, fordi det er vores eneste mulighed for at fastlægge standarder og uddybe forbindelserne mellem vores lande.

Derfor mener jeg, at Francisco José Millán Mons betænkning er særdeles vigtig på dette tidspunkt. Vi skal styrke Det Transatlantiske Økonomiske Råd og anvende en politik, der fjerner ikketoldmæssige handelshindringer, så vi kan sikre, at interesserne kædes sammen, at der skabes et transatlantisk marked, og at de politiske forbindelser også uddybes permanent.

Vi skal her anerkende, at det kun kan ske, hvis de lovgivende forsamlinger involveres, fordi det kun er gennem de lovgivende forsamlinger, at størstedelen af lovgivningen kan tilpasses, og at denne proces og forslagene i forbindelse med den transatlantiske dialog mellem de lovgivende forsamlinger og den transatlantiske forsamling er af afgørende betydning.

Det er desuden afgørende, at vi i dag udvikler langsigtede strategier, at vi kan udforme fælles planer, og at begge sider ved, hvad vores fælles interesser er om 10 eller 20 år, så vi kan basere vores praktiske politik på dem. Jeg mener også, at dette vil give det tjekkiske formandskab et udgangspunkt for at fremhæve dette på mødet med amerikanerne den 5. april, så vi i begges interesser kan opnå en stærkere forbindelse.

Den sidste bemærkning: Alt dette vil kun fungere, hvis EU er en stærkere og mere pålidelig partner, hvis det har noget, som f.eks. Lissabontraktaten, og får handelfrihed på det udenrigspolitiske område. Jeg vil derfor også opfordre til, at vi i dag beskytter vores interesser og husker, at vi skal tage disse skridt fremad, så vi kan indgå i et ægte og ligeværdigt partnerskab med USA.

Erika Mann (PSE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne sige et par ord om vores økonomiske forhold. Jeg vil takke min kollega, Francisco José Millán Mon, for den fremragende betænkning.

Vi skal huske os selv på, hvad vi vil opnå. Jeg mener, det var Parlamentet, der med meget senere støtte fra Rådet og Kommissionen fik idéen om at indgå i et stærkere økonomisk forhold og etablere et transatlantisk marked. Idéen om et transatlantisk marked blev fulgt op af Det Transatlantiske Økonomiske Råd. Hvert af disse initiativer kan kun overleve, hvis der er stærk støtte til dem fra begge sider. En ny regering i USA betyder ikke automatisk, at vi opnår stærk støtte til Det Transatlantiske Økonomiske Råd, da vi befinder os i en enorm økonomisk og finansiel krise.

Jeg opfordrer derfor indtrængende både Kommissionen og Rådet til at sikre, at Det Transatlantiske Økonomiske Råd får den nødvendige støtte, fordi den gives ikke automatisk.

Jeg vil blot minde Dem om de tre punkter på dagsordenen, som er særdeles vigtige, og som vi skal tage fat om. Det ene er dagsordenen for tvistbilæggelse. Denne dagsorden er stadig meget bred, men jeg vil fokusere på en vigtig sag, nemlig sagen om Airbus-Boeing, der behandles af WTO og konstant udskydes. Jeg opfordrer Dem til at finde en løsning. Sagen er ikke på TEC's dagsorden, men vi skal finde en løsning, ellers vil der opstå problemer i en vigtig sektor.

Dernæst skal De sikre, at vi endelig får en køreplan, og at vi opnår gennemsigtighed med hensyn til, hvilke emner der drøftes i TEC. Det har vi anmodet om mange gange. Jeg ved, at Rådet arbejder på det, men der er endnu ikke sket ordentlig fremskridt. Vi ønsker en høring om containersikkerhed på begge sider i nærmeste fremtid. Det blev aftalt på vores sidste TEC-møde, men det kræver en opfølgning.

Til sidst vil jeg i forbindelse med energiintensive industrier opfordre Dem til at sikre, at TEC gøres opmærksom på idéen om at fastlægge et benchmark sammen. Det er den eneste måde, vi kan løse problemerne i de energiintensive industrier.

FORSÆDE: Manuel António DOS SANTOS

Næstformand

Anneli Jäätteenmäki (ALDE). – (EN) Hr. formand! I næste uge rejser USA's præsident, præsident Obama, til Europa på sit første oversøiske besøg for at vise sit engagement i den transatlantiske alliance og dialog.

Med sit valg som præsident bragte han håb og forandring, ikke kun i USA, men i hele verden og også i Europa. Det er afgørende, at EU etablerer kommunikationsnetværk, så vi kan føre en stærk dialog med USA om mange centrale spørgsmål, f.eks. konflikten i Mellemøsten, den økonomiske krise og klimaændringer. Disse problemer er globale, og derfor skal de drøftes inden for rammerne af internationalt samarbejde mellem USA, EU, de europæiske lande, Kina, Indien og alle andre lande i verden.

Bogusław Rogalski (UEN). – (PL) Hr. formand! Præsidentvalget i USA markerer en ny historisk æra for forbindelserne med dette land og en ny æra i landet selv. Jeg håber for USA, at dette vil være en evolutionær forandring, og ikke en revolutionær forandring.

Jeg er dog fuld af uro over de underlige, stærkere forbindelser mellem USA og Rusland på bekostning af internationale aftaler med nogle af landene i Europa, herunder Tjekkiet og Polen, om spørgsmålet om opbygningen af antimissilskjoldet, hvor USA har svigtet løfter, der tidligere er givet til disse lande. Vi skal også være opmærksomme på visa, som USA stadig kræver for borgere fra visse medlemsstater. Dette burde ikke forekomme i transatlantiske forbindelser mellem EU og USA.

Styrkelsen af det transatlantiske samarbejde skal prioriteres særlig højt i kampen mod terrorisme, men det skal frem for alt baseres på respekt for den internationale lovgivning. Som Barack Obama har sagt, kan ingen

nation – uanset hvor stor eller magtfuld den er – bekæmpe disse udfordringer alene. Lad os huske dette her i Parlamentet, fordi det ofte forekommer mig, at vi tror, at EU kan klare denne globale udfordring alene.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) Hr. formand! I sin betænkning har vores kollega, Francisco José Millán Mon, samt kommissæren og ministeren fremlagt mulige løsninger, strategier og målsætninger, der skal lede os i vores samarbejde med USA. Jeg vil gerne vende tilbage til en anden tanke og dele den med Dem.

Barack Obamas valgslogan – ”Den forandring, vi har brug for” vedkommer efter min mening også os europæere. Jeg tænker på en forandring i vores holdning til USA. På den ene side beundrer vi den velstand, økonomi, videnskab, filmkunst, musik og frihed, der findes i et så historisk ungt samfund. På den anden side er der mishag og endda fjendtlighed, navnlig fra mange venstreorienterede medlemmer, over for amerikansk politik, amerikansk religiøsitet og amerikansk kapitalisme. Paradoksalt nok er Rusland altid en ven, uanset hvad dette land gør, herunder de værste angreb, som f.eks. mordet på journalister, og USA er en partner forklædt som en fjende, en fjende, der hjalp, og det er sandt, med at befri Europa fra nazisterne, og som ikke var forpligtet til at yde sådanne ofre, men gjorde det af egen fri vilje. USA opfattes som en fjende, der hjalp med at genopbygge Europa, men har trods det aldrig opnået titlen som en permanent koalitionspartner.

Jeg taler derfor om passende standarder og vurderinger baseret på sund fornuft og ikke kun på den eneste korrekte og retfærdige ideologi, som om det var et ekko fra Moskva. Vi skal bedømme alt, hvad der er dårligt eller forkert ved USA, som sådan, men vi skal sætte pris på alt, hvad der er godt og kan hjælpe os med at opfylde EU's mål. Samarbejde skal baseres på realiteter og samtidig på en stabil vilje til at løse problemer sammen. De mange udtalelser, bifaldet, ændringsforslagene og hele beslutningsforslag fra venstrefløjen i de sidste fire år, som jeg ofte har været vidne til, har været båret af en negativ, generaliseret holdning og ikke nødvendigvis af kendsgerninger. Til sidst vil jeg sige, at Barack Obama kun blev præsident med nationens vilje, og det er en nation, som er værd at arbejde med, en nation, der beskytter værdier, som også er vigtige for os.

Libor Rouček (PSE). – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Europa og USA står over for en hel serie globale problemer og udfordringer. Den finansielle og økonomiske krise, problemerne med global opvarmning, terrorisme, spredning af atomvåben, uløste problemer og konflikter i Mellemøsten, Irak og Afghanistan og mange andre problemer. Hverken EU eller USA kan løse nogle af disse problemer uden det nødvendige samarbejde, f.eks. strategisk samarbejde, og et strategisk partnerskab af den type, der allerede er talt om her. Et partnerskab baseret på de fælles værdier frihed, menneske- og borgerrettigheder og demokrati, værdier, som har vist deres værd i de sidste 60 år.

Med indsættelsen af den nye regering i USA er der en enorm vilje til at samarbejde her. For nogle uger siden besøgte nogle af os Washington, hvor vi talte med både viceministre i udenrigsministeriet og med vores sidestykker i Kongressen, Senatet og forskellige forskningsinstitutioner. Der er her en vilje til at samarbejde, til at gøre tingene sammen og til at løse problemerne sammen. Jeg vil derfor opfordre medlemmerne af Parlamentet til at indgå i et meget tættere og mere intensivt samarbejde med vores amerikanske sidestykker.

Det strategiske samarbejde mellem Europa og USA må dog ikke vendes mod tredjelande eller mod partnere, som f.eks. Rusland eller Kina. Problemer med nedrustning eller kontrol af atomvåben kan f.eks. ikke løses uden Ruslands samarbejde. Jeg glæder mig derfor f.eks. over genforhandling af START-traktaten, og jeg glæder mig over drøftelserne med vores russiske partnere om de amerikanske antimissilsystemer i Europa. Alt dette er vigtigt. Til sidst vil jeg ønske det tjekkiske formandskab held og lykke på det kommende topmøde i Prag og takke Francisco José Millán Mon for betænkningen.

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). – (ES) Hr. formand! For nylig sagde Gordon Brown i en tale, som han holdt i Washington i USA som den første europæiske leder, der talte i hovedstaden, at man politisk ikke havde nogen erindring om et tidspunkt, hvor Europa har haft så stor velvilje over for USA. Det er i høj grad sandt. Der har aldrig været så stor proamerikanisme, så meget amerikanisme kan man sige, i vores samfund som helhed, og det gælder naturligvis også for vores politiske, kulturelle og sociale elite.

Det burde vi udnytte. Dette er en fælles følelse, der rækker ud over personlig sympati for den nye regering, og som er kombineret med en bred fælles dagsorden, som vi kan arbejde på, og som er her og er forklaret godt i den betænkning, vi skal stemme om i morgen.

Det er dog også meget vigtigt, at vi er opmærksomme på, at vores interesser ikke altid er de samme, selv om vi deler mange ting, og at vi på visse områder som venner, der taler direkte med hinanden, skal se hinanden i øjnene og arbejde sammen, selv om der er visse områder, hvor vi fortsat er forskellige. Det gælder især, fordi vi tjener forskellige samfund, og jeg taler her specifikt om de økonomiske og handelsmæssige forhold.

Her er der afventende problemer, der skal løses med det bedst mulige samarbejde, men uden at glemme hver sides position.

I den sammenhæng skal EU være selvkritisk med hensyn til, hvad vi skal gøre, og hvad vi skal forbedre for at være troværdige. Når Lissabon er vedtaget, vil vi have klarere instrumenter, og vi vil så kunne gennemføre dem. Men lige nu og her skal vi god erkende, at vi skal reformere vores egne måde at arbejde på, hvis vi vil opnå respekt og ses på USA's radar.

James Elles (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Dette er efter min mening en meget vigtig betænkning, vi sidder med, når man tænker på, at vores ordfører, Francisco José Millán Mon, har kunnet føre denne betænkning næsten enstemmigt videre fra Udenrigsudvalget. Det har jeg ikke oplevet før: Alle grupper går sammen for at vise, at de går ind for et stærkere transatlantisk partnerskab. Jeg har faktisk bemærket, at vi nu i denne betænkning for første gang kalder det for det mest strategiske partnerskab, vi har. Vi har masser af andre, men dette er det centrale for os i EU.

Som det blev nævnt tidligere, er der en ny tone, men jeg fornemmer også, at det er en tone fra amerikanerne, der undersøger, hvad Europa kan gøre for at være en partner i det globale system, og at vi derefter skal overveje, hvad vi skal gøre for at bidrage til denne proces.

Højdepunktet under disse forhandlinger var, da kommissæren udtalte, at vi leder efter en mere strategisk dialog, hvor vi kan se på langsigtede tendenser, som f.eks. rapporten fra National Intelligence Council om tendenserne inden 2025 gør det. Det vil sætte os i stand til at se ud i fremtiden, så vi kan dele en fælles analyse, og så vi som resultat deraf kan handle sammen. Jeg har en mistanke om, at dette vil kræve en del af EU, måske vores støtte i budgettet for 2010, inden vi kan formulere vores egen langsigtede overvejelser, måske fordi der er meget få langsigtede overvejelser i både Kommissionen og her i Parlamentet, hvad angår de langsigtede tendenser, der er omhandlet i rapporten fra National Intelligence Council.

I den forbindelse skal vi finde en metode til at sikre mere jævnbyrdige betingelser for inddragelsen af europæere og amerikanere i disse forhandlinger. I de sidste fem år har vi set en enorm tilstrømning af amerikanske tænketanke til Bruxelles, som fortæller os, hvad vi burde gøre i forbindelse med bestemte politiske aspekter, men der er kun meget få europæere i Washington, der kan fortælle amerikanerne om vores idéer, hvad angår udviklingen af europæisk politik. Vi skal fokusere på det rigtige budgetmæssige input, så vi får mulighed for at komme med vores input og bidrage på lige vilkår til de transatlantiske drøftelser.

Ana Maria Gomes (PSE). – (EN) Hr. formand! Det transatlantiske partnerskab, som blev reddet fra Bush-regeringens aske af valget af Obama, er ikke længere tilstrækkeligt til at løse de udfordringer, som menneskeheden primært står overfor, men det er stadig nødvendigt.

Europa skal udnytte denne mulighed og sammen med USA formulere en "exit strategi" for den nuværende globale krise, som sikrer menneskets sikkerhed, og som ikke kun reformerer det internationale finansielle system, men som også regulerer hele globaliseringsprocessen og investerer i bæredygtig økonomi på globalt plan.

Vi har brug for mere Europa og et stærkere Europa for at hjælpe Obama med at lukke Guantánamo, sætte en stopper for de hemmelige fængsler og definere en alternativ strategi for sikkerhedsudfordringerne i Afghanistan, Pakistan, Iran og Sudan og indføre retfærdighed og fred for israelerne og araberne.

Vi har brug for et stærkere Europa og et ægte partnerskab med USA for at opfylde årtusindudviklingsmålene. Kun et EU, der kan dele byrden og påtage sig sit globale ansvar og optræde som ét EU, der ikke kun er en sum af sine dele, vil blive taget alvorligt i Washington, vil kunne påvirke Obama-regeringens politikker og vil muliggøre det ægte transatlantiske partnerskab, som verden stadig har brug for.

István Szent-Iványi (ALDE). – (HU) Hr. formand! I sin tale i Berlin sidste år sagde Barack Obama, at Amerika ikke har nogen bedre partner i verden end Europa. Det er på høje tid, at vi siger, at vi ikke har nogen bedre og vigtigere partner i verden end USA. Vi skal søge allierede mellem dem, som vi deler fælles værdier og interesser med, og ikke blandt dem, der er langt væk fra os.

Europa har intet alternativ til de transatlantiske forbindelser. Hele den vestlige verden står over for store udfordringer: international terrorisme, våbenspredning, klimaændringer og økonomisk krise. Over for disse kan vi kun lykkes og opnå resultater, hvis vi står sammen.

Hvad angår den økonomiske krise, kan fristelsen til protektionisme mærkes i hvert eneste land. Også i USA, der – som vi ved – har bekendtgjort et "køb amerikansk"-program. Vi skal handle sammen mod protektionisme, fordi protektionisme i sidste ende ikke beskytter os, men skader os alle.

Der næres store forventninger til præsident Obamas første besøg og rundtur i Europa. Vi forventer, at G20-topmødet vil lægge fundamentet for en fælles institutionel indsats for at fastlægge fælles regler, der vil sætte os i stand til at overvinde den globale økonomiske krise.

Europas ambition er at være en vigtig international aktør. Lissabontraktaten skaber de institutionelle forudsætninger for dette, men intet kan erstatte politisk vilje. Vi skal påtage os en større rolle i det internationale liv, fordi det er vores eneste mulighed for at opfylde vores ambitioner.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Jeg vil takke Francisco José Millán Mon for hans fremragende betænkning om transatlantiske forbindelser.

Som medlemmer af Parlamentet skal vi insistere på, at EU og USA udvikler en fælles strategi vedrørende de seks lande i Østeuropa: Moldova, Ukraine, Georgien, Armenien, Aserbajdsjan og Belarus, som er omfattet af den europæiske naboskabspolitik, for at opnå betydelige og varige resultater i gennemførelsen af det nye østpartnerskab og Sortehavssynergien. Jeg glæder mig over medtagelsen af mit ændringsforslag om dette spørgsmål i betænkningen, og jeg takker mine kolleger for deres støtte til denne idé.

Et andet punkt af særlig interesse er ordførerens forslag om at ophæve visumordningen for alle europæiske borgere, der ønsker at rejse til USA. Alle europæiske borgere skal behandles lige. Det er uacceptabelt, at visse EU-borgere behandles som andenrangsborgere.

Jeg vil gerne fremhæve de specifikke og vigtige fremskridt, der er sket med hensyn til visumfritagelsesprogrammet. I Rumænien indførte man f.eks. i januar 2009 nye biometriske pas med chip, der indeholder borgernes personlige oplysninger og omfatter mere end 50 sikkerhedsselementer, hvilket er 18 mere end i de nuværende pas. Biometriske pas behøver dog efter min mening ikke være en forudsætning for at blive omfattet af visumfritagelsesprogrammet.

Inklusion af alle europæiske medlemsstater i visumfritagelsesprogrammet skal prioriteres højt i dialogen mellem Kommissionen og USA.

Józef Pinior (PSE). – (PL) (*mikrofonen var indledningsvis slukket*) (...) som præsident Barack Obama kalder sit budskab på G20-topmødet i London. Den økonomiske krise er blevet en udfordring for hele verden, men også en mulighed for at uddybe og omformulere de transatlantiske forbindelser. Francisco José Millán Mons betænkning udpeger de strategiske aspekter af partnerskabet mellem EU og USA. Det illustrerer klart den betydning, som Parlamentet tillægger de transatlantiske forbindelser.

Dette nye kapitel i forbindelserne mellem EU og USA skal også udnyttes til at øge EU-institutionernes aktiviteter i USA. Jeg tænker her på europæiske institutioner, europæiske universiteter og europæiske fonde. Det er på tide, at vi omformulerer vores partnerskab, så Europa i Washington og USA kan vise det moderne EU's potentiale og det potentiale, som europæisk forskning, europæisk kultur og europæisk civilisation rummer. Vi skal udnytte, at USA har en ny præsident – en præsident, der præsenterer USA, som Europa altid har opfattet det, som et symbol på demokrati og frihed.

Toomas Savi (ALDE). – (EN) Hr. formand! Præsident Obama sagde: "Amerika har ikke nogen bedre partner end Europa". Jeg tror, jeg taler på vegne af mange af os, når jeg siger, at det er gensidigt. Valget af præsident Obama indledte et nyt kapitel i de transatlantiske forbindelser, der har lidt alvorlige tilbageslag. Som næstformand for Delegationen for Forbindelserne med Canada har jeg endda oplevet en situation, hvor Canada fungerede som mægler mellem EU og USA.

Mit andet punkt: Jeg glæder mig over præsident Obamas løfte om diplomatiske forbindelser med Den Islamiske Republik Iran. Som understøtter af "Friends of a Free Iran" håber jeg dog, at den demokratiske opposition i Iran også vil blive inddraget. Forhandlingerne med Iran skal være gennemsigtige i enhver henseende. Denne nye æra i forbindelserne mellem EU og USA vil forhåbentlig også udvides til USA's forbindelser med tredjelande. Europas høje forventninger til præsident Obama skal nu følges op af handling.

Alojz Peterle (PPE-DE). – (SL) Hr. formand! Den nye transatlantiske dagsorden var ny i 1995. Mange ting er ændret i årene siden, og derfor har vi brug for en ny partnerskabsaftale.

Der er gået 20 år siden Berlinmurens fald, og denne begivenhed blev efterfulgt af den historiske udvidelse af EU. I denne periode har vi været vidne til en dramatisk stigning i terrorismen og til nye trusler mod freden i regionen. Vi er også blevet bevidste om klimaændringer og har stået over for finansielle, økonomiske og energimæssige kriser. Det ville være nyttigt, hvis vi gjorde regnskabet op efter kommunismens fald og så på verdens tilstand med en bedre fornemmelse for de globale aktørers indbyrdes afhængighed. Vores tættere partnerskab med USA skal udvikles inden for rammerne af nye udfordringer og ny viden.

Vi står ikke kun over for en finansiell eller økonomisk krise. Vi står også over for en global lederskabskrise. Vi skal opnå fremskridt på flere fronter samtidig. Vi kan ikke reformere det finansielle system, medmindre der sker fremskridt i Dohaproessen, og medmindre vi opnår bedre resultater i indsatsen for fred og bekæmpelsen af fattigdom.

Hvis vi taler om effektiv multilateralisme, skal den udvikles, så alle bliver en vinder. "Yes, we can".

I den ånd går jeg ind for regelmæssige politiske høringer mellem de to partnere og navnlig for en styrkelse af den parlamentariske dimension af samarbejdet gennem etablering af en transatlantisk forsamling. Hvad angår denne betænkning, glæder jeg mig over den vægt, der tillægges fjernelsen af hindringer, som vanskeliggør investeringer og transatlantiske finansielle tjenesteydelser.

Endelig glæder jeg mig også over den vilje til tættere samarbejde om rumprogrammer, navnlig mellem ESA (Det Europæiske Rumagentur) og NASA, der gives udtryk for i betænkningen. Det betyder ikke, at jeg vil være astronaut, men blot at jeg er interesseret i nye teknologier.

Helmut Kuhne (PSE). – (DE) Hr. formand! Langt de fleste mennesker i EU, sandsynligvis de fleste regeringer i EU og næsten helt sikkert flertallet her i Parlamentet håbede i november, at Barack Obama ville blive valgt til præsident. Det er en god ting, selv om der i nogle af talerne under denne forhandling høres en anelse skepsis med hensyn til, om alt dette nu var en god ting.

Europa skal selvfølgelig bevidst repræsentere sine egne holdninger i fremtiden, men tiden med ondsindede kommentarer om USA er ovre, fordi vi ikke længere blot belejligt kan bebrejde George Bush alt. Politikken vedrørende transatlantiske forbindelser kan fra EU's side – fra Parlamentets side – ikke længere blot føres ved at kaste krav i USA's retning. Nu skal vi svare med det, som vi vil bidrage med for at få dette partnerskab til at blive effektivt.

Tag f.eks. Afghanistan, som flere medlemmer har nævnt. Hvad skal EU gøre for at forbedre og styrke politimissionerne, for at støtte den civile støtte og den civile genopbygning af landet? Det bliver vores opgave som EU. NATO kan tage sig af den militære del. Dette er noget, som vi skal drøfte konkret. Hvad kan vi tilbyde?

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). – (PL) Hr. formand! I 50 år efter Anden Verdenskrig var grundlaget for opfattelsen af sikkerhed i Vesteuropa en tæt alliance med USA og princippet om, at sikkerhed er udelelig, og at USA's sikkerhed er direkte forbundet med Europas sikkerhed. Afslutningen af den kolde krig og den forhåbentlige uendelige udskydelse af en mulig storkonflikt i Europa kræver dog stadig, at dette princip ikke miskrediteres. Tværtimod skal det opretholdes og skal være udgangspunktet, når vi tænker på vores fælles sikkerhed.

Dernæst vil jeg henvise til Helmut Kuhnes bemærkning for et øjeblik siden. USA har afsluttet æraen med unilateral politisk handling og er parat til dialog med Europa og til at træffe fælles beslutninger i partnerskab med Europa. Spørgsmålet er, om vi er klar til dette, og om vi er klar til at være pålidelige, når det drejer sig om at gennemføre de beslutninger, der træffes i fællesskab?

Tunne Kelam (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Francisco José Millán Mon har fremlagt en vigtig og fremragende betænkning. Nu er spørgsmålet, hvordan vi kan gennemføre den uden at miste tid.

Den globale økonomiske krise tilskynder i realiteten verdens to største demokratier til at gå sammen på grundlag af fælles værdier og lignende økonomiske systemer, fordi mere end halvdelen af verdens BNP produceres af USA og EU. Adrian Severin bemærkede ganske rigtigt den strategiske gensidighed, hvor Europa har brug for et stærkt USA, og USA har brug for et stærkt Europa. Hvis disse to partnere kan koordinere deres aktiviteter på en bedre og mere effektiv måde, vil dette have en helt igennem positiv indvirkning på verdensstabiliteten og på mange konkrete regionale problemer.

Ja, den nye regering i USA udviser større interesse for Europa, mere fleksibilitet og åbenhed, og det er en velkommen mulighed, som vi skal udnytte. Men vi skal også altid huske, at forbindelserne med USA stadig

er EU's vigtigste strategiske partnerskab. Men tiden er ikke til erklæringer. Tiden er til gennemførelse, og tre konkrete prioriterede områder understreges i denne betænkning. Vi opfordrer til at nå til enighed om en fælles dagsorden af kort- og langsigtede mål, om både globale og regionale spørgsmål. Vi opfordrer til, at det 14 år gamle forhold erstattes af en ny aftale om transatlantisk partnerskab, der også omfatter et økonomisk råd, og vi opfordrer til etablering af Det Transatlantiske Politiske Råd og opgradering af de parlamentariske forbindelser i form af en transatlantisk forsamling.

Martí Grau i Segú (PSE). – (ES) Hr. formand! Valget af præsident Obama har indvarslet en historisk tid for USA, og betydningen heraf fornemmes og deles bredt i Europa.

Præsident Obama er i dag på fuldstændig samme bølgelængde som Europa, hvad angår politisk handling baseret på nøgleordene "genopbygning" og "genopretning".

Premierminister Gordon Browns tale her i Parlamentet i går demonstrerer tydeligt den gensidige forståelse, der hersker. Disse ord "genopbygning" og "genopretning" fortjener uden tvivl det størst mulige omfang af proaktivt lederskab i lyset af den aktuelle krise, som danner baggrunden for, at vi planlægger en udvikling hen imod en grøn økonomi, hvor vækst og miljøbeskyttelse ikke er modsætninger, men supplerer hinanden på perfekt vis.

Vi ser dog også en "genopbygning" og "genopretning" af broerne mellem Europa og USA, der har lidt stor skade i de sidste 10 år.

USA's tilbagevenden til multilateralisme er et særdeles godt tegn for Europa, som gør vores målsætninger om verdensomspændende fred, retfærdighed og velstand mere levedygtige. I de senere år er der dog også opstået en kløft mellem civilsamfundene på begge sider af Atlanten.

Vi skal som europæiske institutioner fremme enhver form for interaktion mellem organisationer, den akademiske verden, kommunikationsmedier og alle, der er aktive i den sociale sfære, med henblik på at sikre, at dette brud heles.

Luís Queiró (PPE-DE). – (PT) Hr. formand! I modsætning til Ana Maria Gomes, som talte for et øjeblik siden og sagde, at det transatlantiske forhold er blevet genfødt med valget af præsident Obama, mener jeg, at nyheden om dette forholds afslutning var særdeles overdreven. Det viser denne betænkning endnu engang, og derfor lykønsker jeg ordføreren.

I lang tid har Europa og USA været allierede med afgørende betydning for velstanden, udviklingen og globaliseringen. I lang tid har Europa og USA delt fælles udfordringer og endda haft fælles fjender, selv om nogle, især på denne side af Atlanten, tøver med at anerkende dette. I lang tid har både europæere og amerikanere vidst, hvad der skal gøres for at opfylde behovene i en verden, der stadig er uretfærdig, ulige og farlig, og som lige nu er i en global krise.

Denne krise må dog ikke få os til at trække os tilbage eller mindske vores diplomatiske bestemtthed eller vores politiske og militære forpligtelser over for vores allierede eller få os til at vende ryggen til den kollektive økonomi eller tillade, at protektionisme igen vinder indpas, fordi det kan være fatalt for genopretningen af vores økonomier.

Europa og USA har takket være en økonomi, der nu er åbnet på globalt plan, fået nye faste allierede i Japan, Indien, Brasilien og en række lande i Asien.

Trods den aktuelle krise er der mange nationer i verden, der stadig ser på vores lande og håber, at de en dag kan leve som os. For alle disse nationer skal Europa og USA igen blive til den alliance, der leder, deler og globaliserer en økonomi, der sikrer velstand.

Derfor er det næste G20-topmøde så vigtigt, ikke fordi det er en mulighed for at finde ud af, hvem der står Barack Obama nærmest, men fordi det er en lejlighed til at vise, at vi kan give svar og lederskab: Vi vil samarbejde med de nye magter om de nødvendige reformer, men vi skal være opmærksomme på, at kun en økonomisk model baseret på menneskehedens kreative styrke vil sikre velstand – og jeg mener velstand, ikke grådighed – arbejdspladser og udvikling, så krisen kan overvindes.

Der er ingen anden mulighed, hvis vi ønsker en varig løsning, for at skabe nye arbejdspladser eller for at være solidariske med dem, der lider mest i denne vanskelige tid.

Dushana Zdravkova (PPE-DE). – (BG) Hr. formand, fru kommissær! Jeg vil takke ordføreren, Francisco José Millán Mon, for hans omfattende betænkning og for hans definitive holdning med hensyn til afskaffelse af visumordningen.

Fire år efter indledningen af forhandlingerne om ophævelse af visumkravene mellem USA og EU skal 80 mio. EU-borgere stadig stå i kø for at få et amerikansk visum i deres pas. Selv om der er opnået betydelige resultater, afviser den amerikanske regering at tage det endelige skridt og anvende princippet om gensidighed over for de resterende fem medlemsstater og medtage dem i visumfritagelsesprogrammet.

I vores beslutning af 22. maj 2008 opfordrede vi til, at forhandlingerne om medtagelsen af alle medlemsstater i visumfritagelsesprogrammet blev afsluttet inden valget til Parlamentet i juni. Det manglende fremskridt på dette område er bekymrende, og der er adskillige tegn i medierne på, at der ikke vil ske en reel ændring i den amerikanske politik.

Jeg vil også fremhæve kommissær Barrots besøg i Washington i sidste uge, hvor forhandlingerne om ophævelse af visumbegrænsningerne fortsatte. Det er endnu ikke klart, hvilke konkrete resultater der følger af dette besøg. Uanset Kommissionens indsats er jeg bange for, at de målsætninger, vi har fastsat, ikke vil blive opnået inden udgangen af Parlamentets valgperiode.

Jeg vil dog nævne, at nogle af de foranstaltninger, der er iværksat af enkelte medlemsstater, desværre bidrager til, at vores amerikanske partnere ikke opfatter EU som en forenet helhed. Derfor vil jeg benytte lejligheden til at opfordre alle europæiske regeringer til at ændre deres politik og træffe konkrete foranstaltninger med henblik på at yde reel støtte til Kommissionens repræsentanter.

Jeg opfordrer endvidere alle medlemmer af Parlamentet til at støtte den erklæring, som nogle medlemmer, herunder undertegnede, har udformet med henblik på at få USA til at ophæve visumordningen for borgere fra alle EU's medlemsstater.

Urszula Gacek (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Valget af præsident Obama blev mødt med begejstring i både USA og Europa, men der forventes meget af USA's 44. præsident. Han står over for en række udfordringer, som ingen amerikansk leder i fredstid i mands minde har skullet håndtere. Han har en finansiell og økonomisk krise derhjemme, som grænser sig til en nedsmeltning af de finansielle markeder. Den har påvirket verdensøkonomien og er langt fra løst. Han har forpligtet sig til at finde en løsning for det krigshærgede Afghanistan og den afsmittende virkning, dette har på Pakistan. Han står over for faren ved et Iran, der kommer tættere og tættere på at blive en atommagt.

Vi tror på et stærkt transatlantisk forhold baseret på vores fælles værdier: demokrati og fri markedsøkonomi. Vi respekterer de prioriteringer, som præsident Obama og hans nye regering har fastlagt for deres arbejde. Vi bliver ikke fornærmede, hvis USA mener, at nogle af disse mål kun kan opfyldes gennem samarbejde mellem USA og Rusland. Europa rækker en åben hånd mod USA. For et par uger siden erklærede vi her i Parlamentet, at vi ønskede at samarbejde om lukningen af Guantánamo Bay og genhusningen af tidligere indsatte.

Medlemsstaterne fra den tidligere østblok står i særlig taknemmelighedsgæld til USA. Vi fik adgang til det transatlantiske fællesskab flere år, inden vi blev medlem af EU. Polen har fra sin side vist denne taknemmelighed gennem en vilje til at støtte USA overalt, hvor det er nødvendigt, herunder gennem militær tilstedeværelse i Irak og Afghanistan. Jeg appellerer til den nye regering om ikke udelukkende at tage denne støtte for givet. Den yngre generation af polakker, der er opvokset i et demokrati, har hurtigt glemt denne taknemmelighedsgæld. I indsatsen for at opfylde det bredere mål må USA ikke glemme, at disse loyale allierede er følsomme, navnlig når der trykkes på nulstilkningen for forholdet mellem USA og Rusland.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil komme med et par advarsler, navnlig til den nye Obama-regering. I de sidste 60 år har USA haft en række holdninger til den europæiske integration. Det ser naturligvis på dette som udenforstående og tror måske – efter min mening fejlagtigt – at det svarer til Amerikas egen historiske oplevelse. Dette synspunkt næres af den dominerende føderalistiske tendens i EU-institutionerne. Faren er, at de amerikanske partnere accepterer EU's egen udlægning som en kendsgerning og ikke som en fortælling, der fremlægges som en dokumentar med et vildledende og fiktivt indhold.

USA skal forstå, at mange af os mener, at EU går i den forkerte retning, og at EU's ønske om at skabe staten Europa ikke afspejler borgernes ønske, som med rette er knyttet til nationernes suverænitet og deres evne til at vælge og afsætte regeringer.

Det er heller ikke i USA's interesse, at den forpligtelse, som mange europæiske lande har accepteret over for koalitionen, tilsidesættes af et EU med en anden indstilling.

Jeg må sige, at jeg har stor respekt for Francisco José Millán Mon, og jeg kan tilslutte mig mange af synspunkterne i betænkningen, men ikke essensen af den, som er at løfte rollen for EU som en institution til at være vores eneste talsmand over for USA.

Ioan Mircea Paşcu (PSE). – (EN) Hr. formand! Selv om vestlig enhed hjalp os med at vinde vores uafhængighed og afslutte den kolde krig, var de transatlantiske forbindelser ikke i topform, da vores lande kom med i både NATO og EU.

Den aktuelle krise og de fælles udfordringer – forværringen af sikkerheden, de globale spørgsmål som energi, klimaændringer, spredning af atomvåben og de nye magtcentre, de regionale problemer i f.eks. Mellemøsten, Afghanistan, Pakistan, Iran og Afrika – kræver maksimal intensivering af det transatlantiske samarbejde.

I den sammenhæng yder betænkningen et positivt bidrag ved primært at foreslå metoder til at institutionalisere disse forbindelser, etablere en fælles strategi over for Rusland og de seks østeuropæiske lande, opnå et forenet transatlantisk marked, integrere vores finansielle markeder gradvis og udvide USA's visumfritagelsesprogram til alle EU's medlemsstater.

Det må ikke mislykkes. Prisen for Vesten ville være tabet af initiativet i globale anliggender, muligvis i lang tid fremover.

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! På baggrund af de senere års udvikling i EU, i USA's regering og på globalt plan er tiden efter min mening moden til, at vi reviderer det transatlantiske partnerskab og tilpasser det til den nye virkelighed.

I den henseende glæder jeg mig over betænkningen fra min kollega, Francisco José Millán Mon, og vil lykønske ham. Denne betænkning konsoliderer i ét meget nyttigt dokument alle Europas vigtigste prioriteter i dets forhold til USA. Det glæder mig også, at de ændringsforslag, jeg har foreslået, er medtaget i betænkningen.

Jeg har et par bemærkninger.

For det første skal samarbejdet på sikkerhedsområdet fortsætte. Tiden er inde til, at Europa yder et større bidrag til krigsområdet i Afghanistan, hvor der kæmpes en vigtig krig om regionens fremtid. Mit land, Rumænien, har støttet USA's indsats i både Irak og Afghanistan.

Hvad angår energiområdet, mener jeg for det andet, at der er brug for en fælles indsats for at koordinere aktiviteterne og identificere nye rene energikilder.

Med hensyn til forholdet til Rusland, er tiden efter min mening inde til at vedtage en ensartet strategi for forholdet mellem USA og Europa på den ene side og Rusland på den anden.

Endelig glæder jeg mig over de særlig konstruktive forslag om etablering af transatlantiske rådgivende organer, herunder på området for udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Luis Yañez-Barnuevo García (PSE). – (ES) Hr. formand! Vi burde råbe: "Godt nyt! Godt nyt!". Præsident Obama har udrettet endnu et mirakel ved efter mange år at forene Parlamentet og EU i et fælles mål, nemlig at styrke de transatlantiske forbindelser.

Vi oplevede et lignende øjeblik, da Bill Clinton og Felipe González underskrev den transatlantiske dagsorden i 1995. Dengang herskede der stor optimisme omkring fremtiden. Derefter kom otte år med præsident Bush. Han delte grundlæggende de europæiske regeringer, men dog ikke i lige så høj grad den offentlige mening. Hans regering afveg konstant fra principper, der er grundlæggende for EU, f.eks. multilateralisme, støtte til FN og international legalitet.

Alt dette genopbygges i dag, og vi har velbegrundede håb for de fremtidige forbindelser mellem EU og USA. Jeg lykønsker derfor Francisco José Millán Mon med denne fremragende betænkning, som kommer i rette tid til at styrke forholdet mellem de to kontinenter.

Íñigo Méndez de Vigo (PPE-DE). – (ES) Hr. formand! Jeg vil istemme råbet om "Godt nyt" fra Luis Yañez-Barnuevo García, fordi denne betænkning efter min mening er et vendepunkt i forholdet til USA.

En god ven fortalte mig for nylig, at hun havde været i USA, og at hun var overrasket over manglen på viden om de nye institutioner og de nye procedurer, der etableres ved Lissabontraktaten.

Hvis jeg skal rose én ting, give en meget positiv vurdering af én ting i denne enestående betænkning af Francisco José Millán Mon, er det netop dette: Den definerer de transatlantiske forbindelser inden for rammerne af Lissabontraktaten for os og kortlægger de vigtigste mekanismer, som Lissabontraktaten giver, så EU kan forblive på fornavn med USA.

Den giver os som europæere de værktøjer, vi skal bruge for at formulere dette europæiske ønske, der var så nødvendigt tidligere, som stadig er vigtigt i dag, og som uden tvivl vil fortsætte med at være vigtigt i fremtiden.

Jeg vil også lykønske Francisco José Millán Mon for den enestående betænkning, han har udformet.

Alexandr Vondra, *formand for Rådet*. – (EN) Hr. formand! Jeg takker for alle Deres bidrag og bemærkninger i denne forhandling. Det glæder mig, at Parlamentet, Kommissionen og formandskabet er så enige om de vigtigste forhold i forbindelse med den strategiske dialog mellem EU og USA. Jeg er glad for den stærke støtte til de emner, vi valgte til vores første uformelle møde med præsident Obama, nemlig: for det første energisikkerhed og klimaændringer, for det andet økonomisk samarbejde og for det tredje samarbejde om sikkerhed og eksterne anliggender.

Jeg har lyttet nøje til de øvrige bemærkninger, herunder behovet for at skabe en ny transatlantisk dagsorden, uddybe samarbejdet på bistands- og udviklingsområdet, styrke samarbejdet om retlige og indre anliggender, fastholde momentum i Det Transatlantiske Økonomiske Råd og undersøge muligheder for at etablere Det Transatlantiske Politiske Råd osv. Vi vil tage dem i betragtning, når vi forbereder det almindelige topmøde mellem EU og USA i juni.

De medlemmer, der rejste andre spørgsmål, f.eks. visumfritagelsesprogrammet, fordi ikke alle EU-medlemsstater er omfattet af dette – vil huske, hvordan mit land for et år siden førte an i dette arbejde. Det var også genstand for en forhandling her i Parlamentet, så jeg kan forsikre Dem om, at vi fortsat vil rejse spørgsmålet over for den amerikanske regering.

Til sidst vil jeg tilføje følgende overvejelser. Den nye regering i USA har tilsyneladende forstået mange af de budskaber, som vi har sendt den i de seneste måneder og år om det transatlantiske forhold. Nu reagerer amerikanerne. Vi bliver f.eks. nu bedt om at yde større strategisk input om Afghanistan. Det er også tydeligt, at de forventer, at det strategiske input følges op af en praktisk forpligtelse. Jeg beder Dem huske dette, når vi drøfter vores praktiske bidrag til den kommende afghanske mission. Det bør ikke komme som en overraskelse for os, når vi først har engageret os i dybe og seriøse forhandlinger. Da præsident Obama i Berlin sidste år sagde, at Amerika ikke har nogen bedre partner end Europa, fremsatte han ikke kun en principerklæring, han opfordrede også Europa til at bevise det.

Dernæst er det tydeligt for os alle, at de udfordringer, vi står overfor, bliver flere og flere og mere og mere komplekse. For at vende tilbage til en af mine indledende bemærkninger bidrager vi til at fastlægge den globale dagsorden, når EU og USA er enige. Det betyder også, at vi skal tage vores del af lederskabet og få andre til at yde støtte og midler hen imod de fastlagte mål. For at kunne gøre det og for at være en troværdig partner for USA skal EU i videst muligt omfang tale med én stemme.

Det tjekkiske formandskab vil fortsat sikre, at det transatlantiske partnerskab forbliver en af hjørnestenene i EU's udenrigspolitik. Jeg ser frem til at videreudvikle dette forhold, så vi møder nye udfordringer sammen, og jeg glæder mig til det fortsatte samarbejde med Parlamentet i den forbindelse.

Benita Ferrero-Waldner, *medlem af Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Som mange allerede har sagt, har denne forhandling vist, at det er et spørgsmål om, hvordan vi kan gennemføre de vigtigste foranstaltninger sammen med en så vigtig strategisk partner som USA.

Da jeg fremsatte en del meget klare og praktiske bemærkninger i begyndelsen, har jeg kun et par konkrete bemærkninger nu.

For det første er lovgivernes rolle og den institutionelle struktur i forbindelserne mellem EU og USA af stor betydning. Vi støtter principielt utvetydigt stærkere forbindelser mellem de lovgivende forsamlinger i EU og USA. Det primære incitament til dette skal naturligvis komme fra lovgiverne selv. Jeg ved, at Parlamentet er parat til det, og det bør Kongressen også være. Jeg tror alligevel, at det vil være umagen værd, hvis EU's lovgivere også plejer mere intensive kontakter med Senatet, som har en længere valgperiode, og med medlemmer af Kongressen, hvis ekspertise på bestemte områder kan fremme dagsordenen for Det Transatlantiske Økonomiske Råd.

Som det er blevet sagt, vil Lissabontraktaten, når den træder i kraft, give Parlamentet en styrket rolle i udformningen af dialogen mellem EU og USA, især på lovgivningsområdet. Tænketaanke vil, som det er nævnt, bestemt også være meget vigtige, ikke kun fra amerikansk side, men også fra EU til USA.

Hvad angår de europæisk-amerikanske institutioner, vil jeg først advare om, at den transatlantiske dagsorden skal være drevet af indhold og ikke af proces. På vores første møde med præsident Obama, er det derfor, som jeg tidligere har sagt, vigtigt, at vi viser, at vi kan fokusere på resultater.

Jeg har dog lyttet nøje til Deres opfordring til en revision af de nuværende ordninger under den nye transatlantiske dagsorden. Jeg vil iværksætte en gennemgang af strukturerne med henblik på at effektivisere dem, og Kommissionen vil fremlægge de nødvendige forslag.

Jeg vil også kort komme ind på Det Transatlantiske Økonomiske Råd (TEC). Günter Verheugen afholdte allerede den 23. marts 2009 et møde med sin amerikanske kollega, Froman. De vigtigste spørgsmål for Det Transatlantiske Økonomiske Råd under den nye regering er følgende. For det første at øge profileringen af politiske strategiske spørgsmål, samtidig med at topmødedagsordenerne lettes for byrden fra mere tekniske spørgsmål. For det andet tidshorisonten for et kommende arbejdsprogram. Her ønsker Günter Verheugen at fastlægge et meget langsigtet perspektiv, men det skal vejes op mod Kommissionens mandat, og vi skal have nogle resultater på kort sigt. Endelig: Hvordan skal vi håndtere presset fra medlemsstaterne, som vi har lovet, men endnu ikke forelagt, et midtvejsprogram, om at blive yderligere inddraget i Det Transatlantiske Økonomiske Råds arbejde.

For det andet vil jeg påpege, at vi er et fællesskab, der deler værdier med EU, men der er stadig ting, der skal gøres. Vi skal derfor fortsætte med at opfordre USA til at tilslutte sig de centrale FN-menneskerettighedskonventioner, herunder konventionerne om diskrimination af kvinder og børns rettigheder, blot for at nævne nogle få. Det omfatter vores holdning til Den Internationale Straffedomstol, som vi har understreget flere gange over for Bush-regeringen, men som vi vil tage op igen.

For det tredje ved vi, med hensyn til visumfritagelsesprogrammet og gensidighed, som mange af Dem nævnte, at syv medlemsstater blev optaget i visumfritagelsesprogrammet i november/december 2008 efter betydelig indsats fra medlemsstaterne og EU. Der er dog stadig fem medlemsstater, hvis borgere endnu ikke kan rejse ind i USA uden visum. Vi vil derfor fortsat rejse dette spørgsmål.

Jeg kan fortælle Dem, at næstformand Barrot og den tjekkiske minister Langer rejste spørgsmål igen i sidste uge i Washington. Amerikanerne har generelt vist forståelse for vores holdning, men har understreget, at regeringens foranstaltninger er baseret på lovgivningsmæssige krav, som klart fastlægger rammerne for kommende udvidelser af programmet, og som nøje overvåges af Kongressen. Minister Napolitano oplyste os, at endnu en medlemsstat er tæt på at blive optaget i visumfritagelsesprogrammet.

Endelig, hvad angår Afghanistan: Vi har ikke kun ydet en stor indsats tidligere. Vi er også, som jeg sagde før, parate til at bidrage til den civile indsats, og vi vil yde yderligere tilskud fra budgettildelingen til Asien til valget, politiet og navnlig landbruget, fordi det er vigtigt at have yderligere alternative eksistensmuligheder.

Jeg er altid åben over for nye idéer, og en idé, som er anført i betænkningen, ville være at opgradere udenrigsministrenes møder til Det Transatlantiske Politiske Råd med stærkere fokus på strategiske temaer. Som jeg tidligere har sagt, vil vi søge at opdatere den eksisterende transatlantiske dagsorden inden for disse rammer på baggrund af 15-årsdagen for den nye transatlantiske aftale i 2010.

Francisco José Millán Mon, ordfører. – (ES) Hr. formand! Jeg vil først takke for talerne og de lykønskninger, jeg har modtaget. Det vigtigste element i denne forhandling er efter min mening, at der er bred konsensus om vigtigheden af forbindelserne mellem EU og USA og om behovet for at styrke dem, ikke kun gennem en fælles dagsorden for at håndtere alvorlige udfordringer og konflikter, men gennem nye institutionelle mekanismer.

Men én undtagelse har jeg ikke hørt væsentlige indvendinger, hverken mod de to årlige topmøder eller mod etableringen af et transatlantisk politisk råd, eller – naturligvis – mod forbedringen eller opgraderingen af niveauet for dialog mellem de lovgivende forsamlinger til en mere struktureret dialog, en form for transatlantisk forsamling, der anbefales i betænkningen.

Her glæder jeg mig også over, at kommissæren mente, at denne styrkelse af dialogen mellem de lovgivende forsamlinger er meget nyttig, og at hverken hun eller Rådets repræsentant er imod denne styrkelse af andre institutioner, som efter min mening er nødvendig delvis som følge af Lissabontraktaten. Dette er tilrådeligt og gavnligt for begge sider.

Jeg kan ikke inden for et minut besvare alle de bemærkninger, jeg har hørt, men jeg vil med hensyn til Rusland sige, at betænkningen, som Adrian Severin ved, anbefaler et konstruktivt samarbejde, men naturligvis uden at det berører menneskerettigheder og international lovgivning. Hvad angår Kina, er der udtrykkelige og underforståede referencer, når jeg taler om at involvere vækstlandene i den globale styring. Betænkningen kan naturligvis – og denne bemærkning vedrører også i vid udstrækning de heldigvis få ændringsforslag, jeg har modtaget – ikke berøre alle emner.

Betænkningen skal prioritere. Den er allerede for lang, og prioritering betyder at vælge, udvælge og nogle gange kassere. Jeg kan ikke blande emner, der er meget vigtige, men andre, der – selv om de er vigtige – ikke er helt så vigtige. Betænkningen skal være læselig. Derfor må den ikke kunne "falde ud af hænderne", som vi siger på spansk, når den læses, fordi den er så tung.

Jeg mener, at samarbejdet med USA er af afgørende betydning. Premierminister Gordon Brown mindede os om det i går her i Parlamentet. Jeg mener, at Parlamentet vil gøre sin pligt ved at vedtage denne betænkning i morgen: at sende signalet om, at vi ønsker og opfordrer til et endnu stærkere forhold til USA. Betænkningen minder os – som James Elles sagde for et øjeblik siden – om, at de vigtigste strategiske forhold, som EU har, er forholdet til USA.

Jeg er sikker på, jeg håber, og jeg har tillid til, at Kommissionen og Rådet vil gøre alt, hvad der er muligt i de kommende måneder og uger, som er så vigtige, for at styrke dette forhold, herunder gennem den institutionelle dimension.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Corina Crețu (PSE), skriftlig. – (RO) Valget af præsident Barack Obama kan markere starten på en ny æra i forholdet mellem EU og USA, hvis begge sider omsætter gode intentioner og venlige erklæringer til mere konkrete foranstaltninger, der har til formål at styrke båndene og etablere et mere effektivt samarbejde.

Den økonomiske krise og det aktuelle geostrategiske klima gør det endnu vigtige at forbedre det transatlantiske samarbejde, da vi i fællesskab står over for alvorlige udfordringer. USA og EU er forbundet af et partnerskab, der er fundamentalt vigtigt for begge sider, og som omfatter alle aktivitetsområder fra handel til militær alliance.

Under disse omstændigheder er det efter min mening afgørende, at vi eliminerer de sidste rester af forskelsbehandling i forbindelserne mellem USA og EU. Den kendsgerning, at der stadig kræves visum for borgere fra seks EU-medlemsstater, skal prioriteres i den dialog, som Kommissionen og Parlamentet fører med de amerikanske myndigheder, med henblik på at opnå ligebehandling for alle borgere fra EU baseret på fuldstændig gensidighed. I den henseende glæder jeg mig over, at det i denne betænkning anbefales, at USA anmodes om at ophæve visumkravene for seks lande, der endnu ikke er omfattet af visumfritagelsesprogrammet.

Daniel Petru Funeriu (PPE-DE), skriftlig. – (EN) "Amerika har ikke nogen bedre partner end Europa", erklærede præsident Obama i Berlin i juli 2008. Europa har til gengæld ikke nogen bedre partner end Amerika. Dette er den hovedkonklusion og det motto, der kan udledes af denne fremragende betænkning.

I det 21. århundredes globale verden står Europa og Amerika over for fælles udfordringer, men deler de samme værdier og kæmper for de samme idealer. Alle henstillingerne i betænkningen om at intensivere forbindelserne mellem EU og USA er derfor ikke kun glædelige, men også absolut nødvendige.

Jeg mener bl.a., at personlige kontakter er den eneste nøgle til et varigt forhold og samarbejde. Jeg fastholder og støtter endnu engang opfordringen til den amerikanske regering om helt at ophæve visumordningen for EU-borgere så hurtigt som muligt. Det er uacceptabelt, at borgere fra fem EU-medlemsstater stadig mødes med hindringer og skal have visum for at rejse til USA. Europa er en samlet enhed, og det samme skal tilgangen til alle dets borgere, deres rettigheder og friheder også være.

Lad folk interagere, forskere samarbejde og virksomheder finde fælles løsninger på den aktuelle økonomiske krise. Fri bevægelighed mellem de to kontinenter er derfor blevet særdeles nødvendig og skal være et prioriteret emne allerede på Pragmødet den 5. april 2009.

Csaba Sógor (PPE-DE), skriftlig. – (EN) I de sidste 18 år har USA skullet finde sig i at være udkældt – og måske ofte med god grund under den tidligere republikanske regering ledet af præsident Bush.

Jeg vil minde om, at uden amerikansk støtte og engagement ville mange problemer på det europæiske kontinent stadig hænge i luften. I den tidligere nævnte periode har det ofte vist sig, at EU har været magtesløs og ude af stand til at løse konflikter ved vores bagdør, på vores kontinent.

Uden amerikansk involvering og Daytonaaftalen ville der måske stadig være krig i Bosnien. Og jeg behøver ikke understrege, at Kosovos status stadig ville være uklar og dermed særdeles frustrerende for både Kosovos befolkning og de europæiske magter.

Trods de mange mangler i det amerikanske demokrati har de opnået noget, som vi kun kan drømme om: De har en sort præsident. Jeg nærer store forhåbninger til de transatlantiske forbindelser, og jeg håber inderligt, at tingene vil forbedre sig til gavn for både EU og USA.

8. Interimsaftale om handel med Turkmenistan – Interimsaftale om handel med Turkmenistan (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om:

– mundtlig forespørgsel til Rådet af Jan Marinus Wiersma, Erika Mann, Daniel Caspary, Robert Sturdy, Cristiana Muscardini og Eugenijus Maldeikis for Den Socialdemokratiske Gruppe, Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater og Gruppen Union for Nationernes Europa om interimsaftale mellem EU og Turkmenistan om handel (O-0024/2009 – B6-0019/2009)

– mundtlig forespørgsel til Kommissionen af Jan Marinus Wiersma, Erika Mann, Daniel Caspary, Robert Sturdy, Cristiana Muscardini og Eugenijus Maldeikis for Den Socialdemokratiske Gruppe, Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater og Gruppen Union for Nationernes Europa om interimsaftale mellem EU og Turkmenistan om handel (O-0025/2009 – B6-0020/2009) og

– betænkning (A6-0085/2006) af Daniel Caspary for Udvalget om International Handel om forslag til Rådets og Kommissionens afgørelse om interimsaftalen om handel og handelsanliggender mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Europæiske Atomenergifællesskab på den ene side og Turkmenistan på den anden side (05144/1999 – C5-0338/1999 – 1998/0304(CNS)).

Jan Marinus Wiersma, spørger. – (NL) Hr. formand! Det er godt, at vi i dag drøfter Parlamentets holdning til interimsaftalen om handel med Turkmenistan, noget som Parlamentet og EU længe har haft på vågeblus. Rådet og Kommissionen søger fremskridt på dette område, og de ønsker, at Parlamentet giver sin velsignelse til eller en positiv bedømmelse af denne interimsaftale, da det kan hjælpe med at forbedre forholdet til Turkmenistan.

Det har været på vågeblus længe, og det er der en grund til. Parlamentet har hidtil været meget tøvende med hensyn til at stemme om denne aftale, fordi vi i realiteten er ganske utilfredse med menneskerettighedssituationen i Turkmenistan, især under den tidligere præsident/diktator Turkmenbashi, der lukkede landet af over for omverdenen og behandlede sin egen befolkning på en ganske umenneskelig måde. Spørgsmålet er naturligvis, om det nye regime, der tiltrådte efter Turkmenbashis død, har ændret denne situation, og jeg vil gerne høre fra Rådet og Kommissionen, hvilke ændringer og forbedringer de har observeret i de senere år, og om det er grund nok til at forsøge at indgå og underskrive en handelsaftale.

Kommissionen og Rådet har naturligvis to stærke argumenter for en fornyet vurdering. Den strategiske kontekst har ændret sig. Vi ser på Centralasien på en anden måde end for få år siden. Kommissionen selv har lagt stor energi i regionen, men jeg ved også, at formandskabet mener, at EU ikke må overlade denne region til kineserne eller russerne. Vi har også interesser der, og regionen selv anerkender disse interesser. Jeg var i Kasakhstan for nylig, og jeg bemærkede, at der var stor interesse for at opnå et bedre forhold til EU.

Det andet vigtige argument fra Kommissionen er, at vi i øjeblikket ikke har et ordentlig juridisk grundlag for vores forbindelser til Turkmenistan. Vi bruger stadig en traktat fra Sovjettiden, og det er ikke kun uacceptabelt. Uden en bedre traktat, hævdes det, kan vi ikke skabe en anstændig dialog om menneskerettigheder.

Spørgsmålet er stadig ubesvaret: Har menneskerettighedssituationen forbedret sig så meget, at vi kan tage dette vigtige skridt og råde Parlamentet til at godkende handelsaftalen? Dette spørgsmål er efter min mening

stadig ubesvaret, og jeg afventer også reaktionerne fra Kommissionen og Rådet i den henseende. Jeg tvivler fortsat. Jeg har drøftet dette spørgsmål indgående med Daniel Caspary fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater, som er ordfører for dette spørgsmål. På en række områder, som han også vil nævne, søger vi stadig afklaring fra Rådet, navnlig hvad angår mediesituationen i Turkmenistan, uddannelse, adgang til fængsler for Røde Kors osv. Vi mener, at der skal ske reel forbedring på disse områder, og at en handelsaftale af denne type og en dialog om menneskerettigheder med Turkmenistan kan hjælpe med at opnå det.

Jeg har et sidste punkt, som også udtrykkes tydeligt i den beslutning, som vi har udformet sammen med Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa og Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater. Vi ønsker også en fast garanti for, at der er en reserveposition, hvis vi ikke når til enighed om denne handelsaftale. Vi ønsker at være i en position, hvor Parlamentet, hvis vi når til den konklusion, at de metoder, som Kommissionen og Rådet foreslår, ikke fungerer, og menneskerettighedssituationen i Turkmenistan ikke reelt forbedres, kan anmode Kommissionen og Rådet om at suspendere traktaten. Hvis vi ikke kan få dette løfte, vil jeg have meget svært ved at overbevise min gruppe på vores gruppemøde i aften om at stemme for denne handelsaftale. Vi vil så sandsynligvis foreslå en udskydelse af afstemningen. For os er det virkelig meget vigtigt, at vi får dette løfte, så vi kan have en anden forhandling om spørgsmålet om, hvorvidt handelsaftalen skal suspenderes, hvis situationen i Turkmenistan forværres eller ikke forbedres markant. Parlamentet skal have ret til at anmode Rådet og Kommissionen om dette.

FORSÆDE: Miguel Angel MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Næstformand

Bogusław Rogalski, spørger. – (PL) Hr. formand! Spørgsmålet om ratificering af aftalen med Turkmenistan er et omstridt spørgsmål på grund af krænkelse af demokratiske principper og grundlæggende menneskerettigheder i Turkmenistan. På trods af dette skal vi føre en dialog med dette land, og aftalen skal underskrives. I forholdet til Turkmenistan skal der lægges særlig vægt på, at levestandarden i Turkmenistan vil falde, hvis der ikke gennemføres et økonomisk samarbejde mellem EU og dette land. Ratificeringen af aftalen kan bestemt hjælpe med at øge befolkningens levestandard.

Lad os huske, at visse positive sociale tegn har vist sig i landet. Turkmenistans nylige vedtagelse af lovgivning om et forbud mod børnearbejde er et af disse tegn. Turkmenistan mangler selvfølgelig stadig at ratificere og gennemføre mange af Den Internationale Arbejdsorganisations konventioner – det er der ingen tvivl om. Den kendsgerning, at ændringer i Turkmenistan er blevet indført i et langsommere tempo end forventet, er dog foruroligende. Kun få virksomheder er blevet privatiseret, regeringen udøver stadig fast kontrol over mange sektorer i økonomien, og udenlandske investeringer er stadig på et meget lavt niveau. Selv om Turkmenistan er en af de største naturgasreserver og er en af de største bomuldseksportører, lever omkring halvdelen af befolkningen, og det skal vi huske, i fattigdom – ekstrem fattigdom, vil jeg gerne tilføje. Det politiske system er også langt fra tilfredsstillende, navnlig den fortsatte undertrykkelse af andre partier end regeringspartiet, og undertrykkelsen af forskellige religiøse grupper.

Trods alt dette mener jeg, at aftalen med Turkmenistan skal indgås og ratificeres, fordi kun ved at tale med Turkmenistan og sætte et vist eksempel kan vi give dem en hjælpende hånd, så dette land til sidst måske kan komme med i familien af demokratiske lande.

Robert Sturdy, spørger. – (EN) Hr. formand! Undskyld – Jeg var ikke klar over, at jeg havde taletid om netop dette emne. Jeg har kun nogle bemærkninger til det, som den forrige taler sagde. Det er efter min mening vigtigt, at vi understøtter lovgivningen, som vil bringe Turkmenistan tættere på os. Som ved alle disse lande skal vi sikre, at de er sikre i et meget vanskeligt miljø.

Her vil jeg gerne takke Daniel Caspary, som har arbejdet utrætteligt for at få lovgivningen igennem. Jeg ved, han skal tale om et par minutter, men han har arbejdet i Udvalget om International Handel med netop denne lovgivning.

På et tidspunkt, hvor verden lider under enorme begrænsninger i de finansielle tjenesteydelser og andre problemer, skal vi garantere sikkerheden for disse lande, og vi skal sikre, at de kommer med i den lovgivning, som Daniel Caspary foreslår. Jeg har ikke yderligere bemærkninger, og jeg undskylder, at jeg kom for sent.

Daniel Caspary, ordfører. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi har behandlet interimsaftalen med Turkmenistan i Parlamentet i næsten tre år. For næsten tre år siden havde vi nået det punkt, hvor Udvalget

om International Handel havde vedtaget en betænkning, men den blev afvist på plenarmødet, bl.a. fordi Rådet og Kommissionen havde indstillet deres arbejde med dette spørgsmål, og Parlamentet sagde, at der ikke var behov for, at vi skubbede på, hvis Kommissionen og Rådet ikke gjorde det.

Det glæder mig navnlig, at vi er i en anden situation i dag, selv om situationen i Turkmenistan stadig langt fra opfylder vores standarder. Menneskerettigheder tilsidesættes på mange områder, og der er stadig omfattende begrundet kritik, hvad angår manglen på demokratiske strukturer i landet. De individuelle friheder er meget begrænsede. Informationsfrihed i dette land lader meget tilbage at ønske. I øjeblikket er der i henhold til oplysninger, vi har modtaget fra ngo'er, planlagt en kampagne, som skal fjerne alle parabolantennener og dermed yderligere hindre adgangen til de frie medier.

Uddannelsessystemet lever stadig ikke op til den standard, vi ønsker med henblik på at uddanne folk på en oplyst og, vigtigst, informeret måde, hvad angår demokrati og menneskerettigheder. Situationen i fængslerne, spørgsmålet om politiske fanger og Røde Kors' adgang til disse fængsler er stadig fuldstændig utilfredsstillende og uforklaret.

På den anden side har der været omfattende ubegrundet kritik, der løbende viderebringes til os. Der har været adskillige falske rapporter fra såkaldte ngo'er i de senere år. Flere ngo'er har givet mig det indtryk, at de måske stod over for virksomheder fra andre lande, der gør, hvad de kan for at forhindre dialogen mellem EU og Turkmenistan.

Det er mit indtryk, at der bag mange af udtalelserne og de falske oplysninger, som er lækket til EU, var en meget bevidst interesse i at forstyrre dialogen mellem EU og Turkmenistan. Jeg tænker her på rapporter om, at alle hospitaler i landet var blevet lukket med undtagelse af to i hovedstaden, at alle biblioteker med undtagelse af to var blevet lukket, og at pest var brudt ud, fordi de sundhedsmæssige tilstande angivelig er så frygtelige. Disse rapporter har alle vist sig at være falske.

Så hvad er hovedproblemet? Det er helt umuligt at få et realistisk billede af dette land, primært fordi dets regering ikke tillader, at vi undersøger det ordentligt, og fordi vi som EU desværre ikke har et udenrigsministerium, der kan iværksætte de nødvendige foranstaltninger.

Vi kan dog se, at den nye præsident har iværksat en række reformer. EU's strategi for Centralasien, som blev vedtaget i Parlamentet for nylig, fokuserer på de centralasiatiske lande. Denne interimsaftale kan muligvis være det første lille skridt for at vise turkmenerne, at vi benytter dialog, skubber på dialogen og ønsker at hjælpe dem med at følge den langsomme – men forhåbentlig konstante – vej mod menneskerettigheder og demokrati.

Vores beslutning, som blev fremlagt her i Parlamentet som en beslutning fra flere grupper, omhandler klart de mange årsager til kritik. Den omhandler klart nogle af de positive tendenser, vi kan se, men det er vigtigt, at vi ikke uddeler fribilletter. Vi vil bestemt ikke sælge ud af værdier, som er vigtige for os, til Turkmenistan. Vi vil forsvare og opretholde vores værdier. Derfor må partnerskabs- og samarbejdsaftalen ikke være en konklusion, som er afgjort på forhånd, og Kommissionen og Rådet skal, som den forrige taler sagde, fremsætte klare erklæringer om den mulige suspension af interimsaftalen, hvis Parlamentet kræver dette på et senere tidspunkt.

Parlamentet har indgivet adskillige skriftlige forespørgsler til Kommissionen og Rådet. Det ville glæde mig, hvis De ville undersøge dem og give os tydelige svar, så vi forhåbentlig kan få søsat denne interimsaftale i morgen.

Alexandr Vondra, formand for Rådet. - (EN) Hr. formand! Jeg glæder mig bestemt over parlamentsmedlemmernes interesse for EU's forhold til Turkmenistan, og jeg glæder mig over lejligheden til på Rådets vegne at besvare de forskellige spørgsmål og problemer, der er rejst i Parlamentet.

Turkmenistan bliver på mange måder vigtigere og vigtigere. Det har længe været et meget indadvendt land. Men i de sidste to år har det taget en række betydelige skridt for at åbne op mod verden udenfor. Regeringen bliver mere og mere åben over for samarbejde. Det afspejles af en større indsats for at arbejde mere konstruktivt inden for rammerne af EU's centralasiatiske strategi.

Trods disse ændringer har vores kontraktlige forhold til Turkmenistan været uændret i 20 år. Som Jan Marinus Wiersma sagde, er det stadig baseret på den forældede aftale om handel og økonomisk samarbejde med Sovjetunionen.

På baggrund af de positive tendenser i Turkmenistan har vi mulighed for at styrke vores bilaterale forhold. Interimsaftalen, som blev underskrevet i 1999, indfører foreløbig de handelsrelaterede dele af partnerskabs- og samarbejdsaftalen, som også blev underskrevet i 1999, og som kun mangler ratificering fra tre medlemsstaterne.

Der er mange aspekter af EU's forhold til Turkmenistan. Indsatsen for at fremme menneskerettigheder og demokrati er selvfølgelig kernen i det bilaterale forhold, ligesom den er nøglen til den bredere strategi for Centralasien. Den kendsgerning, at Turkmenistan grænser op til Afghanistan, gør det til et strategisk vigtigt land. Samtidig deltager Turkmenistan i genopbygningen af Afghanistan og danner den logistiske baggrund for mange medlemsstaters operationer og aktiviteter inden for rammerne af ISAF (overflyvninger) og på bilateral basis. Turkmenistan er afgørende for sikkerheden i regionen og kampen mod narkotikahandel. Landets voksende økonomi repræsenterer desuden gode muligheder EU's virksomheder. Turkmenistan er desuden en central partner for spredningen af EU's energiforhold og energisikkerhed. Disse er alle vigtige områder, som vi skal udvikle af hensyn til vores egne interesser.

Siden præsidentvalget i februar 2007 har Turkmenistan igangsat en række væsentlige reformer, herunder ændringer af forfatningen. Mange af de nye bestemmelser i forfatningen og de øvrige reformer, som er blevet annonceret, understreger, at landet bevæger sig i den rigtige retning, selv om det er en langvarig proces, og der stadig er meget, der skal gøres.

Hvad angår menneskerettigheder, deltager Turkmenistan konstruktivt i en dialog om menneskerettigheder med EU om en lang række spørgsmål. Denne dialog er også blevet fulgt op af nogle vigtige tiltag i landet. Der er navnlig frigivet nogle politiske fanger, og samarbejdet med FN er øget. Turkmenistan har også tilladt et besøg fra FN's rapportør for religionsfrihed, det har deltaget fuldt ud i FN's periodiske revision, og der er etableret et FN-center for forebyggende diplomati i Ashgabat. Interne rejserestriktioner er blevet lempet, der er indledt en dialog med ICRC, og uddannelsesreformen har genindført 10 års sekundær uddannelse og fem års uddannelse på universitetsniveau. Turkmenistan har tiltrådt internationale konventioner, som f.eks. den anden valgfrie protokol til den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder og konventionen om kvinders politiske rettigheder.

Alt dette viser, at Turkmenistan bevæger sig fremad. Der er naturligvis stadig meget, der skal gøres med hensyn til menneskerettigheder og respekt for retsstatsprincippet og demokrati. Vi vil fortsætte med at skubbe på for at få frigivet alle politiske fanger, ophævet begrænsningerne for rejser til udlandet og sikret friheden for medierne og civilsamfundet.

Formandskabet er overbevist om, at vi bedst kan sikre, at Turkmenistan lever op til dette, gennem konstant engagement. Vi skal kunne føre en åben dialog og sende klare budskaber, når det er nødvendigt, hvis Turkmenistan skal bevæge sig mod fuld respekt for de internationale standarder.

Det er netop derfor, at vi skal opgradere vores forhold og vores egne instrumenter og redskaber. Den nuværende kontraktlige ordning fastlægger kun en rudimentær bilateral dialog. Den eneste traktatbaserede dialog består af et møde i et fælles udvalg på embedsmandsniveau én gang om året.

Interimsaftalen vil gøre menneskerettigheder til et centralt element i forholdet og vil derfor styrke vores mulighed for at påvirke den fremtidige udvikling i Turkmenistan på dette område. Partnerskabs- og samarbejdsaftalen vil, når den træder i kraft, gå endnu længere ved at fastlægge betingelserne for en fuldgældig politisk dialog.

EU's strategi for Centralasien, som blev vedtaget i juni, anfører, at EU vil udnytte potentialet i partnerskabs- og samarbejdsaftalen for at intensivere samarbejdet med de centralasiatiske lande. Sådanne aftaler er allerede indgået med Kasakhstan, Kirgisistan og Usbekistan. Og hvad angår Tadsjikistan, gælder en interimsaftale indtil partnerskabs- og samarbejdsaftalens ratificering og ikrafttrædelse.

For at EU's strategi for Centralasien kan gennemføres, er det vigtigt, at alle centralasiatiske lande inddrages, og derfor er det vigtigt, at vi skaber forudsætningerne for også at inddrage Turkmenistan. Uden Turkmenistan vil det være meget vanskeligt at gennemføre EU's mål og interesser i Centralasien.

Formandskabet er overbevist om, at vi nu skal fastlægge en passende retlig ramme for vores forhold til Turkmenistan, og her begynder vi med interimsaftalen. Den vil sætte os i stand til at bygge videre på udviklingen i landet og til at styrke vores bredere engagement i Centralasien.

Interimsaftalen er den mest effektive metode til at sikre, at Turkmenistan gør fremskridt på de forskellige centrale områder, som jeg har skitseret, ikke mindst respekt for menneskerettigheder, demokrati og

retsstatsprincippet. Jeg ved, at De deler disse målsætninger, og jeg håber derfor, at vi kan regne med Deres støtte til at føre dette videre.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Siden valget af præsident Berdymukhamedov har Turkmenistan i realiteten indledt en ny fase i dets udvikling, og der er set flere positive tegn på forandring.

De nye ledere udviser faktisk en mere åben holdning. De har f.eks. hævet restriktionerne mod den frie bevægelighed i landet, de har ændret forfatningen, så parlamentets rolle er styrket, de har etableret et institut for demokrati og menneskerettigheder, de er blevet værter for FN's center for forebyggende diplomati i Ashgabat, og de tillod for første gang, at internationale observatører overvågede valgene til den lovgivende forsamling i december. Reformen i undervisnings- og sundhedssektoren prioriteres nu højt af regeringen.

I 2006 foreslog Parlamentet de turkmenske myndigheder, at de skulle gennemføre en række foranstaltninger, så Parlamentet endelig kunne godkende interimsaftalen. I de sidste to år, siden den nye præsident blev valgt, er flere af de foreslåede foranstaltninger blevet vedtaget. Jeg vil ikke gentage dem, som formanden for Rådet allerede nævnt, navnlig foranstaltningerne vedrørende ICRC. Reformen er også indledt på uddannelsesområdet med moderniseringen af undervisningssystemet, undervisningen af lærere i udlandet, forlængelsen af uddannelsesperioden og indførelsen af internet i skolerne.

Nogle fanger er blevet frigivet, senest Valery Pal, hvis frigivelse vi havde krævet. I september 2008 udstedte man – igen for første gang – en besøgstilladelse til FN's særlige rapportør for religions- og trosfrihed, der konkluderede, at enkeltpersoner og grupper oplever stadig en række vanskeligheder, selv om situationen har forbedret sig markant siden 2007.

Iværksættelsen af nye strukturerede dialoger, f.eks. om menneskerettigheder, er et andet positivt punkt. De kan naturligvis stole på, at vi under disse møder stadig tager fat på de problematiske forhold, herunder navnlig de politiske fanger, forsamlingsfrihed, pressefrihed, frihed til gudsdyrkelse og rettigheder for mindretal, og ved hver lejlighed vil vi understrege vores fokus på respekten for menneskerettigheder og deres betydning for den langsigtede økonomiske og sociale udvikling.

Som følge af denne frygt – som er hel legitim – med hensyn til situationen i Turkmenistan har Parlamentet udskudt dets beslutning om interimsaftalen. Jeg er principielt enig i denne frygt, og jeg anerkender også, at Turkmenistan har et stykke vej igen, inden det fuldt ud overholder de internationale standarder for demokrati og menneskerettigheder.

Selv om den er begrænset, er dette dog en positiv udvikling, der vidner om et ønske om at gøre fremskridt og åbne op for forandring. Vi ser dette som en mulighed, vi skal gribe for at samarbejde med de turkmenske myndigheder og opmuntre dem. Jeg er selv helt overbevist om, at EU skal forpligte sig yderligere for at bane vejen for de positive tiltag, der skal gennemføres.

Anvendelse af interimsaftalen, og med den mener jeg de handelsrelaterede bestemmelser i partnerskabs- og samarbejdsaftalen, ville være et positivt første skridt, der ville sætte os i stand til at involvere os mere i Turkmenistan og målrettet fremme samarbejde, reform og modernisering som helhed. Interimsaftalen indeholder endvidere en afgørende bestemmelse om menneskerettigheder, og jeg er opmærksom på Deres bekymringer med hensyn til muligheden for at suspendere aftalen.

I den henseende vil jeg påpege, at artikel 1 i interimsaftalen og artikel 2 i partnerskabs- og samarbejdsaftalen indeholder bestemmelser, der henviser til respekten for demokrati og grundlæggende rettigheder som grundlæggende elementer for hver aftale, men frem for alt, at begge aftaler indeholder bestemmelser, som sætter hver part i stand til at træffe passende foranstaltninger i tilfælde af alvorlige brud på betingelserne og det endda uden forudgående høring i samarbejdsudvalgene i særlige påtrængende tilfælde.

Suspendering af aftalerne i tilfælde af et konstateret, vedvarende og alvorligt brud på bestemmelsen om menneskerettigheder er derfor mulig. Interimsaftalen er dog tydeligvis ikke et universalmiddel. Den vil helt sikkert ikke løse alle menneskerettighedsproblemer i Turkmenistan, men den vil hjælpe med at sikre, at de internationale standarder i højere grad overholdes, navnlig på områderne for retsstatsprincippet og menneskerettigheder.

Der er endnu to vigtige årsager til, at vi skal styrke vores forhold til Turkmenistan af hensyn til vores egne interesser: sikkerhed og energi. Turkmenistan befinder sig jo på skillevejen mellem Europa og Asien og tæller Iran og Afghanistan blandt dets naboer. Det er vigtigt, at det er aktivt neutralt i en meget anspændt region, der er moden til destabilisering.

Til det formål samarbejder vi med Turkmenistan på området for grænsekontrol og i kampen mod terrorisme, islamisk ekstremisme, narkotikahandel og menneskehandel. Dette samarbejde er så meget desto vigtigere i lyset af det internationale samfunds fornyede engagement i Afghanistan og Pakistan, og der vil faktisk snart blive afholdt regionale konferencer i Haag og Tokyo.

Som vi alle ved, kan Centralasien spille en meget vigtig rolle, når det drejer sig om energisikkerhed. Siden det nye regime tiltrådte i Turkmenistan, har vi øget vores samarbejde på dette område. EU gør enhver mulig indsats for at få anlagt den sydlige gaskorridor som en del af en bredere politik om spredning af vores energikilder og transportruter. Turkmenistan er naturligvis afgørende for gennemførelsen af dette projekt.

Endelig skal vores forhold til Turkmenistan i lige så høj grad formes af vores værdier som af vores interesser. Derfor er jeg overbevist om, at vi ved at involvere os i Turkmenistan bedre kan fremme vores argumenter for et mere åbent samfund i dette land.

Vi skal fortsat opmuntre myndighederne til at forbedre andre områder, f.eks. reform af straffe- og civilretten, lovgivningen om religion, pressefrihed, frigivelse af politiske fanger, åbning af fængsler for internationale observatører og øget tilstedeværelse af ngo'er i landet.

Det er af alle disse grunde, at jeg anmoder Dem om at godkende interimsaftalen med Turkmenistan.

Formanden. - Fru kommissær, mine damer og herrer! Inden jeg giver ordet til de forskellige talere i denne forhandling, vil jeg tillade mig – som ansvarlig for flersprogede forhold i Parlamentets Præsidium – at læse nogle råd højt fra en brochure til nye parlamentsmedlemmer om, hvordan man skal tale, så tolkningen kan udføres korrekt, og så dette mirakel, der er uden for sammenligning med og ikke er overgået af nogen anden institution, kan fortsætte med at fungere i det daglige.

Det er ikke de tavler, som Moses bragte ned fra bjerget, men der står følgende: "Tal i almindeligt tempo og ikke for hurtigt. Tak for Deres modersmål, hvis det er muligt. Undgå at skifte sprog, mens De taler. Det er bedre at tale end at læse op, men hvis der ikke er noget alternativ til oplæsning, skal De sørge for, at tolkene har teksten. Henvis tydeligt til dokumenter. Udtal tydeligt alle tal, der nævnes. Forklar forkortelser, De bruger i Deres tale. Husk, at vittigheder er vanskelige at oversætte, og tal til tolkene. Når De er formand for et møde, skal De vente et øjeblik, inden De giver ordet til de næste taler, så tolkene kan afslutte talen og skifte til den rigtige kanal".

Tak for Deres tolkning. Jeg vil benytte lejligheden til at lykønske tolkene, der gør vores arbejde muligt gennem deres eget, der er så kompliceret og effektivt.

Alexandru Nazare, for PPE-DE-Gruppen. – (RO) Hr. formand! Først og fremmest, og det er ingen tilfældighed i denne forhandling, glæder jeg mig også over det kompromis, der endelig blev opnået på Det Europæiske Råds sidste møde om finansieringen af Nabuccogasrørledningen.

Det glæder mig, at Nabuccoprojektet er blevet udnævnt til et prioriteret energiprojekt, og at vores indsats som medlemmer af Parlamentet til støtte for dette projekt har givet resultat.

For at komme tilbage til dagens forhandling er der efter min mening blandt vores bekymringer over Turkmenistan to forhold af lige stor betydning, som er særlig fremtrædende: økonomisk samarbejde, navnlig på olie- og gasområdet, og socialt fremskridt og menneskerettigheder i landet, som også kommissæren nævnte.

Jeg glæder mig over betænkningen og lykønsker Daniel Caspary med den.

Jeg mener også, at den aftale, vi drøfter, sikrer en bedre ramme for samarbejdet med Turkmenistan end den nuværende. Jeg vil godt fremhæve, at det ikke er for tidligt, at vi drøfter specifikke muligheder for samarbejde med Turkmenistan og dets inddragelse i EU's energiprojekter. Den aftale, vi drøfter i dag, er mere end velkommen som en metode til at accelerere det økonomiske samarbejde mellem EU og dette land.

Vi kan fra denne betænkning forstå, at myndighederne i Ashgabat er parate til at forhandle om menneskerettigheder og borgerrettigheder. Ud fra EU's erfaring indtil videre må det stå klart, at fremskridt på disse områder opnås hurtigst, når de er en del af en bredere drøftelse af andre forhold, herunder muligheden for langsigtet økonomisk samarbejde.

Turkmenistans energi- og udenrigspolitikker hænger tæt sammen. Vi kan håndtere dem samtidig ved at styrke det økonomiske samarbejde og vedtage specifikke foranstaltninger og ved at give konstant udtryk for vores interesse for menneskerettigheder.

Jeg glæder mig over evalueringskriterierne for Turkmenistans fremskridt og for kriterierne vedrørende EU's standarder for intellektuel ejendom. Jeg tænker på, om ikke det ville være nyttigt med tilsvarende kriterier for niveauet af økonomisk integration, men af en realistisk, langsigtet art, eller kriterier vedrørende fremskridtet på området for borgerrettigheder.

Erika Mann, for PSE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg takker kommissæren og Alexandr Vondra fra Rådet for forklaringerne, men jeg er sikker på, at De kan mærke, at vi stadig tøver med at give Dem vores fulde støtte. Det er nemt at forstå, fordi vi har en meget enkel sag. Problemet er opstået, fordi Parlamentet skal give sit samtykke til partnerskabs- og samarbejdsaftalen, hvilket ikke er tilfældet for interimsaftalen på grund af de retlige forhold.

Derfor kan vi kun, når det drejer som om interimsaftalen, fremhæve vores punkter, rejse vores bekymringer og støtte visse spørgsmål i vores beslutning. Men derfor tøver Parlamentet, og navnlig min politiske gruppe, med at give sin fulde støtte til interimsaftalen.

Jeg håber, De kan forstå dette, og at De kan løse problemet. Jeg ved, at det på grund af den retlige proces, og fordi De allerede har underskrevet det retlige grundlag, er meget vanskeligt, hvis ikke umuligt, for Dem at forhandle. Vi har fuldt kendskab til alle kendsgerningerne, men jeg er sikker på, at De kan finde en form for forpligtelse og undersøge mulighederne for at udvikle og undersøge det retlige grundlag yderligere, så De kan hjælpe vores side med at komme over på Deres side, fordi vi ved alle, hvor vigtigt Turkmenistan er, og fordi vi har allerede har givet vores støtte i forbindelse med andre aftaler. Det er altså ikke, fordi vi ikke er klar over, hvad der er sket, og det er heller ikke, fordi vi ikke ved, hvor vigtigt Turkmenistan er. Det er blot en meget vanskelig sag.

Jeg vil bede Dem undersøge dette igen, og derfor beder jeg Dem specifikt gøre mig en tjeneste: Se på vores afsnit 11, hvor vi udtrykker vores bekymring over den retlige forpligtelse og forskellene mellem interimsaftalen og partnerskabs- og samarbejdsaftalen.

De bedes anerkende afsnit 9 i vores beslutning, der omhandler medtagelsen af en bestemmelse om menneskerettigheder i partnerskabs- og samarbejdsaftalen. Jeg er bekendt med kommissærens bemærkninger, og jeg tog dem til efterretning, men jeg er sikker på, at Kommissionen kan gøre en yderligere indsats for at undersøge, hvordan vi kan styrke netop dette område.

Det samme gælder for afsnit 10, og det er også vigtigt for Rådet. Vi ønsker en revisionsbestemmelse. Jeg ved, den ikke er medtaget, men igen beder jeg Dem gøre os en tjeneste og undersøge, hvad De kan gøre i de videre forhandlinger.

Hvis De kan gøre noget ved afsnit 8, ville det være mere end en hjælpsom gestus over for os. Det vedrører overvågning, som vi altid ønsker, og som vi altid anmoder om. Overvågning betyder ikke, at vi vil sidde med ved forhandlingsbordet. Det har vi gjort under andre omstændigheder, så De bedes undersøge, hvad De kan gøre her, hvordan De kan hjælpe med at definere, hvad overvågning betyder, men gør os den tjeneste, at se på sagen.

Jeg mener for resten, De har gjort et godt stykke arbejde. Alle punkterne er omhandlet i den nye partnerskabsaftale mellem EU og Centralasien for det 21. århundrede. De har endda medtaget ILO's henstilling. De har medtaget menneskerettighedsspørgsmål, så jeg er sikker på, at vi kan finde et kompromis, men det er stadig lidt arbejde at gøre.

Hélène Flautre, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Vi må ikke forsøge at narre os selv, men vi skal indse, at den turkmenske regering, selv om Valery Pal er blevet frigivet, vil fortsætte med at bortføre, fængsle og tortere mennesker i Turkmenistan for opdigtede forbrydelser.

Selv om FN's særlige rapportør for religionsfrihed er rejst til Turkmenistan, er der stadig ni andre særlige rapportører, der afventer indrejsetilladelse, og det er mennesker, der dækker så vigtige områder som tortur, forsvar af menneskerettigheder, den dømmende magts uafhængighed, uddannelse, sundhed, ytringsfrihed osv.

Flere af talerne virker i realiteten som forsøg på selvovertalelse. Vi står fortsat over for et af verdens mest undertrykkende og lukkede regimer, selv om der er sket fremskridt, og selv om vi skal finde den rigtige strategi for at støtte dette. Det er vigtigt, at vi ikke er naive, eller at vi kræver, at Turkmenistan bliver en model for demokrati og menneskerettigheder, inden vi kan indgå en aftale med landet.

Hvad skal vi så gøre mellem disse to ekstremer? Jeg foreslår helt enkelt, at vi fører en reel udenrigspolitik, og at vi opfylder kriterier, der er meget præcise, som kan måles, som er realistiske, og som er Parlamentets politikker. Jeg tænker på indrejsetilladelser til uafhængige ngo'er, FN's særlige rapportører og Internationalt Røde Kors. Vi ved, at forhandlinger er undervejs, men de er ikke afsluttede. Jeg tænker på tilpasningen af uddannelsessystemet til internationale standarder – som er undervejs, men som stadig er langt fra tilfredsstillende – på frigivelsen af alle politiske fanger og på deres frie bevægelighed, kort sagt på menneskerettighedernes ABC. Min gruppes forslag er både ambitiøst og realistisk. Det kan reduceres til en simpel formel.

(Formanden afbrød taleren for at anmode hende om at tale langsommere efter tolkenes anmodning)

Vi må ikke sabotere vores egen politik ved at give afkald på vores værdier. Det er ikke et spørgsmål om at fremme Turkmenistans isolation, men om at involvere sig i landet. Hvordan skal vi så gøre det? Vi skal tage to blyanter, én i hver hånd. Med den første blyant skal vi tegne et vejkort, der fastlægger de faser, som er nødvendige for at opfylde de kriterier, som Parlamentet har fastlagt. Disse faser afmærkes over tid med præcise tidslinjer og drøftes på samarbejdsudvalgenes møder om menneskerettigheder med landet.

Når vi har underskrevet dette vejkort med den anden hånd og den anden blyant, kan vi underskrive den interimsaftale, vi sidder med. Når Kommissionen og Rådet skal drøfte fremtiden for bestemmelserne om menneskerettigheder, er det efter min mening afgørende, at det sker på en systematisk måde, som ledsages af en høringsordning, der om nødvendigt kan resultere i aftalens suspendering.

Formanden. - Hélène Flautre! Formanden måler ikke, hvor hurtigt talerne snakker. Formanden har en lampe foran sig, hvorigennem tolkene sender ham et SOS, når de holder op med at tolke, fordi de ikke kan følge med taleren. Jeg måler ikke nogens tempo. Jeg modtager dette nødsignal og sender det videre til medlemmerne, så alle kan følge forhandlingen.

Jeg takker Dem som altid for Deres forståelse!

Helmuth Markov, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. formand for Rådet, fru kommissær! Der er allerede gået et år, siden Parlamentet meget tydeligt og klart sagde, hvilket fremskridt der efter Parlamentets opfattelse var nødvendigt for at nå til enighed om handelsaftalen mellem EU og Turkmenistan. Det var krav, som var relativt nemme at opfylde: fri og uhindret adgang for Internationalt Røde Kors, frigivelse af politiske fanger og militærnægtere af samvittighedsgrunde, afskaffelse af alle statslige rejserestriktioner, nemmere adgang og arbejdsforhold for ngo'er og FN-agenturer samt omfattende reform af uddannelsessystemet. Jeg indrømmer åbent, at regeringen under præsident Berdymukhamedov har gjort fremskridt. Det bestrides ikke. Der er dog efter min mening ingen tilstrækkelig mulighed for, at vi kan godkende denne aftale nu. Både formanden for Rådet og kommissæren er gået glip af en vigtig chance.

Jeg deler ikke nødvendigvis deres holdninger, men som medlemmerne af Den Socialdemokratiske Gruppe sagde, ønsker vi i Parlamentet en garanti fra Dem for, at De vil imødekomme vores anmodninger, hvis Parlamentet kræver, at interimsaftalen trækkes tilbage. Alexandr Vondra sagde absolut intet om dette, og kommissæren forklarede os, at det anføres i aftalen, at dette kan ske. At det anføres, at det kan ske, er ikke sagen. Sagen er, at De er parat til, hvis Parlamentet kræver det, at imødekomme anmodningen. Det er sagen.

Hvis vi vil tage os selv alvorligt, beder jeg alle mine kolleger om ikke at stemme ja i morgen, medmindre Kommissionen skriftligt og mundtligt her angiver, at dette krav vil blive opfyldt. Dette var en pakkeaftale, der blev krævet i sidste ende, men De har ikke sagt noget om det. Jeg må her sige, at jeg har en fornemmelse af, at De ikke tager os alvorligt. I det mindste burde De have udformet en holdningserklæring til dette.

En aftale om denne interimsaftale er derfor ikke mulig under de nuværende omstændigheder. Jeg håber, vi vil dokumentere dette enstemmigt i morgen.

David Martin (PSE). – (EN) Hr. formand! Ligesom de to tidligere talere frygter jeg, at Kommissionen og Rådet begge har malet et lyserødt billede af den aktuelle situation i Turkmenistan.

Den nuværende præsident er måske marginalt bedre end den præsident, han afløste i februar 2007, men er han så meget bedre, at vi kan acceptere en interimsaftale som en forløber for en partnerskabs- og samarbejdsaftale? Som Helmut Markov og Hélène Flautre sagde, har vi i Udvalget om International Handel fastlagt fem meget klare opgaver for Turkmenistan, som skal løses, inden vi kan godkende aftalen.

Vi sagde for det første, at Internationalt Røde Kors skal have fri adgang til Turkmenistan. Medmindre Kommissionen og Rådet kan fortælle mig andet, har Røde Kors, så vidt jeg har forstået, ikke haft mulighed for at besøge et eneste fængsel eller en eneste fange i Turkmenistan.

For det andet sagde vi, at de skulle tilpasse deres uddannelsessystem til internationale standarder. Rådet har ret, når det siger, at det sekundære uddannelsessystem er blevet udvidet med ét år, men dette har, så vidt jeg har forstået, trods mindre forbedringer ikke været rettet mod flertallet af turkmenerne, men mod eliten for at forberede dem, der ønsker at arbejde i olie- og gassektoren.

For det tredje forlangte vi, at alle politiske fanger skulle frigives. Nogle er blevet frigivet, men ikke alle, og der er bogstavelig talt hundreder, hvis ikke tusinder, af politiske fanger, der vantrives i fængslerne i Turkmenistan, hvor de stadig venter på en retfærdig retssag.

Vi sagde for det fjerde, at alle begrænsninger for rejser til udlandet skulle fjernes. Det er interessant, at både Rådet og Kommissionen fokuserer på rejser i landet. Vi sagde, at der også skulle være frihed til at rejse ud af landet. Det er ikke blevet opnået.

Endelig sagde vi, at der skal være fri adgang for uafhængige ngo'er, fri adgang for FN's menneskerettighedsorganer og pressefrihed. Der er ingen pressefrihed, ingen fri adgang for ngo'er, og, selv om FN's observatør for religionsfrihed er blevet lukket ind, har Turkmenistan den længste kø af besøgsanmodninger fra FN blandt alle lande i verden.

Er det virkelig et land, vi vil handle med? Jeg mistænker, at flertallet i Parlamentet og i andre institutioner klart vil svare "ja". Hvorfor har tingene ændret sig, siden Udvalget om Handel vedtog dets beslutning i 2007? Kynikere vil måske sige, at det skyldes, at der er fundet gas og olie i Turkmenistan, at vi ønsker at anlægge en ny rørledning, og at det pludselig er i vores strategiske interesse. Hvis det er tilfældet, skal vi ikke lade som om, vi gør det af hensyn til menneskerettighederne. Det handler om egeninteresse på EU-plan.

(Formanden afbrød taleren)

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL). – (DA) Hr. formand! Jeg er også helt uenig i forslaget om, at Europa-Parlamentet betingelsesløst skal godkende handelsaftalen med Turkmenistan. For det er jo det, der er tale om. Vi kan skrive, hvad vi vil i vores begrundelse, men når vi først har trykket på de grønne knapper, så er den sag ude af vores hænder, hvis ikke vi får en garanti fra Kommissionen om, at vi har mulighed for at opsigte den aftale.

Hvad er egentlig begrundelsen for at sige ja til den aftale med Turkmenistan? Vi har hørt om alle mulige fremskridt, og det er rigtigt, at diktaturet har gennemført enkelte fremskridt og er kommet med en række løfter. Men som Amnesty International jo siger til os, så er de kun blevet gennemført i meget begrænset omfang. Hvad er så blevet brugt som begrundelse? Der er blevet brugt som begrundelse, at fraværet af en aftale heller ikke har givet resultater. Efter min mening er det en absurd begrundelse, som jo indirekte opfordrer alle mulige diktatorer til at holde ud. For så falder vi til patten på et eller andet tidspunkt. Jeg synes, at det skal siges klart: Gas kan købes for dyrt!

Og hvis prisen for gas er aftaler med diktaturet i Turkmenistan, så er prisen alt for høj!

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) Hr. formand! Det er beklageligt, at de foranstaltninger, som EU og andre internationale organisationer har truffet med henblik på at forsvare menneskerettighederne i Turkmenistan, endnu ikke har givet positive resultater. Journalister og menneskerettighedsaktivister, der har fået mundkurv på. Kvinder og børn bliver fortsat voldtaget og solgt.

Jeg er dog overbevist om, at en politik, hvor man suspenderer forbindelserne med og isolerer Turkmenistan, ikke er særlig hensigtsmæssig. Ikke fordi landet er rigt på gas, men simpelthen fordi kun kontakter med verden udenfor kan afstedkomme demokratiske forandringer.

Derfor støtter jeg Kommissionens holdning og interimsaftalen, som om nødvendigt kan suspenderes som reaktion på begivenheder i landet. EU's holdning til energi i forbindelserne med Turkmenistan bør ikke holdes adskilt fra ændringer inden for menneskerettighedsområdet.

Charles Tannock (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Der er ting ved Turkmenistan, der er noget mere mystiske end blot olie og gas. Ikke for at sige, at landets kulbrinteressourcer ikke er vigtige. De er rent faktisk af vital strategisk betydning for EU som følge af EU's ønske og Turkmenistans åbenbare ønske om at bevæge sig ud af Ruslands skygge med hensyn til energiforsyning.

Turkmenistans kolossale og let tilgængelige gasressourcer er i sig selv nok til at kræve tættere forbindelser med EU. Men der findes også andre grunde til, at jeg mener, at vi bør søge at opnå en interimsaftale om handel med Turkmenistan. Landet er et fremragende eksempel på et fredeligt og stabilt muslimsk land med en verdslig regering, der er engageret i kampen mod islamisk terrorisme i Afghanistan, hvor der er krig.

Naturligvis er der stadig alvorlig bekymring over menneskerettigheder, demokrati og politiske friheder, men den slags bekymringer har vi også over for Rusland og Kina, og jeg kan ikke huske, at Socialdemokraterne tog dette op ved forhandlingen om Tibet for nylig. Men vi opretholder strategiske forbindelser med begge disse store lande.

Vi vil tilskynde til yderligere ændringer i Turkmenistan gennem dialog og partnerskab, ikke gennem isolation. Derfor støtter jeg generelt bedre forbindelser mellem EU og landene i Centralasien.

(Formanden afbrød taleren)

Alessandro Battilocchio (PSE). – *(IT)* Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg håber, at denne forhandling om interimsaftalen kan give os lejlighed til at iværksætte en grundig gennemgang af situationen i Turkmenistan og kræve flere praktiske foranstaltninger for at forbedre den meget negative situation i øjeblikket.

Ashkhabatregeringen afviste for nylig en række henstillinger om bl.a. løsladelse af politiske fanger, genoptagelse af tidligere sager om politiske fængslinger og ophævelse af det vilkårlige rejseforbud for menneskerettighedsaktivister. Indtil i dag har denne stat uden at hykle lukket for overvågning fra internationale organisationer, som ikke har kunnet komme ind i landet i 10 år. Journalister og aktivister kan ikke arbejde frit, og alle politiske modstandere er udsat for daglige trusler.

EU og det internationale samfund kræver nu en ændret holdning til respekten for menneskerettigheder. Rent økonomiske aftaler vil være meget vanskelige at acceptere.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – *(FR)* Hr. formand, hr. minister, fru kommissær! Jeg mener, at vi skal holde op med at hykle i dette spørgsmål.

I 2006 deltog jeg selv i Parlamentets delegation, som rejste til Turkmenistan, og vi fremsatte dengang en række forslag, som De har taget op, fru kommissær.

Jeg forstår naturligvis Deres og Rådets argumenter, men når jeg sammenligner med det, der er blevet foreslået og betænkningen om Centralasien – som vi stemte for her i Parlamentet for nogle få måneder siden, den 20. februar 2008, og hvor vi gentog vores krav vedrørende løsladelse af fanger, Røde Kors osv. – er der så sket fremskridt overhovedet? Nej.

Når jeg læser betegnelsen "Turkmenistan-betænkningen", ser jeg personligt "Nabucco-betænkningen", for i sidste ende er vi interesserede i energien, i gassen fra det tredjestørste gasproducerende land i verden. Desuden ved jeg – for det fik vi forklaret ganske udmærket, da vi var i Turkmenistan – at, hvis EU ikke var interesseret i den turkmenske gas, havde landet andre kunder, ikke mindst Kina. Så vi må ikke være hykleriske, lad os sige det lige ud ...

(Formanden afbrød taleren)

Christopher Beazley (PPE-DE). – *(EN)* Hr. formand! Jeg vil blot gerne erklære mig helt enig med min kollega, dr. Charles Tannock. Hans afsluttende bemærkninger, hvis han ikke var blevet afbrudt, gik på, at EU bør tilskynde til – og Kommissionen og Rådet skal finansiere – transkaspiske rørledninger til Centralasien for at mindske risikoen for at blive afhængige af en monopolleverandør, så vi undgår at blive ofre for en af vores naboers udenrigspolitiske mål.

Formand. – Tak, hr. Beazley. Det er altid vigtigt at føje noget til hr. Tannocks tanker. Han er altid konstruktiv og en inspirationskilde for Parlamentet.

Nu har den sidste taler, hr. Martin, ordet.

I Præsidiets vil vi undersøge, hvorvidt vi i denne afdeling kan give ordet til talere, der allerede har deltaget i debatten, for de plejer bare at genåbne den. Men i dette tilfælde har fem talere ret til at få ordet, og vi er nået til den femte taler, så jeg giver ordet til hr. Martin.

David Martin (PSE). – *(EN)* Hr. formand! Tak for ordet. Jeg ville gerne have ordet igen, fordi jeg ønskede at stille et meget specifikt spørgsmål til Kommissionen, når den får ordet igen. Jeg vil gerne vide helt præcis,

hvordan en menneskerettighedsklausul, som vi indfører, kan gøres gældende og implementeres. Bliver det Kommissionen, der beslutter, hvorvidt der er sket brud på menneskerettighederne, og hvis Kommissionen beslutter dette, vil Rådet da beslutte at suspendere aftalen med enstemmighed eller med kvalificeret flertal? Hvor praktisk bliver det med en menneskerettighedsklausul? Vi har menneskerettighedsklausuler i mange af vores internationale aftaler, og indtil videre – med undtagelse af den næste forhandling – har vi stort set aldrig påberåbt os nogen af dem. Belarus er en af de få undtagelser.

Alexandr Vondra, *formand for Rådet*. – (EN) Hr. formand! Jeg mener, at dette var en nyttig forhandling. Den drejede sig især om menneskerettigheder, og det kommer ikke som nogen overraskelse for os. Jeg vil gerne endnu en gang understrege, at den eksisterende menneskerettighedsklausul i aftalen gør det muligt at suspendere aftalen, hvis menneskerettighederne krænkes. Med hensyn til selve suspenderingen mener jeg, at hvis situationen i Turkmenistan forværres, bliver vi nødt til at tage det, Parlamentet foreslår, meget alvorligt.

Naturligvis vil den endelige beslutning blive truffet af Rådet, som vil undersøge alle muligheder for diverse foranstaltninger, herunder muligheden for suspendering, og der findes fortillfælde med visse andre centralasiatiske lande.

Nogle af os var ligeledes inde på samarbejdet med Røde Kors. For os er det ikke let at vurdere samarbejdet mellem Røde Kors og Turkmenistan, ganske enkelt fordi Røde Kors anvender et grundlæggende diskretionsprincip. Så ud fra de oplysninger, vi har til rådighed, må vi indrømme, at der er meget at gøre og meget, der kan forbedres, men samtidig kan vi se positive ting og tendenser.

Generelt vil jeg sammenfattende sige, at menneskerettighedssituationen i Turkmenistan naturligvis lader meget tilbage at ønske, men fortsat isolation er ikke nogen udvej. En betinget tilgang til indgåelsen af interimsaftalen, som vi har forhandlet om i 11 år, er ikke noget effektivt middel til at sikre fremskridt med hensyn til menneskerettigheder og demokrati.

Vi er naturligvis nødt til at indgå i en dialog med Turkmenistan om menneskerettigheder, og det forsøger vi at gøre. Den tjekkiske premierminister var der for ganske nylig. Han drøftede netop disse emner med præsidenten i Ashgabat.

Formandskabet er overbevist om, at der nu er mulighed for at indgå en aftale med Turkmenistan, og den fremgangsmåde er det eneste effektive middel til at etablere en ærlig dialog om spørgsmål som menneskerettigheder.

Ingen af Turkmenistans vigtigste partnere – Rusland eller Kina, som i øjeblikket styrker deres indflydelse i regionen – vil formentlig sætte disse spørgsmål særlig højt på dagsordenen.

Så etableringen af et hensigtsmæssigt aftaleforhold startende med interimsaftalen er et vigtigt skridt i en sådan politik. En negativ udtalelse fra Parlamentet vil være skadelig for vores spirende dialog med Turkmenistan og vil undergrave vores evne til at sikre fremskridt inden for vigtige områder som f.eks. større respekt for menneskerettigheder.

Derfor vil jeg gerne opfordre Parlamentet, som ordføreren Daniel Caspary foreslog, til at bakke fuldt op om indgåelsen af interimsaftalen.

Benita Ferrero-Waldner, *medlem af Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Eleanor Roosevelt sagde engang, at man i stedet for forbande mørket skal tænde et lys. Dette gælder også Turkmenistan. Fremme af menneskerettigheder og støtte til demokrati i landet skal naturligvis fortsat være vores prioritering. Mange af Dem – f.eks. fru Flautre, som ikke længere er til stede – har med rette sagt, at ændringerne sker langsomt. Ja, det gør de, men der sker ændringer, og disse ændringer skal anerkendes, og vi skal tilskynde til deres gennemførelse.

Så vi skal yde hjælp til selvhjælp til Turkmenistan. Derfor skal vi forhandle konstruktivt, vedvarende og strategisk med dette land. Vi er nødt til at skabe de rette rammer for vores aftaleforhold, men den handels- og samarbejdsaftale, der gælder i øjeblikket, er så begrænset, at den ikke giver mulighed for dette.

Jeg vil også gerne sige et par ord om suspendering eller mulig suspendering. Som De ved, og som rådsformanden netop har sagt, er det Rådet – i øvrigt med enstemmighed – der træffer beslutning om sådanne spørgsmål. Kommissionen kan fremsætte forslag om disse ting.

Jeg vil gerne erindre Dem om, at Rådet f.eks. efter begivenhederne i Andijan besluttede at indføre restriktive foranstaltninger over for Usbekistan, herunder en våbenembargo samt indrejserestriktioner for usbekiske

embedsmænd, som havde været involveret i begivenhederne. Desuden blev de tekniske møder under partnerskabs- og samarbejdsaftalen, samarbejdsudvalget og underudvalgene suspenderet. Disse foranstaltninger blev holdt under konstant opsyn og fornyet eller ændret hvert år, afhængig af, hvad der var hensigtsmæssigt.

Hvis en tilsvarende begivenhed – eller blot en alvorlig forværring – skulle indtræffe, kan Rådet indføre tilsvarende foranstaltninger eller endda overveje at suspendere aftalen, og Kommissionen vil bestemt overveje alle muligheder, herunder suspendering.

Medtagelsen af en specifik menneskerettighedsrelateret suspensionsklausul i partnerskabs- og samarbejdsaftalen ville kræve en ændring af denne aftale. Det vil efter vores mening være temmelig vanskeligt, da det vil betyde en genåbning af forhandlingerne med Turkmenistan – som allerede underskrev og ratificerede partnerskabs- og samarbejdsaftalen i 2004 – og med EU's medlemsstater, hvoraf 12 har ratificeret aftalen.

Med hensyn til målsætningen om at fastslå, hvorvidt krænkelse af menneskerettighederne kan føre til suspendering af partnerskabs- og samarbejdsaftalen, vil jeg gerne gentage, at både partnerskabs- og samarbejdsaftalen og interimsaftalen indeholder en klausul, hvori man erklærer, at respekt for menneskerettighederne er et vigtigt aspekt – hvilket jeg også meget tydeligt gav udtryk for før. Både partnerskabs- og samarbejdsaftalen og interimsaftalen indeholder en klausul om, at hvis den ene part mener, at den anden part har undladt at opfylde en forpligtelse i henhold til aftalen, kan man indføre hensigtsmæssige foranstaltninger, og i særlige hastetilfælde kan dette endda gøres uden først at forelægge sagen for det fælles udvalg.

Både interimsaftalen og partnerskabs- og samarbejdsaftalen indeholder ligeledes en fælles erklæring, hvori man præciserer, at særlige hastetilfælde betyder, at en af parterne begår alvorlige overtrædelser af aftalen, og i begge tilfælde præciseres det, at alvorlige overtrædelser består i brud på et væsentligt aspekt af aftalen.

Derfor giver en alvorlig overtrædelse i hastesager parterne ret til at træffe hensigtsmæssige foranstaltninger. Efter vores mening kan disse foranstaltninger også bestå i en suspendering af aftalen. Derfor, mine damer og herrer, beder jeg Dem igen – som jeg gjorde tidligere – stemme for aktiveringen af interimshandelsaftalen med Turkmenistan.

Jeg ville være helt indforstået med en politisk forpligtelse fra min side – fra Kommissionens side – til at overvåge menneskerettighedsdialogen og aflægge regelmæssige rapporter til Parlamentet. I handelsaftalen ville dette udgøre et trinbræt for et øget samarbejde og bringe os et skridt videre i at skabe rammerne for en dialog med Turkmenistan i lighed med den, vi allerede har etableret med andre lande i regionen. Det må vi heller ikke glemme.

Kun gennem et styrket engagement vil vi kunne påvirke positive tendenser og en forbedring af menneskerettighedssituationen.

FORSÆDE: Manuel António DOS SANTOS

Næstformand

Daniel Caspary, *ordfører*. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Mange tak for dagens forhandling. Den har bragt os et godt stykke videre. Jeg vil gerne takke alle mine venner, som har arbejdet sammen med mig om dette spørgsmål gennem de seneste måneder.

En central udtalelse fra Rådet, min kære hr. Vondra, har især sat sig fast i hovedet på mig: Turkmenistans befolkning vil bestemt ikke lære, hvad demokrati og menneskerettigheder betyder, af Kina, Rusland eller Iran. Gennem de senere år har Parlamentet opstillet klare betingelser for vores accept af denne interimsaftale, senest i betænkningen om strategien over for Centralasien af hr. Özdemir.

Det ville være en kolossal indrømmelse for Parlamentet, hvis vi nu grundlæggende så stort på de specifikationer, vi opstillede for omkring tre eller seks måneder siden, og sagde, at vi alligevel ville vedtage min betænkning om interimsaftalen. På den anden side er det også klart for mig, at vi i dag taler om interimsaftalen. Det havde ikke været nogen god idé at udsætte afstemningen. Jeg mener på ingen måde, at vi skal bruge Turkmenistan og interimsaftalen som gidsel for at ændre magtbalancen mellem de europæiske institutioner.

Jeg er også klar over, at det ville skabe præcedens, hvis Kommissionen og Rådet gik ind på de krav, som mange af os har fremsat i dag, også – og det vil jeg gerne slå helt fast – selv om disse krav efter min mening

er fuldt berettigede. Derfor forventer jeg – helst i aften – et løfte fra Kommissionen om, at hvis denne overvågning viser, at situationen er blevet forværret i Turkmenistan, og hvis Parlamentet vedtager en beslutning om at bede Kommissionen foreslå Rådet en suspendering af denne interimsaftale, vil den foreslå dette over for Rådet. Jeg mener, at dette vil være muligt inden for rammerne af de nuværende aftaler.

Det ville glæde mig, hvis vi under alle omstændigheder fik et løfte fra Rådet om, at det straks vil medtage og drøfte dette spørgsmål på et af sine kommende møder efter forslag fra Kommissionen. Begge institutioner kan bestemt afgive disse løfter uden at anfægte den overordnede tilrettelæggelse af det institutionelle samarbejde inden for EU. Jeg ville være taknemmelig, hvis De kunne afgive et sådant løfte i dag eller senest inden afstemningen i morgen. Jeg er ikke interesseret i at skulle anbefale mine kære kolleger, at vi udskyder afstemningen om min betænkning.

Formanden. – Jeg har modtaget to beslutningsforslag, jf. forretningsordenens artikel 108, stk. 5.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

9. Halvårlig evaluering af dialogen EU-Belarus (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelser fra Rådet og Kommissionen om den halvårige evaluering af dialogen mellem EU og Belarus.

Alexandr Vondra, *formand for Rådet*. – (EN) Hr. formand! Jeg er Parlamentets medlemmer taknemmelig for muligheden for at komme med en ajourføring af udviklingen i Belarus og navnlig rapporten om resultatet af sidste mandags drøftelse af dette spørgsmål i Rådet.

Som mange her vil være klar over, har vi i medfør af Rådets beslutning fra oktober om en midlertidig og delvis suspendering af listen med visumforbud set visse positive udviklingstendenser i Belarus. Jeg vil især pege på registreringen af "For Freedom"-bevægelsen og af centret for Tjernobylinitiativer, trykning og distribution af uafhængige aviser som *Narodnaya Volya* og *Nasha Niva*, rundbordsdiskussionen om regulering af internettet med OSCE-repræsentanten for mediefrihed, de igangværende ekspertdrøftelser med OSCE/ODIHR om forbedring af valgloven og oprettelse af rådgivende råd, herunder et om menneskerettighedsspørgsmål bestående af repræsentanter for civilsamfundet og endda fra oppositionen.

Disse skridt, som måske vil forekomme ret ubetydelige for nogen, er vigtige i forbindelse med Belarus. Dette har repræsentanter for civilsamfundet i Belarus erkendt.

Men der har også været hændelser, der giver anledning til bekymring hos os. Den vigtige menneskerettighedsngo, *Viasna*, er blevet nægtet registrering, der er problemer med akkrediteringen af visse af de uafhængige medier, og selv om der forekommer mindre chikane imod aktivister i civilsamfundet og fra oppositionen end tidligere, sker der stadig kortvarige fængslinger. Vi holder også nøje øje med klager fra oppositionen over "tvangsværnepligt".

Så vi kan ikke benægte, at der tegner sig et noget blandet billede. Men vi er dog overbeviste om, at der nu er behov for at fortsætte med en engagementspolitik og støtte de positive udviklingstendenser. Dette bør være vejen frem i vores relationer med Belarus. Vi skal huske på vores bredere strategiske interesser i regionen samt finanskrisens virkninger, når vi overvejer vores fremtidige politiske retning.

Det var de overvejelser, der lå bag vores beslutning den 16. marts. Med denne beslutning forlænges de restriktive foranstaltninger med et år, men vi fastholder samtidig suspenderingen af anvendelsen af de rejserestriktioner, som visse embedsmænd fra Belarus pålægges, i ni måneder.

Den grundige revision, som er planlagt ved udgangen af denne ni måneders periode, vil være koncentreret om de fem områder, der nævnes i Rådets konklusioner fra oktober 2008. Dette er valgreformer og andre konkrete foranstaltninger i retning af respekt for demokratiske værdier, retsstatsprincippet, menneskerettigheder og grundlæggende friheder, herunder ytringsfrihed og mediefrihed, samt forsamlingsfrihed og foreningsfrihed.

Vi tror fuldt og fast på, at en fortsættelse af suspenderingen, som vi vedtog i sidste uge, vil give os mulighed for at forfølge vores politiske mål. Dette vil give os mulighed for at fortsætte med at tage bekymrende udviklingstendenser på menneskerettighedsområdet op over for vores partnere i Belarus. I næste måned iværksættes en menneskerettighedsdialog, hvilket bliver særlig vigtigt.

Efter ophævelsen af forbuddet mod bilaterale politiske kontakter har vi gennemført en række besøg på højt niveau, herunder en ministertrojka sidst i januar. Formålet med disse forskellige kontrakter har været at opmuntre Belarus og sikre forståelse for forskellige forventninger. Vi håber, at dialogen vil fortsætte i de kommende måneder.

Vi er overbeviste om, at vi skal være konstruktive i forhold til Minsk. Vi er fortsat realistiske og forventer ingen dramatiske ændringer. Omstilling tager tid, og vi har en fælles interesse i at benytte enhver mulighed for at tilskynde til den fortsatte positive udvikling.

Det er vigtigt, at engagementspolitikken er blevet støttet åbent af repræsentanter for civilsamfundet i Belarus, som for nylig deltog i en meget nyttig diskussion med medlemmerne af Parlamentet. Vi opretholder også regelmæssige kontrakter med repræsentanterne for civilsamfundet i Belarus, og vi har til hensigt at fortsætte denne dialog samt vores støtte til civilsamfundet og de uafhængige medier i Belarus.

Jeg vil gerne slutte med et par bemærkninger om østpartnerskabet, som blev vedtaget i sidste uge af Det Europæiske Råd, og som vil blive lanceret på et topmøde i maj. Belarus er et af de seks lande i østpartnerskabet. Vi mener helt klart, at Belarus bør inddrages i dette nye initiativ allerede fra begyndelsen. Men omfanget af landets deltagelse i det bilaterale spor vil afhænge af en række faktorer, navnlig fremskridt inden for nogle af de områder, jeg netop har omtalt.

Jeg er taknemmelig for den offentlige støtte, som Parlamentet har givet til resultatet af Rådets møde i mandags. Den tilbundsgående revision, der skal gennemføres om ni måneder, vil være af central betydning for alle kommende beslutninger og vil få stor betydning for vores fremtidige relationer med Belarus på det overordnede plan. Rådet er meget interesseret i fortsat at holde Parlamentet informeret om udviklingen og glæder sig over muligheden for at give Dem mulighed for at bidrage til denne diskussion.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Belarus står ved en skillevej.

Vi står nu med en rådsbeslutning, hvor man bekræfter den foreløbige suspendering af visumforbuddet frem til årets udgang og, og Parlamentet vil snart vedtage en beslutning. Tiden er inde til at foretage en første revision af vores politik for Belarus efter seks måneder med suspenderede sanktioner – siden oktober 2008 – og overveje, hvad der skal ske i de kommende ni måneder.

Personligt er jeg overbevist om, at EU's beslutning fra oktober om at suspendere sanktionerne var den rette, og at denne suspendering rent faktisk har ført til en positiv proces.

Belarus har indført foranstaltninger, der uden for enhver tvivl går i retning af mere demokrati. Jeg tænker navnlig på, at to uafhængige aviser igen findes i kioskerne, at hr. Milinkevich' organisation endelig er blevet lovliggjort, på samarbejdet med OSCE/ODIHR om valglovgivningen og på de forskellige kongresser for oppositionspartier eller ngo'er – som f.eks. sammenslutningen af polakker i Belarus – som fik lov at finde sted. Det er korrekt, at disse fremskridt er begrænsede og utilstrækkelige, men det er nyt, at der overhovedet sker fremskridt, og vi kan generelt konkludere, at der er sket fremskridt.

Derfor fik denne blandede revision en blandet modtagelse i EU med den afbalancerede beslutning, der blev truffet på det seneste GAERC. Ved at suspendere sanktionerne i en længere periode får vi mulighed for at opretholde en dialog, hvilket civilsamfundet udtrykkelig har bedt os gøre, herunder på det forum, som Parlamentet afholdt så sent som den 4. marts.

Samtidig holder vi fast i de redskaber, vi har til rådighed, da sanktionerne kan genindføres ved årets udgang, hvis vi anser de fremskridt, der til den tid er sket, for utilstrækkelige, og vi vil fortsætte vores gennemgang ved konstant at være opmærksomme på situationen i praksis med hensyn til, hvorvidt der sker fremskridt på de fem nøgleområder, der blev identificeret i GAERC's konklusioner i oktober. Og takket være vores delegation i Minsk spiller Kommissionen en aktiv del med hensyn til at analysere situationen på stedet.

Mine damer og herrer, jeg glæder mig over Parlamentets initiativ om at sende en delegation af medlemmer af Udenrigsudvalget og Europa-Parlamentets Delegation for Forbindelserne med Belarus til Minsk om 10 dage, hvor de skal mødes med myndighederne og de forskellige partier og for at danne sig en idé om situationen på stedet.

Jeg vil samtidig sende min ansvarlige direktør for denne region af sted, og han vil naturligvis samarbejde tæt med Parlamentets delegation. Oprettelsen af en ny dialog om menneskerettigheder med Belarus er endnu et prisværdigt skridt, der vil give os mulighed for at strukturere vores krav bedre og komme mere i dybden med vores diskussioner.

Den første del af denne dialog skal finde sted om et par dage i Minsk, og EU vil tage alle emnerne op. Vi skal mødes med repræsentanter for civilsamfund før og efter denne dialog for at kunne udnytte deres ekspertise.

Mine damer og herrer, når vi skal udvikle vores forbindelser med denne nabo, der ligger i Europas hjerte, skal vi afsætte tid til at overveje en reaktion, også på længere sigt, på de fremskridt, som Belarus har gjort. En reaktion, der giver os mulighed for at bringe Belarus tættere på vores europæiske familie og dens værdier, og for at gøre det tog Det Europæiske Råd, for rådsformanden nævnte, i fredags en beslutning om at give Belarus adgang til østpartnerskabet og navnlig dets multilaterale komponent, platformene. Dette partnerskab vil give Belarus mulighed for at udvikle nye støtte- og udvekslingsnetværk med sine naboer, også på vegne af civilsamfundet i Belarus, som ønsker at afslutte sin isolation og deltage i forummet om civilsamfund.

Med hensyn til Belarus' deltagelse i den bilaterale del af østpartnerskabet er teksten i Kommissionens forslag utvetydig: Udviklingen af bilaterale forbindelser mellem EU og Belarus er og vil fortsat være afhængig af udviklingen i den politiske situation i landet.

Endelig går jeg i lyset af den finansielle og økonomisk krise, der også går hårdt ud over alle vores naboer i Øst, personligt ind for økonomiske støtteforanstaltninger over for Belarus. IMF har taget et vigtigt første skridt med aktiv støtte fra de europæiske medlemmer, og det var at yde et lån på 2 mia. USD til at afbøde de umiddelbare virkninger af krisen, og her tænker jeg på betalingsbalancen. Anden fase vil give Belarus adgang til EIB-lån og til større lån fra EBRD til finansiering af projekter i forbindelse med de transeuropæiske net, hvilket også vil bidrage til at diversificere landets økonomiske forbindelser.

Samtidig er Kommissionen i færd med at styrke sine tekniske dialoger med Belarus inden for områder af fælles interesse som energi, transport, told, standarder og på længere sigt økonomi.

Afslutningsvis vil Parlamentet for at styrke denne dialog vedtage en beslutning om Belarus, og Kommissionen vil helt sikkert være meget opmærksom på Deres henstillinger. Jeg håber virkelig, at vi fortsat kan samarbejde tæt i de kommende måneder om vurderingen af situationen og i vores dialog med Belarus, landets myndigheder og dets civilsamfund, og jeg håber, at dette første skridt vil føre os ind i et dybtgående, gensidigt engagement baseret på konkrete fremskridt.

Charles Tannock, for PPE-DE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! EU's forbindelser med Belarus præges nu af pragmatiske overvejelser hos begge parter. Mange års isolationistisk politik førte ingen vegne, hvilket Rådet nu noget forsinket har erkendt. Det bidrog bestemt ikke til at løsne Europas sidste selvisolerende diktator, præsident Alexander Lukashenkos, greb om magten.

For to uger siden havde jeg her i Strasbourg det privilegium at møde to fremtrædende systemkritikere fra Belarus for at diskutere den politiske udvikling i deres land. En af dem, Alexander Kazulin, var for nylig blevet løsladt som politisk fange, hvilket er en af grundene til, at EU er begyndt at se Lukashenko i et mere positivt lys.

Men politisk undertrykkelse er stadig et alvorligt problem i Belarus. Derfor er det et åbent spørgsmål, hvorvidt denne tilsyneladende optøning i forholdet mellem EU og Belarus vil føre nogen steder hen, idet Lukashenko udmærket kan spille et spil med Rusland, mens han læner sig mere i retning af EU. Men det er bedre, end at vi holder fast i den fejlslagne boykotpolitik fra sidste årti.

Det er vigtigt, at Rådet holder fast i stokke-og-gulerodsmetoden over for Belarus: Hvis Lukashenko får tydelige incitamenter til interne politiske reformer, er det muligt, at han reagerer positivt. Men han skal også vide, at han ikke kan fortsætte som hidtil, og at ethvert tegn på et mere autoritært styre og kraftigere undertrykkelse vil sætte tilnærmelserne i stå og svække EU's støtte til Belarus' ambitioner om WTO-medlemskab. For indværende kan det efter min mening være at gå et skridt for langt at invitere Lukashenko til Prag til topmødet i maj, hvor østpartnerskabet, som Belarus tilhører, skal lanceres. Vi er nødt til at kæde tættere forbindelser sammen med konkrete løfter fra regimets side om, at det vil ændre sine metoder.

Belarus skal også overbevises om, at anerkendelse af de georgiske områder Abkhasien og Sydossetien som uafhængige stater – hvilket Rusland i øjeblikket har gjort som eneste land – er uacceptabelt. Jeg tror, at Belarus forsøger at distancere sig fra den russiske kontrol, og vi skal udnytte denne mulighed. Det kræver uden tvivl tålmodighed og engagement fra EU's side at fremme ægte forandringer i Belarus, men prisen – Belarus tilbage i den europæiske familie af nationer – er værd at betale.

Jan Marinus Wiersma, for PSE-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Vi støtter også med glæde videreførelsen af EU's politik for skabelse af dialog og tættere samarbejde med regimet i Belarus. Vi har arbejdet for dette i seks eller syv måneder allerede, og vi skal se på, om det, EU sigter imod, kan bære frugt i den kommende tid. Det

ændrer ikke ved, at vi fortsat har vores tvivl om hensigterne hos en regering, der ikke er kendt for at være demokratisk. Jeg har personligt haft æren af at være i kontakt med regimet ved en række lejligheder, og tro mig, hr. Lukashenko er ikke blevet demokrat fra den ene dag til den anden.

Det, at han ønsker et større engagement i forhold til EU, har med andre ting at gøre, men faktum, at han ønsker det, er noget, vi kan bruge til at lægge pres på ham for at få ham til at gå videre ad den vej, han nu er slået ind på, ved at tage en række positive skridt på menneskerettighedsområdet. Som hr. Tannock tror jeg, at det stadig er for tidligt at overveje, om han bør belønnes med deltagelse i østpartnerskabet. Der skal stadig etableres en reel dialog om menneskerettigheder, og der sker stadig krænkelse af menneskerettighederne.

Med hensyn til dialogen om menneskerettigheder mener vi, at oppositionen skal have lov at spille en fuldgyldig rolle. Vi har støttet oppositionen på alle mulige måder i de senere år, herunder ved at tildele den to Sakharovpriser. Minsk mener ikke, at det er acceptabelt at støtte oppositionen på denne måde. Der findes imidlertid fortilfælde: For seks eller syv år siden var jeg personligt involveret i et forsøg på sammen med Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa (OSCE) og Europarådet at skabe en dialog, der omfattede Belarus' regering og den daværende opposition. Forsøget mislykkedes, men det danner præcedens for en samling af denne art.

Den europæiske politik, vi ønsker, skal helt klart bidrage til større frihed og åbenhed. De punkter, som vi anser for vigtige, nævnes også i det beslutningsforslag, der ligger foran os. Hvis der gøres fremskridt på disse punkter i de kommende måneder, mener vi, at flere EU-restriktioner kan ophæves.

Jeg vil gerne tilføje et par ting mere. For det første mener vi, at Kommissionen også skal tage højde for, at man i Belarus har så begrænset viden om EU, og det vil en satellit-tv-station ikke ændre ved. Der skal gøres mere af og i landet selv. For det andet opfordrer jeg til, at man spørger myndighederne i Minsk, om det ikke endelig er tid til at ophæve udrejse-restriktionerne for Tjernobylbørnene.

Min sidste bemærkning er af mere personlig karakter. Den nye situation har i det mindste betydet én ting, og det er, at jeg for første gang i seks eller syv år har fået bevilget visum, så jeg og en delegation fra Parlamentet kan rejse til Belarus i et par uger, en mulighed, jeg med glæde vil benytte mig af.

Janusz Onyszkiewicz, for ALDE-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Da sanktionerne mod Belarus blev ophævet, håbede vi, at opblødningen af systemet ville være forløbet hurtigere. Det viser sig imidlertid, at dette ikke skete. De tidligere talere har allerede nævnt dette, men jeg vil gerne have, at vi husker på, at ingen andre politiske partier er blevet registreret, truslen om at annullere registreringen af partier, der allerede findes, er ikke ophævet, aviser, der kunne have fået ret til at sælge aviser, har ikke fået tildelt denne ret, og der har på ny været webbaserede angreb på hjemmesider som Radio Free Europes side. Desuden besluttede præsident Lukashenko at forlade Minsk, og dermed kunne fru Ferrero-Waldners besøg ikke gennemføres. Jeg mener ikke, at dette var nogen venlig gestus, og den tyder heller ikke på, at han respekterer og forstår betydningen af aftalerne med EU.

Det er korrekt, at præsident Lukashenko ikke har anerkendt Abkhasien og Ossetien, men han har besøgt Abkhasien, og tilsyneladende er der et tæt økonomisk samarbejde på vej mellem disse to partnere – jeg vil ikke sige stater, for for os er Abkhasien naturligvis ikke nogen stat. Præsident Lukashenko kalder oppositionen for "femte kolonne", og vi kan ikke få øje på nogen som helst tegn på, at han er parat til at anerkende den, som det er tilfældet i alle lande, som et vigtigt element i den politiske opposition.

Jeg mener imidlertid, at vi i denne forbindelse skal opretholde en form for dialog. Jeg er enig med hr. Tannock i, at præsident Lukashenko ikke bør være til stede i Prag. Det ville helt klart være at gå for vidt, men vi bør gøre betydelig mere og mere effektiv brug af et andet instrument, som vi har til rådighed, nemlig et finansielt instrument til finansiering af den demokratiske og økonomiske udvikling. I denne forbindelse vil jeg gerne stille et spørgsmål – ikke, hvilke beløb, der er afsat, men hvilke beløb, der blev brugt til støtte for demokratiet i Belarus sidste år og i 2007, når støtten til radio ikke medregnes?

Konrad Szymański, for UEN-Gruppen. – (PL) Hr. formand, fru kommissær! Eksperimentet med at suspendere sanktionerne mod Belarus skal fortsætte, så vi kan afprøve enhver mulighed for dialog med dette land. Myndighederne i Belarus skal imidlertid være klar over, at der kun er begrænset tid til rådighed til dette eksperiment, og at vi ikke vil vente i det uendelige med vores forslag.

Vi skal også være meget forsigtige. De første måneder har kun givet os et uklart billede af, hvilke hensigter myndighederne i Minsk har. Samtidig fortsætter undertrykkelsen af sammenslutningen af polakker i Belarus, katolske præster udvises, og Belsat Television, den eneste uafhængige tv-station, der sender til Belarus, har

fået afslag på at måtte etablere et kontor i Minsk. Dette er grund nok til ikke at invitere Alexander Lukashenko med til EU-topmødet som reaktion på appellerne fra oppositionen i Belarus.

Jacek Protasiewicz (PPE-DE). – (PL) Hr. formand, hr. premierminister, fru kommissær! Jeg er enig med kommissæren i, at Rådets beslutning om at forlænge sanktionerne mod Belarus med et år og samtidig suspendere dem i ni måneder var en fornuftig løsning. Vi opfordrer Belarus til at samarbejde med os, men vi har ikke glemt, at det stadig er det sidste udemokratiske land i Europa.

Trods de positive ændringer, der er sket i Belarus for nylig, og som hr. Vondra var inde på, kan man ikke sige, at de grundlæggende menneskerettigheder respekteres her, som f.eks. ytringsfrihed, retten til at udtrykke politiske synspunkter og respekten for nationale og religiøse mindretal. Til trods for dette tilbyder vi Belarus at deltage i østpartnerskabet, fordi vi tror på, at dette vil medføre fordele, især for Belarus' befolkning.

Østpartnerskabet betyder mulighed for billigere visa, bedre økonomisk samarbejde og økonomisk støtte til civilsamfundet. På denne måde kan Belarus få gavn af den nye politik efter mange års isolation. På omkostningssiden foregår der imidlertid utvivlsomt et kynisk misbrug af vores gode vilje for at give et udemokratisk styre troværdighed. Regeringen i Belarus, som styrer de vigtigste massemedier og bruger dem ikke til information, men til propaganda annoncerer allerede triumferende, at EU accepterer den "belarussiske model", hvor demokrati og frihed kan begrænses. Her i Parlamentet skal vi utvetydigt give udtryk for, at belarusserne har de samme rettigheder som borgere i andre frie europæiske lande, og dette omfatter retten til at demonstrere frit i Minsk i dag på 91-årsdagen for den belarussiske uafhængighed. Deltagelsen i østpartnerskabet skal efter planen hjælpe dem med at udnytte disse rettigheder, og hvis de belarussiske myndigheder står i vejen for dette, vil de ikke kunne regne med partnerskab og gode forbindelser med Vesten, navnlig ikke på det høje niveau, som hr. Vondra nævnte, og især ikke med tanke på Pragtopmødet i maj, der drejer sig om østpartnerskabet.

Så længe politiske aktivister stadig sidder fængslet i Belarus, så længe unge aktivister fra den demokratiske opposition tvinges ind i hæren, og så længe demonstrationer bremses med vold af militser, og uafhængige journalister idømmes bøder for deres ord og udgivelser, har lederne i Belarus ingen ret til at forvente partnerskab og forsonlighed fra europæiske ledere, fra Rådet, Kommissionen og Parlamentet.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) Hr. formand! Belarus ligger midt i Europa, og jeg mener, at landet bør være interesseret i at have gode forbindelser med både EU og dets anden nabo Rusland. Deltagelsen i EU's partnerskabsprogram rummer sådanne muligheder.

Et uafhængig, stabilt Belarus, der går i retning af demokrati, udbredelse af menneskerettigheder og en social markedsøkonomi, er i EU's og navnlig Belarus' umiddelbare naboers, Litauen, Letland og Polen, umiddelbare interesse. Jeg er overbevist om, at befolkningen i Belarus ønsker dette stadig mere.

Isolationspolitikken over for Belarus var ubegrundet, og det skal siges højt og tydeligt. På den anden side kan der, så længe der er restriktioner på ytrings- og meningsfrihed, på partiernes aktiviteter og på oppositionen, ikke blive tale om nogen reel dialog eller forståelse mellem Bruxelles og Minsk.

Jeg er ikke sikker på, om tiden er inde til at rulle den røde løber ud i Bruxelles for alle lederne fra Belarus.

Belarus er den eneste stat i Europa, der stadig foretager henrettelser, selv om disses antal ifølge beregninger foretaget af organisationer, der forsvare menneskerettighederne, er faldet drastisk. Jeg tror, at alle medlemmer af Parlamentet, uanset hvilken gruppe de kommer fra, er meget kede af denne situation og vil kræve, at Minsk afskaffer dødsstraffen så hurtigt som muligt.

Om syv år planlægger Belarus at opføre et atomkraftværk ganske tæt på grænsen til Litauen. Jeg vil gerne erindre Dem om, at Kommissionen har lovet at overvåge, at den belarussiske regering holder sig til IAEA's og andre internationale organisationers regler, og til at sørge for, at atomkraftværket overholder alle de nyeste sikkerhedskrav.

Formanden. – Det næste punkt på dagsordenen er catch-the-eye-perioden.

Det er for mange anmodninger om taletid, hvoraf en hel del kommer fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater. Jeg vil kun give ordet til tre medlemmer.

Christopher Beazley (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Catch-the-eye-proceduren, som Parlamentet har indført, indeholder ingen bestemmelser om, at formanden kan udvælge medlemmer ud fra, hvilken gruppe de tilhører. Catch-the-eye-proceduren er, så vidt jeg har forstået, en mulighed for, at de enkelte medlemmer

kan fange Deres blik, hr. formand. Jeg mener, at det er beklageligt, at De lige har sagt, at De kun vil tillade, at tre medlemmer af PPE-DE-Gruppen får ordet. Dette er ikke i overensstemmelse med vores forretningsorden.

Formanden. – Hr. Beazley, sådan har proceduren altid været, og det vil den blive ved med at være, så længe jeg sidder i formandsstolen.

Når der kommer samtidige anmodninger, fordi praktisk taget alle medlemmer beder om ordet samtidig – og fordi jeg kun kan give fem talere ordet – kan jeg ikke forlænge denne periode uden at tage tid fra andre forhandlinger. Desuden har vi fulgt denne praksis tidligere, og hvis vi laver om på dette nu, vil det betyde en afvigelse fra praksis ved tidligere møder.

Hr. Beazley, Deres indlæg til forretningsordenen er nu blevet besvaret. Der er ingen grund til at insistere, for jeg vil ikke give Dem ordet. Jeg giver Dem ikke ordet. Deres indlæg til forretningsordenen er blevet afklaret.

Laima Liucija Andrikienė (PPE-DE). – (LT) Hr. formand! Belarus' befolkning markerer uafhængighedsdagen. Jeg vil gerne minde Dem om, at Belarus udråbte sig til republik den 25. marts 1918. Mens vi forhandler her, finder der lige nu en demonstration sted i Minsk på pladsen over for Videnskabernes Akademi, som den demokratiske opposition har taget initiativ til. 5 000 mennesker er samlet på pladsen. Jeg håber ikke, at man vil tage repressive foranstaltninger i brug over for dem. Derfor vil jeg som tidligere, og navnlig i dag, gerne udtrykke solidaritet med alle belarussere over hele verden og især med de belarussere, der har samlet sig på en af Minsk's pladser, og som lægger vægt på uafhængighedens og frihedens ånd.

Det er nødvendigt med dialog med Belarus, men ikke for enhver pris. Det, vi fra EU's side kan gøre uden at komme med indrømmelser over for regimet, men ved at tilskynde til dialog med civilsamfundet, er at løse spørgsmålet om prisen på Schengenvisa hurtigst muligt. Et Schengenvisum, der koster 60 EUR, er for dyrt for mange belarussere. Jeg vil gerne minde Dem om, at prisen på et Schengenvisum for russiske statsborgere er den halve.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Hr. formand! Det er vigtigt at arbejde videre på at opbygge nye forbindelser mellem EU og Belarus. Det er utvivlsomt nødvendigt at nå frem til en situation, hvor de grundlæggende rettigheder for Belarus' borgere respekteres, og i dag er det ikke acceptabelt, at rettigheder som ytringsfrihed, meningsfrihed eller retten til frie valg og et uafhængigt retsvæsen ikke respekteres.

Derfor er jeg enig i filosofien om at opfordre Belarus til at arbejde hårdt for at gå i retning af demokrati, og jeg glæder mig over beslutningen om at medtage Belarus i det nye program for styrkelse af EU's østpolitik gennem den europæiske nabolikspolitik. Jeg mener, at dette vil hjælpe Belarus til at opnå stabilitet og sikkerhed og til at øge levestandarden for landets borgere. Fællesskabet bør fortsat yde økonomisk bistand til de fattige i regionen og gribe ind, når borgernes rettigheder krænkes. Jeg gentager: gribe ind, når borgernes rettigheder krænkes.

Árpád Duka-Zólyomi (PPE-DE). – (HU) Hr. formand! EU's politik i spørgsmålet om Belarus var utvetydig. Menneskerettigheder og demokratiseringsprocessen var det vigtigste. Vi afviste ikke tilnærmelse, men vores betingelser var også utvetydige. I dag har situationen imidlertid ændret sig betydeligt.

Det er korrekt, hvad de belarussiske politiske aktivister og uafhængige eksperter siger: Regimet har ikke ændret sig grundlæggende, der er kun sket kosmetiske ændringer. Selv om nogle få politiske fanger er blevet løsladt, er nye kommet til i stedet, og de unge aktivister bliver ikke sendt i fængsel, men tvunget ind i hæren. Andre ting har ændret sig, ikke regimet.

Mange i EU mener, at det også afhænger af Belarus, om østpartnerskabet bliver en succes. Bruxelles skal udfylde kløften efter usikkerheden med Ukraine, og det kan vise sig, at selv præsident Lukashenko er acceptabel til dette formål. Det er lykkedes EU-institutionerne at dræbe deres egne betingelser. Kommissionens arbejde gennem mange år er blevet væltet omkuld af et enkelt besøg af Javier Solana. Præsident Lukashenko troede, at han var stærk nok til at aflyse fru Ferrero-Waldners besøg. I stedet for at acceptere betingelserne har Minsk fundet en partner i kompromiselskeren Javier Solana.

Elisabeth Schroedter (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer, fru kommissær, hr. rådsformand! Jeg har lyttet meget opmærksomt til Dem. De Grønne er tilhængere af dialog, men kun af kritisk dialog, med andre ord en dialog, hvor vi ikke bare snakker en diktator efter munden.

Dialog skal bruges til at opnå fremskridt inden for menneskerettighedspolitikken i dette land, f.eks. så Det Europæiske Humanistiske Universitet kan vende tilbage, eller så ytringsfriheden ikke længere er begrænset, eller så demonstrationer som den i dag kan finde sted uden forhindringer. Dialogen skal styrke de demokratiske

kræfter. Kun da giver den mening. Den må ikke dolke de demokratiske kræfter i ryggen. Menneskerettighedsspørgsmålene skal tages op som det centrale på nuværende tidspunkt, og EU's menneskerettighedsinstrumenter skal have adgang til landet.

Jeg mener også, at det er for tidligt med et partnerskab. Uanset dette bør prisen på visum sættes ned.

Erna Hennicot-Schoepges (PPE-DE). – (FR) Hr. formand! All de foranstaltninger, som Rådet og kommissæren har nævnt, er blevet vedtaget, fordi de forbedrer situationen for befolkningen.

Men er det rigtigt at lade en diktator tage plads i toppen? Er det ikke et angreb på dem, der er blevet fængslet igen for nylig, og som stadig bliver fængslet? Fru kommissær, hr. minister, jeg vil gerne stille Dem et meget ærligt spørgsmål: Kan Belarus have lagt pres på de europæiske myndigheder, så man kunne sikre sig denne invitation til Pragtopmødet, en invitation, som jeg anser for upassende og uhensigtsmæssig?

Formanden. – Mine damer og herrer, det er lidt tid tilbage, så jeg kan give ordet til nogle af de andre talere på listen. Dette er uden sammenhæng med det, der blev sagt tidligere. Det er blot et eksempel på den afbalancerede forvaltning, som jeg altid praktiserer under denne catch-the-eye-periode.

Alessandro Battilocchio (PSE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! (...) med tilfredshed Belarus' nye vilje til at samarbejde med EU og det internationale samfund. Vi er meget forsigtige i vores omgang med præsident Lukashenko, men en ny retning på dette område er velkommen. Vi vil aldrig blive trætte af at påpege behovet for en omfattende og grundlæggende ændring på menneskerettighedsområdet.

På et punkt mener jeg, at Kommissionen kunne kræve en mere entydig og konsekvent adfærd fra Minsk: Jeg taler om situationen for de titusinder af børn, der bor hos europæiske familier i et par måneder. I mange år har den belarussiske regering handlet absurd, undertiden uforståeligt, fordi man ofte har aflyst børnenes besøg i sidste øjeblik, hvorved man sårer værtsfamilierne og giver endnu et slag i ansigtet på de børn, som ofte er forældreløse med en temmelig kompliceret familiemæssig baggrund, og som var lede og kede af hele denne affære. Lad os forsøge at nå frem til den naturlige løsning på dette hurtigst mulig.

Zita Pleštinšká (PPE-DE). – (SK) Hr. formand! I dag mindes Slovakiet 21-årsdagen for stearinlysdemonstrationen i Bratislava. Den 25. marts 1988 blev kristne, som havde demonstreret fredeligt for en fri presse og religionsfrihed, brutalt spredt af politiet og hæren. Stearinlysdemonstrationen markerede den historiske begyndelse på Slovakiets længe ventede frihed, og derfor forstår jeg udmærket den frygt, som mine kolleger udtrykte over EU's ændrede holdning til præsident Lukashenko.

Jeg mener virkelig ikke, at præsident Lukashenko bør komme til Prag. Ud fra min personlige erfaring med det totalitære regime i Slovakiet mener jeg ikke, at en totalitær leder er i stand til at ændre sig til en demokrat af hjerte og sind. Dette kan kun ske, når han motiveres af pragmatiske grunde til at gøre dette. Mine damer og herrer, vi bør lytte mere til oppositionen i Belarus, til Alexandr Milinkevich, og først når vi kan være sikre på, at Belarus er blevet virkelig demokratisk, bør vi ophæve alle sanktioner imod Belarus.

Formanden. – Hr. Beazley står også på listen, men han har tilsyneladende forladt salen i vrede over mig. Derfor kan jeg ikke give ham ordet.

Alexandr Vondra, formand for Rådet. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke Dem for alle Deres bidrag. Som jeg sagde i mine indledende bemærkninger, har vi inden for de seneste måneder set, at de belarussiske myndigheder har taget skridt, der går i retning af de forventninger, som blev formuleret i Rådets konklusioner fra oktober 2008. Disse skridt er vigtige i forbindelse med Belarus. Samtidig er billedet blandet, og jeg synes, at forhandlingen her bekræftede dette. Vi vil gerne se yderligere skridt som f.eks. ændringer af straffedomstolene, registrering af andre mediekilder og ngo'er i Belarus.

Ved den fremtidige revision af de restriktive foranstaltninger vil der blive taget hensyn til situationen i Belarus og de skridt, regeringen har taget. Fremskridtene på de områder, der står opført i Rådets konklusioner fra oktober 2008 vil blive evalueret. Det gør vi allerede løbende, og vi drøfter ligeledes fremskridtene med medlemmer af oppositionen – jeg mødtes f.eks. med Alexander Kazulin i Prag for bare en uge siden.

Afhængig af de fremskridt, der sker med hensyn til demokrati, menneskerettigheder og retsstatsprincippet, er vi stadig parat til at uddybe vores relationer med Belarus. Jeg tror, at vi kan tilbyde Belarus et konkret incitament inden for østpartnerskabet, men ikke kun der.

Nu vil jeg gerne komme ind på den livlige diskussion her om det indledende topmøde for østpartnerskabet og navnlig niveauet for Belarus' deltagelse. Lyt nu godt efter: Der er endnu ikke truffet nogen beslutning om

dette spørgsmål, som kræver enighed inden for EU. Det vil blive taget op tættere på topmødet, og jeg vil ikke kaste mig ud i formodninger på nuværende tidspunkt. Men selve presset består i, at der endnu ikke er udsendt nogen invitation.

Jeg vil gerne endnu en gang takke Dem for denne interessante forhandling og Deres værdifulde bidrag. Vi sætter stor pris på Parlamentets interesse og aktive engagement i spørgsmålet om Belarus. Vi glæder os også over Deres støtte til EU's engagementspolitik. Belarus er en vigtig nabo for EU, og derfor er udviklingen der et anliggende for os alle. Det er vigtigt, at vi sender et klart og tydeligt budskab til Minsk, og det glæder mig, at Parlamentet har kunnet støtte os i denne sag.

Engagement er vigtigt, fordi det giver os den bedste mulighed for at sikre den form for forandringer, vi ønsker at se i Belarus, og som er vigtige for EU's bredere interesser. Som jeg sagde i mine indledende bemærkninger, er jeg parat til at holde Parlamentet underrettet om udviklingen, og jeg er sikker på, at det samme gælder de fremtidige formandskaber, ikke mindst i forbindelse med den kommende grundige revision, som Rådet vedtog i sidste uge.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Endnu en gang vil jeg gøre det ganske kort.

Som vi ved, har Belarus gjort visse fremskridt, men naturligvis skal der gøres langt mere. Det er også klart, at isolationspolitikken over for Belarus har haft sin tid, og at dialog er den eneste effektive måde, hvorpå vi kan påvirke dette lands demokratiske fremtid.

Naturligvis, fru Schroedter, er der tale om en kritisk dialog. Det er helt sikkert. EU har i denne forbindelse lovet at overvåge udviklingen meget nøje på følgende fem nøgleområder: politiske fanger, valglovgivning, mediernes frihed, ngo'ers frihed og forsamlingsfrihed. Vi er i øjeblikket i færd med at udarbejde regelmæssige rapporter, der varetages af vores missionschefer i Minsk, og menneskerettighedsdialogen vil supplere denne proces.

Naturligvis er der fortsat andre problemer, ikke mindst spørgsmålet om universitetet. Vi har bedt om, at der sker fremskridt på førnævnte fem punkter, og det er efter min mening nødvendigt. Det er også vigtigt, at vi afgiver et løfte, og med det mener jeg, at, hvis vi ser, at der sker fremskridt, vil vi også tage det første skridt.

Set ud fra vores perspektiv er dette rent faktisk en nødvendig proces, der stadig er i sin vorden, og som kræver konstant opmærksomhed fra vores side. Her er der behov for overvågning.

Jeg vil også gerne sige her – og jeg håber, at vi har erkendt, at dette er helt rimeligt og korrekt – at der i mellemtiden er indgået bilaterale aftaler mellem Belarus og visse lande, navnlig Italien, om børnespørgsmålet. Jeg opfatter dette som meget vigtigt, og vi kan trods alt iagttage nogle fremskridt.

Med hensyn til visumspørgsmålet er situationen lige så klar. De enkelte medlemsstater kan sænke priserne på visa for bestemte kategorier, herunder borgerne. Men der kan endnu ikke indgås nogen generel aftale om lettere visumadgang, fordi det vil kræve, at hele østpartnerskabet eller naboskabspolitikken skal gennemføres.

Endelig kan jeg med hensyn til spørgsmålet om kerneenergi fortælle Dem, at i november rejste en delegation fra Kommissionen til Belarus. Vi førte en dialog om energi og udvekslede synspunkter om spørgsmålet om international sikkerhed på højeste niveau. Vi vil naturligvis fastholde denne position.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted under næste mødeperiode.

10. Den europæiske samvittighed og totalitarismen (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelser fra Rådet og Kommissionen om den europæiske samvittighed og totalitarismen.

Alexandr Vondra, formand for Rådet. – (EN) Hr. formand! Jeg er meget taknemmelig for at få mulighed for at tale om et emne, som har særlig betydning for både formandskabet og for os alle. Det er også et emne, som er helt centralt for, hvad det betyder at være en del af EU.

For 20 år siden lykkedes det store dele af Central- og Østeuropa, herunder mit eget land, at kaste kommunismens åg af sig. Det var et vendepunkt for os og for Europa. Det banede vejen for genopdagelsen af den personlige frihed: ytrings- og handlefrihed – og ligeledes frihed til at forbedre vores livskvalitet.

Det tjekkiske formandskab mente, at 20-året for denne begivenhed skulle mindes som en vigtig milepæl i europæisk historie. Det er en mulighed for ikke bare at mindes jerntæppets fald, men også for at tage ved lære af Europas totalitære fortid som sådan.

Man blev efterfølgende enig om at udnævne 2009 til 20-året for de demokratiske forvandlinger i Central- og Østeuropa. Det tjekkiske formandskab glæder sig især over, at dette er medtaget som en af kommunikationsprioriteringerne, der blev aftalt mellem institutionerne for 2009. Det var rent faktisk vores forslag. Medlemsstaterne er blevet opfordret til og har accepteret at medtage dette tema som relevant for deres kommunikationsaktiviteter for i år.

Jeg er Parlamentet taknemmelig for dets støtte til det tjekkiske formandskab og dets vilje til at deltage i en række begivenheder i forbindelse med dette tema. Jeg vil navnlig gerne takke mange medlemmer for deres støtte til afholdelsen af en offentlig høring om temaet "den europæiske samvittighed og forbrydelser begået under den totalitære kommunisme" i sidste uge i Bruxelles, hvor vi var sammen med kommissær Figel.

Parlamentet har foreslået, at der indføres en mindedag for ofre for nazismen og den totalitære kommunisme. Det er op til de enkelte medlemsstater at beslutte, hvorvidt og hvordan de ønsker at deltage i en sådan begivenhed. På det tjekkiske formandskabs vegne kan jeg forsikre Parlamentet om, at vi er villige til at støtte et sådant initiativ.

Formandskabet har også iværksat et initiativ med henblik på oprettelse af en platform for den europæiske erindring og samvittighed med henblik på at øge den offentlige bevidsthed om den europæiske historie og de totalitære regimers forbrydelser. Det glæder mig, at dette initiativ har givet anledning til betydelig interesse blandt medlemsstaterne, hvoraf mange har understreget betydningen af at fokusere på demokratiske værdier og respekt for grundlæggende rettigheder som nøgleprincipperne for EU.

Der er flere grunde til, at det er værdifuldt at mindes en sådan begivenhed og etablere et permanent kommunikations- og forskningsprojekt som den platform, det tjekkiske formandskab har foreslået.

For det første skylder vi ofre for de totalitære forbrydelser ikke bare at huske deres erfaringer i hænderne på overbærende og uansvarlige statslige regimer, men også at konfrontere fortiden kollektivt. Kun gennem en udsoning med vores egen historie kan vi virkelig bryde ud af de lænker, som fortidens regimer smedede os i.

For det andet er det kun ved fuldt ud at erkende de lidelser, som den slags regimer medførte, at vi kan forstå nutiden fuldt ud. EU står for alt det modsatte af totalitarisme. For de af os, der slap ud af kommunismens greb, er medlemskabet er EU en af de vigtigste garantier for, at vi aldrig vil vende tilbage til totalitarismen. Dette er en garanti, som vi alle er fælles om. Det er noget, vi skal værdsætte og aldrig tage for givet. En kollektiv samvittighed og erindring i forhold til fortiden er vejen til at styrke værdien af nutiden.

For det tredje skylder vi vores børn det. Vi har lært lektien af vores totalitære fortid. Den vigtigste del af dette er behovet for respekt for menneskerettigheder og grundlæggende værdier. Man kan ikke undervise i menneskerettigheder og frihed i et tomrum. Kimen til krænkelse af menneskerettighederne ligger i historien, undertiden i den fjerne historie. Kendskab til historien og en forståelse af farerne ved totalitarismen er vigtige faktorer, hvis vi skal undgå at gentage nogle af fortidens mere skrækkelige begivenheder. Det er ikke bare kynisme og manipulation, der skal undgås: apati og ufølsomhed skal også bekæmpes.

Valget til Europa-Parlamentet finder sted om nogle få måneder, og jeg håber, at det vil blive præget af en levende og energisk debat. Det er demokratiets varemærke. Det er noget, vi skal værdsætte. Jeg mener virkelig, at temaet for dagens diskussion hæver sig over partipolitik. Det drejer sig om værdier, der er vigtigere end partiforskelle. Det drejer sig om, hvordan vi organiserer vores samfund, så vi sikrer os, at alle kan komme til orde og får mulighed for at udtrykke deres synspunkter.

I lyset af mit eget lands nyeste historie har jeg især fokuseret på tragedien med det totalitære kommunistiske styre. Men der er forholdsvis få lande repræsenteret i Parlamentet i dag, som ikke har været berørt af totalitarismen i den ene eller anden form i løbet af det seneste århundrede. Ethvert system, hvor staten er hævet over enhver kritik og anfægtelse, ethvert system, der lader menneskers kreativitet være underlagt regimets nåde, ethvert system, der bagatelliserer den enkelte, har ingen plads i den type samfund, vi søger at opbygge inden for rammerne af EU.

Derfor støtter jeg selv og det tjekkiske formandskab de initiativer, som Parlamentet har fremlagt, og vi ser frem til at arbejde sammen om at støtte dem gennem en øget offentlig bevidsthed og anerkendelse.

FORSÆDE: Rodi KRATSA-TSAGAROPOULOU

Næstformand

Ján Figel, *medlem af Kommissionen*. – (EN) Fru formand! For et år siden, i april 2008, afholdt man for første gang en høring i EU om de forbrydelser, som totalitære regimer har begået. Høringen blev afholdt i fællesskab af Kommissionen og det slovenske formandskab og markerede indledningen på en proces, og Kommissionen er fast besluttet på at gennemføre denne proces skridt for skridt.

Det er en vanskelig, men nødvendig proces, for dette er ikke kun et vigtigt spørgsmål, der vil hjælpe os med at forstå EU's fælles historie, fortiden, bedre, men også et spørgsmål, der påvirker den europæiske integrations fremtid – en proces, der ikke bare er økonomisk, men naturligvis også har kulturelle og historiske følger.

Det er naturligvis op til medlemsstaterne at finde deres egne metoder til at træffe beslutninger i forbindelse med ofrenes forventninger og fremme forsoningen. EU's rolle kan kun bestå i at lette denne proces ved at tilskynde til diskussion og fremme udveksling af erfaringer og bedste praksis.

Kommissionens anser Parlamentets skriftlige erklæring om indførelsen af den 23. august som en europæisk mindededag for stalinismens og nazismens ofre som et vigtigt initiativ, som vi støtter med henblik på at bevare minderne om de totalitære forbrydelser og øge den offentlige bevidsthed, navnlig hos de yngre generationer.

Høringen den 8. april 2008 viste, at medlemsstaterne i Vesteuropa skal være mere bevidste om medlemsstaterne i Østs tragiske historie, som også er en del af vores fælles europæiske historie. Vi skal reagere på denne manglende bevidsthed, hvis vi skal undgå, at EU bliver delt i et alvorligt spørgsmål, som i stedet burde forene os.

Kommissionen håber, at medlemsstaternes parlamenter, som denne erklæring er rettet til, vil anvende erklæringen på den mest hensigtsmæssige måde i lyset af deres egen historie og bevidsthed.

Kommissionen retter nu sin opmærksomhed mod den rapport, som den skal forelægge i 2010 – til næste år – således som Rådet har bedt om. Denne rapport vil give mulighed for yderligere politisk debat om behovet for nye EU-initiativer.

For at forberede denne rapport har vi iværksat en undersøgelse med henblik på at få et faktuel overblik over de forskellige juridiske instrumenter, metoder og praksisser, som medlemsstaterne anvender til sikre, at de totalitære forbrydelser ikke bliver glemt. Undersøgelsen vil blive afsluttet ved udgangen af året.

Vi trækker også på bidragene fra høringen, som det slovenske formandskab har offentliggjort.

Pragerklæringen fra den 3. juni 2008 om den europæiske samvittighed og kommunisme indeholder en række idéer og forslag, som vi også vil trække på ved udarbejdelsen af denne rapport. Kommissionen er villig til at undersøge, hvilke muligheder den har for at bidrage til projekter som en europæisk platform for erindring og samvittighed, som vicepremierminister Vondra lige nævnte, som er beregnet på at fremme informationsudveksling og netværkssamarbejde mellem nationale organisationer, der er aktive på dette område.

Mere generelt vil Kommissionen undersøge, hvordan Fællesskabets programmer, f.eks. det, som jeg har ansvaret for – Europa for Borgerne – kan bidrage til at styrke den offentlige europæiske bevidsthed om disse spørgsmål.

Jeg ser frem til forhandlingen.

Jana Hybášková, *for PPE-DE-Gruppen*. – (CS) Fru formand, hr. rådsformand, hr. kommissær! Det er en stor ære for mig at få mulighed for at tale i dag. I 2005 vedtog vi en beslutning om 60-året for afslutningen på Anden Verdenskrig. Vi opdagede, at Parlamentet og EU savnede den politiske vilje til at forfølge en fælles forståelse og evaluering af den europæiske historie. Mens ofrene for fascismen og nazismen har modtaget en rimelig erstatning, er ofrene for kommunismen blevet glemt. Derfor glæder det mig at kunne meddele, at beslutningsforslaget om den europæiske samvittighed og totalitarisme, som de fleste politiske familier her i Parlamentet har arbejdet med her i eftermiddag, næsten er klart. Europa vil ikke blive forenet, så længe Vest og Øst ikke bliver enige om fælles undersøgelser, anerkendelse, dialog og forståelse for den fælles historie med fascisme, kommunisme og nazisme. For at vi i Europa skal kunne leve med en fælles forståelse fremover,

har vi udformet et spørgsmål til Rådet og Kommissionen. Spørgsmålet er baseret på Europarådets resolution og rammebeslutningen om racisme og fremmedhad, og det er også baseret på processen med Pragerklæringen.

Derfor vil jeg gerne spørge Rådet og Kommissionen: "Hvilke konkrete skridt vil De tage for at oprette platforme af videnskabelige institutter i Øst og Vest, der skal studere kommunismens, nazismens og fascismens forbrydelser? Yder Kommissionen finansiering via instrumentet Europa for Borgerne? Hvordan støtter De indførelsen af den 23. august som "mindedag for totalitarismens ofre"? Hvordan griber Rådet og Kommissionen spørgsmålet om ligelig symbolsk anerkendelse af de uskyldige ofre for den totalitære kommunisme an? Hvilke skridt tager Rådet og Kommissionen for at forlige os med arven efter den totalitære kommunisme som en forbrydelse mod menneskeheden, hvis konsekvenser kan sammenlignes med nazismens og fascismens? Endelig vil jeg høre, om det tjekkiske formandskab vil overdrage denne særlige opgave til det svenske formandskab?"

Jan Marinus Wiersma, for PSE-Gruppen. – (NL) Fru formand! Min gruppe er som sådan ikke imod, at vi tager denne forhandling i dag, men vi har store problemer med at sammenfatte resultatet af forhandlingen i en beslutning. Det giver det indtryk, at vi kan indskrive det i en beslutning, hvordan vi skal håndtere Europas historie og især den totalitære fortid. Som det fremgik klart af de forhandlinger, der netop har fundet sted, blev de alt for hurtigt tynget ned af diskussionen om, hvilken ordlyd vi kan eller ikke kan bruge i en sådan beslutning.

Lad os overlade det til historikerne at beslutte, hvordan vores historie skal fortolkes, fordi vi ved, at objektivitet er umulig. Politikerne kan naturligvis bidrage til at sørge for, at man er tilstrækkelig opmærksom på fortiden, og det gælder bestemt også de forbrydelser, som Hitler og Stalin begik. Disse forbrydelser må aldrig blive glemt, og vi skal ære ofrene. Vi skal også være klar over, at vores europæiske medmennesker i Central- og Østeuropa led under to totalitære systemer, og at mennesker, der som jeg er født i Nederlandene, ikke har de samme erfaringer. Hr. Geremek, et tidligere medlem her i Parlamentet, bemærkede en gang helt korrekt, at vi endnu ikke har præsteret at genforene vores erindringer.

Som politikere har vi et ansvar for at tilrettelægge, hvad det er, vi især ønsker at mindes, men lad os gøre det i samarbejde med historikerne. En mindedag for alle ofrene for de totalitære systemer i Europa i det 20. århundrede er et godt forslag i sig selv, men lad os samarbejde med historikerne om at finde ud af, hvad der er det rette format og den rette dato for en sådan dag, så alle vil kunne bakke op om den. Jeg er selv historiker og mener, at hvis vi udelukkende kæder dagen sammen med Molotov-Ribbentrop-pagten, vil vi ikke yde retfærdighed til alt det, der skete i det 20. århundrede.

Det er vigtigt at diskutere dette. Hvad er skillelinjerne mellem politikere og historikere? Hvad ønsker vi at mindes og hvordan? Den diskussion vil utvivlsomt køre videre. Som gruppe vil vi bestemt deltage. Som et eksempel på dette vil jeg vise Dem denne bog, der udkommer om to uger med titlen "The politics of the past, the use og abuse of history", hvor vi specifikt overlader ordet til historikerne, og vi håber, at dette virkelig vil bidrage til kvaliteten af forhandlingen her i Parlamentet og naturligvis også andre steder.

István Szent-Iványi, for ALDE-Gruppen. – (HU) Fru formand! EU blev født i skyggen af to totalitære regimer. Den var et svar på Anden Verdenskrigs rædsler og grusomhederne under Holocaust, men lige så vigtigt var dens mandat til at bremse stalinismens og kommunismens geografiske ekspansion og holde liv i håbet om, at Europa en dag kan blive genforenet i demokrati og fred.

EU har som et af de mest vellykkede projekter i menneskets historie kunnet udfylde begge disse mandater. Herefter fulgte en lang periode med fred og fremgang, som aldrig har været set før. Det er ikke noget tilfælde, at Grækenland, Spanien og Portugal efter at være sluppet fri af autoritære styre valgte at blive medlemmer, og det er heller ikke noget tilfælde, at alle central- og østeuropæiske lande efter kommunismens sammenbrud valgte EU og ikke en tredje vej.

Et andet tegn på succes er det forhold, at Balkanlandene også kigger mod EU for deres fremtid, og det samme gælder visse lande i Østeuropa eller i Sydkaukasus, som i mange tilfælde stadig lever under undertrykkende regimer.

Når vi taler om totalitarismen, er det ikke, fordi vi ønsker at leve i fortiden. Nej, vi ønsker at kigge fremad, men vi kan kun undgå fortidens fejl og synder, hvis vi gør os fortrolige med fortiden, hvis vi behandler fortiden. Fredeliggørelse er ikke mulig uden at behandle fortiden og erkende sandheden. Dette er noget af det vigtigste, vi kan lære af de seneste årtiers historie, og derfor er det vigtigt, at vi husker på totalitarismens rædsler.

Der er meget at gøre endnu. I nogle medlemsstater – desværre er mit eget land Ungarn en af disse – er der stadig ikke fuld adgang til de kommunistiske regimers hemmelige politiarkiver. Det er simpelthen en skændsel, at en befolkning ikke kan få adgang til oplysninger om sin egen fortid. EU har en vigtig opgave, nemlig at opfordre disse lande til at rette op på denne uacceptable situation.

For det andet er folk med ekstremistiske synspunkter ved at vinde bedre og bedre fodfæste i en række medlemsstater, herunder også mit hjemland. I dag er det især den yderste højrefløj, i det mindste i vores land, men i andre lande er det den yderste venstre fløj, der vinder terræn. Det er vigtigt, at vi også gør dem opmærksom på rædslerne under begge regimer.

Blandt vores nærmeste naboer finder vi også undertrykkende regimer – et af disse, Belarus, diskuterede vi for lidt siden – og snakken om undertrykkelse er slet ikke begrænset til den forgangne historie.

Europas samvittighed kan ikke være ren, hvis vi ikke undersøger og husker fortiden. Når vi mindes ofrene, opfylder vi virkelig vores forpligtelser, for det er vores fælles pligt og ansvar at gøre det 21. århundrede anderledes end det 20., så totalitarismens rædsler aldrig vender tilbage til Europa.

Hanna Foltyn-Kubicka, for UEN-Gruppen. – (PL) Fru formand! I diskussionen om totalitære regimers forbrydelser bruger man meget tid på ofrene, mens der siges forbløffende lidt om dem, der ofrede deres liv i kampen mod nazismen og kommunismen.

Jeg vil gerne endnu en gang minde om en mand, der burde blive et symbol på en urokkelig holdning og modstand over for totalitære regimer – kavalierkaptajn Witold Pilecki. Han gik frivilligt ind i udryddelseslejren Auschwitz for at organisere modstandsbevægelsen og samle information om masse mordene. Det lykkedes ham at undslippe blot for at dø flere år senere af en kugle i baghovedet, som blev affyret efter ordre fra de sovjetiske slagtere. Jeg vil derfor også endnu en gang appellere til, at den 25. maj, datoen for hans henrettelse, gøres til den internationale mindedag for heltene i kampen mod totalitarismen, fordi mange ukendte, der ligesom Pilecki mistede livet i kampen for grundlæggende rettigheder og friheder, fortjener at blive husket.

Jeg vil gerne tilføje endnu en bemærkning. I går fejrede vi den europæiske dag for hjemmelavet is her i Parlamentet. Jeg gentager, vi fejrede den europæiske dag for hjemmelavet is. Jeg forstår ikke, hvorfor den 25. maj ikke kan være den dag, hvor vi mindes heltene i kampen mod totalitarismen.

László Tókés, for Verts/ALE-Gruppen. – (HU) Fru formand! Det er 20 år siden, at opstanden i Temesvár (Timișoara) begyndte, som skulle føre til det skændige Ceaușescudiktators kollaps. Vi kan ikke tænke tilbage uden følelser eller subjektivitet på den entusiasme, hvormed rumænerne, ungarerne, tyskerne i Temesvár, folk fra forskellige etniske grupper, religioner og samfund slog sig sammen i en modig kamp mod tyranniet.

Det er ikke noget tilfældigt politisk valg, men frem for alt et moralsk spørgsmål, at vi utvetydigt fordømmer det undertrykkende kommunistiske diktatur, der fratog befolkningen stemmeretten. Det er utåleligt og ubærligt, at dette ikke er sket på 20. år.

I sidste uge deltog rumænske, ungarske og bulgarske talere i den offentlige høring, hvor kommunismens forbrydelser blev sat på dagsordenen i forbindelse med Pragerklæringen. I den resolution, der efterfølgende blev vedtaget, hedder det som følger: Det europæiske samfund må opgive den dobbelte standard, der fremgår tydeligt af de forskellige måder, hvorpå man har fordømt nazismen og kommunismen. Begge de umenneskelige diktaturer fortjener lige kraftig fordømmelse.

Jeg beder Parlamentet om at udvise solidaritet med ofrene for den fascistiske kommunisme og bidrage til at bekæmpe kommunismens fortsatte arv i henhold til førnævnte moralske, historiske og politiske krav. Kun på denne måde kan et delt Europa blive virkelig forenet og blive, hvad premierminister Gordon Brown talte om i går i forbindelse med 20-årsdagen: "Mine venner, i dag findes der ikke noget gammelt Europa, intet nyt Europa, intet Øst- eller Vesteuropa, der findes kun ét Europa, vores hjem Europa". Sådan skal det være!

Vladimír Remek, for GUE/NGL-Gruppen. – (CS) Fru formand, mine damer og herrer! Bestræbelserne på at påstå, at kommunisme er lig med nazisme eller fascisme og oprette nye såkaldte institutter eller platforme til forskning smager af politisk opportunisme. Den radikale højrefløj har brug for det, også på grund af de kommende valg. Det har intet med objektive og reelt uafhængige vurderinger at gøre. Det findes allerede tilstrækkeligt med historiske institutter og centre, der beskæftiger sig med dette. Jeg er naturligvis ikke blind, og under den såkaldte kommunisme fandt der også undertrykkelse, uretfærdighed og tvang sted. Ja, det er nødvendigt at undersøge og fordømme disse forbrydelser. Men selv Jan Zahradil fra ODS fremsatte alligevel følgende kommentar ved høringerne: "Det er både rigtigt og forkert at identificere kommunismen med den tyske nazisme. Det skal ske på en måde, hvor man tager højde for forholdene og analyserer dem". Hvis nogen

ikke ønsker at se forskellen mellem kommunisme og nazisme, mellem fortidens og nutidens kommunister, der som jeg selv repræsenterer et betydeligt antal kommunistiske vælgere her i Parlamentet efter demokratiske valg, forsøger de måske ganske enkelt at slå mig i hartkorn med nazisterne.

Philip Claeys (NI). – (NL) Fru formand! Det er udmærket, at man har taget en række initiativer for at mindes ofrene for totalitære systemer på behørig vis. Men det giver ingen mening at mindes ofrene for hedengangne regimer som kommunismen og nationalsocialismen, mens man samtidig overser ofrene for de nuværende totalitære trusler som islamismen.

En fordømmelse af den totalitære islam betyder på ingen måde nogen fordømmelse af de enkelte muslimer i Europa, der overholder regler, værdier og standarder i en demokratisk stat, der er underlagt retsstatsprincippet, og for hvem tro er en privat sag. Men vi er nødt til at have modet til at erkende, at politisk islam, totalitær islam – ikke bare islamiske stater eller nogle af disse stater, men også terrororganisationer som al-Qaeda og lignende bevægelser – fortsat kræver mange ofre verden over.

Den hensigtsmæssige løsning er derfor, at EU indfører en række stærke initiativer for også at mindes disse ofre og for at sikre, at antallet af ofre for sådanne totalitære islamiske organisationer og lande begrænses så vidt muligt, helst til nul. Vi må trods alt have modet til at indrømme – og dette er også et problem i EU – at kritik af totalitær islam ikke altid er velkommen, fordi en ånd af politisk korrekthed er fremherskende her. Hvad mere er, blev totalitær islam ikke en gang nævnt i Kommissionens og Rådets redegørelser lige før, mens vi rent faktisk burde have modet til også at se dette problem i øjnene og træffe de nødvendige forholdsregler.

Tunne Kelam (PPE-DE). – (EN) Fru formand! I 1948 skrev præsident Truman: "Nu står vi over for præcis den samme situation, som Storbritannien og Frankrig stod over for i 1939 i forhold til Hitler. En totalitær stat er den samme, hvad enten man kalder den nazistisk, fascistisk, kommunistisk eller Francos Spanien. Oligarkiet i Rusland er et Frankensteindiktatur, der er værre end nogen af de andre, inklusive Hitler".

Så spørgsmålet er, hvorfor vi, 61 år senere, stadig skal skændes om de samme problemer. Jeg mener, at det, vi har brug for i dag, ikke bare er en økonomisk og politisk udvidelse af Europa, men en udvidelse af den europæiske bevidsthed om de massive forbrydelser mod menneskeheden, som fandt sted overalt i Europa i det 20. århundrede. Vi skal integrere en europæisk historisk opfattelse – en integration af fordomme og forskellige syn på historien – for kun på denne måde kan vi komme videre til et bedre Europa i fremtiden.

Nej, vi skal forholde os til og ikke skændes om spørgsmålene vedrørende diktaturer. Vi skal starte med ofrene – med lighed for ofrene – for alle ofre for ethvert totalitært regime skal anses for at have samme menneskelige værdighed og fortjener retfærdighed og at blive mindet og anerkendt i hele Europa samt garantier for "aldrig igen".

Derfor vil jeg sige, at det er hyklerisk at undgå eller udsætte denne diskussion om disse spørgsmål og udarbejdelsen af konklusioner. Det er ikke noget, der skal undersøges af akademikere. Vi har tilstrækkelig mange vidnesbyrd om masseforbrydelser til at komme videre. Jeg er meget taknemmelig både over for det tjekkiske formandskab og kommissær Figel for deres erklæringer, som giver håb om, at vi kan nå frem til en fælleseuropæisk forståelse.

Józef Pinior (PSE). – (PL) Fru formand, hr. kommissær! Jeg vil gerne indlede mit indlæg med at citere et digt af Osip Mandelstam, en af de største russiske digtere i det 20. århundrede. Jeg citerer ordene på det sprog, de blev skrevet, nemlig russisk:

(Medlemmet talte russisk)

Det er forfærdelige ord. Osip Mandelstam blev sendt i eksil for dette digt. Han døde nær Vladivostok på vej til sit bestemmelsessted. I december 1938 blev hans lig anbragt i en fællesgrav. Osip Mandelstam symboliserer de millioner af ofre for det 20. århundredes totalitære regimer i Europa.

Dagens Europa skal mindes ofrene for det 20. århundredes totalitære regimer verden over. Disse ofre udgør i dag et fundament for vores erindringer, et varigt åndeligt grundlag for europæisk demokrati. Samtidig ser vi hele det 20. århundredes historie. Vi husker ofrene for autoritære systemer, ofrene i europæiske lande, i nationalistiske og militaristiske regimer, i Spanien, Portugal og Grækenland.

Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på et seminar, som vores gruppe, Den Socialdemokratiske Gruppe i Europa-Parlamentet, afholdt og på en bog om problemer med historie og politik, som vores gruppe vil udgive. Vi ønsker at tage dette problem alvorligt. Vi er imod manipulation af dette minde og tilsmudsning af dette minde, når det i dag bruges i en ideologisk kamp, i en partipolitisk kamp i det europæiske politiske

system. Vi husker ofrene. Ofrene for det 20. århundredes totalitære regimer skal være grundlaget for det moderne demokrati i Europa.

Girts Valdis Kristovskis (UEN). – (LV) Fru formand, mine damer og herrer! Desværre vil Europas fælles værdier stadig ikke omfatte et krav om en omfattende og sandfærdig vurdering af de forbrydelser, der er blevet begået af de forskellige totalitære regimer i Europa og deres konsekvenser. Halve sandheder, ensidige fortolkninger og fornægtelsen af historiske sandheder svækker europæerne. Med rammeafgørelsen om racisme og fremmedhad er det kun en alvorlig trivialisering af de nazistiske forbrydelser, der gøres strafbar, mens der ikke siges noget om den totalitære kommunismes forbrydelser i Europa. Det er på høje tid at anvende en objektiv metode til vurdering af totalitære forbrydelser. Vi kan gøre brug af erfaringerne fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Den tager udgangspunkt i universel anerkendelse af internationale rettigheder og principper, som er kendte for alle og har fundet anvendelse siden Nürnbergprocesserne. Vi skal i det mindste komme med en sandfærdig gengivelse af Europas nyeste totalitære historie af hensyn til Europas fremtid og Europas fælles værdier!

Gisela Kallenbach (Verts/ALE). – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Næsten 20 år efter jerntæppets fald er dette den første forhandling her i Parlamentet om et spørgsmål, der kunne drive en kile ind mellem folk i Øst og Vest, selv her i Fællesskabet. Hvorfor? Synet på et totalitært regime udefra er meget forskelligt fra synet indefra. Der var stor forskel på, hvordan man behandlede og genfortalte det 20. århundredes europæiske historie, navnlig i de enkelte medlemsstater. Desuden sidder personer i visse central- og østeuropæiske medlemsstater, der så stort på menneskerettighederne eller sendte mennesker i lejre eller i døden uden en forudgående retssag, stadig i embedet og er højt agtede. Det er gift for vores fælles fremtid, hvis vi ikke anerkender dette på rette vis. Derfor bør Europa ikke forblive inaktivt.

Jeg glæder mig over, at vi nu har givet dette spørgsmål en europæisk platform. Jeg er sikker på, at dagens forhandling ikke bliver den sidste, og at vi og Kommissionen i fællesskab skal indlede en proces for at gennemføre de projekter, som De nævnte. Jeg håber, at det gennem denne proces vil lykkes os at få straffet de skyldige, der stadig er i live, og at mindes ofrene for at udvikle en større forståelse for hinanden i vores fælles fremtids interesse.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL). – (EL) Fru formand! Eskaleringen i EU's usle antikommunistiske strategi er en uforskammethed over for befolkningen: med historieforfalskning, bagvaskelse og løgne sidestilles fascismen med kommunismen. Det mest reaktionære og barbariske regime, som kapitalismen har affødt, nemlig fascismen, sidestilles med den mest progressive idé, som mennesket har undfanget, nemlig kommunismen og afskaffelsen af menneskets udnyttelse af sin næste.

Det er en hån mod mindet om 20 mio. sovjetborgere, der ofrede deres liv for at bekæmpe fascismen. Denne vulgære antikommunisme er ikke så meget rettet mod fortiden, men især mod nutiden og fremtiden. Målet i dag er at mindske græsroddernes modstand og flytte byrden fra den kapitalistiske krise over på arbejderne, og målet for i morgen er at foregribe den uundgåelige overordnede udfordring mod og omstyrning af det kapitalistiske system. Derfor slår man ud efter kommunisterne og spolerer de socialistiske/kommunistiske udsigter. Man ønsker også at presse de kommunistiske partier, der står fast på deres principper, til at opgive dem og integrere sig.

De stikker blå i øjnene på Dem selv. Kommunisterne har ikke til hensigt at bøje nakken. De har forsvaret deres ideologi sågar med deres liv. Vi vil ikke underskrive nogen bodserklæring til imperialisterne. Deres omstyrning er en nødvendighed for samfundet, og vi vil tjene dette mål. Vi er ikke bange for Dem. Den sociale evolution vil fortsætte. Det er det, der forfærder Dem, og derfor fører De denne kampagne.

Roberto Fiore (NI). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg mener, at vi i dag kan identificere dem, der praktiserer totalitarismen. Det første land, man kommer i tanker om, er Kina. Kina er i dag et land, hvor man foretager tvangsaborter, et land, der har Laogai, en rigtig koncentrationslejr, hvor mennesker arbejder for de store multinationale selskaber eller den kinesiske stat, og hvor præster og politiske modstandere fængsles. Kina er derfor det første land, jeg tænker på.

Det andet, jeg vil nævne, er den islamiske totalitarisme, frem for alt i forbindelse med sharialovgivning. Her bliver islam rent faktisk til totalitær lovgivning, så andre religioners eller kvinders eller alles rettigheder undertrykkes. Så sker der en genopblomstring af en bestemt form for totalitarisme også i Europa, og jeg vil gerne dvæle ved det et øjeblik.

Ungarn blev nævnt tidligere – jeg var personligt til stede ved demonstrationerne i Ungarn til minde om den nationale opstand i 1956, og jeg så undertrykkende handlinger fra politiets side mod demonstranterne, og jeg blev selv visiteret og bedt om at vise id, selv om de udmærket vidste, hvem jeg var.

En form for totalitarisme er derfor ved at opstå her, men der er også en anden på vej frem i erklæringerne fra premierminister Zapatero, men også fra kansler Merkel og præsident Sarkozy om pavens udtalelser i Afrika og andre begivenheder i forbindelse med den katolske kirke. Disse stats- og regeringschefer har aldrig angrebet andre religioner, men er temmelig radikale, når det drejer sig om at angribe den katolske kirke. Dette medfører en atmosfære af intolerance i visse lande, som vi så det forleden ved Notre Dame f.eks., hvor troende blev angrebet af antikatolske aktivister.

József Szájer (PPE-DE). – (HU) Fru formand! Kristendommen og doktrinen om universelle menneskerettigheder giver os ét enkelt mål, nemlig menneskelig værdighed og ubetinget respekt for menneskelivet. Derfor skal vi fordømme ethvert forsøg, som er blevet moderne i dag, på at beregne, hvilket umenneskeligt diktatur, der har dræbt eller ydmyget flest mennesker.

En demokrat, en europæer, kan ikke acceptere, at selv i dag, selv her i Parlamentet, findes der mennesker, der tilgiver og undskylder de kommunistiske diktaturers forbrydelser. En dobbelt standard, hvor man skelner mellem offer og offer, forbrydelse og forbrydelse, lidelser og lidelser, død og død, er uacceptabel.

De, der forsøger at retfærdiggøre de kommunistiske diktaturers forbrydelser, argumenterer med, at alle disse rædsler blev begået af disse regimer i ædle idealers navn, i ligheden og broderskabets navn. Mine damer og herrer, fru formand, dette er en stor løgn, og alt, hvad de har gjort, skal ikke tælle til deres fordel, men skal bruges mod dem, for det var med løfter om ædle mål, at de sveg befolkningen, som forfatteren István Örkény sagde på ungarsk radio i forbindelse med revolutionen i 1956: "Vi løj om natten, og vi løj om dagen, vi løj på alle bølgelængder".

Derfor beder vi om, kræver vi i frihedens, demokratiets og det fælles europæiske principps navn, at der indføres en fælles europæisk mindedag og etableres et monument for kommunismens ofre, og at der oprettes et europæisk museum, arkiv og forskningsinstitut for at dokumentere kommunismens forbrydelser. Lad os udeslutte dem, der den dag i dag retfærdiggør kommunismens handlinger fra demokraternes rækker, og lad Europa bakke helhjertet op om fordømmelsen af enhver form for umenneskelighed. Måtte flest mulig af os støtte Pragerklæringen.

Katrin Saks (PSE). – (ET) Fru formand! Jeg er sikker på, at ingen her i salen – ikke en gang dem, der har bedre ting at give sig til i øjeblikket – vil bifalde det, der fandt sted for 60 år siden i de baltiske stater, hvor næsten 100 000 mennesker, mest kvinder og børn, blev deporteret til Sibirien. Dette er så meget desto mere beklageligt, fordi nogle i forbindelse med den allerede igangskudte valgkamp peger fingre ad socialdemokraterne og hævder, at vi ikke forstår det kriminelle ved disse begivenheder.

Ordene "socialisme" og "kommunisme" kan rigtig nok betyde forskellige ting for forskellige medlemmer af vores parti, men ingen vil retfærdiggøre de forbrydelser, der blev begået.

Hvorfor er det nødvendigt for os at tale om dette – ikke kun for historierne, men også for politikerne? For uden at komme med en rimelig vurdering af fortiden kan vi ikke være sikre på, at vi har gjort alt, hvad der er muligt for at forhindre, at den gentager sig. Dette er vigtigt, for fortidens skygger er der stadig. Selv om det i dag er vanskeligt at forestille sig Hitler opstillet på en piedestal, står Stalins monument stolt på det største torv i hans hjemby Gori. I Rusland blev Stalin sidste år stemt ind som en af de 12 største personligheder i historien.

Wojciech Roszkowski (UEN). – (PL) Fru formand! Man siger undertiden, at den nazistiske totalitarisme kommer fra højrefløjen og den kommunistiske totalitarisme fra venstrefløjen. Det er ikke særlig præcist. Racehad og klassehad er kun to afarter af det samme – had – som ødelægger menneskets samvittighed og de sociale relationer. Vi hørte en sådan udtalelse for lidt siden fra hr. Pafilis.

Had fører til undertrykkelse, og undertrykkelse er det modsatte af en republik, et demokrati og en retsstat. Både venstre og højre findes i et demokratisk system. Den nazistiske og kommunistiske totalitarisme ødelagde demokratiet. Derfor er det ikke sådan, at nazismen fandtes på højrefløjen og kommunisme på venstrefløjen. Nazismen og kommunismen var overalt.

Når man i dag relativiserer totalitarismens forbryderiske karaktertræk, hvad enten der er den nazistiske eller den kommunistiske totalitarisme, modsætter man sig traditionerne i en retsstat og i et demokrati. Det er i øvrigt kendetegnende, at mens den europæiske højrefløj ikke relativiserer de nazistiske forbrydelser i dag,

relativiserer den europæiske venstrefløj kommunismens forbrydelser. Dette fremgår med al ønskelig tydelighed af holdningen hos socialdemokrater og kommunister til forslaget til beslutning om det spørgsmål, vi har forhandlet om i dag. Her i salen stemmer vi ikke om sandheden om historien. Vi stemmer om sandheden om os selv og om vores moralske vurderinger.

(Bifald)

Christopher Beazley (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Hvordan kan det være, at demokrater er så tilbageholdende med at sætte navn på diktatorer og på dem, der viede deres karrierer til at bekæmpe demokrati, slavebinde lande, forfølge dem, der vovede at sige dem imod, og er ansvarlige for forbrydelser?

I aften taler vi ikke om totalitarismen, vi taler ikke i eufemismer: Vi taler om Hitlers fascistiske, forbryderiske diktatur og Joseph Stalins kommunistiske forbryderiske diktatur. Da jeg var 16 år gammel, boede jeg i Frankfurt am Main, der ligger to timer i kampvogn fra Prag.

Hr. minister, Alexander Dubček, som vi ærede her i Parlamentet, forsøgte virkelig hårdt at liberalisere systemet. Han talte om kommunismens menneskelige ansigt. Kommunismens umenneskelige ansigt var Leonid Bresjnev og hans forgængere og efterfølgere.

Hr. kommissær, jeg mener, at hvis vi skal stå ved vores holdninger, skal vi ære ofrene for kommunisme og fascisme. Vi bør ikke sondre mellem disse to kriminelle – det er, hvad de var. Den eneste forskel er, at Hitler tabte krigen, og Stalin vandt krigen.

I dag har formanden for Parlamentet æret mindet om dem, der blev deporteret fra de tre baltiske stater – Estland, Letland og Litauen. Men, hr. minister, Deres land led også: Jan Palach mistede livet. Han forsøgte desperat vise, hvilke grænser han ville gå til for at vise, at det regime, han levede under, var uacceptabelt. Jeg kan huske, da jeg var 16 og lyttede til Radio Prag, mens kampvognene besatte Deres hovedstad på Wenceslaspladsen. "Glem os ikke", sagde Deres tapre landsmænd. I aften, hr. kommissær, glemmer vi ikke dem, der led. Vi skal have modet til at sætte navn på de ansvarlige, men vi skal sørge for, at dette kontinent aldrig igen kommer til at lide under regimer som Hitlers og Stalins.

(Bifald)

Luis Yañez-Barnuevo García (PSE). – (ES) Fru formand! Jeg er enig – vi må ikke glemme, og vi skal ikke foretage for mange subtile sondringer: Ud fra et politisk synspunkt fortjener alle former for totalitarisme at blive fordømt, og kommunismen og fascismen gjorde ubodelig skade på dette kontinent.

I dag er vi et forenet kontinent med 27 nationer og 500 mio. mennesker, som er fælles om værdierne frihed, demokrati og menneskerettigheder, og vi burde ligeledes fordømme den totalitære kommunisme, der ødelagde Central- og Østeuropa, og nazi-fascismen, der år forinden havde ødelagt mange europæiske lande, herunder mit eget.

Jeg levede under Francos diktatur i 32 år, og det vil jeg ikke glemme, og andre talere, f.eks. fra Grækenland eller Portugal, har glemt deres fortid.

Jeg har aldrig glemt, selv ikke som ung, de lidelser, som folk oplevede under kommunistiske diktaturer. Jeg har aldrig været kommunist, og jeg har altid fordømt kommunismen. Dette hindrede mig ikke i at kæmpe imod Franco og fordømme Francos system.

Kampen er den samme. Vi må kæmpe for de samme principper, de samme værdier og hele tiden huske på ofrene for alle disse former for totalitarisme.

Inese Vaidere (UEN). – (LV) Fru formand, mine damer og herrer! For 60 år siden blev 43 000 uskyldige mennesker, herunder børn og gamle, deporteret fra Letland uden rettergang. Hvis dette skulle ske i dag i Frankrig, ville det dreje sig om 1,3 mio. mennesker. Derfor er det vigtigt, at vi i dag kan tale om den totalitære kommunismes forbrydelser.

Det ville ikke være rigtigt at overlade disse forbrydelser til historikerne, som det er blevet foreslået her, indtil vidnerne til og ofrene for forbrydelserne er afgået ved døden. Vi må ikke nedtone betydningen af disse forbrydelser, og vi må heller ikke fornægte dem.

Parlamentet gav i sin skriftlige erklæring klart udtryk for, at den 23. august bør gøres til mindedag for stalinismens og nazismens ofre, og ingen her burde afvise dette. Rådet skal gennemføre denne beslutning fra Parlamentet med det samme, så sådanne forbrydelser aldrig vil kunne gentage sig.

Rihards Pīks (PPE-DE). – (LV) Fru formand, hr. Vondra, hr. kommissær, mine damer og herrer! De, der har studeret Europas historie, de fleste, tror jeg, ved, at Anden Verdenskrig startede den 1. september 1939, da Hitler invaderede Polen. Langt færre ved, at Hitler var i stand til dette, fordi han og Stalin den 23. august 1939 havde underskrevet en aftale: en ikkeangrebspagt. Endnu færre ved, at Stalins regime leverede brændstof og industrimaterialer til Hitler og Hitlers hær, så han kunne erobre Vesteuropa. Endnu færre ved, at gennem hele årtiet fra 1930 var offensive våben, kampvogne og faldskærmstropper blevet gjort klar til Stalin. Mens Hitler havde 400 faldskærmstropper klar, havde Stalin 1 mio. faldskærmstropper parat til erobring. Denne udenrigspolitik var desuden blevet støttet gennem beslutningerne i Sovjetunionens kommunistisk-bolsjevistiske parti. På forskellige lukkede møder i kommunistpartiet vedtog man resolutioner om, at landene i Vesteuropa skulle ryge i totterne på hinanden, så Sovjetunionen kunne komme og befri dem. Der er mere endnu: På det indenrigspolitiske område begyndte man den 5. december 1937 at arrestere og udrydde alle de letter, der fortsat boede i Sovjetunionen. Over en toårig periode blev 70 000 letter, der boede i Sovjetunionen dræbt, blot fordi de var letter. Så hvordan skal vi omtale dette regime, hvis udenrigspolitik var aggressiv, og hvis indenrigspolitik gik på at udrydde landets egne indbyggere? Det var et totalitært, forbryderisk regime, ligesom nazismen.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (HU) Fru formand! Det er vanskeligt at skrive en fælles europæisk historie, for siden Anden Verdenskrig har den vestlige og østlige halvdel af Europa oplevet hver sin historie. Central- og Østeuropa og de baltiske stater var ofre for både det nazistiske og det sovjetiske diktatur, men vi kan alligevel ikke sidestille nazismen med stalinismen.

Ingen kan benægte, at millioner blev ofre for det stalinistiske diktatur, hele befolkninger blev fordrevet, og ingen kan undskylde eller relativisere dette. Shoahen, Nazitysklands organiserede industri til udryddelse af jøder udelukkende på grund af deres oprindelse, var en grusomhed uden sidestykke i menneskehedens historie.

I Vesteuropa forstår man ofte ikke, at for os bebudede befrielsen fra nazismen samtidig en ny besættelse, starten på den sovjetiske undertrykkelse. Derfor anskues den 9. maj forskelligt i de gamle og de nye medlemsstater, især i de baltiske lande, som mistede deres status som uafhængige stater, og hvis intelligentsia blev udryddet.

Det ville være godt at anerkende fortiden uden politik, uden nutidige politiske vinkler, og formulere en fælles historisk fortælling. Med den ungarske digter Attila Józsefs ord: "Det er en stor nok kamp at indrømme fortiden".

Roberts Zīle (UEN). – (LV) Fru formand! Flere af mine kolleger har allerede nævnt, at vi i dag mindes deportationerne for 60 år siden, som det sovjetiske regime foretog, da det fragtede mennesker til Sibirien. Vi ved imidlertid også, hvor vanskeligt det er at udtrykke samme fordømmelse af det kommunistiske regime som af andre totalitære regimer. Dette skyldes, at vi ikke kun taler om fortiden, men også om fremtiden. I denne uge kom det frem, at topkandidaten for den lettiske sammenslutning Harmonisk Centrum til valget til Europa-Parlamentet, hvis nyvalgte repræsentanter skal sidde i Den Socialdemokratiske Gruppe her i Parlamentet, bliver Alfrēds Rubiks, den tidligere leder af den lettiske afdeling af Sovjetunionens Kommunistparti, som blev stillet for retten i Letland for regimets forbrydelser. Dette er en person, der støtter kommunistisk ideologi og modsatte sig genindførelsen af Letlands uafhængighed til det allersidste; nu er han blevet valgt i et land, som han selv har nægtet at vedkende sig. Dette giver også svaret på, hvorfor det også fremover bliver vanskeligt for Parlamentet at fordømme forbrydelser ligeligt, og hvorfor der altid vil findes gode og onde totalitære regimer.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) Fru formand! Kommunismen er en bedragerisk filosofi. I teorien taler man om velfærd, lighed og respekt for menneskerettigheder, mens den i praksis har betydet løgne, diskrimination, had og sågar forbrydelser.

Vi skal fordømme kommunismen med alle midler. Det skete i Rumænien i 2006 med udtalelserne fra landets præsident som følge af en rapport, der blev udarbejdet af en præsidentiel kommission, der var oprettet til dette formål.

Kommunismen annullerer alt, hvad der står for frihed, og gør mennesker afhængige af et system. Ingen, der aldrig har levet under kommunismen, kan forstå, hvor meget ens liv og tankegang kan blive påvirket af et totalitært system.

Hvis jeg kunne skrue tiden tilbage, ville jeg lade dem, der har levet hele deres liv under kapitalismen, men længe efter kommunismen, leve i 1980'ernes Rumænien.

I Rumænien blev det kommunistiske regime indført med bistand fra russiske tropper og kostede hundredtusinder livet i arbejdslejre og fængsler. Deres eneste forbrydelse var, at de ikke underkastede sig det totalitære system, og politikere, intellektuelle, bønder, repræsentanter for forskellige religiøse trosretninger og generelt mønsterborgere i samfundet, forsvandt.

Mens de store problemer, der skyldes et økonomisk system, der er gået fallit, kan løses gennem hensigtsmæssige foranstaltninger, har mennesker brug for tid til at glemme, tilgive og tilpasse sig en ny levevis, selv om den uden sammenligning er bedre.

Demokrati har medført tankefrihed, ytringsfrihed og bevægelsesfrihed. Det skal også skabe sikkerhed fremover. Der er ingen forskel på fattigdom, der skyldes mangel på materielle goder, og fattigdom, der skyldes mangel på ressourcer til at købe varer. Den dag, hvor det endelig lykkes at slippe af med fattigdommen, vil kommunismens spøgelse forsvinde for altid.

Kære kolleger, Rumænien og de øvrige lande i Østeuropa endte under dette system som følge af beslutninger, der blev truffet af verdens ledere, hvoraf kun én var kommunist. Resten repræsenterede demokratiske systemer.

Glem ikke denne historiske sandhed, når De evaluerer, vurderer eller træffer beslutninger om den nuværende situation eller om fremtiden for de tidligere kommunistiske stater, hvad enten de er medlemmer af EU eller ej.

Ljudmila Novak (PPE-DE). – (SL) Fru formand! Jeg bemærker med beklagelse, at ingen af de tidligere kommunistiske lande endnu fuldt ud har undersøgt og anerkendt kommunismens forbrydelser i perioden efter Anden Verdenskrig.

Fordi disse regimer var ved magten i årtier efter krigen, lykkedes det dem at ødelægge størstedelen af beviserne. Derfor er der ikke en gang blevet sat navn på forbryderne eller gerningsmændene, og de er slet ikke blevet dømt. Historien blev skrevet af sejrherrenerne.

EU skal opfordre alle de lande, der tidligere var styret af kommunistiske regimer, til at give deres historikere mulighed for at gennemføre forskning og medtage hele sandheden om efterkrigstiden i skolernes lærebøger. De skal også skrive om de vestlige allierede styrkers ansvar for at overdrage eller udvise mennesker i eksil til kommunisterne.

EU bør også opfordre alle medlemsstaterne til at overveje at omdøbe de gader og pladser, der er opkaldt efter kontroversielle helte som Tito i Jugoslavien, som var ansvarlige for mange drab efter krigen på grund af deres daværende roller.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Fru formand! Når jeg hører her i salen, at kommunisterne ikke er parat til at bøje nakken trods de over 10 mio. ofre for anlæggelsen af kanalen mellem Det Hvide Hav og Østersøen, de millioner af mennesker, der blev deporteret til Sibirien fra mange nationer (herunder også russere, men alene polakkerne skulle tælles i millioner), og dødsdommen over hele nationer, f.eks. Krimtatarerne, bliver jeg forbløffet og oprørt.

Kavalerikaptajn Pilecki, som gik ind i Auschwitz som frivillig og senere også blev fængslet af kommunisterne, sagde til sin kone, at "Auschwitz var kun en leg". Mit land blev berørt af begge totalitære systemer, og sårene er stadig ikke helet i dag. Intet sådant system har nogen eksistensberettigelse. Vi bør ære dem, der kæmpede mod totalitarismen, og vi bør ære ofrenes minde.

Bogusław Sonik (PPE-DE). – (PL) Fru formand! Det Europæiske Fællesskab skal gøre alt, hvad det kan, for at holde mindet om heltene i live og ikke tillade, at totalitære forbrydelser trivialiseres. Vi skal altid huske på skæbnen for dem, der kæmpede imod, der som kavalerikaptajn Pilecki blev dræbt, især fordi tanken om europæisk integration opstod blandt mennesker, der modsatte sig nazisme og kommunisme. Det var desuden denne tanke, der forhindrede fremtidige konflikter og totalitære regimers opståen efter krigens afslutning.

Indførelsen af en international dag for heltene i kampen mod totalitarisme vil være et skridt i retning af en fælles forståelse af det 20. århundredes europæiske historie og en del af den fælles kamp mod gensidige fordomme og uvidenhed om historiske kendsgerninger. Ved at fastholde de totalitære regimers – nazistiske og kommunistiske – forbrydelser i europæernes erindring, kan vi indgyde os selv håb om, at vores kontinent aldrig igen kommer til at danne rammen om sådanne tragiske begivenheder.

György Schöpflin (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Denne forhandling har en yderligere dimension. Det er ikke bare et forenet Europa, der hurtigst muligt skal kigge på fortiden i sin helhed, men det gælder især også den europæiske venstrefløj.

Uden en grundig undersøgelse af fortiden er venstrefløjen i nogle af de tidligere kommunistiske stater nødt til – tvinger den sig selv til – at leve med en falsk fortid, en fortid hvor alle former for smertelige begivenheder er fraseret. Dette tvinger igen venstrefløjen til at beskytte denne falske fortid, og derved udhules dens demokratiske troværdighed. Når den vestlige venstrefløj fuldt ud accepterer denne uændrede postkommunistiske venstrefløj som en legitim partner, er den også selv nødt til at forsvare en fortid, der ikke kan forsvares. Derfor svækkes dens eget engagement i demokratiet.

Csaba Sógor (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Europa har en turbulent historie med hensyn til totalitarismen og restriktionerne på de grundlæggende friheder. I nogle dele af Europa var det 20. århundrede kendetegnet af sådanne totalitære regimer.

Vi har i dag en moralsk pligt til at sørge for, at alle borgere i EU nyder godt af de samme rettigheder. Det er yderst vigtigt, at EU også støtter mindretallets rettigheder, især fordi mange lande rundt om i verden ikke respekterer helt grundlæggende rettigheder.

Samtidig vil jeg gerne påpege, at selv om EU protesterer mod diskrimination og krænkelse af menneskerettighederne i lande som Tibet, er det klart for os alle, at selv inden for EU findes der etniske og sproglige mindretal, der meget ofte udsættes for kulturel og sproglig assimilering. Denne praksis i nogle nationalstater inden for EU er et aspekt, som man virkelig bør tage op til revision.

Ungarerne i Rumænien, de mennesker, jeg repræsenterer, er et sådant eksempel.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) Fru formand! Forslaget fra hr. Szájer om at indføre en mindedag for totalitarismens ofre er helt i sin orden. Jeg mener, at det er det rigtige, for mens nazismens rædsler er ret velkendte, og selv nogle tyskere har forsøgt at forholde sig til det, ved man paradoksalt lidt om stalinismen. Paradokset ligger i, at selv sibirerne fra Stalins eget land troede, at han var en god mand, og at årsagerne til Ruslands ulykker lå andetsteds.

Vi kan ikke lytte til de millioner, der mistede livet i Sibirien, og vi får aldrig at vide, hvordan de led, men jeg kender et af offrene, som stadig er i live. Denne person føler stadig, selv når han bare går ned ad gaden, at han ikke længere er i live. Det er et symptom på at have været sendt til Sibirien. De, der overlevede, ved, hvilke lidelser der var tale om. Der findes en russisk talemåde (*medlemmet sagde nogle ord på russisk*) – som betyder, "hvis du ikke har været der, kommer du der, og hvis du har været der, glemmer du det aldrig". Jeg mener, at vi bør tale åbent om begge disse former for totalitarisme.

Vytautas Landsbergis (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Vi bør gøre, hvad vi kan for at bremse Europas moralske forfald. Opportunismen er tydeligst, når man ignorerer de grove forbrydelser mod menneskeheden, der blev begået i sidste århundrede. Hvis man ignorerer den kommunistiske totalitarismes forbrydelser, indebærer det desværre eftergivenhed over for alle nynazister i Tyskland, Rusland og andre steder: Enhver af dem kan stille spørgsmålet: Hvis Sovjetunionen bliver tilgivet, hvorfor skal vores forfædre så ikke også tilgives?

Rødderne til dette negative fænomen ligger i Nürnberg, hvor nazisterne simpelthen blev frifundet for at have deltaget i en sammensværgelse med Stalin under Anden Verdenskrig. Den største forbrydelse blev ignoreret ved rettergangen. Hvorfor? Fordi Stalins – Hitlers ligemand – skyggede lå over domstolen i to vigtige år. Selv dengang kapitulerede Vesten moralsk til Sovjet, men der er ingen grund til at forblive begrænsede i tanken og være frygtssomme for evigt.

Alexandr Vondra, formand for Rådet. – (CS) Fru formand, mine damer og herrer! I dag vil jeg afslutte min tale her på tjekkisk. Jeg vil forsøge at sammenfatte og samtidig besvare nogle af de spørgsmål, der er blevet rejst her. Jeg mener, at der er tre punkter. For det første vil jeg gerne takke alle, der har deltaget i sidste uges høring og denne forhandling her på plenum. Selv om det har været den første forhandling af sin art i lang tid, kan den kun være positiv, og jeg mener, at den første konklusion er, at vi skal føre an i debatten, og at vi skal fortsætte med den. Det er målet med platformen for erindring og samvittighed. Hvorfor er det vigtigt at have en sådan platform på europæisk plan? Det er vigtigt som et værn mod glemsel. Hvis vi glemmer fortiden, giver vi den naturlige mulighed for at vende tilbage ad bagdøren en gang i fremtiden. Dette er også en mulighed for at bekæmpe relativiseringen af fortidens forbrydelser. Hitler og Stalin er to alen af et stykke. Naturligvis var der lande, hvor nazismen gav mulighed for efterfølgende at indføre kommunismen

og dens tilhørende forbrydelser. Enhver form for relativisering – og her ønsker jeg ikke at politisere – enhver form for relativisering er imidlertid utrolig farlig.

For det andet skal vi holde fast i den historiske bevidsthed som en del af den europæiske uddannelse. Og her mener jeg, at vi skal styrke de økonomiske instrumenter for at sikre, at bevidstheden om Europas totalitære fortid har en plads i undervisningen. Dette var et af resultaterne af høringen i sidste uge. Dette kræver ressourcer, og jeg vil gerne takke Kommissionen og navnlig kommissær Figel' for, at Kommissionen er indstillet på at samarbejde i denne sag.

Sidst, men ikke mindst er der spørgsmålet om, hvor debatten skal føre hen. Formandskabet er kort, kun seks måneder. Vi er halvvejs, og naturligvis foregiver jeg ikke, at vi, når Parlamentet om kort tid opløses, kan opnå det umulige, men jeg mener, at tanken om at skabe visse institutioner for hele Europa, enten museer, forskningsinstitutter eller stiftelser, er det, vi har brug for. Høringen i sidste uge blev forestået i fællesskab af repræsentanter for flere lignende institutioner, der findes på nationalt plan, og efter min mening findes der et meget påtrængende behov for at have sådanne institutioner på paneuropæisk plan. Men denne opgave tilhører i højere grad instanser, der er ansvarlige for kontinuitet, end et roterende formandskab, der varer seks måneder. Mens vores opgave var at bidrage til at igangsætte bestemte diskussioner, vil jeg gerne endnu en gang takke Dem for at reagere på denne diskussion, og jeg opfordrer dem, der får ansvaret for kontinuitet fremover, til at fortsætte debatten, og måske vil den en dag føre til, at sådanne institutioner bliver oprettet.

Ján Figel', medlem af Kommissionen. – (SK) Fru formand! Jeg har allerede forklaret essensen af Kommissionens mission i min indledning, og jeg kan kun endnu en gang bekræfte, at vi både er parate og har viljen, hvilket også er en faktor. Hvis Kommissionen er villig til at bistå ved denne proces, har jeg allerede nævnt de næste faser, som vil omfatte færdiggørelsen af undersøgelser af forskellige metoder og mekanismer i medlemsstaterne på dette område samt fremlæggelse af den ventede rapport næste år. Men jeg har også noget at tilføje, som ligger lidt i udkanten af diskussionen. Nogle talere har påpeget, at det er 20-året for kommunismens sammenbrud, Berlinmurens og jerntæppets fald i Europa, og at der er gået lang tid. Efter min mening er det aldrig for sent, og det ville være en forsømmelse af Parlamentet, dette nyligt udvidede Parlament, ikke at fremsætte en udtalelse om den totalitære kommunismes forbrydelser og ikke at indlede en diskussion, for dette er en erfaring, som mange mennesker har bragt med sig til dette sted, og et flertal af indlæggene under forhandlingen kom fra de nye medlemsstater.

Jeg har også levet størstedelen af mit liv under det totalitære system i Tjekkioslovakiet, og det er på grundlag af alle involveredes personlige og generelle erfaringer, at vi skal skabe en europæisk erindring, et europæisk fællesskab, og samtidig styrke de processer, der forhindrer en tilbagevenden til totalitarismen og trivialiseringen og fornægtelsen af dens forbrydelser, eller fornægtelse af sandheden. Fornægtelsen af disse forbrydelser er rent faktisk en relativisering af ikke bare sandheden, men også af etik og moral, hvilket fører til flere og flere problemer og til tanken om, at man ved at fjerne mennesker kan fjerne problemet. Tanken om, at problemer kan elimineres ved at eliminere mennesker, er et af stalinismens principper.

Jeg anskuer EU's udvidelse i et bredere perspektiv, og netop derfor kan jeg identificere de forskellige former for totalitarisme, der er blevet nævnt, de forskellige former i forskellige lande. Vi har et ansvar for at identificere dem, for at huske og for at tage de nødvendige skridt til genopretning, rehabilitering, sikre retfærdighed, garantere sandhedens genindførelse, respekten for menneskelig værdighed og alt det andet, der står for frihed og demokrati.

Jeg vil også gerne sige, at vi ofte føler, at trusler kommer fra fjerne steder og udefra, og at skillelinjerne i verden i dag intet har med religion eller civilisation eller kultur at gøre, men snarere med respekten for livet og for mennesker på den ene side (defineret ved menneskerettigheder) og fanatisme, uanset arten, på den anden. Der findes mange forskellige former for fanatisme. Vi kender dem selv i den moderne verden, og netop derfor er den undervisning, som Alexander Vondra nævnte, er så vigtigt, så både de unge og de ikke-så-unge bliver i stand til at skelne menneskelig respekt fra ekstremisme, populisme, nationalisme eller fanatisme i alle deres mange forskellige former.

Jeg vil gerne slutte med at understrege, at Kommissionen virkelig støtter denne proces, og at vi vil se på, hvordan vi kan understøtte den. Denne forhandling er bare ét skridt, men andre spørgsmål vil følge efter. Vi skal gøre mere på medlemsstatsniveau. Jeg vil også gerne slutte med at sige, at den nuværende udvidelse af EU er mulig takket være mange menneskers ofre, og at det ikke er sket gennem en eller anden automatisk proces. Hverken et forenet Europa, demokrati, frihed eller retsstaten er opstået automatisk, men derimod gennem en kolossal indsats og hyppige blodsudgydelser. Det skal vi huske på.

Endelig vil jeg gerne nævne det, som Tunne Kelam, var det vist, sagde om, at udvidelsen af EU ikke bare drejer sig om geografi, markeder og antal lande, men også en udvidelse af bevidsthed, en udvidelse af erindringen og en udvidelse af respekt og ansvarlighed. Hvis vi kan tage det med i den proces, vi nu fejrer, de fem år siden udvidelsen, vil vi være parate til flere processer og til fremtiden. Hvis det ikke lykkes os at få det med, bliver vejen langt vanskeligere. Mange tak skal De have og held og lykke med udvidelsen af ikke bare erindringen, men også af ansvarligheden.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted under næste mødeperiode.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Slavi Binev (NI), skriftlig. – (BG) Retfærdighed er en af Europas grundlæggende værdier.

Jeg støtter mine kolleger fra UEN og deres beslutningsforslag RC-B6-0165/2009 og vil gerne understrege, at EU er baseret på retsstatsprincippet, som er et af grundtrækkene ved demokratiet. Det er netop dette princip, alle parlamentsvalg er baseret på. Men problemet med køb af stemmer i Bulgarien er tegn på det stik modsatte.

Efter at de seneste lokalvalg gentagne gange var blevet kompromitteret gennem åbenlyse køb af stemmer fra GERB (Borgere for Europæisk Udvikling af Bulgarien), DPS (Bevægelsen for Rettigheder og Friheder) og BSP (Det Bulgarske Socialistparti), stod den almindelige borger med en følelse af, at de ikke havde nogen ret til at vælge. Dette betyder, at de er langt mere uvillige til at gå til stemmeurnerne igen.

På trods af den gældende straffelovgivning og de talrige tegn på overtrædelser af lovgivningen er ikke en eneste af de personer, der nævnes i Kommissionens rapport, endnu blevet dømt for disse forbrydelser, fordi de relevante retshåndhævende myndigheder tydeligvis er uvillige til at standse handelen med stemmer. I Bulgarien udviser retsvæsenet stadig manglende beslutsomhed, og de velkendte skurke er igen ved at forberede valgkampen, mens de, der solgte deres stemmer, er på udkig efter de nye købere, som vil give det højeste bud.

Jeg vil gerne understrege, at så længe disse lovovertrædelser tillades i Bulgarien, og staten ikke griber ind i denne sag, fratages de ærlige vælgere rent faktisk deres grundlæggende menneskeret – retten til at vælge! Jeg opfordrer Parlamentet til ikke bare at læne sig tilbage og gøre ingenting.

Filip Kaczmarek (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Mine damer og herrer, problemet med totalitarismen i Europa skyldes det forhold, at de enkelte medlemsstater har vidt forskellige erfaringer på dette område. Mange europæere ved ganske enkelt ikke, hvordan tilværelsen var under de totalitære systemer, og hvis man ikke forstår totalitarismen, har man en naturlig tendens til at se bort fra forbrydelser begået under sådanne systemer og i stedet betragte dem som begivenheder, der fandt sted i historiens løb. Men kommunismen og fascismen bekæmpede ikke bare de fleste europæiske værdier aktivt, men var også parat til at bryde med alle moralprincipper i syge og degenererede idéers navn – og disse systemer brød virkelig med disse principper og forårsagede smerte, lidelse og død for millioner af mennesker.

Jo flere europæere, der kender totalitarismens sande ansigt, jo bedre bliver EU's fremtid. Dette drejer sig ikke om at fejre millioner af menneskers lidelser. Det drejer sig om at forstå de dramatiske konsekvenser, der udsprang af og stadig udspringer af totalitær praksis i mange lande i Europa. Solidaritet, frihed, empati, tolerance, dialog – alle disse værdier ser noget anderledes ud, hvis vi ser på dem på baggrund af erfaringerne med totalitarismen. Lad os huske på dette. Indførelsen af en international mindedag for heltene fra kampen mod totalitarismen vil utvivlsomt bidrage til at øge vores viden om en smertefuld fortid. Dette vil igen bidrage til færre fordomme, begrænsning af stereotyper og et større håb om, at vi aldrig igen vil opleve totalitarisme i Europa.

(Mødet udsat kl. 20.15 og genoptaget kl. 21.00)

FORSÆDE: Edward McMILLAN-SCOTT*Næstformand***11. Styrkelse af sikkerheden og de grundlæggende frihedsrettigheder på internettet (forhandling)**

Formand. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning af Stavros Lambrinidis for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender om forslag til Europa-Parlamentets henstilling til Rådet om styrkelse af sikkerheden og de grundlæggende frihedsrettigheder på internettet (2008/2160(INI)) (A6-0103/2009).

Stavros Lambrinidis, ordfører. – (EL) Hr. formand! Vi lever i en tid, hvor alle – regeringer, private virksomheder og endda kriminelle – ønsker den størst mulige adgang til vores elektroniske data, til vores privatliv.

Internettet indeholder navnlig oplysninger om vores privatliv, noget, der var utænkeligt for fem år siden. Samtidig er det klart, at det giver os større muligheder for at udøve vores grundlæggende rettigheder, såsom ytringsfrihed, frihed til politisk deltagelse, frihed til viden og uddannelse og foreningsfrihed.

Det er mindre tydeligt, at vi risikerer, at netop disse friheder krænkes som følge af brugen af internettet, hvor regeringer, private virksomheder eller sågar kriminelle hemmeligt overvåger, hvad vi laver eller kigger på på internettet. Derfor er det endnu mindre klart, hvordan vi kan skabe en balance her, hvordan vi kan regulere internettet på en sådan måde, at vi får mulighed for at udnytte dets fordele, samtidig med at vi begrænser de åbenlyse risici.

I min betænkning forsøger jeg at besvare disse spørgsmål. Blandt andet:

– for det første opfordres der til oprettelse af et europæisk initiativ om indførelse af en global beskyttelse af rettigheder på internettet,

– for det andet gøres der opmærksom på behovet for en effektiv, men forholdsmæssig kamp imod gamle og nye former for cyberkriminalitet som identitetstyveri og beskyttelse af intellektuelle ejendomsrettigheder, idet det påpeges, at lovgivningen ikke må føre til systematisk overvågning af alle borgere, mistænkte og ikkemistænkte, gode og onde, fordi dette naturligvis ville udgøre en åbenlys krænkelse af deres privatliv,

– for det tredje opfordres der med hensyn til borgeres ret til adgang til internettet til, at regeringerne skal sikre denne adgang for de fattigste borgere i de mest fjerntliggende regioner,

– for det fjerde understreges det, at e-analfabetisme bliver den nye analfabetisme i det 21. århundrede på samme måde som manglende evne til at læse og skrive var det i det 20. århundrede, og at adgangen til internettet derfor er en grundlæggende rettighed, der svarer til retten til at gå i skole,

– for det femte opfordres der til indførelse af foranstaltninger til begrænsning af brugernes samtykke, et vigtigt spørgsmål, som jeg nu vil komme nærmere ind på.

Spørgsmålet om samtykke er fantastisk kompliceret, og hvis vi ikke finder en løsning på det nu, vil det blive ved med at forfølge os. Lad mig give Dem et eksempel. For et par årtier siden vidste ingen, hvilken avis, jeg læser, ud over min familie og måske nogle af mine nære venner. Derfor – og dette gælder navnlig under et diktatur – forsøgte det hemmelige politi at finde ud af det, så de kunne registrere mig. Så kunne de sige, at hr. Lambrinidis læser den og den avis, så han må være kommunist, eller han må være proamerikansk. Hver gang jeg læser en avis i dag, efterlader jeg et spor. Dette betyder, at private virksomheder kan opbygge tilsvarende "dossierer", kan oprette en profil for mig, over de politikker, jeg tror på, over mine spisevaner og endda over mit helbred. Betyder det forhold, at jeg besøger disse hjemmesider, at jeg er indforstået med, at mit samfund bevæger sig 40 år bagud?

Vi har brug for hurtigt at vedtage fornuftige love, der skaber en balance mellem bekæmpelse af kriminalitet og beskyttelse af rettigheder i den elektroniske tidsalder. Denne balance forekommer vanskelig, men det er den ikke. Det er muligt at opnå den. Vi skal holde op med at behandle cyberspace, som om det var noget uden for vores dagligdag, noget separat. Det er vores liv. Det betyder, at alle de rettigheder eller hindringer, der gælder for politiet og private virksomheder på internettet, også skal gælde udenfor. Ellers risikerer vi at afskaffe friheder for sikkerhedens skyld og ende med at stå uden friheder og reel sikkerhed.

Her til sidst min varmeste tak til skyggeordførerne fra alle de politiske grupper, som jeg kan se her i salen, for deres store støtte. Tak til alle medlemmerne i Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender for deres enstemmige støtte, som denne betænkning fik fra alle partier. Jeg ser frem til at få den vedtaget på plenum.

Ján Figel, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke ikke bare Parlamentet i almindelighed, men i særdeleshed Stavros Lambrinidis for hans vigtige betænkning, som udgør et meget relevant bidrag til fremme af grundlæggende friheder og sikkerhed på internettet.

Mens internettet har fået større og større betydning i de moderne samfund og økonomier og påvirker mange områder af vores tilværelse, skaber den meget hurtige teknologiske udvikling samtidig betydelige udfordringer, som vi skal løse på bedste vis, hvis vi ønsker at kunne udnytte alle mulighederne ved internettet og informationssamfundet.

Vi deler navnlig hr. Lambrinidis' bekymringer vedrørende beskyttelsen af personoplysninger, et spørgsmål, der er af største betydning for brugerne af internettet. Lad mig forsikre Dem for, at Kommissionen fortsat lægger vægt på at styrke borgernes grundlæggende rettigheder og grundlæggende friheder og navnlig på at sikre en høj grad af beskyttelse af private og personlige data, både på internettet og i andre sammenhænge.

Jeg tror fuldt og fast på, at bestræbelserne på at sikre en tilstrækkelig beskyttelse af personoplysninger ikke strider mod behovet for at garantere en større sikkerhed. Disse to mål kan og bør forfølges sideløbende.

Stabilitet og sikkerhed på internettet var vores prioriteringer ved verdenstopmødet om informationssamfundet i 2005, og vi arbejder fortsat i retning af disse mål. Disse spørgsmål vil snart blive præsenteret gennem en ny strategi for beskyttelse af kritiske informationsinfrastrukturer og styrkelse af Europas beredskab over for større cyberangreb og afbrydelser. Denne strategi omfatter en handlingsplan med en køreplan for fremme af principper og retningslinjer vedrørende internettets stabilitet og robusthed.

Det strategiske samarbejde med tredjelande vil blive udbygget inden for strategien, navnlig gennem informationssamfundsdialoger som et redskab til at skabe global konsensus på dette område. Samtidig er Kommissionen overbevist om, at det er nødvendigt for at sikre respekten for grundlæggende friheder og ytringsfrihed på internettet.

Igen udelukker disse to mål ikke hinanden. I Deres betænkning taler De om muligheden for at arbejde med globale standarder, databeskyttelse og ytringsfrihed. Kommissionen deltager i de årlige internationale konferencer for databeskyttelsesansvarlige og følger det igangværende arbejde om mulige fremtidige internationale standarder for beskyttelse af privatliv og personoplysninger. Vi lægger stor vægt på at fremme de høje standarder for beskyttelse, som EU-borgerne er omfattet af i dag.

Med hensyn til ytringsfrihed vil Kommissionen fortsat fremme denne grundlæggende rettighed i internationale fora. Ny lovgivning på dette område er ikke vejen frem lige i øjeblikket. Vi har allerede en række bindende internationale instrumenter om dette emne. For indeværende mener jeg, at det vil være nyttigt at gå ind i effektive overvejelser af, hvordan man kan håndhæve den eksisterende lovgivning på bedste vis. Så det drejer sig om implementering. Disse overvejelser bør også omfatte og hjælpe globale kommercielle aktører til at definere deres roller bedre i forbindelse med fremme og styrkelse af den grundlæggende ytringsfrihed i det globale onlinemiljø på internettet.

Jeg vil slutte med en generel bemærkning. Jeg mener, at vi bør løse de store udfordringer, der tages op i denne betænkning, og sørge for, at den konkrete udøvelse af rettigheder og friheder ikke begrænses unødigt på internettet.

Et centralt element i Kommissionens strategi for et sikkert informationssamfund har f.eks. siden 2006 været en holistisk tilgang, hvor man sikrer koordinering mellem interessenterne, men også erkender, at de hver især har specifikke roller og ansvarsområder. Vi har alle et ansvar for at sikre, at vores handlinger på internettet ikke unødigt begrænser – og om muligt fremmer – andres sikkerhed på dette medium.

Det er derfor i samarbejdets ånd, at Kommissionen hilser denne betænkning velkommen og støtter den.

Manolis Mavrommatis, ordfører for udtalelsen fra Kultur- og Uddannelsesudvalget. – (EL) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Først vil jeg gerne takke ordføreren, Stavros Lambrinidis, for den vigtige betænkning, som han har udarbejdet, og for hans målsætning om at beskytte personoplysninger, et princip, som de fleste af os respekterer, også jeg selv.

Som ordfører for udtalelsen fra Kultur- og Uddannelsesudvalget mener jeg, at internettet er en enestående platform til formidling af kultur og viden. Jeg påpeger dette for at lykønske og takke mine venner i Kulturudvalget, som stemte for min udtalelse.

Eksempler som digitale museumsarkiver, elektroniske bøger, musik og audiovisuelt materiale kan tilgås af mennesker fra alle fire verdenshjørner. Desværre er kulturmaterialer ikke beskyttet tilstrækkeligt i den store cyberspaceverden. Piratkopiering er reglen snarere end undtagelsen, og det er ophavsmændene, der bliver taberne på grund af den ulovlige distribution af deres intellektuelle ejendom. Med andre ord digtere, sangskrivere, komponister, producere og alle, der arbejder med kreativitet i almindelighed.

Der er tre ting, der bidrager til udbredelsen af piratkopiering: teknologiske muligheder og de lave priser på kopiering, vanskelige økonomiske forhold og internettets penetration.

Med ændringsforslag 4 genindsættes anbefalingen fra Kulturudvalget om, at der skal være en rimelig balance mellem rettigheder og friheder for alle de involverede parter, og at de grundlæggende rettigheder for personer, baseret på EU's charter om grundlæggende rettigheder, skal sikres og beskyttes i forbindelse med den udbredte anvendelse af internettet.

Derfor støtter vi dette ændringsforslag, hvori det gentages, at de grundlæggende rettigheder har samme værdi og alle skal beskyttes på samme måde.

Nicolae Vlad Popa, for PPE-DE-Gruppen. – (RO) Hr. formand! Denne betænkning er resultatet af et samarbejde mellem Parlamentets medlemmer. Derfor vil jeg gerne takke mine kolleger, navnlig hr. Lambrinidis, og fru Gacek, hr. Alvaro, fru Segelström og hr. Mavrommatis, som jeg havde den fornøjelse at samarbejde med, også som skyggeordførere.

Jeg mener, at betænkningen dækker de væsentligste temaer vedrørende styrkelse af sikkerhed og grundlæggende menneskerettigheder på internettet, idet man henviser til den beskyttelse af rettighederne, der anføres i de gældende bestemmelser, herunder deres digitale aspekter, og til anerkendelse og udvikling af nye principper til kontrol af internettet.

Teksten udgør en fin balance mellem beskyttelsen af ytringsfriheden og privatlivets fred og behovet for at fortsætte kampen mod internetkriminalitet, idet man også fokuserer på det store problem med overdreven overvågning af internetaktiviteter, som kan udvikle sig til en ny form for censur.

Betænkningen drejer sig også om spørgsmål vedrørende internettets uddannelsesmæssige aspekt, e-læring, definitionen af digital identitet og anerkendelse af brugernes rettigheder til det indhold, de har lagt ud på internettet, samt beskyttelse af data af personlig karakter således forstået, at brugerne har mulighed for at slette det indhold, de selv har lagt ud, permanent.

Der er tale om følsomme temaer i det nuværende klima, hvor de sociale netværk i stigende grad befolkes af unge, men ikke udelukkende. Derfor har jeg opfordret mine kolleger til at stemme for denne betænkning med stor overbevisning.

Inger Segelström, for PSE-Gruppen. – (SV) Hr. formand! Jeg vil gerne starte med at takke hr. Lambrinidis og alle andre i Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender, som har gjort dette til en så konstruktiv og velgennemtænkt betænkning. Jeg vil også gerne sige tak for den opbakning, jeg har modtaget til mit ændringsforslag. Derved støtter man netop en styrkelse af brugernes og forbrugernes rettigheder.

Afsnittet om teknologiens anvendelsesområder – f.eks. overvågning af internettrafik – er meget vigtigt. Det er udmærket, at Parlamentet nu lægger vægt på, at borgernes privatliv og menneskerettigheder har forrang.

I betænkningen slås det fast, at det kun må være tilladt at overvåge internettrafik, når der foreligger mistanke om en lovovertrædelse og som led i en retsproces efter en domstolskendelse. Dette bliver et meget vigtigt grundlag for overvågningen af de borgerlige rettigheder. Betænkningen bibringer de nødvendige foranstaltninger, og det er ikke et sekund for tidligt.

Jeg er overrasket over ændringsforslagene fra medlemmerne af Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater og Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa. Deres forslag svækker borgernes rettigheder og privatliv. De har ikke set kritisk på, hvad de tekniske fremskridt kan medføre, hvis vi ikke passer på.

Naturligvis skal forbrydelser på internettet og forbrydelser, hvor børn og unge bliver udnyttet, bekæmpes. Men de centrale temaer i denne sammenhæng er f.eks., at den konservative regering i Sverige har vedtaget

den såkaldte FRA-lov, en lov om undersøgelse af borgere, der ikke er kriminelle og ikke har begået nogen forbrydelse, mens det i stedet burde være borgerne, der undersøger os. Betænkningen er en stærk kritik af den svenske konservative regering, der har trodset enhver kritik og indført denne nye FRA-lov i Sverige. De svenske myndigheder har nu ret til at overvåge internettrafik, uden at der er hverken mistanke om en forbrydelse eller nogen risiko for personer eller for samfundet.

Efter beslutningen i morgen går jeg ud fra, at den svenske regering vil overveje sagen på ny og sørge for, at loven ændres. Ellers vil de være i opposition til Parlamentet og de folkevalgte repræsentanter for de 27 EU-lande.

Alexander Alvaro, for ALDE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne starte med at lykønske hr. Lambrinidis med et veludført arbejde. Han inddrog alle skyggeordførerne i udarbejdelsen af denne betænkning og gjorde sit bedste for at nå frem til kompromiser.

Denne betænkning, som drejer sig om de vigtige spørgsmål i informationssamfundet, udgør et vigtigt skridt i retning af et internet, hvor både borgernes sikkerhed og grundlæggende friheder er sikret. Grænsen mellem frihed og sikkerhed slutter ikke ved grænserne til den virtuelle verden. I sin betænkning behandler han kampen mod internetkriminalitet, børnepornografi, identitetstyveri og svig samt overtrædelser af copyrightlovgivningen. Han har forsøgt at inddrage Europol og gør det klart, at de gældende love i den fysiske verden også skal gælde i den virtuelle verden.

Samtidig er det lykkedes ham at finde balancen mellem beskyttelse af borgerrettigheder, ytringsfrihed, databeskyttelse og retten til fuldstændig sletning af data på internettet. Hidtil har internettet intet glemt. Nogle af os kan være glade for, at internettet ikke fandtes, da vi stadig var 13, 14, 15 eller 16 år gamle, da vi begik ungdommens synder, som vi ikke ville bryde os om at genfinde på YouTube eller Facebook.

Han har understreget behovet for adgang til information og endnu vigtigere adgangen til internettet samt respekten for intellektuelle ejendomsrettigheder. Jeg er udmærket klar over, at for mange medlemmer er betænkningen ikke tilstrækkelig vidtgående i beskyttelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder og copyright. Lad os arbejde med dette i forbindelse med direktivet om håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder og fremhæve disse punkter i dette direktiv.

I betænkningen slås det fast, at censur på internettet eller blokering af adgangen til nettet, hvilket nogle EU-medlemsstater allerede foretager eller planlægger, ikke er værdige foranstaltninger i vores oplyste samfund, og man gør det også klart, at EU ikke må følge de totalitære staters eksempel og afskære borgernes adgang til information eller sortere i den information, de får adgang til.

Det glæder mig, at vi har en afbalanceret betænkning, hvor man tager hensyn til behovene i et informationssamfund, og det ville glæde mig, om både min egen og andre grupper gav denne betænkning den bredest mulige opbakning i morgen, så vi kan udvikle et internet i samfundets interesse.

Roberta Angelilli, for UEN-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Andre medlemmer har allerede sagt dette tidligere, men jeg vil gerne gentage, at internettet ikke må kriminaliseres eller censureres, fordi det skaber mulighed for kommunikation, social kontakt, information og viden, men der er imidlertid også behov for at udvikle en global strategi til bekæmpelse af internetkriminalitet.

Vi skal navnlig beskytte børnene og uddanne og informere forældre og lærere om de nye potentielle farer på nettet. Europa skal være i stand til at handle effektivt for at nå disse mål, og jeg vil gerne lykønske ordføreren med et veludført stykke arbejde.

Men på trods af sanktionerne og et forholdsvis højt beskyttelsesniveau qua medlemsstaternes lovgivning mod onlinemisbrug og seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi, skal standarden for beskyttelsen af børn hæves yderligere, ikke mindst fordi den igangværende udvikling af nye teknologier, navnlig internettet, og pædofiles brug af nye former for "online grooming" af børn.

Det var netop af denne grund, at jeg valgte at stille et ændringsforslag til betænkningen, hvori medlemsstaterne udtrykkelig opfordres til at ajourføre deres lovgivning om mindreåriges brug af internettet, navnlig ved at indføre grooming som en lovovertrædelse i henhold til Europarådets konvention om beskyttelse af børn mod seksuel udnyttelse og seksuelt misbrug fra oktober 2007.

Eva-Britt Svensson, for GUE/NGL-Gruppen. – (SV) Hr. formand! Jeg vil gerne takke hr. Lambrinidis meget, fordi det er lykkedes ham at respektere sikkerheden på internettet og samtidig beskytte og respektere de uvurderlige grundlæggende rettigheder. Jeg antager, at beskyttelse af vores grundlæggende rettigheder som

anført i denne betænkning også vil møde tilslutning, når vi skal træffe en beslutning om telekompakken. Der er en klar forbindelse mellem denne betænkning og telekompakken. Jeg håber, at vi også her er enige om, at det er vigtigt at beskytte borgernes rettigheder.

Som mange medlemmer allerede har sagt, har internettet skabt utrolige muligheder for ytringsfriheden. Borgere, som normalt ikke har adgang til de store mediers diskussionsfora, kan nu påvirke opinionen og forfølge forskellige emner. Dette er et nyt område for udveksling af synspunkter, som der findes et endog særdeles stort behov for i forbindelse med politisk bevidstgørelse. Det giver borgerne store muligheder for at kigge beslutningstagerne efter i sømmene. Det er vigtigt, at borgerne får mulighed for selv at undersøge lovgiverne og andre magthavere. Det har øget vidensniveauet. Frem for alt har vi også mulighed for meningsudvekslinger og for komme i kontakt med mennesker fra forskellige kulturer og dele af verden.

Når vi diskuterer dette emne, er det også vigtigt at sikre, at vi har reel ytringsfrihed og garantier mod censur og kontrol af meninger, information og meningsdannelse. Grundlæggende menneskerettigheder, ytringsfrihed og retten til privatlivets fred er vigtige dele af et demokrati og skal både beskyttes og respekteres til enhver tid. Derfor er internettet en vigtig faktor i nutidens demokratiske samfund, og sådan skal det også være.

Derfor vil jeg bede Dem stemme imod ændringsforslag 5, der søger at slette teksten "sikrer, at offentliggørelse af kontroversielle politiske overbevisninger via internettet ikke bliver genstand for strafferetlig forfølgelse". Hvis dette ændringsforslag vedtages, er det et tilbageskridt for demokratiet. Hvem skal beslutte, hvad der er en kontroversiel politisk overbevisning? Det er en demokratisk ret at kunne give udtryk for forskellige politiske holdninger.

Internetbrugerens ret til at slette persondata permanent fra websteder er også vigtig. Naturligvis skal vi bekæmpe kriminalitet på internettet ligesom al anden kriminel aktivitet, men det skal også ske på en juridisk forsvarlig måde i overensstemmelse med strafferetten ligesom andre former for kriminalitet.

Internetkriminalitet mod børn er meget alvorligt. I den henseende følger vi Europarådets konvention om beskyttelse af børn mod seksuel udnyttelse og seksuelt misbrug. Andre grupper rammes også. Her tænker jeg især på kvinder, som er ofre for sexslavehandel. Sexindustrien udnytter internettet og den seksuelle vold, som mange kvinder og børn udsættes for. Her vil jeg gerne minde mine kolleger om, at vi bør støtte en skriftlig erklæring om at sætte en stopper for denne vold, nemlig skriftlig erklæring nr. 94.

Endelig vil jeg også nævne den fare, vi har konstateret med hensyn til den såkaldte krig mod terror. Denne har lejlighedsvis ført til urimelige begrænsninger på ytringsfriheden og den enkeltes ret til privatliv. Disse begrænsninger har medført en sikkerhedsrisiko for borgerne. De forskellige landes sikkerhedstjenester har handlet med persondata, som de har fået via deres overvågning af internettet. Dette har skabt farer for mennesker, f.eks. hvor nogen kan være tvunget til at flygte fra deres land på grund af politisk undertrykkelse. Jeg beder Dem støtte denne betænkning i morgen.

Hélène Goudin, for IND/DEM-Gruppen. – (SV) Hr. formand! Jeg fascineres dagligt af, hvor fantastisk internettet er, men uanset hvor meget EU påstår det modsatte, er det globale net ikke europæisk. Hvis man tror, at et dekret fra Bruxelles eller Strasbourg kan ændre på dette, er man meget langt fra virkeligheden. Det kan måske med rette fremføres, at EU er det forkerte forum til at løse den form for problemer, der beskrives i denne betænkning. Tillad mig at komme med et par eksempler. I betænkningen sammenlignes retten til internettet med retten til at gå i skole. Det er måske at overdrive lidt, når vi ved, at retten til eller muligheden for at gå i skole ikke er givet i mange EU-lande.

Beskyttelse og fremme af den enkeltes rettigheder på internettet og den balance, der skal findes mellem privatlivets fred og sikkerhed, er utrolig vigtigt, men det er ikke problemer, der kan løses på EU-niveau. Det er et internationalt problem, der primært skal løses på internationalt niveau.

Noget andet, der ligger mit hjerte nær, er fildeling. Her har vi opfordret til at indføre fælles strafferetlige foranstaltninger for at beskytte den intellektuelle ejendomsret. Jeg er overbevist om, at det er medlemsstaterne, der skal beslutte, hvad der er en lovovertrædelse og hvilke følger en sådan eventuelt skal have. Det er ganske uacceptabelt, hvis EU følger musik- og filmindustriens holdning, især da vi forsøger at kriminalisere en hel generation.

Endelig vil jeg gerne sige, at ethvert forsøg på at lovgive på disse områder bliver vanskeligt, da teknologi forandrer sig meget hurtigere end politik.

Urszula Gacek (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke ordføreren for at have indarbejdet mit forslag og dermed tilskynde producenter af computersoftware til at træffe flere foranstaltninger for at blokere adgangen til pornografi og websteder med vold.

Dette bekymrer især forældre. Vi er nødt til at acceptere, at vores børn ofte ved mere om computere end os. Forældre har måske en fornemmelse af, at de kan aktivere filtre på deres internetbrowsere, men dette kræver et minimum af viden om browsersoftware og en bevidst beslutning om at aktivere systemet.

Hvis filtret automatisk var indstillet til "aktiveret", ville mange flere børn og også de yngste, som i stigende grad bruger internettet uden opsyn, kunne beskyttes mod uafvidende at komme ind på websteder, som kan påvirke dem. Jeg opfordrer indtrængende producenterne til at reagere på vores forslag. De bør ikke opfatte dette som tvang eller begrænsning, men som en markedsføringsmulighed. Hvis jeg kunne vælge mellem at købe to ens computere og så en med et børnevenligt mærkat, som bekræfter, at filtrene var installeret som standard, ville jeg som forælder vælge dette produkt. Forældre, som træffer et sådant valg, ville være med til at gøre dette til en standard. Jeg håber virkelig, at vi kan opnå dette gennem samarbejde med branchen.

Alin Lucian Antochi (PSE). – (RO) Hr. formand! Internettet er nu kommet ind i en ny fase og betragtes ikke blot som et vigtigt redskab for erhvervslivet, men også som et globalt forum for forskellige holdninger.

Men denne udvikling har skabt ambivalente holdninger. På den ene side giver internettet stadigvæk utrolige muligheder og fungerer som katalysator for uddannelsesmæssig, kulturel, økonomisk og social udvikling, samtidig med at det på den anden side opfattes som en platform, der kan bruges til at fremme voldelig adfærd, som påvirker borgernes frihed og sikkerhed.

Fordi internettet er globalt, udgør det nu også en fare for privatlivets fred, fordi borgernes internetaktiviteter ofte overvåges af regeringer, politimyndigheder, virksomheder og endog af kriminelle og terrorister, undertiden med identitetstyveri til følge.

I denne situation skal vi fastsætte en grænse, hvor vi sonderer mellem at beskytte borgernes sikkerhed og de grundlæggende frihedsrettigheder på internettet og ubegrænset overvågning af deres aktiviteter foretaget af forskellige myndigheder, således at lovgivningen er effektiv og ikke uforholdsmæssig med hensyn til foranstaltningerne til bekæmpelse af kriminalitet. Derfor er det nødvendigt at fastlægge globale standarder for databeskyttelse, sikkerhed og ytringsfrihed gennem et løbende samarbejde mellem internetudbydere og -brugere.

Det er også vigtigt, og her tilslutter jeg mig ordføreren fuldstændig, at vi fortsat afsøger og fastlægger de grænser for samtykke, som brugerne har ønsket, uanset om det er over for myndigheder eller private virksomheder, når de skal give afkald på en del af deres ret til privatlivets fred til fordel for internettjenester eller -privilegier.

Sidst, men ikke mindst mener jeg, at medlemsstaterne skal sikre, at deres nationale lovgivning beskytter de grundlæggende rettigheder på internettet, da dette også kan være et bidrag til en fælles strategi for bekæmpelse af cyberkriminalitet og terrorisme.

Jeg vil gerne lykønske hr. Lambrinidis og hele det hold, som har bidraget til denne betænkning.

Sophia in 't Veld (ALDE). – (NL) Hr. formand! Jeg vil gerne tilslutte mig de komplimenter, som ordføreren allerede har fået. Han har lavet en fantastisk betænkning. Jeg vil kort komme ind på et par enkelte punkter.

For det første har vi i de senere år set, at virksomheder og myndigheder i stigende grad opbevarer personoplysninger. Myndighederne udnytter virksomhedernes databaser, men der er stadig forskellige beskyttelsesniveauer for den første og den anden søjle, hvilket jeg finder endda særdeles foruroligende.

Det andet, og her er jeg glad for, at mit ændringsforslag er blevet vedtaget, er, at forbrydere naturligvis også bruger internettet til deres egen fordel, og det på alle mulige måder. Der er en alarmerende stigning i omfanget af identitetstyveri, og vi skal bede Kommissionen oprette et kontaktpunkt for denne form for tyveri. Ikke kun til informationsudveksling, men også til fordel for ofrene.

For det tredje skal vi have globale standarder. Det arbejdes der også på, men sådanne standarder skal udarbejdes gennem en åben, demokratisk proces og ikke af Kommissionens tjenestemænd i forhandlinger med embedsmænd fra USA.

Kommissionen har ofte en masse fine ord om frihed og borgernes rettigheder, men jeg har lagt mærke til de utallige foranstaltninger, der på initiativ af kommissær Frattini og også med hjælp far Rådet er indført i de

senere år, som gør det muligt at udspionere borgerne og begrænse deres friheder. Det er på høje tid, at vi evaluerer, hvad der er sket og de følger, dette har haft og vil få. Jeg vil derfor gerne slutte med et forslag til Kommissionen. Jeg vil bede den om at udpege en særskilt kommissær for borgernes rettigheder og friheder i den næste mandatperiode.

Formanden. – Jeg gav fru in 't Veld lidt ekstra tid, fordi hun har 400 venner på Twitter. Jeg har kun ni. Nu er det firehundrede og halvtreds.

Jean-Paul Gauzès (PPE-DE). – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg taler på vegne af vores kollega, hr. Toubon.

Først vil jeg gerne takke hr. Popa, som har gjort et fremragende arbejde med at forsøge at nå frem til et kompromis, som vi alle kan acceptere trods de ekstreme holdninger, som nogle medlemmer af Den Socialdemokratiske Gruppe og Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance har fremført om dette spørgsmål.

Betænkningen rejser et yderst vigtigt emne, nemlig balancen mellem sikkerhed og grundlæggende frihedsrettigheder på internettet. For mange er denne nye teknologi ensbetydende med fremskridt og muligheder, men den er ikke uden risici. Det er f.eks. vigtigt at sikre ytrings- og informationsfrihed på dette nye medie, men samtidig skal vi sikre, at der udvises respekt for andre grundlæggende frihedsrettigheder såsom beskyttelse af privatlivets fred og af personoplysninger og ligeledes af den intellektuelle ejendomsret.

Ordføreren, hr. Lambrinidis, som har gjort et fremragende arbejde, har således taget hensyn til de nye former for internetforbrydelser og de farer, de indebærer, især for børn. Desværre er betænkningen mere tvetydig og endog farlig på andre punkter.

Formålet med fru Hieronymis, hr. Mavrommatis' og hr. Toubons ændringsforslag er at præcisere, at angreb på grundlæggende frihedsrettigheder ikke bør tillades i ytrings- og informationsfrihedens navn.

Medlemsstaterne og internetudbydere skal have en vis handlefrihed, så de kan finde de bedste løsninger til sikring af, at nogles rettigheder ikke fuldstændig hindrer andre i at udøve deres. Internettet skal være omfattet af lovgivning lige som alle andre områder. Internettet kan ikke være et virtuelt område, hvor en handling, der udgør en lovovertrædelse i den virkelige verden, vurderes til at være tilladt og endog beskyttes, alene ved hjælp af teknologi og den måde, den bruges på. Det er selve retsstatsprincippet i vores demokratiske samfund, der står på spil.

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne lykønske min kollega og ven hr. Lambrinidis med den betænkning, som han har udarbejdet, og dertil med den ret velafbalancerede mundtlige forklaring på, hvad formålet med hans betænkning er.

Jeg har taget en bog med, som hedder "Traktat om en forfatning for Europa". Denne bog blev godkendt af 90 % af de spanske vælgere og af flertallet af de nationale parlamenter i de lande, som parlamentsmedlemmerne repræsenterer.

Den trådte ikke i kraft, fordi der var visse vanskeligheder af politisk art, men denne tekst er central, fordi den indeholder – og det ser jeg personligt som et mandat fra mine vælgere – Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Jeg mener, at charteret samler de principper, som hr. Lambrinidis beskriver i sin betænkning.

For det første er internettet et område med frihed, modernitet og lige muligheder, hvor folk kommunikerer med hinanden, blander sig med hinanden og oplyser hinanden, udveksler tanker og deler viden. Denne ret er fastlagt i artikel II-71 i traktaten om en forfatning for Europa.

For det andet bør internettet beskytte friheden og udviklingen af informationssamfundet på en måde, der er forenelig med respekten for intellektuel ejendomsret og databeskyttelse for brugerne. Nærmere bestemt fastlægges retten til intellektuel ejendomsret foruden brugernes ret til databeskyttelse i artikel II-77 i udkastet til EU-forfatningen.

For det tredje må vi have fundet en egnet balance mellem beskyttelsen af rettigheder, oprettelsen af tilgængeligt indhold og det lovlige marked for digitalt indhold på internettet og udviklingen, som er åben for nye selskabsmodeller, der dukker op på nettet. Vi skal også tage os af databeskyttelse, som anerkendes i artikel II-68 i udkastet til forfatning.

Jeg mener derfor, at Lambridinis-betænkningen dækker disse spørgsmål. Klart nok dvæler den ikke ved detaljer om betingelser, krav, konsekvenser og sanktioner, som hidrører fra misbrug af internettet, men jeg tror, at det ville være på sin plads i en retsakt, og det er ikke det, vi debatterer lige nu.

Claire Gibault (ALDE). – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Som kunstner bliver jeg trist, ja, chokeret over den mangel på interesse for kultursektoren, der lægges for dagen i hr. Lambridinis betænkning.

Jeg vil gerne understrege, at vi til enhver tid bør sikre og beskytte enkeltpersoners rettigheder under ét i overensstemmelse med EU's charter om grundlæggende rettigheder og garantere alle berørte parter rettigheder og frihedsrettigheder. Informationssamfundet er en stadig mere betydningsfuld økonomisk sektor, men også en betydelig kilde til fornyelse og kreativitet, som understøtter økonomien i dagens verden.

Det betyder bl.a., at adgang for alle til en mangfoldig kultur og til uddannelse skal garanteres i forbindelse med overholdelsen af EU-retten, og at værdien af det kreative arbejde, der udføres af forfattere og udøvende kunstnere, herunder i den digitale økonomi, skal have behørig anerkendelse. Imidlertid skal en sådan anerkendelse ske, ved at de honoreres for alle de måder, hvorpå deres kreative bidrag anvendes, så de kan få et udkomme af deres fag og være helt fri til at hellige sig det.

I den forbindelse skal intellektuelle ejendomsrettigheder ikke ses som en hindring, men netop som en drivkraft for de kreative udfoldelser, navnlig i forbindelse med udviklingen af nye onlinetjenester.

På den anden side mener jeg, at racistiske, hadefulde eller revisionistiske udtalelser selv på nettet skal retsforfølges. Ytringsfrihed skal udøves ansvarligt. Den rette balance må findes mellem fri adgang til internettet, databeskyttelse og beskyttelse af intellektuelle ejendomsrettigheder. Jeg beder derfor mine kolleger om at stemme for mine ændringsforslag 2-6.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Hr. formand! Det er næsten blevet en vane for os at behandle en betænkning om internettet i hver plenarforsamling. Det er udmærket, fordi det giver medlemsstaterne og EU lejlighed til omsider effektivt at tage fat på disse aktuelle spørgsmål om brugen af internettet. Jeg bifalder, at min ven hr. Lambridinis gik med til at inddrage medlemmernes ændringsforslag i sin meget omfattende betænkning og dermed tilføre dette stående emne nye aspekter.

Sidste gang drøftede Parlamentet spørgsmål i forbindelse med videospil på internettet og farerne herved for mindreårige og EU's finansieringsmekanismer for et sikkert internet for mindreårige. Dagens debat overbeviser mig mere og mere om, at alt til syvende og sidst er et spørgsmål om den juridiske tilgang.

Derfor tror jeg, at det eneste, vi skal stille krav om, er en undersøgelse på juridisk plan af de mangeartede problemer, der hidrører fra brugen af internettet. Betænkningen vil derfor være nyttig som et katalog, der skal undersøges i dybden af juridiske eksperter, som derefter vil føre forskningsresultaterne ud i livet, så de forskellige interessenter, der er nævnt i betænkningen, får redskaber til at udarbejde udkast til lovgivning, som kan sikre retsstatsprincippet, for så vidt angår brugen af internettet på en demokratisk måde. Naturligvis kan vi ikke tale om demokrati, når ikke alle borgere har ret til brug af internettet uanset deres økonomiske situation. Det er ikke sådan, situationen ser ud i dag, men vi håber, det bliver sådan med tiden.

Katrin Saks (PSE). – (ET) Hr. formand, mine damer og herrer! Kan De forestille Dem livet uden internettet? Jeg kan i hvert ikke længere selv. Jeg kommer fra Estland, som er verdens førende nation med hensyn til internetadgang. Det er sandsynligvis også derfor, at vi har større erfaring med farerne på internettet, lige fra den cyberspacekrig, der ramte vores land for to år siden, til det forhold, at vores børn ifølge international forskning i højere grad end børn i mange andre lande er blevet ofre for forfølgelse på nettet.

I forbindelse med flere af betænkningerne, som Europa-Parlamentet har vedtaget de senere år, har det faktisk forsøgt at besvare spørgsmålet: "Hvad er internettet?" Et mere relevant spørgsmål i dag ville være, hvorvidt internetverdenen er en separat verden – en virtuel verden – som ikke er en del af det virkelige liv, eller om det er en del af det offentlige rum. Dette drøftes også af hr. Lambridinis i hans betænkning, hvori han anfører, at vores primære opgave er at finde en passende balance mellem databeskyttelse og sikkerhed.

Ytringsfrihed er umiddelbart et spørgsmål, der dukker op, når som helst begrænsninger på brugen af internettet nævnes – ytringsfrihed er retten til at udbrede tanker, meninger, overbevisninger og anden information, men den kræver også ansvarlighed. Jeg vil gerne takke ordføreren og håber, at vi alle finder styrken til at finde svaret på dette spørgsmål: Hvad er internettet? Kan det reguleres, og hvordan skal det i givet fald gøres? Eftersom internettet er et af de tydeligste beviser på globaliseringen, må vores tilgang til emnet også være international.

Filiz Hakaeva Hyusmenova (ALDE). – (BG) Hr. formand, mine damer og herrer! Indholdet af denne betænkning lever fuldt ud op til titlen. Den dækker rettighederne i EU's charter om grundlæggende rettigheder og FN's konvention om børns rettigheder, og den har til formål at beskytte børn mod kriminalitet. Tillykke til ordføreren.

Internettet er en verden, hvor der opstår forhold, som ikke udtrykkeligt defineres som overtrædelse af rettigheder og frihedsrettigheder eller som forbrydelser imod dem. Mulighed for at udtrykke sig, finde information og knytte sociale kontakter erstattes ofte af den direkte modsætning hertil. Internettet giver rig grobund for at omgå regler og undgå begrænsninger for ytringsfriheden.

Når der tilbydes anonymitet, og der ikke foregår kontrol, er resultatet, at man fralægger sig ansvaret, når det gælder valg og brug af sproglige termer. Disse termer er ofte blandet med slang, kynisme og endog vulgaritet. De udvikler sig til et sprog af mistillid og had, bliver til dagligt sprog, bliver modeller til efterligning og skaber en bestemt attitude.

Sådant sprog bidrager ikke til et barns sociale, åndelige eller moralske velfærd og er ikke vejen til kultur og værdier. Derfor sætter jeg fokus på behovet for en separat analyse af det sprog, der bruges på internettet, og den indflydelse, det har på barnets personlige udvikling.

Csaba Sógor (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg er et af de mennesker, som gerne ville sikre den fortsatte frihed på internettet. Skaberne af internettet havde stor tiltro til det gode i menneskene, og jeg deler denne tro. Desværre er det meget ofte sådan med internettet som i det virkelige samfund, at vi må se det triste forhold i øjnene, at der skal regulering til for at sikre, at de, der ikke kan beskytte sig selv, får den rette beskyttelse alligevel. Sikkerheden for den enkelte er en grundlæggende rettighed lige så vel som retten til frit at tale og udtrykke sig.

Afskyeligheder som børneporno og pædofili foruden svindel på internettet må stoppes. Vi kan ikke tolerere rovdyr på internettet af nogen art, og mens vi drøfter dette emne af største interesse, vil jeg gerne henlede Deres opmærksomhed på et meget mindre omdiskuteret forhold, nemlig at internettet også er fyldt med netsteder, der opfordrer til had, vold og intolerance over for alle typer minoriteter, også etniske. Det er et aspekt af internettet, der kræver vores opmærksomhed. Vi må sikre os, at minoriteterne også føler, de bliver beskyttet. Det er uacceptabelt, at mange ekstremistgrupper bruger internettet til at opildne til had og fremmedhad.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på flere problemer forbundet med internettet.

Først og fremmest vil jeg henvise til beskyttelse af personlige data og beskyttelse af fortrolighed i forbindelse med e-afstemning, som sætter mennesker med handicap i stand til at udøve deres rettigheder som borgere. For det andet vil jeg gerne nævne beskyttelse af intellektuelle ejendomsrettigheder i forbindelse med kunstnerisk materiale, som let kan videregives via internettet. Et andet spørgsmål vedrører beskyttelsen af børn mod skadeligt indhold såsom billeder af brutalitet og pornografi ved hjælp af egnede filtre og vejledning fra forældre. Det fjerde punkt er problemet med at beskytte børn mod pædofile og kidnappere og også muligheden for at fange kriminelle ved at følge spor, de har efterladt sig på internettet, f.eks. en pædofils adresse eller film eller billeder af forbrydelser, der er optaget på mobiltelefon og lagt ud på nettet. Hvis en ung tysk mands udtalelser på internettet ikke var blevet ignoreret, ville hans ofte stadig være i live, nemlig de elever og lærere, han skød. Det næste spørgsmål, som faktisk er det vigtigste, vedrører respekten for ytringsfriheden, og her bør loven overholdes, sådan som det er tilfældet på alle andre områder. Nogle af problemerne kræver nye tekniske løsninger. Jeg lykønsker ordføreren.

Ján Figel, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke alle talerne for deres engagerede og interessante bidrag. Jeg ønsker blot at føje to punkter til det, jeg sagde i begyndelsen. Vi deler f.eks. bekymringerne for de intellektuelle ejendomsrettigheder og den nødvendige afbalancerede tilgang. Det er vigtigt for den overordnede udvikling i eller af informationssamfundet. Håndhævelsen af disse ejendomsrettigheder skal være behørigt afpasset efter de grundlæggende frihedsrettigheder eller rettigheder, som nævnes i betænkningen, herunder retten til et privatliv, databeskyttelse og retten til at deltage i informationssamfundet.

Mange har nævnt børn – mindreårige – og beskyttelse af dem, der sandsynligvis er mest udsatte for disse udfordringer, og de sidder ved computeren dagligt. Her vil jeg ikke kun henstille, men kraftigt opfordre partnerne, medlemsstaterne og institutionerne til at støtte programmet for et mere sikkert internet 2009-2013. Der er afsat et betydeligt budget til dette program. Der er allerede gjort en indsats mod upassende eller ulovligt

indhold, men også imod skadevoldende adfærd eller opførsel såsom grooming eller mobning, som er blevet nævnt.

Der er mange spørgsmål, men jeg vil anbefale at gennemføre seriøse forpligtelsespolitikker både nationalt og internationalt. Vi har et direktiv om databeskyttelse og elektronisk kommunikation, masser af konkrete handlinger eller handlingsplaner, et europæisk program for beskyttelse af kritisk infrastruktur. Så derfor sagde jeg, at vi ikke behøver mere lovgivning, men snarere rettidig og passende gennemførelse heraf og siden hen naturligvis yderligere udvikling og forbedring. Et medlem nævnte med rette telekompakken. Gårsdagens trepartsdrøftelse giver masser af håb om en endelig aftale.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at dette år er udpeget til europæisk år for kreativitet og innovation, og mottoet er: "Tænke – Skabe – Forny". Så vi kan måske ikke forestille os verden uden internettet, men det er vigtigt at tænke og skabe og forny for at gøre det mere sikkert og få det bragt tættere på mennesket og det menneskelige ansvar.

Stavros Lambridinis, ordfører. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke Kommissionen. For at gøre det lettere for tolkene – da jeg taler uden manuskript – vil jeg undtagelsesvis tale på engelsk

Jeg respekterer de følelser, som folk har, der bekymrer sig om beskyttelsen af de intellektuelle ejendomsrettigheder. Men jeg har indtryk af, at de udkæmper deres kamp på den forkerte betænkningsslagsmark. Min betænkning gælder ikke et enkelt emne. Det er en betænkning, der generelt omhandler beskyttelse af grundlæggende rettigheder og sikkerhed på internettet, og det er da også derfor, den fik enstemmig opbakning.

Selv om de intellektuelle ejendomsrettigheder faktisk nævnes, skulle man imidlertid tro, hvis man lytter til nogle af talerne, at de overhovedet ikke er medtaget. Lad mig især læse op, hvor afbalanceret vi har forsøgt at være i denne betænkning. I afsnit 1, litra k), opfordrer vi Rådet til at gå "i gang med vedtagelsen af direktivet om strafferetlige foranstaltninger med henblik på håndhævelse af de intellektuelle ejendomsrettigheder efter en vurdering, i lyset af den seneste innovative forskning, af, i hvor stort omfang det er nødvendigt og hensigtsmæssigt". Det er, hvad der står i betænkningen.

Ændringsforslagene derimod er alt andet end afbalancerede. Ændringsforslag, der fjerner det, som betænkningen kræver – og det er et forbud mod systematisk overvågning af alle brugere, uanset om de er mistænkt eller ej, skyldige eller ej, for at beskytte enhver ret til sikkerhed – er alt andet end afbalancerede. Forslagene går ud på fuldstændig at opgive grundlæggende rettigheder for at beskytte noget andet.

For det andet er de ændringsforslag, der fjerner eller udvander en meget præcis og specifik henvisning i betænkningen – den kontroversielle politiske tale bør ikke kriminaliseres – ændringsforslag, som jeg er imod, og jeg er glad for at høre, at mange andre her i salen er enige med mig.

Politisk tale skal beskyttes, særlig når den er kontroversiel. Hvis alle her i salen var enige, ville vi ikke behøve lovgivning om ytringsfrihed. Det er, når vi ikke er enige – og navnlig for at beskytte udsagn, som måske er særlig egnede til at vække vrede hos mennesker som mig eller andre – at vi har disse love. Denne henvisning i min betænkning indeholder ikke udtrykket "kriminel" tale. Der tales specifikt om "kontroversiel politisk" tale. Derfor opfordrer jeg indtrængende alle til at støtte dette bestemte afsnit i betænkningen og støtte betænkningen i det hele taget.

Jeg er enhver dybt taknemmelig – også dem, der er uenige med mig – som har været til stede i aften. Jeg ved, det ikke er let. Tak for støtten gennem alle disse måneder, det har taget at udarbejde betænkningen. Jeg glæder mig til at arbejde sammen med mine kolleger om deres betænkninger i fremtiden og udvise en lignende forståelse og opbakning.

Formanden. – Tak, kære kolleger. Tak, hr. Mavrommatis, for Deres udtalelse og en særlig tak til ordfører Lambridinis for den vellykkede proces og en vigtig og interessant betænkning.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 26. marts 2009.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Neena Gill (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg lykønsker ordføreren med hans betænkning. Jeg tror, at internettet har styrket europæernes tilværelse på utallige måder. Det har øget vores evne til at skaffe os viden, hjulpet på vores forståelse af verden omkring os og styrket vores sociale relationer til andre mennesker.

Men mine vælgere fortæller, at de også er bekymret over farerne ved internettet. Vi har en fremragende teknologi direkte under tasterne, men selve den frihed, den giver os, har også givet kriminelle let spil til at udnytte den. Denne betænkning har med sit fokus på grundlæggende rettigheder skabt vide rammer for, hvordan internettet kan gøres mere sikkert. Vi talte i den seneste mødeperiode om behovet for at gøre noget ved børnepornografi. Gennem en afbalancering af frihed og sikkerhed vil de forslag, vi har stemt om i dag, blive til endnu et afgørende redskab i kampen mod denne trussel.

Betænkningen nævner også digitale færdigheder. Vi kan ikke opnå fremskridt i fællesskab som samfund, hvis vi ved at fremme nye frihedsrettigheder for visse borgere begrænser rettighederne for andre, som er mindre fortrolige med internettet. Vi har gladelig taget de grundlæggende forandringer, som internettet har medført, til os. For at nå endnu længere bør vi nu lige så villigt rette fokus mod at tage fat om de negative sider af denne revolution.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Det er velkendt, at internettet i stigende grad er vanskeligt at kontrollere, men det skal være en af prioriteterne for regeringerne i medlemsstaterne at beskytte den grundlæggende ret til privatliv på internettet og sikre, at internettet bliver mere sikkert.

At bruge internettet giver uanede fordele, men vi må ikke glemme faren for misbrug, som nogle internetbrugere udsættes for.

For at begrænse dette misbrug er det derfor vores pligt at definere standarder for databeskyttelse, sikkerhed og ytringsfrihed på både EU-plan og medlemsstatsplan.

På den anden side må der træffes hasteforanstaltninger til bekæmpelse af cyberkriminalitet, og i den forbindelse vil jeg gerne understrege betydningen af at udtænke en global strategi.

Jeg insisterer på, at der i kampen mod cyberkriminalitet skal foregå et aktivt samarbejde mellem politimyndighederne, internetudbydere, brugerne og andre involverede parter.

Jeg vil slutte med at sige, at retten til uddannelse og internetadgang samt sikkerhed og beskyttelse af internetbrugernes rettigheder skal garanteres.

12. Opfølgningen på EU's sportsministres erklæring fra deres møde i Biarritz i november 2008 (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandlingen om mundtlig forespørgsel om opfølgningen på EU's sportsministres erklæring fra deres møde i Biarritz i november 2008 af Katerina Batzeli og Doris Pack for Kultur og Uddannelsesudvalget til Kommissionen (O-0049/2009 – B6-0223/2009).

Katerina Batzeli, spørger. – (EL) Hr. formand, hr. kommissær! Det uformelle rådsmøde for sportsministrene i Biarritz i november 2008 var det første rigtige europæiske sportsforum i tværnationalt samarbejdsregi.

Det er et væsentligt og vigtigt første skridt. Principper som subsidiaritet, autonomi og selvregulering inden for sport anvendes bredt på nationalt og regionalt plan. De kan imidlertid ikke levere svaret på de grundlæggende spørgsmål om, hvorvidt sport i sidste ende har en social rolle at spille eller er en ren kommerciel dimension, hvilket uvægerligt gør en sportsaktivitet til en vare på det indre marked.

I dag har sporten rent økonomiske egenskaber i kraft af den intense kommercialisering af den og det forhold, at den har åbnet sig for rent kommercielle sektorer, f.eks. reklame via massemedier. EF-Domstolen har allerede adskillige gange modtaget andragender med anmodning om i specifikke sager at træffe afgørelse om, hvorvidt en sportsaktivitet er en tjenesteydelse med rent socialt udbytte, eller om den tværtimod også rummer økonomiske aspekter, som indebærer, at der er tale om en tjenesteydelse af almen økonomisk interesse.

Selv om den specifikke sociale rolle, som sporten spiller, ikke er en garanti for, at den almindeligvis er undtaget fra EU-rettens bestemmelser, bliver denne rolle dog fortsat anerkendt og får lov at begrunde en række begrænsninger, forudsat at disse undtagelser er berettiget af sportens sociale rolle i sig selv.

Til kommissæren vil jeg gerne sige, at der er visse spørgsmål, som også stilles i forespørgslen fra vores udvalg:

– For det første den samme bekymring vedrørende organisationernes autonomi. Sportsklubbernes og idrætsforbundenes autonomi må sikres. Imidlertid findes der klare tilfælde, hvor selvregulering ikke sikrer ligebehandling af alle interessenter.

– For det andet må Kommissionen hurtigst muligt give os de nødvendige retningslinjer for, hvordan man definerer begrebet en tjenesteydelse af almen økonomisk interesse inden for sport og de kriterier, efter hvilke frihedsrettighederne på det indre marked og konkurrencereglerne håndhæves.

– For det tredje et spørgsmål, som måske ikke er nævnt i den mundtlige forespørgsel, men som er et spørgsmål af stor betydning, nemlig det, der er opstået på nationalt plan om, hvordan man forvalter statslige eller private radio- og tv-stationers rettigheder til at dække sportsbegivenheder. De utallige nye private tjenesteydere, der dukkede op på markedet med deres ny teknologi og telekommunikation, var det, der grundlæggende lokkede mange idrætsforbund til at afhænde disse rettigheder ved præferencehandelsaftaler.

Imidlertid bør det her understreges, at det er præcis på grund af sportens sociale rolle, at det ville være en fejl at fremme et system, hvor der mangler solidaritet mellem klubberne, og hvor den økonomiske konkurrence skærpes. Overenskomstforhandlinger, som hr. Mavrommatis også nævner i sin betænkning, bør fremmes som den bedst egnede løsning til sportssektoren.

Uanset løsningen skal denne ikke blot følge markedets lovfæstede procedurer, men også sportens offentlige rolle og det forhold, at sporten er en social vare, som skal være tilgængelig for alle samfundslag. Sportsklubbernes rolle og organisation er vigtige faktorer i den måde, de forhandler med Europa-Kommissionen og Kultur- og Uddannelsesudvalget og Europa-Parlamentet på.

Ján Figel, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg bifalder EU's sportsministres udtalelse fra deres møde i november i Biarritz. De bidrager betydeligt til at drive den politiske debat om sporten fremad et skridt ad gangen og at styrke dialogstrukturen for sporten, som det blev anbefalet i vores hvidbog i 2007. Gennemførelsen af denne hvidbog om sport er i god gænge.

Den nylige erklæring om sport fra Det Europæiske Råd i december er også et meget vigtigt fremskridt og en opfordring til at prioritere en styrkelse af dialogen med IOC og idrætsbevægelsen.

Kommissionen har reageret hurtigt med en opfølgning på begge opfordringer fra politisk hold. Dialog i sportens verden er imidlertid fortsat en stor udfordring på grund af sportens mangfoldighed og sportsstrukturernes kompleksitet.

I januar i Lausanne mødtes jeg med IOC's præsident Jacques Rogge og repræsentanter fra de internationale idrætsforbund. På mødet blev det bekræftet, at idrætsorganisationerne faktisk bevæger sig væk fra at kræve generelle undtagelser – "blokfratagelser" – fra regelværket om sport og er rede til at behandle sportsrelaterede emner med juridiske konsekvenser fra sag til sag. Jeg tror, det er den rette måde at opnå mere klarhed på med hensyn til anvendelsen af EU-retten på sporten, ud over den vejledning, der findes i hvidbogen.

Vi udveksler også synspunkter med holdidrætterne. Min tjeneste mødtes i sidste uge med de største internationale og europæisk holdidrætsforbund for at drøfte fri bevægelighed for sportsfolk og aspekter af ligebehandling i sporten. Jeg agter at følge op på disse drøftelser ved at indkalde til endnu et møde på dette høje plan i juni.

Endelig er der gjort gode fremskridt med hensyn til at oprette strukturer på EU-plan for den sociale dialog inden for sporten. Det begyndte inden for fodbold, og jeg vil tro, det fortsætter i andre idrætsgrene.

Med hensyn til udformningen af rammer for dialogen kan der simpelthen ikke skabes en enkelt formel ramme for høring af idrætsbevægelsen. På grund af den specifikke organisation af sporten må der i dialogen tages hensyn til sportens forskellige niveauer.

Jeg går ind for et konstruktivt partnerskab med alle aktører i sporten, hvor sportens autonomi, subsidiaritetsprincippet og nationale og europæiske retlige rammer respekteres. Jeg mener, det er afgørende med hensyn til at forme EU's kommende politiske rammer for sporten, som vi uden at foregribe udviklingen med hensyn til Lissabontraktaten kan blive nødt til at indføre allerede næste år.

Her vil jeg også gerne takke Europa-Parlamentet og især Kultur- og Uddannelsesudvalget for støtte og opbakning. Europa-Parlamentet har bl.a. godkendt den specifikke budgetbevilling til et forberedende initiativ, som vi snart skal i gang med. Det er en betydningsfuld mulighed, vi her har for at forme vores tanker om vejen frem.

Manolis Mavrommatis, for PPE-DE-Gruppen. – (EL) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Som ordfører på hvidbogen om sport fik jeg lejlighed til at forelægge Europa-Parlamentets holdning på mødet for sportsministrene fra EU's medlemsstater i Biarritz.

Hvidbogen understreger behovet for at respektere sportens autonomi og særegenheder. Den politiske debat om sport i Europa tillægger ofte den såkaldte europæiske sportsmodel stor betydning. Under drøftelser med europæiske interessenter inden for sporten om hvidbogen om sport var Europa-Kommissionen og Europa-Parlamentet enige om, at sportens særegenheder uanset hvad skulle beskyttes. Der er to aspekter af europæisk sports særegenheder:

- for det første sportsaktiviteternes og sportsreglernes særegenheder og
- for det andet sportsstrukturens særegenheder.

For så vidt angår den anden tilgang, anerkender EU idrætsorganisationernes og de repræsentative strukturers autonomi, f.eks. de organisationer, der arrangerer professionelle mesterskaber.

Imidlertid skal der være et minimum af regulering på europæisk plan, for at der kan opnås bedre og mere effektiv koordinering. Både Kommissionen og sportens europæiske interessenter mener således, at de fleste udfordringer kan løses gennem selvregulering under iagttagelse af principperne om sund forvaltning og overholdelse af EU-retten.

Generelt set er EU særlig omhyggelig, når det gælder dens tilgang til og regulering af sportsemner, forudsat at de er i overensstemmelse med europæisk lov.

Emine Bozkurt, for PSE-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Europa-Parlamentet har arbejdet hårdt på hvidbogen om sport og har givet fuld opbakning til anmodningen til Europa-Kommissionen om at afstikke klare retningslinjer for anvendelsen af EU-retten på sport. Ikke blot Parlamentet, men også sportsorganisationer fra hele Europa har krævet klare linjer. Det er umenneskeligt, at de lades i stikken, fordi domstolen med den aktuelle tingenes tilstand gang på gang skal træffe afgørelse om anvendelsen af EU-retten. De europæiske sportsministre gentog deres anmodning til Kommissionen i Biarritz.

Det er på tide, vi hører fra Kommissionen selv, om den er begyndt at udforme disse retningslinjer. Kan den oplyse, hvornår de er tilgængelige? Er den rede til at arrangere en konference for de berørte parter, bl.a. repræsentanter for sportens verden og Europa-Parlamentet, med henblik på at igangsætte eller sætte skub i denne proces og at øge klarheden for Europas sportsorganisationer så hurtigt som muligt?

Dette bringer mig videre til et andet punkt, der er tæt forbundet hermed. Erfaringen viser, at der i øjeblikket højst findes nogle få om nogen gode dialogmekanismer inden for sport. Det klareste eksempel er drøftelsen af den ændrede antidopingkodeks fra World Anti-Doping Agency (WADA). De klynger sig desperat til ubrugelige regler, og der er absolut ikke plads til reel dialog med de europæiske institutioner og sportsfolkene selv med henblik på at søge løsninger med potentiale til at frembringe en antidopingpolitik, som er effektiv og faktisk respekterer sportsfolkenes borgerrettigheder og privatliv. Jeg taler tit med sportsfolk og berørte organisationer, som klager over, at der mangler høringer, og at WADA og den Internationale Olympiske Komité stiller krav uden selv at være modtagelige for input. WADA's svar på gårsdagens forslag fra UEFA og FIFA alene antyder, at en åben indstilling er helt udelukket.

Med hensyn til antidopingpolitikken vil jeg gerne vide, i hvilket omfang Europa-Kommissionen har påtaget sig at afvikle en høring om beskyttelsen af europæiske sportsfolks borgerrettigheder, og hvordan den mener, at en høringsramme for sporten skal etableres – både generelt og i denne type sager. Vil Kommissionen også være af den indstilling, at denne høring pr. definition skal være gensidig?

Zdzisław Zbigniew Podkański, for UEN-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Den mundtlige forespørgsel om de yderligere skridt, der skal tages efter erklæringen fra EU's sportsministre på deres møde i Biarritz i november 2008 er berettiget. Dynamiske forandringer i samfundet ledsages af forandringer inden for sporten. Flere og flere problemer i nutidens sport forbliver ubesvarede, og der er ingen reaktion fra arbejdsgiverne. Vi oplever en specifik krise inden for sporten, bl.a. er doping og handel med unge sportsfolk i stigning.

At behandle sportsfolk, især unge, som om de var handelsvarer, fratager dem muligheden for at fortsætte en karriere uden for sporten som voksne. Ministrene kræver med rette, at unge mandlige og kvindelige aktive får adgang til både uddannelse og en sportskarriere samtidig, og at der gøres en øget indsats for at stille de relevante faciliteter og strukturer til rådighed. De foreslåede forbedringer i forbindelse med konkurrence blandt unge sportsfolk er gode, men de må ikke afføde udelukkelse af andre sportsfolk, hvis præstationer er bedre.

Der er derfor et betragteligt antal trusler og tvivlsspørgsmål. Truslerne har global karakter, og derfor er det acceptabelt med en rimelig koordinering fra EU's side i form af høringsrammer, så længe det ikke er

obligatorisk. Der er dog altid spørgsmålet om detaljerne tilbage. Med direkte henvisning til anden del af den mundtlige forespørgsel kan man sige, at al institutionel topstyret koordinering synes at erstatte nationale regeringer. Den fristelse må vi ikke falde for.

Ivo Belet (PPE-DE). – (NL) Hr. formand! UEFA's præsident, Michel Platini, forelagde for nylig for Europa-Parlamentet en række glimrende forslag til bekæmpelse af den svøbe inden for fodbold, der vedrører handlen med unge fodboldspillere. Der er en tydelig forbindelse til fru Batzelis forespørgsel. UEFA's forslag er klart: Stop international transferhandel med unge spillere, med børn under 18 år. Naturligvis er det en følsom sag, da mange ser det som en hindring for den frie bevægelighed i Europa.

Spørgsmålet er, hvilken interesse og hvilket princip der er fremherskende her. Svaret er, som vi alle er enige om, at børn og unge skal gennemgå både en ordentlig uddannelse i skolen og ordentlig træning i sportsklubberne. Handel med børn og unge – sommetider på tværs af Europa – enten sammen med eller uden deres familie kan ikke være befordrende for en ligevægtig opvækst. Derfor vil jeg gerne spørge kommissæren, om han agter at forsvare UEFA's forslag, og om han vil indlede en dialog om emnet med interessenterne – spillerne, klubberne, ligaerne og forbundene – på kort sigt.

Jeg har også et andet spørgsmål. Det vedrører 6-plus-5-reglen, som også er beregnet til at beskytte unge spillere og til at opmuntre klubberne til at investere mere i træning af deres egne unge. Det tyske forskningsinstitut for EU-anliggender (INEA) foretog for nylig en undersøgelse heraf på anmodning fra FIFA og fandt, at 6-plus-5 faktisk er acceptabel og kompatibel med EU-retten. Hvordan ser De på dette spørgsmål, kommissær Figel? Vi vil også gerne se Dem, se EU gå i dialog om denne regel med sportens styrende organer i lyset af fodboldens særlige egenskaber, som vi alle er enige om, og så naturligvis også med henblik på Lissabontraktaten.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg takker kommissæren mange gange for hans åbningsudtalelse. Hvad enhver beder om, er retssikkerhed.

Jeg har et par spørgsmål på den baggrund foruden et om Lissabontraktaten, hvis den skulle blive ratificeret. Som god konservativ euroskeptiker bør jeg bemærke, at jeg håber, den aldrig bliver det.

Men jeg spekulerede bare over, hvad det ville betyde, hvis den bliver ratificeret, for sportsorganisationer og de styrende organer. Mange af disse styrende organer tror, at den vil betyde konkret anerkendelse af deres særlige egenskaber, sportens særegenheder. Så kan De fortælle os, hvordan denne anerkendelse i den nye traktat kan hjælpe sporten, hr. kommissær? Vil sporten så få de fritagelser fra diverse aspekter som lov om ansættelse eller andre love, som de faktisk ønsker at forsøge at opnå?

Med hensyn til retssikkerhed er der så mange spørgsmål, som Kommissionen burde og kunne hjælpe sportsorganisationerne med nu. Bør oversøiske selskaber investere enorme summer i sportsklubber i Europa? Det ser jeg ikke noget problem i. Jeg ser det faktisk som direkte udenlandske investeringer og derfor en meget positiv ting. Men sportsorganisationerne og mange styrende organer mener, det er dårligt. Så hvad er Deres udlægning af, at sportsorganisationerne forbyder denne praksis?

Som min kollega hr. Belet sagde, foreslår UEFA at forbyde transfer af unge under 18 på tværs af grænsen. Ifølge europæisk lov er en arbejdstager en person, der mindst er fyldt 16 år. Så hvad sker der i den nuværende situation, når en 17-årig klager over, at han ikke kunne flytte til en storklub i et andet land?

Spillere af egen avl – 6-plus-5 med FIFA's udtryk: Hvad betyder de to punkter? Desuden er fodboldverdenen altid meget interesseret i disse emner, og det lader til at sætte dagsordenen. Imidlertid påvirker alle disse spørgsmål faktisk polo og rugby og bordtennis – alle sportsgrene berøres.

Har vi at gøre med en bredere vifte af sportsgrene? Vil Kommissionen reelt skabe et forum, hvor sporten med regelmæssige mellemrum kan komme og tale åbent med Kommissionen om nogle af de problemer, den har, og få nogle af disse spørgsmål besvaret – Lissabontraktat eller ej?

Formanden. – Hr. kommissær, De har ordet – på baggrund af mange spørgsmål, men reelt kun to i den mundtlige forespørgsel.

Ján Figel, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Ja, ganske rigtigt. Sædvanligvis er spørgsmål lettere at stille end at besvare, og normalt er der flere spørgsmål end svar, men jeg tror, vi sammen kan finde flere og bedre svar.

Dette handler alt sammen om samarbejde, ikke kun mellem Parlamentet og Kommissionen, men navnlig med idrætsforeninger, forbund, medlemsstater og interessenter. Hvis de er ansvarlige og lydhøre, går de sammen om at finde løsninger, som er acceptable og forenelige med loven. Ellers må vi tilpasse og ændre loven på nationalt eller europæisk plan. Så det er den vej, vi skal tage. Jeg glæder mig til at holde fast i denne tilgang.

Jeg synes, meget har forandret sig siden 2007. Jeg skal ikke gentage mig selv eller endnu engang henvise til hvidbogen. Der findes en kortere version og også en version med bilag. Første gang vi prøvede, samlede vi en række beskrivelser af alle sager og beslutninger om sport, så vi fik en slags kort over, hvordan sporten relaterer sig til EU's love eller politikker. Naturligvis foreslår vi yderligere retningslinjer. Vi har foreslået – og i Biarritz introducerede jeg – retningslinjer for fysisk aktivitet, som kunne hjælpe med at fremme mængden, intensiteten og kvaliteten af idræt i vores samfund og særligt i skolerne. De bør blive vedtaget af Rådet for sundhedsministrene. Vi har ikke et Europæisk Råd for sportsministrene, men faktisk er den primære grund, at området vedrører folkesundhed.

Vi kan ikke have ét omfattende sæt retningslinjer for alt. Jeg har sagt, at vi kan behandle specifikke konkrete emner tema for tema frem for sag for sag. Derefter håber jeg, at vi kan tage fat på licens – hvordan vi opretter et mere gennemsigtigt og bedre egnet system og skaber et sæt principper for vores licenspolitikker. Naturligvis bør UEFA eller dens partnere have det konkrete ansvar herfor, men vi kan hjælpe. Det er i vores interesse at fremme principper som selvregulering, gennemsigtighed og bæredygtighed, og vi kan yde mange andre vigtige bidrag til forbedring af licenssystemet.

Vi vil støtte antidopingkonferencen. Der bliver tale om en enestående lejlighed til at sige meget mere herom, men jeg er imod oprettelsen af endnu et agentur eller et europæisk WADA. Jeg har også fortalt offentligt om NADO – det europæiske samarbejdsnetværk mellem nationale antidopingagenturer i vores lande, uanset om de er offentlige eller private. Europa skal være mere aktiv og mere forenet. Vi kan lære meget af WADA's erfaringer, og vi bør gøre det hurtigt. Der er tvister. Vi har talt med fru Bozkurt om denne adfærdskodeks. I dag så jeg på tv Sepp Blatter og WADA's formand John Fahey drøfte, hvordan dopingbekæmpelse og fodboldturneringer kunne gå hånd i hånd, når adfærdskodeksen er blevet vedtaget, og der har vi et problem.

Så med hensyn til dopingbekæmpelse tror jeg, vi har brug for mere internt samarbejde for at gøre Europa mere troværdigt. Vi har Europarådet, og vi har en konvention om emnet. Vi har mange grunde til at være mere sammenhængende i vores bidrag til dopingbekæmpelsen eller en verden, hvor vi bekæmper doping mere effektivt. De har sagt, at dialog ikke er let på dette område – jeg mener ikke blot om dopingbekæmpelse, men om sport i det hele taget. Det er sandt nok, at det sommetider er vanskeligt, selv på internationalt og europæisk plan eller mellem forskellige discipliner eller segmenter, men jeg kan forsikre Dem om, at der er en voksende dialogkultur, åbenhed og parathed til at gå i dialog.

Jeg deltog i åbningen af EOC's kontor i Bruxelles tæt ved Rond Point Schuman og Kommissionen, Rådet og Parlamentet. Dermed har Den Europæiske Olympiske Komité og IOC fået en permanent tilstedeværelse i EU-institutionerne med henblik på dialog og samarbejde. Det siger noget om betydningen heraf og den gensidige parathed til at gå i dialog og finde løsninger.

Med hensyn til internationale transferhandler går jeg også ind for beskyttelse af unge og fremme af træning og uddannelse. I 2001 traf vi beslutninger eller indgik aftaler om internationale transferhandler. Den generelle aldersgrænse ligger på ca. 18 år, men i Europa er der en specifik ordning for perioden mellem 16 og 18 år. Medmindre alvorlige eller meget kritiske problemer manifesterer sig, har vi ikke brug for at ændre, men snarere fremme bedre og mere træning samt talentarbejdet i Europa.

Derfor støttede vi f.eks. reglen om spillere af egen avl, fordi dette primært fremmer denne type behandling. Naturligvis er det ikke en absolut regel, men den vedrører specifikke ordninger. Vi giver fortrinsret til eller fremmer særegenheder efter bestemte regler. Vi har sagt, at vi vil se på denne beslutning igen om ca. fem år for at vurdere den reelle og ikke kun den teoretiske virkning af denne nye regel. "6-plus-5" er simpelthen i sin nuværende form ikke forenelig med EU-retten, som det er påvist i en undersøgelse. Vi har talt med folkene bag undersøgelsen og har læst papirerne, men der er intet nyt i det. Vi kan ikke sige, at vi er enige i undersøgelsens indhold.

Men jeg må sige, at dialogen mellem Europa-Kommissionen og dens partnere, herunder FIFA – særlig efter nylige begivenheder i Biarritz og Lausanne – er blevet reel og meget konkret. Netop "6-plus-5"-reglen vil vi arbejde videre med. Selv FIFA siger, at der ikke er nogen grund til at forjage sig, men snarere brug for meget konkrete og troværdige svar. De ønsker ikke at komme i formelle stridigheder. Vi aftalte at gøre plads til mere ekspertise og mere udveksling. Det synes jeg, er meget gavnligt.

Med hensyn til Lissabontraktaten og anerkendelsen af særegenhed er to særbestemmelser indarbejdet i artikel 149 i Traktaten om Den Europæiske Union om uddannelse, ungdom og sport. Det angår også kompetenceniveauet. Det er kun en understøttende indsats, så EU får ikke magt til at beslutte, men kan blot støtte medlemsstaterne i deres bestræbelser på at fremme sportsudøvernes integritet. Det kunne være nyttigt at afholde et rådsmøde for sportsministrene, som vi gør inden for uddannelse og ungdom, og det skal nok være i form af en jumbosamling. Det kunne være en hjælp at udarbejde det første EU-program for sportspolitik og sport, men det indebærer ikke en ændring af arkitekturen eller en generel undtagelse. Temavise særegenheder, som er reelle og betyder, at der ikke foregår den sædvanlige forretningsgang, skal kunne forsvares over for systemet eller EF-Domstolen.

Min mening afspejler kun Kommissionens holdning. Vores holdning er ikke endelig, når det gælder udlægningen af EU-retten. Navnlig på dette område er mange spørgsmål indbyrdes forbundne. Vi vil gerne fremme en øget retssikkerhed, og derfor har vi indledt processen. Hvidbogen er der, og Pierre de Coubertin-handlingsplanen hjælper med at gøre den mere læselig og mere konkret, men det er en proces. Med traktaten kan vi hjælpe endnu mere, men uden den vil vi været tvunget til at blive på det nuværende niveau.

Jeg nævnte transferhandler med unge under 18 år. FIFA traf i det spørgsmål en meget god beslutning, ikke kun med hensyn til transfer, men også vedrørende fremme og beskyttelse af mindreårige inden for sport – fodbold – og jeg tror, det er den rette tilgang. Så på visse områder går UEFA foran med et godt eksempel, bl.a. med spillere af egen avl, og på visse områder er det FIFA, der er det gode eksempel, bl.a. med beskyttelse af mindreårige. Jeg tror, vi kan hjælpe dem begge, og det er vigtigt, at dette også er foreneligt med fodboldverdenen.

Sidst, men ikke mindst – og jeg er ked af at have givet et langt svar – med hensyn til et forum for sport, som hr. Heaton-Harris nævnte, har vi faktisk oprettet et. I Biarritz afholdt vi en ministerkonference med vigtige partnere, men før det blev der afholdt et forum med over 200 interessenter fra meget forskellige områder af sportens verden. Det var et meget positivt, kommunikativt og åbent forum, og vi ønsker at fortsætte med at afholde det. Jeg tror, at vi under det svenske eller især det spanske formandskab kan afholde endnu et for at reflektere over den fremgang, vi har haft, og forpligte os til at gå videre.

Det var der, jeg indledte min besvarelse af spørgsmålene – samarbejde på en åben, regelmæssig og troværdig måde. Hvis det er tilfældet, er Europa et førende område, hvor sporten beskyttes og fremmes, og hvor vi bekæmper negative fænomener som doping, korruption, vold og racisme omkring sporten. Jeg vil gerne opfordre Dem til også at vælge denne tilgang, fordi vi ikke har en bedre. Vi ønsker ikke at påtvinge nogen noget igen, men snarere foreslå, beskytte og støtte. Det er mit svar.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

13. Sikker og miljøansvarlig ophugning af skibe (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandlingen om en mundtlig forespørgsel om forhandlingerne i maj 2009 inden for rammerne af Den Internationale Søfartsorganisation (IMO) om betingelserne for ikrafttrædelse af konventionen om sikker og miljøansvarlig ophugning af skibe af Johannes Blokland for Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarerikkerhed til Kommissionen (O-0028/2009 – B6-0224/2009).

Johannes Blokland, spørger. – (NL) Hr. formand! Tilbage på plenarmødet i maj sidste år indtog Europa-Parlamentet et klart standpunkt imod menneskeligt nedværdigende og miljøskadelige situationer i forbindelse med ophugning af skibe. Og dog bliver der stadig på sydasiatiske strande ophugget enorme søgående skibe under forhold, som både er miljøskadelige og menneskeligt nedværdigende. I Bangladesh f.eks. overholder ikke et af 36 ophugningssteder minimumsstandarderne for miljø og sikkerhed.

Der er dog det gode ved det, at højesteret derfor i sidste uge beordrede regeringen i Bangladesh til at lukke disse "ophugningsanlæg" inden to uger. Samtidig forbød samme højesteret alle skibe, der medførte farlige stoffer, at sejle ind i bangladeshisk farvand. Yderligere har Bangladesh' miljøminister tre måneder til at fastlægge regler, der opfylder Baselkonventionens bestemmelser, for ophugning af skibe.

Det er de selvsamme foranstaltninger, som Europa-Parlamentet argumenterede for i beslutningen fra sidste år. Man kunne næsten forledes til at tro, at højesteret i Bangladesh havde læst vores beslutning. Jeg ser denne afgørelse som en vigtig sejr i kampen mod den tidligere nævnte uacceptable praksis. Det er afgørende, at

regeringen i Bangladesh følger behørigt op på rettens afgørelse. Det gælder ikke kun Bangladesh, men også andre asiatiske lande.

Jeg har allerede bemærket, at det ikke er nok, hvad den enkelte stat kan udrette. Det er stadig hårdt tiltrængt med en global løsning på problemet med ophugning af skib. I maj i år afholder Den Internationale Søfartsorganisation (IMO) en global konference i Hong Kong, hvis formål er at indgå en global aftale om ophugning af skibe. Den beslutning, der blev truffet af Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer sikkerhed, skal sikre, at der sendes et klart signal til Rådet og Kommissionen om forhandlingerne med det formål at opnå det bedst mulige resultat.

Med hensyn til sidste års beslutning er det vigtigt at tilføje følgende fem punkter. For det første må det gøres klart, at skibe til ophugning, som involverer farlige stoffer, bør anses for farligt affald og dermed falde ind under Baselkonventionen. At fortsætte med at debattere definitionerne er ikke i miljøbeskyttelsens interesse. Ændringsforslag 1 fremsat af Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater svækker denne holdning noget, og jeg kan derfor ikke støtte den. For det andet må det anses for uacceptabelt at sætte skibe på grund til ophugning på stedet. For det tredje er der behov for at træffe foranstaltninger – navnlig vedrørende udfasning af tankskibe med enkeltskrog – før udløbet af den lange ratificeringsperiode. For det fjerde hilser jeg certificering af ophugningspladser velkommen. For det femte bør der fortsat findes en obligatorisk fond i forbindelse med producentansvar – som Europa-Parlamentet fastslog sidste år. Imidlertid synes Europa-Kommissionen at genoverveje denne holdning. Jeg vil derfor gerne høre kommissær Figel' fortælle os, at Kommissionen stadig er klar til at oprette en ophugningsfond.

Med denne beslutning i kombination med sidste års beslutning afstikker Europa-Parlamentet en klar kurs mod en løsning på de nævnte problemer. Jeg bifalder den høje grad af enighed om dette emne i Miljøudvalget og Transport- og Turismeudvalget. Det er mit håb, at Rådet og Kommissionen vil gøre en lige så enig indsats for at vedtage en solid konvention i Hong Kong om to måneder, en konvention, som skal garantere, at sikkerhedens, folkesundhedens og miljøets interesser tjenes godt. Jeg vil gerne bede kommissær Figel' om at fortælle os, hvorvidt Europa-Kommissionen skal bruge denne klare kurs som et aktiv i forhandlingerne på IMO-konferencen og også, hvilke foranstaltninger Kommissionen agter at træffe for at sikre rettidig gennemførelse af den konvention, der skal vedtages.

Ján Figel', medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Først og fremmest vil jeg gerne takke Parlamentet for den meget stærke interesse, det har udtrykt, og for dets fortsatte engagement med hensyn til ophugning af skibe. Jeg vil særlig gerne takke hr. Blokland.

Det er et glimrende udgangspunkt for yderligere handling på EU-plan at sikre, at EU udfylder sin rolle med hensyn til at løse dette internationale problem. Disse spørgsmål er også på deres plads set i lyset af den seneste afgørelse fra højesteret i Bangladesh, som De netop nævnte, og situationen i dette land. Som en konsekvens af denne afgørelse vil alle skibsophugningsanlæg blive lukket inden for to uger, da de ikke er blevet godkendt af Miljøministeriet. Importen af farlige skibe, som står på en liste, vil blive forbudt, og alle importerede skibe skal forhåndsrensnes. Endelig vil Bangladesh igangsætte udarbejdelsen af en national lov om skibsophugning i overensstemmelse med Baselkonventionen.

Lad mig nu vende tilbage til situationen på mere hjemlige breddegrader ved at svare på Deres spørgsmål.

Deres første spørgsmål vedrører udfasning af strandmetoden – fremgangsmåden med ophugning af udrangerede fartøjer direkte på stranden.

Jeg deler Deres bekymringer over de alvorlige risici, som dette udgør for menneskers sundhed og miljøet. Vi så på spørgsmålet om at indføre et EU-forbud mod strandophugning i virkningsvurderingen af vores strategi. Der var nogle bekymringer over virkningen af et sådant forbud, eftersom det kun ville gælde skibe med EU-flag, og det kunne let og lovligt blive omgået ved at skifte flagstat.

Vi mener, at det vil være mere effektivt at målrette vores indsats mod at sikre, at de tekniske retningslinjer, der i øjeblikket bliver udarbejdet til at understøtte den kommende IMO-konvention, reelt fører til sikker og miljøansvarlig ophugning af skibe. Fremskridtene med udformningen af disse retningslinjer har hidtil været meget opmuntrende. Det er meget tvivlsomt under alle omstændigheder, at den traditionelle strandmetode skulle kunne overholde de kommende retningslinjer.

Og med hensyn til Deres andet spørgsmål er jeg glad for at kunne bekræfte, at Kommissionen er fuldt ud engageret i at arbejde hen imod en effektiv og hurtig gennemførelse af skibsophugningskonventionen i EU-retten. GD Miljø har allerede lanceret adskillige undersøgelser og arbejder på at vurdere virkningerne af konventionens nøgleelementer. Jeg mener, det er yderst vigtigt for EU at udvise lederskab og vise, hvor høj

prioritet vi giver disse spørgsmål. Det vil tilskynde tredjelande til at ratificere konventionen og dermed fremskynde dens ikrafttræden.

Men jeg deler de bekymringer, der er understreget i det tredje spørgsmål om betydningen af ikke at underminere det bestående regelværk. Vi må sikre de nugældende krav med hensyn til arbejdstagernes rettigheder og miljøbeskyttelse, når IMO-konventionen skal gennemføres. Og i vores undersøgelse vil vi derfor nøje sammenligne kravene i IMO-konventionen med vores regelværk. Og jeg vil gerne understrege, at vi navnlig vil sikre, at forordningen fra 2006 om overførsel af affald ikke undermineres.

Pilar Ayuso, for PPE-DE-Gruppen. – (ES) Hr. formand, hr. kommissær! Dette spørgsmål, som hr. Blokland forklarede, er særdeles betimeligt, idet den diplomatiske konference om konventionen om ophugning af skibe skal holdes i maj. Jeg vil derfor gerne lykønske hr. Blokland ikke blot med spørgsmålet, men også med den beslutning, han har udarbejdet forslag til.

I Partido Popular går vi ind for bekæmpelse af dårlig praksis og dårlige metoder, der bruges ved ophugning af skibe, og vi støtter derfor hr. Bloklands beslutningsforslag. Der er imidlertid et par punkter, der bekymrer os.

Det første er punkt 3 – som hr. Blokland også selv har refereret til – hvori det hedder, at skibene som helhed bør betragtes som farligt affald og derfor bør være omfattet af Baselkonventionens anvendelsesområde. Vi har derfor fremsat et ændringsforslag til dette punkt, fordi der er varierende fortolkninger, både inden for og uden for EU, og vi mener, at Baselkonventionen bør tages i betragtning, og at der ikke bør være noget, der strider mod den. Det bør imidlertid være den fremtidige internationale aftale om ophugning af skibe, der kan bruges til at definere anvendelsen nærmere.

I punkt 14 i beslutningsforslaget opfordres desuden til, at der indføres en finansieringsmekanisme, som er baseret på obligatoriske bidrag fra søtransportsektoren. For os at se er det lidt for tidligt allerede nu at tale om obligatoriske bidrag, når der hidtil ikke har foreligget nogen beslutning inden for IMO om, hvilket system det er, der skal finansieres på denne måde, og det forekommer mig, at Europa-Kommissionen ikke har noget klart svar på dette spørgsmål heller.

Endelig er der i punkt 15 en opfordring til Kommissionen om klart at fastsætte, at den stat, der har kompetence over for ejere af affald, er den ansvarlige stat. Vi mener ikke, at det er noget, som Kommissionen skal beslutte. Tværtimod mener vi, at det også burde indarbejdes i en international aftale.

Det, der er vigtigt, er at sikre sammenhængen mellem den fremtidige aftale om ophugning af skibe og Baselkonventionen om kontrol med grænseoverskridende transport af farligt affald og bortskaffelse heraf og samtidig tage hensyn til ikke blot Baselkonventionen, men også al eksisterende lovgivning.

Ján Figel, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg takker for både fru Ayusos og hr. Bloklands kommentarer og navnlig sidstnævntes engagerede indsats. Som jeg sagde før, navnlig med hensyn til affald eller farligt affald, har vi her brug for at sikre, at konventionen bliver gennemført i fuld overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1013/2006 om overførsel af affald, der blev vedtaget for relativt nylig.

Med hensyn til finansiering findes der i øjeblikket ingen fond eller mekanisme. Vi har igangsat en undersøgelse for at forberede potentielle valgmuligheder eller løsninger, og vi vil snart iværksætte offentlige høringer om emnet. Så Deres kommentarer både nu og til den tid er meget velkomne, navnlig om oprettelse af ophugningsfonden.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 26. marts 2009.

14. Hvidbog om erstatningssøgsmål ved overtrædelse af EF's kartel- og monopolregler (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning af Lehne for Udvalget om Økonomi og Valutaspørgsmål om hvidbog om erstatningssøgsmål ved overtrædelse af EF's kartel- og monopolregler (2008/2154(INI)) – (A6-0123/2009).

Klaus-Heiner Lehne, ordfører. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Lad mig først takke skyggeordførerne, navnlig hr. Sánchez Presedo for socialdemokraterne og fru Bowles for de liberale, som

arbejdede glimrende sammen med mig om at få kompromisteksten fremlagt i dag som en betænkning om Kommissionens hvidbog. Det er denne gang lykkedes os at opnå et meget stort tværpolitisk flertal og et virkelig levedygtigt kompromis, som også kan anvendes som retningslinje for det kommende arbejde i Europa-Kommissionen og senere under lovgivningsprocessen i Parlamentet og Rådet.

Vi har gjort det klart i denne betænkning – og med rette – at Parlamentet i tilfælde af overtrædelse af konkurrencereglerne står fast ved sin holdning om, at det ifølge europæisk tradition primært er myndighedernes opgave – både de nationale konkurrencemyndigheder og den europæiske konkurrencemyndighed – at reagere, og at dette ikke er det samme som at oprette en ekstra funktion på lige fod med den officielle indsats i kampen mod kartellerne. Vi har med vilje valgt en anden vej i Europa, end man har gjort i USA, som vi gerne bliver sammenlignet med.

Der er politisk enighed her i Parlamentet om, at vi har brug for en løsning på de såkaldte kollektive søgsmål. Hvis enkeltpersoners ulovlige handlinger går ud over et meget stort antal personer, som lider relativt små tab derved, er der brug for en selvstændig løsning til sådanne sager, hvor den normale retspleje simpelthen ikke er effektiv nok. Indførelsen af et sådant instrument bidrager også til at sikre adgangen til domstolene og udvikle det indre marked yderligere. Det er vi enige om.

Der var også enighed om, at vi ikke ønsker en retssagsindustri i Europa som den i USA med en omsætning på 240 mia. USD, hvilket i sidste ende ikke er nogen fordel for forbrugerne, men primært gavner de amerikanske advokatfirmaer, som vi alle ganske enkelt kan læse ud af relevante bøger. Intet af dette har meget at gøre med retssikkerhed, og det ønsker vi heller ikke. Vi var enige om, at vi i Europa ikke skulle overtage det amerikanske systems proceduremæssige torturinstrumenter. Dette gælder navnlig for bevisførelse og omkostninger. Det er et meget vigtigt punkt.

Vi var også enige om, at vi grundlæggende har den holdning, at lovgivningen på EU-plan set fra et principielt synspunkt kun kan være en opt-in-løsning, og at en opt-out-løsning kun ville være tilladt her, når medlemsstaterne allerede har en lignende løsning, og den nationale forfatningsret tillader det. Det er ikke i alle landes forfatningsret, at en opt-in-løsning er tilladt, og det strider også mod princippet om den voksne forbruger.

Som vi indtrængende påpeger, har Europa-Kommissionen fuldstændig glemt at behandle spørgsmålet om udenretlig tvistbilæggelse i sin hvidbog. Generaldirektoratet for Konkurrence og Kommissionen er gået direkte efter retssagerne. Som vi imidlertid har vidst i årevis på baggrund af debatten her i Parlamentet om retspolitikken, er det ikke altid den ideelle vej frem, og som regel er de udenretlige tvistbilægelsesmekanismer ofte meget mere velegnede til at løse problemerne. Desuden er Generaldirektoratet for Forbrugerbeskyttelse kommet meget længere i sit arbejde med samme emne. Dette generaldirektorat afsatte en bred margin til de alternative tvistbilægelsesinstrumenter i sin grønbog, som ligger én høringsfase før denne. Vi er overbevist om, at Europa-Kommissionen hurtigt må se på spørgsmålet igen.

Et sidste punkt, der også er afgørende, er, at vi ikke ønsker en fragmentering af loven. Nu sættes konkurrencelovgivningen i sving for at skabe sådan et instrument. Forbrugerbeskyttelsesområdet er på vej i samme retning. Vi ved, at noget lignende på et tidspunkt vil blive overvejet i forbindelse med kapitalmarkedslovgivningen, miljølovgivningen og sociallovgivningen. Vi finder det absolut nødvendigt også at overveje en horisontal tilgang og i hvert fald nødvendigt for os at støtte de proceduremæssige instrumenter, som er mere eller mindre de samme på alle områder, med et horisontalt instrument. Dette er også yderst afgørende.

Ján Figel, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg hilser på Kommissionens vegne hr. Lehnæs betænkning velkommen. Den er blevet vedtaget af Økonomi- og Valutaudvalget som et signal om stærk konsensus på tværs af de politiske grupper. Vi er også glade for, at denne betænkning er en stærk opbakning til hvidbogen.

Kommissionen noterer sig, at man i betænkningen er enig i hvidbogens afsløring af, at ofre for overtrædelserne af EF's konkurrenceregler i øjeblikket har meget vanskeligt ved at kræve erstatning for de skader, de har lidt. Vi er enige i, at der skal træffes foranstaltninger til at sikre disse ofre fuld erstatning.

Vi deler også det synspunkt, at kollektive søgsmål er afgørende for forbrugerne og små virksomheder for at give dem en realistisk og effektiv mulighed for at opnå erstatning i sager med spredt skade. Kommissionen er også fuldstændig enig med Økonomi- og Valutaudvalget i, at overdreven eller uberettiget benyttelse af sagsanlæg skal undgås. Derfor må kollektive søgsmålsmekanismer indeholde dertil egnede forholdsregler.

Endelig er vi fuldstændig enige i, at udvalgets tilgang til kollektive søgsmål skal være konsekvent, og at det derfor skal sikres, at initiativer, der målrettes diverse områder, er forenelige med hinanden, f.eks. på områderne konkurrencelovgivning eller forbrugerbeskyttelse. Samtidig bifalder Kommissionen erkendelsen af, at en konsekvent tilgang til kollektive søgsmål ikke nødvendigvis betyder, at alle områder skal være omfattet af et fælles horisontalt instrument. Opfordringen til konsekvens må ikke unødigt forsinke udformningen af foranstaltninger, der er fundet nødvendige for den fulde håndhævelse af EF's konkurrenceregler.

Gabriela Crețu, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse*. – (RO) Hr. formand! Udvalget om Det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse har formuleret sin holdning på baggrund af en bestemt virkelighed, nemlig at de negative virkninger af overtrædelse af kartel- og monopolreglerne meget ofte kan mærkes økonomisk i de sidste led af den kommercielle kæde og påvirke forbrugerne og små virksomheder.

I dette tilfælde er skadeserstatning vigtig, men samtidig er den vanskelig at opnå, fordi mange er ramt, og det kun drejer sig om småbeløb. Som resultat heraf har vi krævet en pakke af lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger til at være det virkemiddel, som enhver skadelidt EU-borger kan ty til for at forsvare sin ret til fuld og korrekt erstatning.

Vi støtter alle foranstaltninger, der er beregnet til at fjerne hindringerne for at nå målet om at lette adgangen til dokumenter, mindske omkostningerne ved retssager og vende bevisbyrden om.

Vi bifalder Kommissionens forslag om at kombinere repræsentative tiltag fra kvalificerede enheders side med kollektive tiltag ifølge udtrykkelige aftaler. Vi mener imidlertid, at kollektive op-out-løsninger fortsat skal drøftes på grund af den fordel, de indebærer, nemlig en "en gang for alle"-afgørelse og mindre usikkerhed.

Ioan Lucian Hămbășan, *for PPE-DE-Gruppen*. – (RO) Hr. formand! Selv om EU-traktaten klart forbyder karteller og andre overtrædelser af konkurrencereglerne, er det stadig svært for de ramte forbrugere i EU at kræve deres ret til erstatning.

I Rumænien f.eks. fik et kartel i cementindustrien for nylig en bøde på flere millioner euro. Imidlertid forpligter den nuværende lovgivning ikke myndigheder, der har beføjelser til at føre konkurrencetilsyn, til at lade sig inddrage i erstatning til de skadelidte.

Jeg vil gerne understrege, at der er brug for, at disse myndigheder tager hensyn til den erstatning, der er udbetalt, eller som burde udbetales, når de beregner de bøder, de pålægger selskaber, der er fundet skyldige i overtrædelser, for at forebygge uoverensstemmelser mellem den forårsagede skade og de anvendte straffeforanstaltninger og navnlig for at sikre, at erstatningen udbetales til dem, der er blevet ofre for den ulovlige praksis.

Derfor bifalder jeg Kommissionens intention om at forbedre metoderne til at garantere de rettigheder, som forbrugere har, der rammes af lovovertrædelser i hele Europa.

Parlamentet fastslog meget klart, at der ikke må findes "opt-out"-systemer i Europa. Derfor må de skadelidte identificeres så hurtigt som muligt på tidspunktet for klagens indgivelse.

"Opt-in"-systemet garanterer, at ofre for lovovertrædelser faktisk får erstatning. Parlamentet ønsker ikke, at andre, uanset om det er advokater, brancheorganisationer eller forbrugerbeskyttelsesorganer, skal profitere af private søgsmål.

Jeg mener også, at Parlamentet tilføjer et nyt vigtigt element, som Kommissionens forslag mangler. Alternative tvistbilæggelsesmekanismer er i mange tilfælde meget mere effektive for skadelidte, som har ret til erstatning, end retssager. Jeg hentyder til det forhold, at bilæggelsen først og fremmest skal indledes uden for domstolene, når der søges erstatning. Udenretlig tvistbilæggelse er meget mindre bekostelig end private søgsmål, idet forbrugerne får erstatning for tabene meget hurtigere.

Antolín Sánchez Presedo, *for PSE-Gruppen*. – (EN) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Denne betænkning blev enstemmigt vedtaget i Økonomi- og Valutaudvalget. Ikke blot er det et glimrende resultat, men også på baggrund af spørgsmålets vanskelige, komplekse og kontroversielle art et enestående resultat, som både bør sætte skub i og forankre den nye søjle – de private søgsmål – solidt, for dette er afgørende for en effektiv fælles konkurrencepolitik. Det er et nyt skridt i retning af en mere avanceret og effektiv ansvarspolitik, som er bedre egnet til at respektere de skadelidtes rettigheder og stille lovovertræderen mere effektivt til ansvar.

Jeg vil derfor gerne for det første lykønske ordfører Lehne, som har haft hovedansvaret for at bringe denne opgave til en vellykket afslutning. Kvaliteten af hans tanker, hans åbne sind og parathed til at gå i dialog og hans intelligente måde at frembringe de bedste kompromiser på har været afgørende for at nå i mål. Jeg vil også gerne takke ordførerne for udtalelser, skyggeordførere og dem, der har fremsat ændringsforslag. De har alle med deres meget positive bidrag beriget betænkningen.

Kommissionens hvidbog om erstatningssøgsmål ved overtrædelse af EF's kartel- og monopolregler er en reaktion på en anmodning, som Europa-Parlamentet fremsatte i sin beslutning om grønbogen, hvis indhold det accepterer i store træk. Det er tilfældet, når Parlamentet bl.a. støtter, at offentlige og private søgsmål supplerer hinanden, og bakker op om kollektive søgsmål, dog således at de amerikanske kollektive søgsmål – "class actions" – undgås, og det i stedet bliver lettere at kræve erstatning. Det er tilfældet, når Parlamentet foreslår adgang til relevant information under juridisk kontrol, dog sådan at man forebygger en "fishing expedition", og det er tilfældet, når det anerkender og opfordrer til uafhængige tiltag eller opfølgende foranstaltninger og et frivilligt erstatningssystem.

Betænkningen forsvarer Europa-Parlamentets fælles beslutningstagning om oprettelsen af de retlige rammer for at søge erstatning for brud på EF's konkurrenceregler. Denne holdning bør ikke forstås som en fornægtelse af politikken om EF's kompetence som retsgrundlag for lovgivning, men som en opgradering af kravene i den normale procedure på dette område om at opfylde de højere værdier, der anerkendes i Traktaten.

Det kræver Europa-Parlamentets lovgivningsmæssige deltagelse, når en forordning har en betydelig virkning på en grundlæggende rettighed såsom borgernes ret til effektiv retlig beskyttelse – som er en del af det europæiske og medlemsstaternes eget system – det demokratiske princip og respekten for nationale juridiske traditioner – hvilket netop kræver, at disse anliggender kun kan reguleres ved hjælp af bestemmelser på lovniveau eller med andre ord under medvirken af offentlighedens direkte repræsentanter.

Det skaber også en horisontal, integreret tilgang til at håndtere de fælles problemer, som private søgsmål inden for konkurrencelovgivningen kan have med andre områder, og dermed undgå en fragmenteret og inkonsekvent tilgang.

Private søgsmål kan anlægges af et offentligt organ og også af enkeltpersoner eller grupper som kollektive søgsmål. Denne anden ordning kan benyttes direkte af de skadelidte eller indirekte gennem kvalificerede enheder, uanset om de er udpeget på forhånd eller udnævnt ad hoc såsom forbruger- eller erhvervsorganisationer. Når kvalificerede enheder anlægger søgsmål, skal gruppen af skadelidte defineres ved anlæggelsen af sagen, men identificeringen af den enkelte kan ske senere, selv om det må slås tydeligt fast snarest muligt, så unødige forsinkelser undgås, og gældende lovgivning overholdes. Denne løsning er meget vigtig for sager med mindre og spredte skader.

Betænkningen rejser på en afbalanceret måde spørgsmålet om adgang til de oplysninger, der er nødvendige for at tage initiativ til opfølgning. Beskyttelsen af forretningshemmeligheder bør sikres i lighed med effekten af bødenedsættelsesordninger, som kræver retningslinjer.

Betingelserne er fastlagt således, at beslutninger truffet af en myndighed, som er medlem af EF's netværk af konkurrencemyndigheder, kan blive bindende i en anden medlemsstat, og sådan at bevisbyrden i fuld overensstemmelse med princippet om erstatningsansvar vendes om, og der antages at bestå en fejl eller skyld, når overtrædelsen er fastslået.

Det er også værd at understrege accepten af overvæltningsargumentet for indirekte skadelidte og et system, som forenkler og reducerer sagsomkostningerne. Jeg vil også gerne understrege det positive samspil mellem offentlige og private tiltag både i forbindelse med motiverende erstatning til skadelidte og etablering af den femårige frist for anlæggelse af søgsmål.

Jeg vil gerne slutte med at udtrykke min taknemmelighed over for Kommissionen for den dialog, der har været opretholdt gennem denne procedure, og med at bede kommissæren om straks at forelægge de initiativer, der er nødvendige for udviklingen heraf.

Diana Wallis, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne indlede med en tak til hr. Lehne for hans betænkning og bekræfte, at min gruppe støtter denne betænkning.

Jeg vil også gerne sige, at jeg finder det en smule besynderligt, at vi har denne debat her sent på aftenen, når vi har et spørgsmål om det samme emne på dagsordenen i morgen tidlig. Det ville have givet mere mening at slå dem sammen.

Men med min ros til betænkningen vil jeg gerne sige, at min gruppes udgangspunkt vil være at yde retfærdighed – yde SMV'erne og forbrugerne i hele EU retfærdighed de steder, hvor de står over for upassende og konkurrenceforvridende praksis. For nogle få uger siden arrangerede min gruppe et seminar i Parlamentet i Bruxelles, og jeg blev slået af nogle af vores gæster, som var med i frontlinjen af dette konkurrencehæmmende tiltag, ironisk nok i cementindustrien. Hvad sagde de til det? De sagde: "Gå endelig videre med dette her, endelig! Vi har brug for noget, der kan give os mulighed for at forfølge disse uegnede aktører på det europæiske marked."

Vi ønsker en europæisk løsning, og vi ønsker den så hurtigt som muligt, for hvis vi ikke får den, må jeg forudsige og advare om, at nogle af vores medlemsstater vil indføre systemer, som vil føre til "forum shopping" som resultat af retsafgørelsernes frie bevægelighed. Så for alt i verden – indfør et europæisk system snarest muligt.

Formanden. – Jeg skal sørge for, at Deres bemærkning vedrørende dagsordenen kommer videre til Formandskonferencen, som fastlægger dagsordenen. Sommetider begår den fejl.

Nils Lundgren, for IND/DEM-Gruppen. – (SV) Hr. formand! Det indre marked er EU's absolut største bidrag til frihed og velstand i Europa. Det kræver bl.a. en effektiv kartel- og monopollovgivning. Det, vi nu er ved at behandle, er spørgsmålet om erstatningssager for overtrædelse af disse regler.

Der er gode fundamentale grunde til, at borgere og virksomheder skal kunne søge erstatning. Hr. Lehnæs betænkning indikerer til en vis grad utilsigtet, hvilke problemer og risici der er forbundet hermed. I hvidbogen nævnes en europæisk retskultur, men en sådan eksisterer ikke. Vi bør ikke lave forordninger baseret på ønsketænkning. Ordføreren vil gerne have, at vi undgår amerikanske erstatningstilstande. Det er også ønsketænkning. Tværtimod er der stor risiko for, at denne kultur også opstår her.

Fordelingen af ansvaret mellem EU-institutionerne og medlemsstaterne er blevet ignoreret. Der er ingen objektiv analyse af, hvad der kræves i henhold til subsidiaritetsprincippet. Princippet bliver simpelthen ikke taget alvorligt.

Der er også mange andre uklare punkter og risiko for vilkårligheder. Punkt 7 og 11 vækker tilsammen ængstelse. Et indlysende udgangspunkt må være erstatningssager på basis af brud på kartel- og monopolreglerne. Det kræver, at det kriminelle forhold er fastslået af en domstol, hvorefter man må formode, afgørelsen har retskraft, selv i forbindelse med et individuelt krav, så domme, der vedrører en enkelt sag, ikke kan gøres optages.

Punkt 15 og 18 giver tilsammen sagsøger mulighed for at vælge det retssystem, der er mest gunstigt. Det skaber retlig usikkerhed og vil resultere i "forum shopping", som bliver en reel trussel.

Den asymmetriske information skal begrænses ved at tvinge virksomhederne til at give sagsøger information. Det vil resultere i subjektiv håndtering af vigtige forretningsoplysninger, som kan misbruges.

Der er alt for mange risici og uklare punkter på dette stadium. Parlamentet bør derfor afvise denne betænkning og anmode om en mere detaljeret analyse af emnet, før vi træffer en beslutning.

Andreas Schwab (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Først en meget stor tak for ordfører Lehne, som har gjort et fremragende stykke arbejde og har fundet egnede løsninger på et meget vanskeligt spørgsmål i enighed med medlemmerne af andre grupper.

Jeg kan se af debatten, at vi alle er enige om, at vi har brug for en horisontal tilgang til alle kollektive søgsmål, og jeg beder derfor Kommissionen om ikke at fremsætte separate forslag fra de forskellige generaldirektorater for hvert enkelt område, men helst give os en sand kollektiv søgsmålsmekanisme, der dækker alle områder af det indre marked og gælder for Europas borgere samt naturligvis – som fru Wallis sagde – for europæiske SMV'er. Vi er forenet i tanken om, at vi effektivt skal værne de menneskers interesser, som er ofre for kartelvirksomhed, og at vi må underlægge den europæiske økonomi kartelkontrol i overensstemmelse med princippet om social markedsøkonomi. Ej heller ønsker vi misbrug af de forskellige nationale regelsæt i form af "forum shopping".

Debatten i aften har imidlertid ikke givet mig mange oplysninger om den mest effektive måde at opnå dette på, for jeg mener, at potentialet i kollektive søgsmål ofte er overvurderet. Derfor er det vigtigt igen at fastlægge bestemte benchmarks til at måle alle kollektive søgsmålsprocedurer med. Vi må svare på spørgsmålet om, hvorvidt yderligere retlig beskyttelse af forbrugere eller skadelidte i kollektive søgsmål, grænseoverskridende retssager og retssager, som berører mere end en enkelt medlemsstat, virkelig er nødvendig. Vi må indarbejde

løsningsmuligheder for medlemsstaternes begrænsninger – opt-out, opt-in og utallige andre punkter – i den europæiske procedure. Hvis det simpelthen ikke er muligt, som Kommissionen selv allerede delvis har indrømmet, må vi have indarbejdet medlemsstaternes juridiske instrumenter og en fælles procedure med medlemsstaternes parlamenter for at tjene de europæiske forbrugeres interesser.

Vi ønsker afgjort at undgå kollektive søgsmål i Europa efter USA-modellen. Vi ønsker at sikre, at der tilkendes erstatning, men kun til dem, der faktisk har lidt et tab. Vi vil på det kraftigste fraråde uberettigede krav, og vi ønsker at fremme alternative tvistbilæggelsesprocedurer.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Hr. formand! Også jeg vil gerne takke hr. Lehne for en konstruktiv og grundig betænkning, som tager fat på vigtige spørgsmål inden for konkurrenceloven og øger forbrugerbeskyttelsen.

EF-Domstolen giver enkeltpersoner og virksomheder ret til skadeserstatning for overtrædelser af konkurrencereglerne, men til trods herfor er virkeligheden den, at enkeltpersoner, der har lidt et tab som følge af brud på EF's kartel- og monopolregler, sjældent får erstatning. Vi må derfor skabe mekanismer, som øger tilliden og gør det nemmere for enkeltpersoner at kunne forfølge deres rettigheder på tværs af grænserne.

Vi ved, at forbrugerne og små virksomheder er bange for at indlede retssager, fordi de frygter langtrukne processer og navnlig store omkostninger. Ændringer i den henseende vil fremme grænseoverskridende handel.

Hvis vi skal have et velfungerende indre marked i hele EU, hvor folk kan stole på, at deres sag bliver undersøgt på en retssikker måde, og at de får fuld skadeserstatning, dvs. erstatning for tab, må vi også finde nye mekanismer til at lette gennemførelsen af de kollektive søgsmål.

Når vi taler om kollektive søgsmål, dukker emnet USA og landets erfaringer og yderligheder altid op. Vi må naturligvis lære heraf, men vi bør ikke lade os kyse. Europa må have et europæisk system, ikke et amerikansk. Hvis vi ikke gør noget, vil situationen bare forværres.

Ján Figel', medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Tak, alle sammen, for de meget interessante bidrag, navnlig den indledende fremstilling af hr. Lehne. Den var meget spændende, og jeg kan nu se, hvorfor De er så enige og ikke blot i udvalget, men også på plenarmødet arbejder så godt sammen om disse emner.

Der er ikke meget, jeg kan tilføje, måske undtagen retsgrundlaget. Naturligvis afhænger det af målsætningerne og indholdet af den foreslåede foranstaltning, og jeg ønsker at forsikre Dem om som kommissær – for en anden portefølje måske, men jeg taler på vegne af Kommissionen – at vi i princippet søger et meget tæt samarbejde med Parlamentet. Hvordan vi opbygger det med hensyn til et praktisk, konkret emne eller spørgsmål, står foreløbig hen i det uvisse, men vi vil bestræbe os på et tæt samarbejde eller så tæt et samarbejde som muligt med Parlamentet i henhold til det gældende retsgrundlag.

Med hensyn til hvad De har sagt om fragmentering og en horisontal tilgang, tror jeg nok, at svaret fra Kommissionen – og det er meget synligt i hvidbogen – er en konsekvent, sammenhængende tilgang, og jeg mener, at den europæiske retstradition og vores retskulturelle rødder er forskellige fra de hyppigt omtalte amerikanske ditto. Men jeg tror, vi kan lære af andre og videreudvikle vores system.

Hvad angår offentlig håndhævelse og domstole, mener jeg naturligvis, det er meget vigtigt, at vi ikke går i retning af en svækkelse af denne håndhævelse, og naturligvis er artikel 81 og 82 meget vigtige søjler i EU's indre marked og politikker. De handler om retfærdighed, og skadeserstatningssager supplerer denne retshåndhævelse.

Sidst, men måske ikke mindst – det, der blev sagt om udenretlig tvistbilæggelse. Kommissionen går ind for det, men forudsætningen eller grundlaget for denne tilgang, hvilket ville være velkomment, er et bestående og fungerende, effektivt system for anlæggelse af skadeserstatningssager på medlemsstatsplan. Så jeg tror, vi ikke kun skal tilskynde, men hjælpe vores medlemsstater, således at disse spørgsmål og systemer fungerer i alle 27 EU-medlemsstater. Så tror jeg også, vi kommer til disse punkter.

Men jeg takker for, hvad der også for mig blev en meget interessant debat og ønsker held og lykke.

Klaus-Heiner Lehne, ordfører. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær! Lad mig først takke mine kolleger for deres meget nyttige bidrag. Jeg synes, vi trak på samme hammel og opnåede et godt resultat.

Jeg ønsker imidlertid også at sige helt tydeligt til Kommissionen for at undgå enhver misforståelse, at der set fra Parlamentets synspunkt ikke kan være tale om, at Kommissionen fremsætter et lovforslag, der sandsynligvis

allerede er ubrugeligt. Overhovedet ikke. Vi forventer, at Kommissionen tager hensyn til, hvad vi har besluttet i dag, og at det bliver indarbejdet i det faktiske lovforslag.

Den horisontale tilgang er ikke kun et vigtigt aspekt på baggrund af argumenter, som jeg redegjorde for tidligere. Kommissæren har personligt også berørt spørgsmålet om retsgrundlag. Med så vigtigt et projekt må der vælges en tilgang, som i sidste ende garanterer, at Parlamentet inddrages på lige fod som lovgiver. Hvis der vælges en tilgang, der er baseret udelukkende på konkurrencereglerne, ville det være tilfældet i henhold til den gældende Nicetraktat. Det er også et meget grundlæggende politisk argument for, hvorfor vi betragter en horisontal tilgang som den rette. Jeg synes, at Kommissionen skal overveje dette meget seriøst.

Et andet afgørende punkt er efter min mening, at vi stadig mangler noget med hensyn til udenretlig tvistbilæggelse. De talte tidligere om konvergens med det arbejde, der foregår i GD for Konkurrence. Hvis man imidlertid sammenligner grønbogen om forbrugerbeskyttelse med hvidbogen om konkurrence, får man ikke nødvendigvis det indtryk, at der reelt er denne konvergens. Det mest eklatante eksempel er den anderledes behandling – eller for at være mere nøjagtig den manglende behandling – af mekanismer for udenretlig tvistbilæggelse i hvidbogen.

Der er stadig en række andre problemer, som vi forventer en løsning på. Jeg vil bare kort henvise til spørgsmålet om adgang til Europa-Kommissionens arkiver. Det er muligt i alle strafferetssager, hvor der indgår erstatningskrav, at få aktindsigt i anklagemyndighedens sagsakter. Hvorfor gælder dette ikke Europa-Kommissionen? Det forstår jeg ikke.

Det samme gælder spørgsmålet om strafudmåling. Det skal der også tages hensyn til, idet det skal være muligt at søge erstatning i fremtiden. Også her må Kommissionen omarbejde teksten og foreslå mere specifikke tekster og forslag end dem, der er indarbejdet i hvidbogen hidtil. Jeg vil gerne helt tydeligt på Parlamentets vegne, så der ikke sker nogen misforståelser, give udtryk for, at vi forventer mere end det, der står i hvidbogen, og vi forventer også, at Generaldirektoratet for Konkurrence som helhed følge vores forslag, for ellers vil Parlamentet yde modstand.

Formanden. – Jeg vil gerne takke for alle bidrag til dette vigtige emne og også takke kommissæren, personalet og tolkene.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 26. marts 2009.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Katrin Saks (PSE), skriftlig. – (ET) Parlamentets betænkning understreger, hvordan bødenedsættelsesordninger gør nytte ved at blotlægge kartelaftaler, og jeg er glad for at kunne sige her, at der i øjeblikket drøftes et udkast til en bødenedsættelsesordning i det estiske parlament. Dette bør blive en vigtig del af kampen mod kartellerne, som er vigtig både med hensyn til at få et mere velfungerende fællesmarked og for at beskytte forbrugerrettighederne, fordi forbrugerpriserne kan stige med helt op til 25 % som følge af kartelaftaler.

Jeg tror imidlertid, at repræsentative tiltag også kan spille en vigtig rolle i den effektive gennemførelse af konkurrenceloven og forbedringen af forbrugerbeskyttelsen, og derfor må vi også rette vores opmærksomhed mod dette, såvel på estisk som på europæisk plan. Undersøgelser viser, at repræsentative tiltag ville forbedre forbrugernes vilje til at forsvare deres rettigheder markant, og i lande, hvor forbrugeraktiviteten er lav som følge af frykten for kompleksiteten og omkostningen ved sådanne forehavender, er foranstaltninger som repræsentative tiltag af afgørende vigtighed.

15. Modtagne dokumenter: se protokollen

16. Dagsorden for næste møde: se protokollen

17. Hævelse af mødet

(Formanden hævede mødet kl. 23.15)